SYNESII philosophi ac epi

SCOPI PTOLEMAIDIS CYrenaicæ, Epistolæ lectu dignissimæ, in utriusque linguæ studiosorum gratiam Græcè ac Latinè editæ:

THOMA NAOGEORGO *Straubingensi interprete.*

BASILEAE, PER IOANnem Oporinum.

BIBLIOTEKA * KÓRNICKA *
13943

PRVDENTISSIMIS ATQVE HONESTISSIMIS uiris, Conſulibus ac Senatui Straubingenſi, Dominis ſuis colendiſsimis, THOMAS NAOGEORGVS S. D. P.

MAGNA ſemper (Prudentiſsimi uiri) ac perneceſſaria fuit, atque adhuc eſt inter homines quæſtio, qui nam fieri poſsit, ut Deum habeamus propitium, atque poſt hanc uitam ad æterna gaudia perueniamus. Intelligimus enim atq; ſentimus natura, nos ad aliam & ſempiternã quidem uitam creatos: Deumque à nobis offenſum, atq; ideo placandum eſſe. Quo pacto autem hoc fieri poſsit, communis & nũquam ante extremum diem finienda controuerſia eſt: peperitq; innumeras ſectas ac opiniones, maximosq; errores. Verùm enimuero controuerſia omnis erroresq; euitari poterant, ſi homines ab initio Dei auſcultaſſent ſermoni,

moni, unam ac uerã solidamq; ostendenti gratiæ uitæq; æternæ cõsequendæ rationẽ: eumq; per manus sibi inuicem tradidissent ac conseruassent. Cæterùm humani generis inimicus etiam hac in parte suarũ sategit rerum, statimq; densissimas offudit tenebras: fecitq; ut homines Dei relicto sermone (paucis exceptis) uias sibi ipsis uariasq; rationes placandi Dei confingerent, mirisq; ac erroneis sese implicarent opinionum Labyrinthis. Vt interim sileam, quòd etiã eò maxima pars uenerũt (quos Ethnicos appellamus) ut non solum Verbi, sed etiam ipsius Dei, omnium rerum creatoris, obliuiscerentur: proq; sua quisque libidine deos sibi multos, eq; creaturarum numero sumptos facerent, colerentq;. Hos, licet cõstantissimè suis in opinionibus perseuerarint, & adhuc perseuerent, longè tamen à uera placandi Dei, adq; æternam uitam perueniendi ratione aberrasse, nobis manifestum est: neq; Deum placasse, neq; ad uitam æternam peruenisse, neq; peruenturos esse. Neq; enim coli potest, aut placa-

ri, qui

ri, qui ignoratur, aq; cuius uoluntate ac præscripto receditur. Recedere autem necesse est, si sermonem, quo se suamq; nobis uolũtatem patefecit, relinquimus. Nam tum demum, ut in naufragio, apprehendit quisque quod potest, studetq; ac conatur irã Dei mortemq; euadere sempiternam, sed irrito conatu. Quid, quòd sunt nonnulli adeò stupidi ac dementes, ut neq; se peccare, neq; Deum placare oportere sentiant, imò Deum esse nullum? qui sanè ab ethnicis quoq; reijciũtur ac damnantur. Quid, quòd Calecuthini non Deum, quem bonum & placatum esse dictitant, sed diabolum colunt, omnibusq; modis placare contendunt? Sed omittamus ethnicos idololatras, crassissimis iuxtà pernicioſissimisq; erroribus in re omnium maxima inuolutos. Videamus alias sectas & studia placãdi Dei, salutisq; consequẽdę: non quòd omnia enumerare uelimus, aut possimus, sed prȩcipua, notissimaq;.

Singulari gratia priuilegioq; Iudęis commendatus est sermo Dei, dati sunt illis prophetæ ac doctores diuinitùs,

tradita est illis lex iusta & sancta, ut ad salutis uitæq; uiam, uoce, legibus, cere monijs & signis ceu manu ducerétur, in eaq; permanerent. Verùm ne illi qui dem (paucis admodum exceptis) eam cognouerunt, aut retinuerunt. Et li cet Ethnicis essent præstantiores, nul laq; colerent idola (quod tamen ante Babylonicam captiuitatem sæpius fe cerunt) uerumq; Deum se colere dice rent, in eo tamen placando uehemen ter aberrarunt, atq; etiamnũ aberrant. Nam & ipsi præscripto Dei neglecto, uel contempto, alia salutis consequen dæ media sibi proposuerunt: circumci sionẽ, legem, sacrificia, meritumq; pro priæ iusticiæ: hoc persuasi, sed fallò, quòd Deus circumcisionem legemq; & sacrificia præcepisset. Nõ enim quic quid præcepit Deus, ideo præcepit, ut in eo quæramus iusticiam, in eoq; tan quam in fine conquiescamus. Multo minus illa prȩcepit, ut ijs se placari pos se ostenderet: quum & legem propter aliud dederit, sacrificiaq; præscripserit, hominumque conatus etiam summi ad implendam legem, adeoque ad pla candum

candum Deum nihil ualeant. Quocirca D. Paulus ad Galatas ac Romanos, itemq́ue ad Hebræos, legem ſcribit pę dagogiam fuiſſe ad Chriſtum, ſacrificiaq́ue cum cæteris rerum typos futurarum: legemq́; non ideo datam, ut euacuaretur promiſsio: & circũciſionẽ Abrahamo, iuſticiæ fidei obſignationem, non ipſam iuſticiam: quin etiam ex operibus legis neminem conſequi iuſticiam, quæ ſita eſt ab initio in promiſsione. Idem teſtatur etiam Deus apud Ezechielem 20. Dedi eis (dicens) præcepta non bona, & iudicia, in quibus non uiuent. Quare præcepta non bona? Quia lex irã operatur, uerbũq́; eſt mortis & condemnationis, non uitæ ac ſalutis. Falſa eſt igitur ludęorum opinio, inanis conatus, ſtudium inefficax, ad effugiendum iram Dei, uitamq́; conſequendam. Et quamuis pertinaciſsimè ſuis ipſorum opinionibus ſtudijsq́ue inhæreant, neque ſe ab ijs dimoueri patiantur: certiſsimum tamen eſt, propter infallibilem Dei ueritatem, illos manere in morte, neque uiſuros uitam. Ioan 3. & 8.

Est deinde Sarracenorum atq; Mahomethistarum secta, quibus Mahomethus ridiculam, stultam, impiam, sanguinariam atq; sceleſtam præscripsit legem, non solum à sermone Dei, uerumetiã à ratione in multis seniuq; communi dissentientem: qua freti tamen illi (quorum maxima per mundum multitudo est) se placare Deum posse sperant, uitamq; mereri æternã. Circumciduntur & hi, atq; ita Mahometho eiusq; legi initiantur: confitentur unum Deum, omnium rerum opificem, eumq; multis extollunt præconijs: præscriptas exercent preces, ieiunia obseruant, faciunt eleemosynas, ad suos peregrinãtur diuos: corporis mũdiciem, morumq; grauitatem sollicitè custodiunt, ut salutem consequantur æternam, paradisumque ingrediãtur omnibus refertam uoluptatibus. Hęc tam certò sibi persuaserunt, ut alias omnes etiam oderint ac persequantur: aut certè miserẽtur, qui alia sunt in sententia. Quid autem miserius, quàm in re omnium maxima sic fœdè hallucinari? Hinc artes ac potestas Satanæ intelligi

intelligi possunt, quoq; pacto quosdã (ut ait D. Paulus) captiuos teneat ad suam ipsius uoluntatem, neq; mentes ad cognoscendam ueritatem erigere si nat. Nam ut taceam, quis qualisq; fuerit Mahomethus, non'ne contumeliosissimũ est in Deũ, plenũq; dementiæ, credere Deũ illius legis tã ridiculę, tam impiæ, Deiq; adeò aduersæ sermonib. esse autorem? & si Mahomethi sit hominis sceleſtissimi, illam posse id efficere, quod diuinæ legi negatum est? Non moratur Deus, quàm magnificè de se loquamur, quod etiam diabolus facere potest: sed qua mentis alacritate, qua constanti fide ipsius Verbum, promissiones, donaq; gratuita recipiamus: qua deniq; ipsum colamus gratitudine. id quod Propheticis Apostolicisq; testimonijs confirmatur. Quare quòd uel Iudęi, uel Mahomethistę, uel alij diuinum nomen iactant, cantant, prędicãt, extollunt, suisq; interim adhærent prauis opinionibus, nihiliq; operibus, uno confestim diuinę uocis tonitru diruitur: Populus hic labijs me honorat, cor autem eorum longè

est à me. Frustra me colunt, &c. Tota sacra testatur Scriptura, neque legibus, neque constitutionibus, neque ullis hominum studijs aut operibus Deum placari posse: neque propterea illum daturum uitam æternam, sed id sanctissimè præstaturum atque effecturum quod initio recepit, per unũ nempe hominem, mulieris & non uiri filium, instauraturũ omnia, hominesq; in gratiã recepturũ. Sic enim minatus est Deus serpẽti, ad primorũ hominũ, totiusq; adeò posteritatis cõsolationẽ: Semẽ mulieris cõteret caput tuũ. Habent leges suã uim & opus, habent cõstitutiones suũ scopũ, habẽt bona opera suũ fructũ & remunerationẽ: uita æterna nõ aliter promissa est, neq; aliter acquiritur, quàm per mulieris filium, qui unus duntaxat fuit, & est, eritq; in æternũ, Dominus noster IESVS CHRISTVS. Hunc promissum quum Adam & Eua, cæteriq́ue patres, qui ante uel post Mosis legem uixerunt, fide apprehendissent, placatum habuere Deum: idq́ue sunt adepti, quòd continebat promissio (quę deinde Abrahamo clarius

nius expoſita fuit) nẽpe liberationem à poteſtate diaboli, mortisque æternæ, benedictionemq; ac fauorem Dei. Hæc gratuitæ promiſsionis dona ſacrificijs, cultu, precibus, obedientia, bonisque operibus ſtudioſe coluerunt, quemadmodum in iuſtificatis Deoq; placẽtibus aliud agere ſpiritus ſanctus non poteſt. Nunquam illis uenit in mentem, imò ne potuit quidem uenire, ob gratuitæ certitudinem dulcedinemque miſericordiæ, ut excluſo repudiatoq; Dei dono, legibus aut ullis ſuis operibus Deum placare conarentur, uitamq; mereri æternã, quò impij omnes reſpicere atq; intẽti eſſe ſolent.

Supereſt igitur Chriſtianorum ſecta (ut uocat Lactantius) quam nos Religionẽ dicimus: quæ ut antiquiſsima, ita etiam certiſsima eſt, ſolaq; quæ petuæ ſalutis ſcopum attingat. Antiquiſsima, quòd re quidem (ut dictum eſt) cœperit in paradiſo, duraueritque inde ab initio: nomen autẽ poſt aduentum filij Dei, per totum mundũ inclaruerit. In paradiſo neq; ethnici, neq; Iudęi, neq; Mahomethiſtę erant, nullaq;

horum

horum nominum facta est mentio: nihil inibi dictum aut pręceptum de circuncisione, neq; de legibus, hominũq; iusticijs: sed Deus aliena & sua opera, non Adami aut Euæ, nec ullorum aliorum hominum, sed unius mulieris filij, nempe IESV CHRISTI morte ac resurrectione, accepta damna resarturũ sese ultrò pollicitus est, serpentisq; caput contriturum. Nam capitis contritio ut inclusam habet resurrectionem, æternumq; Christi regnum, ita etiam humani generis reparationem, redemptionemq; è diaboli potestate, &c. Nõ rogarant Adam & Eua, ut id Deus repromitteret, nec ullis precib. remissionem culpæ impetrauerant, nec ullum illis indictum est ieiunium aut satisfactio, nec ulla præcepta opera, ad euadendos inferos, mortisq; imperium exuendum: sed formidine oppressos, mortiq́ue ac diabolo obnoxios, mera sua misericordia in spem ueniæ erexit Deus, promisso filio suo, qui omnia morte ac sanguine suo lueret & instauraret. Est ergo Christianę fidei summa & propriũ, credere, quòd sola morte ac

resurrectione

resurrectiõe Christi, placatus sit pater, nosq; in gratiam receperit, adoptaueritq; filios & hæredes. Hæc non solum antiquissima fides ac religio est, sed uerissima quoq;, summæq; certitudinis. Et primùm ideo, quòd tanta bona non consistunt in nostra iusticia, mundicie ue, nec acquirenda proposita sunt nostris uirtutib. aut operibus: sed quemadmodum nobis ultrò promissa sunt, ita etiam gratuitò donãtur à Deo per Christum. Si promerenda essent à nobis, deficerent nos uires & animus, quum simus natura filij iręi, ut ait D. Paulus: omniaque nostra opera & iusticiæ coram Deo fœteant, sintq; sicut pannus immũdus, ut ait Esai. 64. Quamobrem quum probè cognosceret Deus, uires nostras nihili factas per peccatum, nostrisq; conatibus ad uitam nos æternam peruenire nõ posse: alium subdidit, nempe filiũ suum, per quem nobis donaret iusticiam, salutem, uitam, & omnia: sicut scribit D. Paulus 1. Cor. 1. Qui factus fuit nobis sapientia à Deo, iusticiaq; & sanctificatio, & redemptio. Si ergo salus nostra

in uno

in uno consistit Christo, perq; eum nobis donatur uita, nec pendet à meritis nostris aut iusticia: certissimè seruat nos hæc fides, quia innititur promissioni, Deique uerbo, quod fallere non potest. Non angelis in tanta re fidere possemus, nedum nobis ipsis, aut ullis hominibus aut creaturis: sed perpetua dubitatione luctandum esset, quid'nam & quantum, & quàm diu faciũdum pro adeptione uitæ æternę, & quando tandẽ placatus esset Deus. Quia uerò Deus uerax est, fidelisque in omnibus sermonibus suis (ut ait Dauid) omnis eximitur nobis dubitatio, certaque nitimur fiducia uitæ æternæ, propter donatam nobis iusticiam in Christo.

Deinde ad huius religionis certitudinem etiam faciunt prophetica & Apostolica testimonia, qualia neque Iudæi neque Mahomethistæ habent: neque ullæ aliæ per orbem terrarum sectæ. In Psalmo 22, postquam Christus multis de passione atque resurrectione sua disseruisset, subiungit: Edent pauperes, & saturabuntur: laudabunt

Dominum,

Dominum, qui requirunt eum: uiuet cor ueſtrum in ſeculum. Pauperes uocat manſuetos, & timore mortis & iræ Dei perterrefactos, quiq́ue ſitiunt atq; eſuriunt iuſticiam. illi edent, inquit: hoc eſt, credent ſe per meam mortem atque reſurrectionem redemptos, inq́; Dei gratiam reſtitutos. atq; ſaturabuntur: hoc eſt, in certã uitæ æternę ſpem uenient, firmamq́; ſalutis concipient fiduciam, ut nihil requirant amplius, ſed unius mei meritis & ſatisfactione contenti erunt. Et quia me (inquit) requirent, fiduciamq́ue in me collocabunt, laudabunt Dominum Deum ſuper miſericordia: qui ipſorum miſertus, ex poteſtate Satanæ, mortisq́; imperio, mera gratia ipſos eripuerit per me. Et emphaticõs dicit, ſaturos fore, Dominumq́ue laudaturos. Solent enim ſaturi canere ac iubilare, & à famelicis & inediam patientibus longè abeſt cantus & exultatio. Ita qui adhuc peccatorum premuntur ſarcina, inq́ue metu hærent, iræ Dei, reformidantq́ue mortem & diabolum, Dominũ laudare ac prędicare nõ poſſunt,

ſed

sed detestantur ac fugiunt. Neq; etiam illi, qui legibus suorumq; fiducia meritorum Deum placare cõtendunt: sunt enim incerti, pleniq; hæsitationis, quum nullis legibus satisfaciant, omniaq; hominum opera sint imperfecta & putria: sed si quid sperãt se adeptos, semetipsos laudant, deq; suis ipsorum uiribus gloriantur: quo neq; damnosius quicquam, neq; pestilentius est.

Porrò si quis plenè cognouerit gratiam Dei ac fauorem per Christũ, quòd nimirum is mortuus sit propter peccata ipsius, atque resurrexerit propter ipsius iustificationem, Rom. 4. is ut abiecto timore omni mortis ac iræ, conceptaq; æternæ uitæ certissima fiducia, fatur est: (quid enim ultrà faceret nobis, donaretq; Deus, quàm quod fecit donauitque in filio, quem & ipsum & omnia cum ipso nobis donauit? Rom. 8. Quid ue amplius nostra mens excogitare aut capere possit ut saturetur, quàm ea bona quę nobis promissa sunt in Christo?) ita ex animo Dominum laudare potest, deq; illius gratia gloriari. Deinde epiphonema infert. Viuet cor ue-

cor uestrum in seculum, uel inæternum. Quasi diceret: Quum ita certa fide à me pependeritis, Dei patris innixi promissionibus, ò quàm beati eritis: uiuet enim, hoc est, iucundum & alacre, iuxtaque securum erit cor uestrum in æternum: quia certi estis, nihil omnium uobis posse nocere. Quis enim (ut ait D. Paulus Rom. 8.) intentabit crimina contra electos Dei? Deus est qui iustificat, quis ille qui condemnet? Num Christus est ille qui mortuus est? imò qui & suscitatus est? qui est ad dexteram Dei, qui & intercedit pro nobis? His adstipulatur etiá Christus Dominus noster, Ioan. 11. Qui credit in me, etiamsi mortuus fuerit, uiuet. Item 3. Qui credit in filium, habet uitam æternam. Et 5. Amen amen dico uobis, qui sermonem meum audit, & credit ei qui misit me, habet uitam æternam, & in condemnationem non ueniet, sed transiuit à morte in uitam. Reconciliati uidelicet sumus cũ Deo, remissa sunt nobis peccata, adoptati sumus in hæredes Dei atque cohæredes Christi, per mortem atq; resurrectio-

nem Domini nostri IESV CHRISTI. Cur ergo non uiueret, cur non iucundum ac hilare cor nostrum esset, tantorum promissione certitudineq; bonorum? Hoc est nempe, quod D. Paulus ait: Siue uiuimus, siue morimur, Domini sumus. Quicquid nobis accidat in hoc mundo, quicunq; casus nos obruat, certò tamen scimus Deo nos charos esse, acceptosq; propter filium: imò ita filio conglutinatos (ut ita dicam) & insertos, ut nos condemnare non possit, nisi ipsum quoque unà nobiscum condemnet. quorum utrunq; fieri nunquam potest.

Hæc omnia (ut semel dicam) & quæ sequuntur, eò spectant, ut Christianæ proprietas simul & summa fidei intelligatur, confirmeturq; ea esse, ut per unum uirginis filium, exclusis omnibus legibus & operibus, fauor Dei & gratia omnibus certò constet fide apprehendentibus. Hinc etiam in ultimo illius psalmi uersu sic legimus: Venient, & annunciabunt iusticiam eius populo qui nascetur, quòd ipse fecerit. Dauid mutata loquentis perso-

na,

na, quod in Psalmis frequenter fieri solet, prædicit per spiritum sanctum, Apostolos fore ac doctores, usque ad finem mundi, qui annuncient iusticiam ab filio Dei partam, id quod fit per Euangelium, confirmentque quòd ipse fecerit. Quid nam? id quod decreuit Deus ab initio, opus aut uoluntatem Domini (ut uocat Esaias 53) contritionem nempe capitis serpentis, redemptionēq; generis humani. Vt si quæratur, Quis placauit partē pro nobis? respondetur, Ipse. Quis satisfecit pro peccatis nostris? Ipse. Quis nos redemit à potestate Diaboli & mortis? Ipse. Quod uidelicet nemo angelorum neque hominum facere potuit, quodque nullæ leges, nulla opera, nullæ uires, nulli conatus humani efficere potuerunt, effecit ipse. Quis ipse? Vnigenitus Dei filius, qui morte ac resurrectione sua æternam nobis peperit iusticiam, asseruitque in libertatem. Quæris, an fecerit solus? Quid ni? Aut ostende Theseū qui illi astiterit, opémque tulerit: sed nullū ostēdes. Vt unus duntaxat est uirginis Deiq; filius, ita

solus ipse pro nobis mortuus est ac satisfecit inæternum. Excluſi sunt angeli & homines, excluſæ omnes leges, uiresq; humanæ. Quicunque Deum uolunt habere placatum, uitamq; adipiſci æternam, huius unius satisfactionem fide apprehendant neceſſe eſt. Idē ſcribit etiā Eſa. 53. Infirmitates noſtras ipſe portauit, & dolores noſtros ipſe ſuſtinuit. Item: Ipſe uulneratus eſt propter iniquitates noſtras, & contritus propter ſcelera noſtra, fuitq; caſtigatio pacis noſtræ ſuper eum, & per liuorem eius medicatum eſt nobis. Item: Si poſuerit animā ſuam pro hoſtia delicti, uidebit ſemen longæuum, & uoluntas Domini in manu eius proſperum habebit ſucceſſum. Quid clarius dici poteſt? De uno loquitur, de ipſo nimirū Domino noſtro IESV CHRISTO: quòd pro nobis percuſſus ac contritus ſit, factusq; delicti hoſtia, ut nos ſanaremur, reconciliaremurq; Deo. Et ne putaremus eum in ſatisfactione ſuccubuiſſe, aut nihil obtinuiſſe, aut non omnia: ſubdit, opus & uolūtatem Domini in manu eius proſperum habituram

ram ſucceſſum. Voluntas & opus Domini erat, ut redimeremur: id filio dedit in manum: hoc eſt, commiſit & impoſuit. neq; filius defuit officio cõmiſſo, ſed plenè ac perfectè abſoluit: redemit nos, ſuosq; fecit cohæredes proſperrimo ſucceſſu. Et quo pacto tandem nobis illius mors & ſatisfactio applicari poſsit, oſtendit: Cognitione ſui (dicens) iuſtus ſeruus meus, iuſtificabit multos. Iuſtificati ſumus, recõciliati, liberati, ſi eũ cognoſcimus: hoc eſt, ſi credimus Euangelio, tanta per eum beneficia nobis collata annũcianti. Nulla uſquam in hoc redemptionis negocio, mẽtio fit operum noſtrorum, aut uirtutum, aut legum, aut ſtudiorum, quòd his quicquã efficere aut addere debeamus, aut poſsimus. Quid nos faceremus imbecilles, iniuſti, ac condemnati? Quid adderemus ijs quę ſunt abſolutiſsima, pleniſsimaq;? Prętera placatio iræ Dei, redemptio, ſatisfactio pro peccatis, recuperatio uitę æternæ, in noſtra non eſt, ſed in filij Dei manu. Quem ergo haberemus ſucceſſum eo in negocio, quod nobis cõmiſ-

sum non est, maiusque est uiribus nostris? Arrogantia, temeritas, stultitia est, rem aggredi uiribus nostris maiorem, inque diuinum atque alienum irrumpere negocium. Vnde facilè intelligimus, quàm totus ferè mundus deliret sectis, studijs, operibus, conatibus, ad id directis ut placent Deum, satisfaciant pro peccatis, mereanturq; uitam æternam. nec deliret solum, ue rumetiam contumelia Deum afficiat, contumaxq; sit & ingratus, iusticiam Dei repudiando donaticiam, quærendoq; propriam: quod D. Paulus & Iudęos feciſſe scribit, Rom. 10.

Præterea Zacharias cap. 3 scribit: Ecce ego adduco seruum meum germen. Quia ecce lapis quem posui ante Iosuam, super lapidem unum septem sunt oculi, ecce ego cælabo sculpturam eius, dicit Dominus exercituum: & amouebo iniquitatem terræ illius, in die una. In die illa, dicit Dominus exercituum, uocabit quisque proximum suum subter uitem, & subter ficum. Iusserat Deus reædificare templum, instituerat sacerdotium denuò: ne autem

ne autem Iudæi iusticiam quærerent in templo, aut sacerdotio, aut sacrificijs sperarent expiari posse peccata, quantumlibet à Deo mandatis, aut sacerdotium illud Leuiticum perpetuò putarent duraturum, aliud permittit sacerdotiũ & alium sacerdotem, nempe Dominum nostrum IESVM CHRISTVM. Eum uocat seruũ suum, quemadmodum & in Esaiæ 49. 52 & 53. Habuit enim Deus ab initio quidem multos seruos, patres, prophetas, reges, sacerdotes, qui se strenuè exercuerunt docendo, gubernando, offerendo, alijsque factis & studijs: sed tamen per eorum nullum, per nulla eorum opera uoluit, potuitque placari. Quare destinauit sibi, promisitq; seruum unum se peculiarem, iustum, electum, acceptumque missurum, filium suum, qui humanum genus redimeret, satisque faceret pro peccatis. Illum appellat germẽ, quòd crescendi perpetuò naturam in mundo habeat, eumq; eminere oporteat supra omnes prophetas, patriarchas atq; Apostolos. quod etiam Ioannes Baptista testatur:

Illum (inquiens) oportet crescere, me autem minui. Eundem mox appellat lapidem, quem sit positurus ante Iosuam. Nam lapis etiam alibi dicitur in Prophetis, ut Psal. 118. Lapidem quem reprobauerunt ædificantes, &c. quod de se dictum Christus testatur Matth. 21. Item Esai. 8. 28. Et Dani. 2. atque hoc propter soliditatem & robur, quo cuncta contraria, quantumuis magna & fortia, contriturus esset: propterque stabilitatem immobilitatemq; salutis, ac uitæ in eum positæ. Hunc posuit ante Iosuam: hoc est, durante adhuc sacerdotio Leuitico in conspectum palàm dedit, ut uiueret atque doceret inter Iudæos, seseq; stupendis miraculis declarat & filium esse Dei, uidentibus audientibusq; sacerdotibus. Quin etiam ante Iosuam crucifixus est & mortuus, & à morte resurrexit, inspectantibus uidelicet ijsdem audientibusq; Leuitici generis sacerdotibus.

Super unũ hunc lapidem (inquit) septem sunt oculi. mirabilis lapis, qui nulli alteri impositus est, neq; alius super eum positus, quod in alijs ædificijs

fieri

fieri non solet: sed unus & solus est, eo quòd Christus solus & unus sit propitiator & redemptor, neq; quisquam ante eum fuerit, neque post eum futurus sit, neminemq; in huius muneris participatum admittat. Sed septem sunt super eum oculi: hoc est, omnes electi ab initio eum intuiti sunt, hoc est, in eũ crediderunt, atq; intuentur eum unum ad usq; mundi finem. Septem enim in Scripturis pro indefinito atq; uniuersali numero accipi, & intueri significare credere, manifestũ est. Qui Mosis erectum in deserto serpentẽ intuebantur, morsi à serpentibus Iudæi, non moriebantur. quòd interpretatur Christus, similiter erigendum esse filium hominis, ut omnis qui credat in eum, non pereat, sed habeat uitã æternam. Ioan. 3. Super eum (inquit) sunt septẽ oculi, quasi insculpti essent & incisi: ut exprimeret uehemens electorum desiderium, qui cordis oculos adeò fixè ac intentè in Christum direxerunt, ut Christus ipse ipsorum oculos uideatur habuisse insculptos sibi: quemadmodum amantiũ animi apud

amatos esse dicuntur, non apud amantes. Nam qui credit in Christū, is quasi ablegata & expulsa mēte, non est apud se fiducia & spe, sed in Christo: nō respicit se, quasi aliquid sit aut possit, sed Christum, à quo expectat habetque omnia: imò ne uiuit quidem ipse, sed uiuit in eo Christus, quemadmodum & de se scribit D. Paulus Gal. 2. Ita Adamus & omnes alij electi, ita Abraham & posteri, cordis sui oculos defixerunt in unum hunc lapidem, uideruntque diem Christi: hoc est, crediderunt uenturum, satisque facturum pro omnium peccatis, morte atque resurrectione triumphali sua: uixerūtq; in Christo, & Christus in ipsis, summa securitate, alacritateque & gaudio. Quicunque oculos ab hoc lapide auerterunt aut auertunt, ut Iudæi atque Mahometistæ, atque pseudochristiani, qui legis opera, iusticiasque suas & ceremonias intuentur ceu salutis scopum, seruari non possunt. Non frustra enim proposuit eum Deus unum, neque frustra cęlauit sculpturam eius: hoc est, fecit cædi alapis & flagellis,

conspui

conſpui & ſpinis coronari, configi clauis & lancea, inq; cruce mori, reſuſcitauitq; tertia die: ſed ut ſalubris eſſet, unaque ſpes ſalutis & uitę, immobilisq; ſoliditas contra mortem portasque inferorum. Quemadmodum enim lapis ad ædificia non rudis & impolitus, ſed ad normam exciſus & cælatus eſſe debet, ut firmiter iacere poſsit: ita niſi mortuus cæſusque eſſet Chriſtus, atq; reſurrexiſſet, nihil nobis prodeſſet, ſicut & Chriſtus dicit Ioan. 12. Niſi granum frumenti cadens in terram mortuum fuerit, ipſum ſolum manet: ſin autem mortuum fuerit, multum fructum adfert.

Iam uerò, quando quidē Deus ipſe cę lauit ſculpturā eius (ne quis hominū cōſilio aut uoluntate factū eſſe putet) hoc eſt, morte affecit, & reſuſcitauit, nihilq; omiſit in eo pręparando, quod ſalutis noſtrę intereſſet: certi ſumus de redēptiōe noſtra, ſolidāq; habemus in eo unp ſpē uitę ęternę. Quare ſubiungit: Et amouebo iniquitatē terrę illius in die una. Hactenus (inquit) multa & uaria tentata ſunt ad expiāda peccata, ſacrificijs,

sacrificijs, uictimis, cultib. quotannis &quotidie laboratum est, multum sanguiuis pecudum est effusum, assiduo iuxtà & cassò studio sudatum est abolendis iniquitatibus: non sic agá amplius, sed omnem iniquitatem amouebo in die una. Vno nempe uniusq; diei sacrificio, sanguinisq; effusiõe filij sui, æternam comparauit redemptionem, Heb. 9.10: ut in posterum nullis opus sit sacrificijs pro peccato, nullis expiationibus, nullis denique externis purificationibus: sed securi & læti de obtenta pace, seruire possumus Domino in sanctitate & iusticia. Luc.1. Vnde sequitur: In die illa, dicit Dominus exercituũ, uocabit quisque proximum suum subter uitem, & subter ficum. quib. uerbis summa pax ac securitas, pariterq; læticia exprimitur, ad quam se inuicem inuitabunt credentes, ut unà cantent Alleluia: Apoc.19.

Quid ego autem cuncta Prophetarum testimonia citem, quibus perspicuè Christiana cõfirmatur fides: quòd nempe in uno Domino nostro IESV CHRISTO habeamus omnia? Nimis longum

longum foret. Vnum adhuc adducã, Zach.9. Etiam tu in sanguine testamẽti tui, dimisisti uinctos tuos de lacu, in quo non est aqua. Reuertimini ad munitionem uincti spei. Christum initiò alloquitur Propheta, illiq́ue uni ascribit, quòd uinctos suos, hoc est, omnes electos, qui in peccatis, morte, iraq́ue Dei, inque diaboli potestate tenebantur captiui, per sanguinem testamenti sui emiserit, liberaueritq́ue. Verisimũ Christi præconium. Neque enim uetus testamentum, neque lex, neque sacrificia, neq; ulla opera, placare Deum poterant, captiuumq́ue mortis humanũ genus eripere: sed sanguinẽ suum effundere oportuit Christum, nouũq́; sancire testamentum, in quo remissio peccatorum obsignaretur, perpetuaq́; redemptio. Deinde hortatur uinctos spei, ut se ad munitionẽ per Christum constructam ac absolutam conferant: partam uidelicet per eum salutem amplectantur, quòd aliter ab hostibus seruari non possint. Munitio fortissima & unica contra mortem & inferos, Satanam & iram Dei, est mors Christi, &

resurre-

resurrectio. Si aliam aliquam munitionem nouissent prophetæ, hauddubiè ostendissent eam. Sed quid illi aliud ostēderent, docerentq;, quàm quod ab ipso Deo ostensum est ab initio: quòd serpens quidem uirginis filium morsurus esset, sed filius ille uicissim caput serpentis contriturus? Certissima est igitur Christiana fides, cui Deus ipse, atque prophetæ qui ex spiritu Dei locuti sunt, testimonium perhibent. Clarissimè autem ea exponitur in nouo Testamēto, solidissimeque confirmatur: cuius si testimonia proferre uelim, nunquam finem esset habitura oratio. Quid enim aliud toties inculcat D. Paulus, quàm ex operibus legis neminem iustificari coram Deo, sed per fidem in filium Dei? Excludit leges, opera, conatusque hominū uniuersos: docetq; constantissimè, per unum filium nos in æternum Deo reconciliatos: appellatque Euangelium, sermonem reconciliationis. Quid ergo quidam per alia media quærunt reconciliationem, satisfactionemque pro peccatis, quam solus obtinuit nobis Christus? Qui

hoc

hoc faciunt, Christiani nõ sunt. Chri stianus acquiescit consilio Dei, non repugnat spiritui sancto, loquenti per Prophetas & Apostolos: suam salutem uni acceptam fert Christo, unde & nomen habet: parta per eum reconciliatione contentus est, non quærit aliam: suam omnem paruipendit iusticiam, inhæretque solùm donatæ iusticiæ Dei. Curat ille quidem diligentissimè, ut bonam habeat conscientiam: est studiosus bonorum operum, probitatis omnis atq; honestatis amans: sed tantum abest ut in se suisq; factis salutem quærat, aut reconciliationis ad iumẽta ea censeat, ut stercorum etiam habeat loco in hac parte, quemadmodũ & D. Paulus ad Philip. 3. scribit: Quę mihi erant lucra, ea arbitratus sum propter Christũ damnũ esse. Quin etiã arbitror omnia damnũ esse, propter excellentiã cognitionis Christi IESV Domini mei, propter quem omnia pro damnis duxi, habeoq; pro reiectamentis, ut Christũ lucrifaciam, utq; reperiar in illo nõ habens meã iusticiã ex lege, sed eam quę per fidẽ est Christi, quę est ex

Deo

Deo iusticiã super fide, ut cognoscã illũ, & potentiã resurrectionis illius, &c. Simili modo affectus est uerus Christianus, quemadmodum & D. Paulus inibi hortatur omnes: Quotquot (inquiens) perfecti sumus, hoc sentiamus. Summa hæc est & caput (ait) Christianæ fidei, ut nostra fiducia unonitatur Christo, cæteraq; nullius æstimentur.

Ad hunc fidei colophonem atque regulam omnia accommodanda sunt, ac temperanda. Huc enim referri ac seruire debent sacra signa, quæ Sacramenta dicunt: quemadmodum reuera seruiunt, si rectè intelliguntur & tractantur. Huc omnes accõmodandæ sunt leges ac cõstitutiones: huic fundamento, ritus atque ceremoniæ repugnare non debent, sed ancillari: omnia denique hominum facta aut opera debent superædificari. Ad Colossen. 1. scribit: Qui eripuit nos è potestate tenebrarũ, ac trãstulit in regnum filij sibi dilecti, per quem habemus redẽptionem per sanguinem ipsius, remissionem peccatorum, &c. Eadem ferè scribit etiã ad

Ephes. 1.

Ephes. 1. Deus (inquit) eripuit nos è potestate tenebrarum, quum id uidelicet nullis hominum uirib. fieri posset, transtulitq; in regnũ filij: nõ nosmetipsi transtulimus, aut transferre possumus, nec nostris uirtutibus aut operibus, nec legibus aut obseruationibus, sed per sanguinẽ filij sibi dilecti, donauit nobis regnũ atq; peccatorũ remissionem. Non enim putare debemus, priscos patres atq; Apostolos nihil boni feciſſe, aut nõ studuisse iusticiæ, aut non coluisse charitatẽ: sed præcipuos fuisse in his, nobisque ideo ad imitandum propositos. nõ tamen illi meruerunt uitam æternam, Deumque per se placarunt: sed gratia donoq; Dei seruati sunt, intercedente per mortem filio. Quæ igitur (malum) demẽtia est, diabolicaq; arrogantia, conari efficere id ac consequi, quod nullus ab initio quantũlibet probus & iustus cõsequi quiuit? Idem ad Galat. disertè scribit: Si ex operib. iusticia, ergo gratis Christus mortuus est. Ab inconuenienti ac absurdo uidelicet arguit, nostris nos operibus Deum placare non potuisse,

nec posse. Christus enim non est gratis mortuus: sed urgentibus scelerib. nostris, ac infirmitatibus, destinatoq; ab initio Dei consilio, ut redimeremur. Si nos satisfacere possumus pro peccatis, cur tradidisset Deus filium suum propter peccata nostra? Rom. 4. 8. Curilli Deus imposuisset iniquitatē omnium nostrûm? Esa. 53. Nihili potius fiant, ac reiectamenta existimentur, uires, conatus, operaque nostra, omnesq; iustitiæ: quàm ut putemus, credamusq;, Deum nullam ob necessitatem, adque nullum, aut sanè perparuum temporariumq; effectum, tradidisse filiū suum. Quid, quod se Christus ipse dicit uiam esse ad patrem, ueritatemque: hoc est, pignus promissionum & fauoris Dei, nostramq; uitam? Io. 14. Et addit: Nemo uenit ad patrem, nisi per me. Cōtendunt & Iudęi & Mahometistæ peruenire ad patrem, sperantq; Paradisum uitamque æternam: sed quia non per Christū, frustra contendunt, sperantq; inaniter: satiusque est & æquius ut fallantur à semetipsis, atq; pereant, quàm ut subuertatur Dei consilium, Chri-

stusq;

ſtusq; mentiatur. Quid nõ hic excludit Chriſtus? Non ne omnia quæ Chriſtus non ſunt, neq; dici poſſunt? Cur ergo quidam indignè ferunt, à iuſtificatione excludi leges, charitatem & opera bona? At ea non excludũtur à nobis, ſed à prophetis, ab Apoſtolis, ipſóque Chriſto. Quid enim ualidius ac apertius dici poteſt, ad ſubuertẽdam omnem humanã iuſticiã, conatusq; ac uires noſtras, quàm, Nemo uenit ad patrem niſi per me? Ergo Adã, Abraham, Iſaac, Iacob, cæteriq; iuſti & electi, uenerunt ad patrem, non per ſe, ſed per Chriſtum. Quomodo per Chriſtum? Quòd eum apprehenderunt fide. Dicit enim Chriſtus: Qui credit ei qui miſit me, habet uitã æternã, & in iudicium nõ uenit, ſed tranſiuit à morte in uitã: Io. 5. Item D. Ioãnes in 1. Canonica ſua, cap. 5 ſcribit: Si teſtimoniũ hominum accipimus, teſtimoniũ Dei maius eſt: quoniam hoc eſt teſtimonium Dei, quo teſtificatus eſt de filio ſuo: Qui credit in filium Dei, habet teſtimonium in ſeipſo: Qui non credit Deo, mendacem fecit eum, quia non credit in

testimoniũ, quod testificatus est Deus de filio suo. Et hoc est testimonium, quòd uitam æternã dedit nobis Deus, & hæc uita in filio eius est. Qui habet filium, habet uitam: qui non habet filium Dei, uitam non habet. Si testimonium duorum aut trium hominum robur habet & admittitur, cur nõ potius (inquit) testimonium Dei, quod multis modis est maius, & propter testificantẽ, & rem, summãq; certitudinem & autoritatẽ? Quis testificatur? Deus. Qua de re? De filio? Quid de filio? Quòd illũ nobis dederit, & cum eo uitã ęternam. Rom. 8. Maximus & irrefragabilis testis supra omnes angelos & homines, non testificatur de re leui & terrena, nõ de nostris operibus aut iusticijs, (quod homines solẽt) sed de filio suo, quòd nobis per eum dederit donaueritq; uitam æternã. Qui habet filium, (inquit) habet uitam. non dicit, Qui habet charitatem, aut bona (quæ dicunt) opera. Filius enim Dei, operaq; nostra, maximè à se distant: & tantum, quantum cœlum à terra, Deus q; ab hominibus. Quomodo autem habetur filius?

filius? Fide apprehenditur, habitatq́; per fidem in cordibus noſtris. Epheſ. 3. Fide accipimus donum Dei, non chari tare bonis ue operibus. Nam charitas, qua benefacimus proximo, cum homi nibus rem habet, non cum Deo: dat hominibus, non accipit à Deo: leges & opera huic preſenti ſeruiunt uitæ, non futuræ ac æternæ. Porrò charitas, qua Deum diligimus, nulla eſſe poteſt, niſi fide prius apprehenſo Dei filio, acceptaque gratuita donaticiaque iuſticia. Prior ergo eſt fides, donatáq́; per Chriſtum uitam ac iuſticiam amplectitur: charitas ſequitur, & de donata gaudet gratias q́; agit uita æterna, iuſticiaque. Et quamuis charitas ſequatur fidē natura, longè aliud tamen eſt fidei, aliud charitatis officiū & effectus. Fide nempe habemus filium Dei, uitā æternam: fide iuſtificamur, non charitate aut ullis noſtris operibus. Ro. 3. 5. 10. Nec obſtat, quòd alibi dicit Chriſtus ad quendam: Si uis ad uitam ingredi, ſerua mandata. Id enim ſuperbo, ſuisque inflato uiribus percontatori reſpōdendum fuit, ut imbecillitate tandem im-

mundicieq; sua cognita humiliaretur. humiliato ac deiecto non idem respon disset, sed id quod dicit Matt.11. Venite ad me omnes qui laboratis & onerati estis, ego refocillabo uos. Et quod D. Paulus & Silas, Act.16. carceris custodi perterrito ac interroganti: Domini, quid me oportet facere, ut saluus fiã? responderunt: Crede in Dominum IESVM, & saluus eris tu & domus tua. Superbi deprimendi sunt, depressi autem ac humiliati alleuandi & erigendi. Quare primùm etiã Christus & Apostoli docuerunt pœnitentiam, deinde fidem. Mar.1. Matth.3.4. Act.2.3.

Præterea etiam D. Petrus astipulatur huic Christianæ fidei, in concione ad principes sacerdotũ, Act.4. Hic est (dicens) lapis ille, qui reiectus est à uobis ædificantibus, qui factus est caput anguli, & non est in alio quoquã salus. Nec enim aliud nomẽ est sub cœlo datum inter homines, in quo oporteat nos saluos fieri. His enim uerbis nõ solum omnem nostram salutem collocare iubet in Christũ: sed simul etiã excludit alios homines uel angelos, alias q; res quan-

res quantumlibet præclaras à cõferenda salute: dicitq; nos saluos fieri oportere in eo duntaxat nomine, quod nobis ad id datũ sit à Deo. Quod autem aliud est datum ab initio, confirmatum promulgatũq; prophetarũ uaticinijs, quàm IESV CHRISTI? Nomen in Scripturis plerunq; pro celebri fama, magnificaque laude ac opinione sumitur. Lex Mosis diuinaque mandata magnificè laudari possunt, ac extolli: sunt sancta, iusta, immaculata, & multis alijs celebrãtur encomijs in psal. 119. Sed quid tum? In nulla re celebri & quantumlibet laudabili sita est salus nostra, neq; ulla nobis data est, ut per eam salutem consequamur, præter unũ Dominũ nostrũ IESVM CHRISTVM. Magni nominis sunt bona opera, charitas q; proximi prędicanda est, inculcanda, laudib. e uehenda: sed neq; bona opera, neq; charitas, nobis data sunt, ut per ea salutẽ consequamur. Similiter patriarchæ, prophetæ, apostoli, Maria mater Domini, diuiq; omnes, extolluntur meritò, magniq; fiunt in Ecclesia: sed in illis salus nostra nõ consistit,

nec illorum meritis aut obedientia aut aut morte reconciliamur Deo. Debemus illis laudem religionis, obedientiæ, integritatis, constantiæ, patientiq, uirtutum q; omnium: at nostræ redemptionis laudē soli debemus IESV CHRISTO: qui solus dilexit nos, & lauit nos à peccatis nostris per sanguinē suum. Apoc. 1. Quamobrem sint licet multa egregia & præclara nomina hominū, legum, operum, studiorum, &c. omnia tamen excludit D. Petrus, sicut & tota Scriptura, quòd ad salutē nihil faciant. Vnus Deus, unus etiam est mediator Dei atque hominum, homo Christus IESVS, qui tradidit semetipsum pro nobis. 1. Tim. 2. Gal. 2. Christianus ergo uerus non aspernatur, neque reijcit gratiam Dei: amplectitur nomen sibi datum à Deo ad salutem: eo contentus, gratias agit Deo pro misericordia, studet pietati atque innocentiæ, ut glorificetur ijs pater cœlestis: cætera tanti facit, quanti sine Christi iniuria contumeliaq; fieri possunt. Et quoniam fiduciæ suæ suffragatur Deus ipse, Apostoliq; ac Prophetæ, certissimè seruatur, uitæq;

uitæq; æternæ diuino dono fit particeps cum Christo, cæteris omnib. per mundum sectarijs ad tartara detrusis. Est enim una duntaxat fides & religio ad salutem perducens, quę nempe pro fundaméto scopoq; habet filium Dei, per quem placuit Deo instaurare omnia in cœlo & in terra.

Sed dicat mihi fortasse aliquis: Quid hæc protrita & uulgaria, omnibusque nota scribis? Vtinam (prudentissimi uiri) omnibus hæc nota essent, & credita: nec in placádo Deo quærendaq; salute tam fœdè hallucinarentur quidam, etiá inter Christianos. Videmus enim plerosq;, præter Christi nomen nihil præferre, unde Christianos agnoscas, cuiuis potius rei quàm Christo fidere: imò contra unam in Christum fiduciam, manib. pedibusq; (ut aiunt) niti, ceremonijs, studijs, doctrinis, cultibus, factis, opinionibusq; pugnare. Sunt etiam, qui Christi nomine abiecto ac abnegato, trãseũt ad Iudæorum Mahometistarumq; deliria, in ijs salutem scilicet quæsituri. Inueniuntur quoq; nõ pauci, qui licet sincerio-

ris Theologiæ mystę uideri uelint, dicantque, fidem in Christum iustificare quidem, sed non solam, sed ad iustificationis effectum oportere adesse ac cooperari bona opera & charitatē, ne uidelicet donaticiam & passiuam tantum, (ut ita loquar) sed etiam nostram & actiuam iusticiam habeamus: hoc est, ut non in solo Christo, sed etiam in nostris operibus gloriemur: quo nihil intolerabilius abominabiliusq; est Deo. In uno Christo certa esset salus: quia uerò illi salutis acquirendæ partem in nostram charitatem atq; opera transferunt, ex certa reddunt incertam. Nunquam enim certum ac firmum esse potest, quod à nobis pendet. Verùm hoc est Diaboli artificium, ne perfectè exultemus in Deo salutari nostro, né ue in unum certumque scopum collimantes, destinatam nobis donatamque salutem consequamur: sed diuersa petentes, in perpetuis erroribus pereamus. Quare in tanta sectarum uarietate, doctrinæque Christianæ deprauatione, officij mei, quod patriæ debeo, esse duxi, uel paucis atque simpliciſsimis,

pliciſsimis, moderatiſsimaq́ue ratione oſtendere, quę fides ſeu religio & antiquiſsima certiſsimaq́; ſit, uereq́; Chriſtiana: ut ſi qui nondum nouerunt, cognoſcant: qui aũt cognouerunt, in ea perſiſtant. Vellem quidẽ libenter copioſius hac de re agere, tractareq́; annexa quędam, & refellere contraria, peculiari quodam uobis nũcupato libello: ſed temporũ iniquitas iam eſt impedimento, ut cogar huiuſmodi tractationẽ in aliud cõmodius & mihi & uobis differre tempus. Interim Syneſij epiſcopi & philoſophi Epiſtolas à me uerſas, non magnopere quidẽ uobis, ſed tamen ſcholę ueſtræ, atq; utriuſq; linguę ſtudioſis, uſui futuras, uobis dedicaui. Veritus enim iuſtam quorundam reprehenſionem, quòd tot editis libellis nullum adhuc patriæ meæ (cuius prima habenda cura) uobisq́; patriæ rectoribus prudentiſsimis nuncupauerim: uolui uel hoc exiguo libello teſtificari, me patrię mihi chariſsimæ non eſſe oblitum, atque etiam in maioribus pro mea tenuitate promptũ ac paratũ eſſe inſeruire. Quapropter rogo, hoc tenue officiolum

officiolum meum (quæ uestra est humanitas) boni consulatis. Dominus IESVS, uos omnes cum tota ciuitate, in sua cognitione stabiles solidosque conseruet. Dat. Stutgardiæ, Calendis Martijs: 1559.

ex Suida.

Συνέσιος ἐπίσκοπος ἐκ πτολεμαΐδος πενταπόλεως τῆς ἐν λιβύῃ θηβαΐδος, φιλόσοφος τῶν ἱστρατικῶν γενόμενος, ἔγραψε βιβλία διάφορα, γραμματικά τε καὶ φιλόσοφα, καὶ λόγους βασιλικοὺς πανηγυρικοὺς ἢ ἐπιδεικτικοὺς, ἐγκώμιόν τε φαλάκρας. καὶ περὶ προνοίας λόγον θαυμάσιον ἑλληνικῷ χαρακτῆρι, καὶ ἄλλα πλεῖστα καὶ διάφορα βιβλία συνέταξε, καὶ τὰς θαυμαζομένας ἐπιστολάς. Hoc est:

Synesius episcopus Ptolemaidis, quæ est una de quinq; urbibus Thebaidis Africanæ, philosophus ex eorum numero qui res sacras profitentur: scripsit uarios libros, grammaticos & philosophicos, & orationes de regibus panegyricas, demonstratiui generis: orationemq; de Prouidentia admirabilem, Græca dictione. plurima etiam alia uarij generis uolumina composuit: & eas, quæ sunt in admiratione hominum, Epistolas.

Catalogus

CATALOGVS EORVM AD quos scriptæ sunt Epistolæ, secundum Alphabeti ordinem.

A

Anastasio. 22.43.46.79.
contra Andronicum. 57.
Anysio. 6. 14.37.59.77.78.94.
Asclepiodoto. 126.
Athanasio. 121.
Aureliano. 31.34.38.
Auxentio. 60.116.

C

Cledonio 42.
Constanti. 27.
Chrysæ. 83.
Cyrillo 12.

D

Diogeni. 20.23.
Domitiano. 155.156.

E

Episcopis. 72.
Ad Episcopos. 58.
Episcopo cuidam. 128.
Euoptio fratri. 3.4.8.17.32.35.36.39.50.
51.52.53.54.55.56.65.82.84.85.86.87.
89.92.95.104.105.106.107.108.109.110.
111.113.114.120.122.125.127.132.135.136.

H

Heliodoro. 17.25.117.
Herculiano. 137.138.139.140.141.142.
143.144.145.146.
Herodi & Martyrio. 19.
Hesychio. 93.

I

Ioanni. 2.44.63.64.147.148.149.

N

Nicandro. 1.75.

O

Olympio. 45.96.97.98.99.133.

P

Pentadio Augustalio. 29.30.
Petro presbytero. 13.
Philosophæ. 10.15.16.33.81.124.154.
Præfecto. 21.
Præsidi. 62.
Presbyteris. 5.11.
Proclo. 70.
Pylæmeni.48.61.71.74.88.100.101.102.
103.129.131.134.150.151.152.153.

S

Simplicio. 24.28.130.
Sodali. 41.

T

Theodoro medico. 115.

Theodoro

Theodoro & sorori. 7.
Theophilo. 9.66.67.68.69.76.80.90.
Theotimo. 47.49.
Troilo. 26.73.91.112.118.123.
Tryphoni. 119.

V

Vranio. 40.

FINIS.

SYNESII EPISTOLAE, THOMA NAOgeorgo interprete.

Synesius Nicandro S. 1

Veros ego genui, libros, partim ex seueriſſima philoſophia atq; contubernali huius poetica, partim ex omnibus communi rhetorica. Cæterùm agnoſcat quiſpiam omnes unius eſſe patris, nunc quidem ad ſtudium, nunc autem ad uoluptatem declinantis. Porrò præſens hic liber, cuius quidem partis ſit, ſua pollicitatione indicabit: à me autem ita dilectus eſt eximiè, ut libentiſſimè illum aſſererem philoſophiæ, germanisque adiudicarem. Verùm, hoc quidem aiunt, ne leges quidem reipublicæ permiſſuras, (nam acres ſunt ingenuitatis præſides) habet autem lucrum, quòd ei clanculò gratificaturus ſim, multáq; ſtudioſæ partis in eũ contulerim. Si igitur & tibi uiſum fuerit, communica librum Græcis, tuo autem calculo damnatus redeat ad eum qui miſit. Nam ſimias aiunt poſtquam pepererint, quemadmodũ in ſtatuas, ita oculos intendere in ſuos catulos, admiran-

Iudiciũ de hoc ſuarũ epiſtolarũ opere ei defert.

νας τοῦ κάλλους. οὕτως ἐστὶν ἡ φύσις, φιλότε-
κνον. τὰ δὲ ἀλλήλων ὁρῶσιν, ἅπερ ἐστὶ, πι-
θήκων παιδία. ἑτέροις οὖν ὑπὸ τρεπτέον, ἐξε-
τάζειν τὰ ἔκγονα. αἱ γὰρ εὔνοιαι, δεινὰ δὲ
κάσαι τὰς ψήφους, διὰ τοῦτο λύσιππος ἀ-
πελλῆν εἰς τὰς γραφὰς εἰσῆγε, καὶ λύσιπ-
πον ἀπελλῆς.

Ιωάννη. β

Ἀφοβία μεγίστη, τὸ φοβεῖσθαι τοὺς νόμους.
σὺ δὲ αὐτοὺς ἡσχύνθης, ἀεὶ φανῆναι
φοβούμενος. τοιγαροῦν δέδιθι τοὺς ἐχθρούς,
καὶ μετὰ τούτων τοὺς δικαστὰς, ἂν μὴ κλέ-
πτωσι. κἂν κλέπτωσι μὲν, μὴ σὺ δὲ ἧς ὁ τὰ
πλείω διδούς, οὐδὲν ἧττον εὐλαβητέον. ὀργί-
ζονται γὰρ ὑπὲρ τῶν νόμων, ὅταν καὶ μισθο-
δότας προσλάβωσιν.

Τῷ ἀδελφῷ Εὐοπτίῳ. γ

Τρίτη μὴν αἰσχίνη κειμένῳ. ἡ δὲ ἀδελ-
φιδὴ τότε πρῶτον ἧκεν ὑπὸ τὸν τά-
φον. οὐ γὰρ οἶμαι νομίζετε νυμφευτρίαις βα-
δίζειν ἐπ' ἐκφορὰν, ἀλλ' ἐν φοινικίδι καὶ τό-
τε, καὶ διαφανὴς ὁ κεκρύφαλος. καὶ χρυ-
σία καὶ λίθους ἐξήρτη τότε καὶ περιέκειτο,
ἵνα μὴ τοῦ νυμφίου σύμβολος ἀπαίσιος
γένηται. καθεζομένη οὖν ἐπ' ἀμφικεφά-
λου

tes eorum pulchritudinem (usq; adeò est natura suorum amans) at illi uicissim & aliorum uidentibus, nihil sunt, quàm simiarũ catuli. Proinde alijs permittendum, ut fœtus examinent. Nam beneuolentiæ acres sunt ad iudicia corrumpenda. Propter hoc Lysippus Apellen in picturas introduxit, & Lysippũ Apelles. Vale.

Ioanni. 2

VAcuitas timoris maxima est, timere leges: tu uerò eas turpitudine affecisti, semper conspici metuens. Quapropter metuito inimicos, & cum his iudices, si non furti se alligarint. Quin etiam si se furti alligarint, tuq; non sis qui plura det, nihilominus cauendum est. Irascuntur enim pro legibus, cum etiam mercedis datores assumpserint. Vale.

Leges esse timendas.

Fratri Euoptio. 3

TErtia quidem dies erat Aeschini iacenti in sepulchro. neptis autẽ ex sorore tunc primùm uenit ad sepulchrum. Non enim (opinor) moris est pronubis, ut ad funeris elationem uadant. Verùm in pumicea ueste etiã tunc, flammeumq; translucidum, aurumq; & lapides sibi aptauerat, circundederatq;, ne sponso infaustum omen fieret. Sedens igitur in bicipi-

De importuno cognatæ in funere ornatu.

λυ καθεδρας, φασὶν, ἀργυρόποδος. πολλὰ
καὶ ἐμέμφετο τῆς ἀκμείας τὰ συμφορᾶς, ὡς
ἢ πρόσθεν ἐχρῶ, ἢ μετὰ τὸν γάμον ἀρθα-
νεῖν. καὶ πῶς ἡμᾶς, ἐφ' οἷς ἐδυσχέραμεν ἐμέ
νιε. μόλις δ' ὃν ποθεμένας τῆς ἑβδόμης,
καθ' ἣν ἡμεῖς εἰσιάκαμεν τὸ δεῖπνον τὸ
ὠθιτάθιον, αὐτῇ τε καὶ τῇ φλιάσιος
γρᾶς τῆς πτθίθας, ὠθὶ τὸ ζεῦγος ἀναβιβά-
μην τὸ δεκηρον, πληθούσης ἀγορᾶς, ἅπασι
τοῖς παρασίμοις ἐπόμπευον δύθυ τοὺς ἀγ-
ρους ἐλαύνοντας. μέλλ γὰρ καὶ εἰς τὴν ὠθισθεσαν
ἑβδόμην, ταινιώσεσθαί τε ἡ πυργοφόρος
καθάπερ ἡ κυβέλη ποθιελθοῦσαν. τούτοις
ἡμεῖς μὲν δὴν ἀδικούμεθα, πλὴν τὸ καταφα
νεῖς γεγονέναι, λίαν ἀναιδῶντες ἐχοντες
συγγενεῖς. ὁ δὲ ἀδικούμενος, ἀρμόνιός ἐστιν ὁ
θυρωρὸς πάππος· ὡς ἂν εἴποι καπφῶ, τὰ μὲν
ἄλλα σώφρων καὶ μέτριος γὰρ τῷ καθ' ἑαυτὸν
βίῳ γνώμενος, ἀλλ' ὑπὲρ δυγενείας ἀμυ
σθητῶν κέκροπι διεξελεσε. τοῦτο τὸ πλέον
ἢ κέκροπος τῆς θυγατρισμοῦ, ὁ θεῖος ἡρώης
καὶ θυρωρὸς, εἰς σωσίας καὶ τυβίσς ἀπέδυτο.
πλὴν εἰ μή τι λέγουσιν, ὅσοι μὴ τὸν νυμφίον ἡ-
μῖν μηδόθεν ἀρσεμνιοῦσι, γνήσιον ὀλοῦσες
αὐτὸν ἀπὸ τοῦ γὰρ φάμιλιαίδης ἡ γὰρ λαΐς, ἔφη
τις

ti(ut aiunt) cathedra, pedibus innixa argẽteis, multũ conqueſta eſt, de calamitatis intempeſtiuitate, quaſi uel ante oportuerat uel poſt nuptias eum mori, & contra nos ob ea, quorum gratia infelices eramus, iraſcebatur. Vix igitur expectata die ſeptima, qua nos cœnã dedimus ſepulchralem, ſemet & nugacem anum illam nutricem, in bigam mularem impoſuit: plenoq; foro, omnibus inſignibus ueluti ad pompam ornata, rectà Teuchiram iter fecit. Quippe etiã in diem ſeptimam ſequentem, tænijs ornabitur: atq; turrita, quemadmodũ Cybele, circumibit. His nos quidem nulla afficimur iniuria, præterquam quòd conſpicui facti ſumus, nimis ſtupidos nos habere cognatos. Qui autem iniuria affectus eſt, Armonius eſt, ille Thyrori pater, qui (ut Sappho diceret) cætera quidẽ in ſua uita modeſtus atq; commodus fuit, ſed pro generoſitate cum Cecrope per totam uitã diſceptauit. Huius, plus quàm Cecropis, neptẽ ex filia, auũculus Herodes et Thyrorus, ad *Soſias ac Tybias nuptũ dedit, niſi fortè aliquid dicũt, qui & ſponſum nobis, à matris genere uerbis efferunt, genus eius à famoſa illa Laide ducentes. Nam Lais (dixit iam quidam hiſtoriarum ſcriptor)

Teuchira, ciuitas eſt Cyrenaicæ regionis, dicta etiam Arſinoe. Syneſius numero dixit multitudinis.

Soſias.) ſeruorum nomina ſunt.

τὶς ἦλθ λογογράφος, αὐθράποδον ὢν συγ
καθεικὼν, ἐκ σικελίας ἐωνημένη). ὅθεν ἡ καλ
λίπαις ἡ τεκοῦσα τ πόλεμόν τον, καὶ αὐτὴ
πάλαι μὲν ἐπάλλακτο νυκλήρῳ δεσπό
τῃ. ἔπεφτα μὲν τοι βήτορι, νῦ τότῳ δεσπό
τῃ, βίτῳ μετ' ἐκείνης ὁμοδούλῳ, νῦ λάθρα
τῇ πόλει. ἔπεφτα λαμπρῶς τῇ πόλει, νῦ πρὸς
σῆ τ τέχνης, ἧς ἐπειδὴ τῇ ὀργασίαν τοῦ
χαλαφᾶ ῥυτίδι κατέλυσε, τὰς φιλικίας
παιδοτριβεῖ, νῦ τοῖς ξένοις αὐτικαθίσησιν.
ὁ γὰρ ἡμὸς ὁρήτως, ἀφειδῶς φησι τ αὐ ἀγ
κης τ νόμε, μητρὸς βρέφειν ἑταίραν. ἅπαν
γε τ νόμε. τοῖς δ' ὅτω γεγονόσιν, ἀρρενίδη
πλασμὴ ἡ μήτηρ. ὁ δ' λοιπὸς τ γονέων, ἀμφι
σβητήσιμος. ὅσον δὲ ἀμφοτέροις πρὸς τ εὖ
γεγονόσιν ὀφείλεται, ἐῶ σῶ ἄκειν ἐλεη
πρὸς τ ἀπατόρων εἰς τὰς μητέρας.

Α

Τῷ αὐτῷ.

Λυσαντόν ἐκ βυσσιβείου πῶ σλέ
λης ἑώας, μόλις ὑπὲρ μεβῦσαν ἡ
μέραν, τὸν φαρίον μύρμηκα παρηλλα
ξαμην. σλὶς που καὶ τρὶς φῶχθείσης τῆς
νεὼς ζορ τοῦ λιμένος ἐσλάφει. εὐθὺς
μὲν οὖν, καὶ τοῦτο καιρὸς οἰωνὸς ἐσλόκει,
καὶ σοφὸν ἐῶ ἀποβλῶσα νεώς, ἐκ πρώ-

της

ptor) mancipium fuit Syngaricum, emptum ex Sicilia, unde nobis uenit illa pulchrorũ filiorum mater, quæ celebrem illum peperit. Et ipsa olim quidem scortum fuit Naucleri heri, deinde rhetoris, similiter heri, tertij deinde post illos conserui, & clàm ciuitatis, deinde palàm ciuitatis, artí que præfuit meretriciæ: à cuius opera postquam ob maturas rugas destitit, adultas iam puellas in ea instituit, hospitibusq; pro se substituit. Nam filius rhetor, liberatum se dicit à necessitate legis, ut matrem alat meretricem. Apage cum hac lege. Qui enim ita sunt prognati, ijs quidem designata est mater: alter autem parentum, incertus est. Quantum igitur ambabus parentibus à bene natis debetur, hoc omne uenire oportebat à patre carentibus in matres. Vale.

Eidem. 4

QVũ soluissemus ex Bendidio ante crepusculum matutinum, uix post meridiem Pharium Myrmeca præteriuimus, quum nauis bis ac tertium hæsisset in portus fundo. Statim igitur & hoc malũ uidebatur auguriũ, & prudentis fuerat descendere è naui, ex pri- Incõmodæ nauigationis historia

της ἀφετηρίας οὐκ εὐτυχοῦς. ἀλλὰ φυγεῖν παρ' ἡμῖν ἔγκλημα δειλίας ἠσχύνθημεν. καὶ διατοῦτο οὔπω ἔτι ἔσκεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδῦναι, ὥστε κἂν εἴ τι συμβαίη, δι' ὑμᾶς ἀπολούμεθα. καί τοι τί δεινὸν ἦν ὑμᾶς τε γελᾶν, καὶ ἡμᾶς ἔξω κινδύνων ἑστάναι, ἀλλὰ τοῦδ' ἐπιμηθεῖ φασι, τὸ μὲν μέλειν, οὐκ ἦν· τὸ δὲ μεταμέλειν, ἐνῆν, ὥσπερ ἡμῖν. τότε γὰρ ἐξὸν σώζεσθαι, νῦν πρὸς ἐρήμοις ἀκταῖς συναυλίαν ὀλοφυρόμεθα, καὶ πρὸς ἀλεξάνδρειαν ὁρῶντες, ὡς οἷόν τε, καὶ τὴν μητέρα κυρήνην. ὧν τὴν μὲν ἔχοντες ἀπελίπομεν, τὴν δὲ εὑρεῖν οὐ δυνάμεθα, ἰδόντες τε καὶ παθόντες, ἃ μὴ δι' ὄναρ ἠλπίσαμεν. ἄκουε γὰρ, ἵνα μηδὲ σὺ πάνυ χαίρειν σχολάζῃς. καὶ πρῶτον ὅπως ἡμῖν εἶχε τὰ τοῦ πληρώματος, ὁ μὲν ναύκληρος ἐθανάτα κατάχρεως ὤν. ναυτῶν δὲ ὄντων δυοκαίδεκα τῶν πάντων (τρισκαιδέκατος γὰρ ὁ κυβερνήτης ἦν) ὑπὲρ ἥμισυ μὲν καὶ ὁ κυβερνήτης, ἦσαν ἰουδαῖοι, γένος ἔκπονδον καὶ εὐσεβεῖν ἀναπεπεισμένον, ἢν ὅτι πλείστους ἄνδρας ἕλληνας ἀπθανεῖν αἴτιοι

γένων-

mis carceribus non felici. Cæterùm apud uos in timiditatis crimẽ uenire nos puduit, & propter hoc non licebat amplius subtrepidare aut subducere, ita ut etiamsi quid contingeret, per uos periremus. Quanquam quid mali fuisset, si uos risissetis, nosq; extra pericula stetissemus? Sed Epimetheus (ut aiunt) non ante factum, sed post factũ sapiebat, quemadmodum nos. Tunc enim cum liceret nobis saluis esse, nunc in littoribus desertis habitationẽ deploramus: & uersus Alexandriam uisum dirigentes, quantum fieri potest, & matrem Cyrenen, quarum hanc quidem quum haberemus, reliquimus, illam autem inuenire non possumus: ea uidimus, eaque passi sumus, quæ ne per somnium quidem sperauimus. Audi enim, ut ne tibi quidem prorsus ocium sit ad gaudendum: & primùm, quale nobis fuerit supplementum. Nauclerus quidẽ mortem optabat, quòd esset obæratus: quum omnes autem nautæ essent duodecim, (nam tertiusdecimus gubernator erat) supra dimidiam partem, & gubernator ipse, erant Iudæi, hominum genus perfidum: persuasumq; habens, se pietatis opus facere, si autores sint, ut quàm plurimi uiri Græci occumbant: reliqua aũt pars,

γγώων). τὰ ἄλοιπὸν, ἀγελαῖοι, γεωργοί, πέ-
φυσιμ ὅπως κώπης ἡμιλλοι. κοινῇ ἢ ἴδιοι κἀ-
κεῖνοι, ὡς ἐπηρωμένοι πάντως γ' ἐκ μέρους
τ σώματος. τοιγαρδῆ ὡς ὀδὲν σλεονεκτη-
μῖν, ἐκομψ δύοντο· κἠ ἐκάλεμ ἀλλήλους, οὐκ
ἀπ τ ὀνομάτ, ἀλλ' ἀπ τ ἀτυχημάτ, ὁ χω-
λος, ὁ κυλίπτης, ὁ ἀσυσρόχιλος, ὁ πλατυβλώψ,
ἕκαστος γ' γε πρὸς τὸ πάσημον. κἠ ἡμῖν τὸ
τοιοῦτον, ὃ μεῖζον πρὸς ἔχε τ σλατηβιῶν. γ'
τῇ χρείᾳ ἢ ὅτι ἔσ γέλως ἐσ, ἀλλ' ὧδε τάττις
αὐτοῖς ἀριθμώζομεμ, ὄντες ὠθυβάτ πλεῖμ, ἢ
ὠγωνιπκονται, βραδυτέρομ πε μάλιστα γυμα-
κες, αἱ πλείσς νέαι, κἠ ἀγαθαὶ τὰς ὄψεις, ἀλ-
λὰ μὴ φθόνει. πρὸ ἀπέτασμα γὰρ ἡμᾶς ἀπε-
τοίχιζε, κἠ ὥσπερ ὀρχωμένοις τὸ πάλαι δι
ὀρχωγόνος ἰσίς τειμάχιον. σωφρονδσιμ αὖ
βρώπους τὸ τεῖχος τὸ σειρᾶμισθς. ἴσως δὲ
καὶ ὁ πρίαπος ἐσωφρόνησεγ', ἁμαρώτω
συμπλέωμ, ὡς ὅτ ἔσιμ ὁπότε σχολάζειμ ἡ-
μᾶς εἴασεν, ἀπ τ δεδιῶαι τ ἔσχατομ κίν-
δυνομ. ὅστις πρῶτομ μ ἐπειδή τ πρὸ ὑμῖν
τ ποσειδῶνος νεὼν κατεκάμψαμεν, αἰρᾶς
ὅλοις ἰσίοις ἠξίσ πλεῖμ σὺθὺ τἀφοσίσιθς·
κἀκ ἀπεπειρᾶτο τῆς σκύλλης, ἵν' γ' τοῖς
γραμματοῖς ἀπ προπαζόμεθα. σωνγνοι
κότω

pastores erant & agricolæ, qui anno superiore nondũ remũ attigissent. Generaliter aũt hi & illi mutilati erant omnino in una corporis parte quadã. Quapropter ubi nihil acerbi nobis aderat, facetijs ludebant: uocabãt se inuicẽ nõ à nominibus, sed ab infortunijs, tu claude, tu herniose, tu cũ sinistra manu, tu strabo. Vnusquisq; enim unũ aliquod habebat insigne, nobisq; hæc res nõ modicã exhibuit delectationẽ. Porrò in necessitate, nõ iam ultrà risus erat, sed propter hæc ipsa fleuimus, quũ uectores essemus plures quàm quinquaginta, tertia pars maximè mulieres, quarũ multæ erant iuuenes atq; formosæ. Cæterũ ne inuideas. Nam nos cortina tanquã murus disiunxit, eaq; erat robustissima, frustũ ueli non ita pridẽ dirupti. Modestis hominibus murus erat Semiramidis. Fortassis aũt & Priapus modestè se gessisset, nauigans cum Amaranto, ita nunquam nos siuit quiescere, quin extremum periculum metueremus. Qui primum quidem postquam Neptuni templum, quod apud uos est, inflexo cursu præteriuimus, soluens, totis uolebat uelis rectà nauigare uersus Taphosiridem: tentabatq; Scyllam experiri, quam etiam inscriptis detestamur. Quod cum intel-

πόθεν ἡμῶν καὶ αὐ ἀνεκραγόθεν ὁ περὶ ἡμᾶς χῶρος γινέσθαι τὸν κινδύνου, μόλις ἐκβιασθεὶς, ἀπέσκηψε τοῦ διαναυμαχῆσαι πρὸς τὰς ναυαρχίδας. ἐγὼ τοίνυν ὥσπερ ἐν μεταναοίας ἀφορμὴν λαβὼν τὴν ναῦν, ἐπαφίημι τῷ πελάγει. τέως μὲν ὡς ἐδυάτο τὴν πρὸς κῦμα παραβαλλόμην, ἔπειτα δὲ καὶ νότος συνεπιλαμβάνει λαμπρὸς, ὑφ' οὗ ταχὺ μὲν τὴν γῆν ἀπεκρύπτομεν· ταχὺ δὲ μετὰ τῶν ὁλκάδων ἡμῶν τὴν διαφυγήν, ἃς οὐδεὶς ἔδει λιβύης ἅλις καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ πλοῦν ἕτερον ἔπλεον. χειμαζόντων δὲ ἡμῶν καὶ ἐν δεινῷ ποιουμένων τὸ ἀπηρτῆσθαι τοσοῦτον τῆς γῆς, ὁ ἰαπετὸς ἀμαθαντος, ὡδὶ τῶν ἐκείνων ἐσῶς, ἐπαναγόμενος τὰς παλαμναιοτάτας ἀρὰς. οὐ γὰρ δὴ πλησόμεθα, ἔφη. ὑμῖν δὲ πῶς ἂν τις καὶ χρήσαιτο, οἳ καὶ τὴν γῆν ἐν τῇ θαλάττῃ ἐπιβυθίζετε; οὐκ. ἐν γέ τις αὐτὰς χρῶτο καλῶς, ὦ λῶστε ἀμάραντε, πρὸς αὐτὸ ἔφην. ἡμῖν δὲ δὲ ταφοσίου δὲ ἔδει. ζῶν γὰρ ἔδει. ἐν νηῒ τὸ πελάγος τί δεῖ; ἀλλὰ πλέωμεν, ἔφην, ὡς τάχιστα πόλεως, ἀπέχοντες τῆς γῆς, ὅσον μέτριον, ἵν' εἰ ζῶν μὴ χαλεποὶ, οἷα δὴ τὰ θαλάττια, ἀδηλον ᾖ δήπου μὴ ἔστι μὴ πρὸς ὑμῖν λέγειν, λιμὸν

τις

intellexissemus nos, atq; exclamassemus nõ prius, quàm in ipso essemus periculo, uix coactus destitit nauale committere prælium aduersus scopulos. Hinc ueluti ex pœnitudine quum nauem auertisset, immittit in pelagus: tum quidẽ quantum poterat, & aduersus fluctus detorquens: deinde autem unà & notus uehemens adiuuat, à quo citò terram abscondimus, citoq; apud naues fuimus onerarias Diarmeniorum, quæ Libya nostra non indigebant, sed aliò nauigabant. Quũ nos autem quiritaremur, remq; atrocem existimaremus, tantùm remotos nos esse à terra, Iapetus Amarantus in tabulatis stans, tragicè dirissimas execrationes euomebat: Non enim certè trepidamus, inquit. Vos autem quomodo quis possit rectè tractare, qui pariter terram & mare suspectum habetis? Non, si quis illis pulchrè utatur, ô optime Amarante, dicebam ad eum. Nos autem neq; Taphostride indigebamus: nam uita indigebamus. & nunc quid indigemus pelago? Sed nauigemus, in quã, rectà uersus Pentapolin, mediocri distantes à terra spacio, ut etiamsi quid durum accidat, ut maris res habent (incertæ uidelicet & sunt & à uobis dicuntur) portus aliquis nos è propin-

τῆς ἡμᾶς ἐκ τοῦ χειμῶνος ὑποδέξοιτο. ὅπερ ἔπειθον λέγων, ἀλλ' ἀγενώφει τὸ κάθαρμα, ἕως ἄνεμος ἀπηκτίας ἐπιφάσει πολὺς, κῦμα ἐλαύνων ὑψηλὸν καὶ τραχύ. ὅτε ἄφνω πεσόντων, ἐξ ἑτέρου ἔμπαλιν ὤθησε, καὶ τὰ κυρτὰ κοῖλα ἐποίησεν. ἡ δὲ ναῦς ἐγγὺς ἦλθεν ὠθοῦσα πρύμναν, ἀνατρέψαι μάλις δ' ὄν αὐτὴν κατέσπασεν. ὁ δὲ βαρύσωνος ἀμαθὴς, τοιοῦτον ἔφη τὸ τέχνημα ναυτίλλεσθαι. πόσον δ' ἔχεσθαι νεὼς τὸ ἐκ πελάγους ἄνεμον, ὁ δὲ τὸ μέτρον πλεῖν. καὶ πέρναι νεὼν ἐγκάρσιον, φησὶ δόντος τοῦ δρασμάτος ποσὶ θέσθαι τῷ μήκει. τοῦτον δ' ἂν τὸν πλοῦν τὸν ἡμέτερον. ὃν καὶ, εἴ γε πρὸς τὰς ἀκτὰς ἐπλέομεν. πόσον ἂν ἀπεπλάσθη γὰρ αὖ τῆς γῆς. καὶ ἡμεῖς ἀπεδεχόμεθα λέγοντος ἕως ἡμέρας ἕλιξ. ὁ δὲ καὶ ὅπως πρῶτον ἤρξατο δ' ἡ μέσας τε νυκτὸς, ἀεὶ πρωΐους ἐπὶ μεῖζον τὸ κλύδωνος. ἡμέρας μὲν δὴ λιξ, ἦν τινα ἄγουσιν οἱ ἱερῶν οἱ πρασκοπεῖν. τὴν δὲ νύκτα, τῇ μετ' αὐτὴν ἡμέρᾳ λογίζονται, καθ' ἣν δὲ νὶ θέμις ἔδειν φόρτου ἔχειν τὸν χεῖρα, ἀλλὰ ζημιοῦσθαι σφαδρόνως αὐτὴν, ἄγουσιν ἀπερ ἐξιαν. μεθῆκεν δὲ ἐκ τοῦ χειρῶν ὁ κυβερνήτης τὸ πηδάλιον, ἐπὶ δὴ τὸ ἥλιον εἱκάσειν ἀπολειπόμενα τῆς γλῶ. καὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν

propinquo suscipiat. At non persuasi ei his dictis, sed obsurduerat piaculum, donec uentus Septentrio irruit plurimus, fluctus uoluens altos & asperos. Hic subitò irruens, uelum retrorsum impulit, & curua cauа reddidit. Porrò nauis propemodum in puppim subuersa est, uixq; eam in firmum statum redegimus. Et infelix Amarantus huiusmodi, inquit, res est, ex arte nauigare. Expectare enim & ipsum, uentum ex pelago, & propterea in alto nauigare. Descendere enim nunc obliquum, remittentéq; interuallo addere longitudini. Hanc autem nostram esse nauigationem, non sanè, si circa littora nauigassemus. Haud dubiè enim repulsos esse ad terrā. Nos quoq; approbabamus illius dicta, donec & dies erat, & atrocia nondum aderant. Inceperunt autem cum nocte, crescente semper in maius tempestate. Dies quidem erat, quam Iudæi celebrant, Parasceuen dictā: noctem autem cum sequenti die computant, in in qua nulli fas est manus labore occupare, sed honorantes eam excellenter, ocium agunt. Dimisit igitur gubernator clauum è manibus. Postquam Solem coniecit reliquisse terram, proiectumq; se conculcandum præbuit cuicunque

παῖδαν πᾶσιν ἔοικε, τῷ θέλοντι ναυτίλλειν. ἡμεῖς δὲ τῆς ἁλὸς σαφῶς αὐτίκα, ἀπὸ βυθοῦ δὲ νεὼς ἐλαύνομεν. ἀπόγνωσιν δὲ τὸ πρᾶγμα οἱ ὁμόφυλοι, πᾶσιν ἡμῖν. ἐλπίδα δὲ μὴ καταπίπτειν μηδὲ πῶς τὰς ἐσχάτας ἐλπίδας. μὴ δὲ μὴ ἐπὶ χρόνον ἀθυμίαν τε τελέαν μὴ πρὸς ἑαυτὸν σκυθρώπασιν. γίνεται δὲ τοῦτο, ὅταν μὴ τῷ λήξαντι τῶν δυμάτων μὴ τὰ πρὸ ἑαυτοῦ συναναπαύσῃ κύματα. ἀλλ' ἰσχὺν ἔχειν τὸ χρήσιμον τῆς κινήσεως, ὑπαναλίσκοντα τοῖς τῶν δυμάτων ἐπικρατίαις, μὴ αὐτεμβάλλειν ταῖς ἐμβολαῖς. ἔδοξε γάρ μοι μὴ φλεγμαίνοντα τῶν ὀνομάτων, ἵνα μὴ τὰ μεγάλα κακὰ, μικροπρεπέσιν ὀργαῖς δηλήσομαι. τοῖς δὲ τῶν τοιῶνδε πλέουσιν, ἀρ' ἐλπὶς φασὶ μίαν τὸ ζῆν ἀρτᾶσθαι; εἰ μὴ ὁ κυβερνήτης νομοθέτης σκαιὸς εἴη, τίνα δεῖ ψυχὴν ἔχειν; ἐπεὶ δὲ τῶν σωτηρίων τὴν τῆς ἀφελείας τε καὶ ἁλίωσιν. δεομένων γὰρ ἡμῶν σῴζειν ἐκ τῶν γόντων τὴν ναῦν, τὸ βιβλίον ἐπανεγίνωσκε πειθὼς ἀργόνυσις, αὐάγκιον δὴ τὸ σιγῶμεν, καίτις σφαλιώτης γνώσεσθαι. συμπλέουσι δὲ ἡμῖν ἀρρωβιοι συχνοὶ τε ἀρὰ τάγματος τοῦ ἱππέων, ξίφος πασάμενος, ἐπείλησε τ' ἀνθρώπῳ τὴν κεφαλὴν ἀποκόψειν, εἰ μὴ

que uolenti nautarum. Nos autem quæ causa esset, non statim animaduertimus: sed factum hoc putantes esse desperationem, accessimus: obsecrauimusq; ut nondum proderet extremã spem. Etenim iam etiam fluctus decimam obtinebant, pelago aduersum sese dissidente. Fit autem hoc, quando cum desinente uento, non simul etiam undæ ab eo excitatæ conquieuerint, sed undabunda motus incitatio occurrerit uenti potentiæ, impressionemq; fecerit aduersus impressiones. (Opus enim mihi est tumentibus quoq; nominibus, ne magna mala narrem abiectius). Nauigantibus igitur in tali pelago, à tenui (ut aiunt) filo, uita pendet. Quòd si etiam gubernator legis doctor sit, quem animum habere oportet? Postquam igitur intelleximus rationẽ dimissionis gubernaculi, (nam obsecrantibus nobis, ut seruaret nauem ex præsentibus malis, libellum legit) desperantes ei persuaderi posse, necessitatem iam atq; uim adhibuimus: & miser quidam strenuus (nauigant enim nobiscum multi Arrabij ab equitum cohorte) extracto gladio minatus est homini, se ei caput amputaturum, nisi naui succurreret.

εἰ μὴ αὐτὸλήψοιτο τ σκάφος. ὁ ἢ αὐτόχειρ μα μακκαβαῖος, οἷος ἰῶ ἐγκαρτερῆσαι τῷ δύγματι. μοιχὸσις ἢ ἤδη τ νυκτὸς, ἀναπέι θετ πᾶ ἑαυτ πῶς τὴ καθέδρα γνῶναι. νιῶ γὰρ φησιν ὁ νόμος ἐθίσιν, ἐπιδήνιῶ ἁφῶς τ ὑπὲρ ψυχῆς θέομεν, πῶς οὖν αἴρετ θόρυβος ἀρχῆς, αὐδρῶν οἰμωγή, γυναικῶν ὀλολυγή, ἅπαντ ἐθεοκλύτων, ἐποίνιῶντο, τ φιλτάτ ἀναμιμνήσκοντο, μόνος ἀμαρᾶντος θύθυμος ἰῶ, ὡς αὐτίκα ἂν πᾶ χαράψων οὐ δανδτὰς. ἐμὲ ἢ γὲ τοῖς δὴ νοῖς, ὁμνυμί σοι θεὸν ὃν φιλοσοφία πρεσβύει, τὸ ὁμοιοπαθὲς ἔθρεπτ ἐκεῖνο, μὴ ἀρᾶ ἀληθὲς εἶη, τὸν καθ' ὕδονῆ θανάτου, ὀλεθρον εἶν καὶ αὖθι τ ψυχῆς. λέγει γὰρ ὅτι ὅπτε τῶν ἐπῶν, (ὑδωρ.

αἴας δ' ἐξαπόλωλεν, ἐπεὶ πὶ γὲ ἅλμυρὸν τὸν γὲ θαλάττ θανάτου ἀκεδεστότω ἀπώλειαν εἶν, πιθέμενος. ὀλίγον δ' ἄλλον ἀπολωλέναι φησίν, ἀλλ' ἕκαστος ἀποθνήσκων, αἴ δὲ βεβήκει. ταῦτ' ἄρα μὴ γὲ ἀνοῖν νεκύων ὁ μικρὸς αἴας ὀδάμαστ τ δράματος εἰσενήνεκ), ὡς τ ψυχῆς ἐκ ὄσης γὲ ἄδε. μὴ ἀχιλλεὺς, αὖθις δ' ψυχότατός τε μὴ φιλοκινδύνοτατος, ἀποδειλιᾷ πῶς τ γὲ ὕδατι θανάτ), ὅν γε

curreret. At is, ipsissimus Maccabæus, potuit perdurare in decreto. Quum autem iam media nox esset, persuadetur à semeipso ut cathedram capesseret: nunc enim (inquit) lex permittit, quoniam nunc manifestè cursum pro anima dictum, currimus. Ad hoc dictum tollitur tumultus de nouo, uirorum ploratus, mulierum eiulatus. Omnes Deum inuocabant, supplicabant, charissimorum reminiscebãtur. Solus Amarantus tranquillo erat animo, ut qui mox circumscripturus esset creditores. Me autem in his malis (Deum tibi iuro, quo philosophia nihil habet antiquius) Homericum illud perturbabat, num uerum esset, mortem in aquis, interitum esse ipsius etiam animæ. Dicit enim alicubi in carminibus:

Ast Aiax perijt salsam postquam imbibit undã,
mortem in mari certissimam existimans esse perditionem. Neminem enim alium dicit periisse, sed unusquisq; moriens descendit ad Orcum. Proinde in duabus animarum euocationibus, minor Aiax nusquã in fabula introductus est, quasi anima illius non sit apud inferos. Achilles quoq; uir & maximi animi, adq; pericula promptissimus, mortem in aqua reformidat,

ὅμ γε κὴ λδυγαλέον καλεῖ. τότες ἐλίτ[illegible]ων
οὐδ λογισμός, ὁρῶ οὐδ στρατιώτας ἅπαντας
ἐπασπισμένους μαχαίρας. Ⓒ ωυθόμενθ, ἐ-
μάνθανον πᾶ αὖτ, ὡς καλὸν ὠδὶ τὸ κατ-
στρώματος ὄντας ἔτι, πῶς τ ἀδρᾶτῶν ψυ-
χλὼ δρυγεῖν, ἀλλὰ μὴ πῶς κῦμα χανόν-
τας. τότες αὐτοφυεῖς ὁμιλίσλας ᾠόμιζα,
κὴ ἐθέμλω τῷ δόγμαλι. εἶτα κηρύττ[illegible]πίς ἐ-
ξαρ[illegible]ᾶδ χρυσίον οἷς ὅτι, Ⓒ οἷς λῶ ἀξήρτηλο,
κὴ χρυσίον, Ⓒ ὅ, τι ἄξιον χρυσίν. κὴ αἰγωνᾶ
κδν αὐταί τε ἐσκυάζοντο, κὴ τοῖς δ ομέ-
νοις ἀρπεδόνας δ ιγνέμον, πάλαι κατασε-
δ ιγμένον ἐδν ποιεῖν. νᾶν ᾗ ἔχ[illegible] τοιᾶτον. φέ
ρειν δ ᾶ λμλὼ γυτάδιον τ ἐκ ναυαγίν νε-
κρόν. ὁ γὰρ πῶσυχὼν καὶ κορδαίας, νόμας
ἀφρασείας αἰδ ἐσετ, μὴ ὀχὶ μικρόν τι μέ-
ρος ἀφρδ ίζαδ τῷ χαειζαμένῳ τὸ πολλα-
πλάσιον. κὴ οἱ μὲν ἦσαν πῶς τότες. ἐγὼ
δὲ παρακαθήμενθ τὸ παλαμναῖον βα-
λαύτιον τλὺ παρακατεθήκλω τῷ ξένου,
ἔκλαιον ὡς οἰδ γν ὁ ξένιος, οὐκ εἰ τεθνηξόί-
μλω· ἀλλ εἰ ὁ θρᾷξ ἀποσβήσοιτο, τῶν
χρημάτων γένκν, ὅν καὶ ἀποθανὼν αὖ
κχωμόμλω. γυτεῦθα μὲν γε τὸ ἀξαπολω-
λφναι κορδ θ λῶ, καὶ σωκαπολωλέναι,

καὶ

quam & λοιγαλέον, hoc est pernicioſam appellat. dum has mecum cogitationes uoluo, uideo milites omnes machæras extraxisse: cūq; interrogassem, didici ab eis, quòd bonum esset, dum adhuc in superiori nauis tabulato essent, animam in aerem eructare, & non in aquam hiantes. Hos ego ex se natos Homeri sectatores censui, assensusq; sum eorum opinioni. Deinde prædicat quidam, ut qui haberent aurum, sibi ipsis annecterent: & quibus erat, annexum est, & aurum, & quicquid auro dignum erat. Mulieres quoq; & ipsæ instruebantur, & funiculos indigentibus distribuebant. Olim hoc ostensum fuit, ut fieret. Rationem autem habet talem. Cadauer ex naufragio eiectum, precium ferre oportet sepulchrale. nam quicunq; in illud incidit, lucrumq; fecit, leges Adrastiæ reuerebitur, ne non paruam aliquam partem cum eo diuidat, qui decuplum ipsi largitus est. Atq; illi quidem hæc agebant. Ego uerò sedens iuxta pestiferum marsupium, depositum hospitis, flebam, uti Deus nouit hospitum præses, non propterea, si morerer, sed si Thrax ille pecunijs fraudaretur, quem etiam mortuus reuererer. Hic sanè disperisse lucrum erat, unaq; pe-

κὴ σωῦ απὸ σ ραύαι τ ἀϊδθσιμ. ὁ δὲ ἐποίει
πᾶς πόσ ας τ κινδλωσμ, ὀχ ἕ τερμ λῶ, ἀλλ'
ὅτι πᾶσιμ ἰσίοις ἡ ναῦς ἐφορ ρ. ὑσ τεμέ-
σθαι ἢ ὀκ λῶ, ἀλλὰ πολλάκις ὧν χρήζοντες
τοῖς καλωσδίοις, ἀπηγορεύκεμεν, τ ροχᾶμ
φῶσ ανόντων. κὴ ὑφώρμει πλέος ὀκ ἐλατ ῖον,
ἐ κὰι σ λαγχνοί μεθα ἐκ τ κλύσ λωνος, ὅτως
ἔχοντας φ νυκτὶ πελάζειμ τῇ γῇ. φθαίει δὲ
ἡμορ ία, κὴ ὁρῶμεν τ ἥλιομ, ὡς ὀκ οἶσ ί πο
τε ἥδιομ. τό, τε πνεῦμα ρᾶσμ ἐγγένετο τ ἀλέ
ας ὧν σ ὸσ ός. κὴ ἡ σ ρόδος ἀχισαμένη, πᾶσι
χφ ἡμῖν κὴ χρᾶσ ι τοῖς καλωσδίοις, κὴ τ ἰσί
ομ μεταχειρίζεσ θαι. ὑπαλλάττειμ δ ὲν ἰσίομ
ἕ τερομ νόθομ ὀκ εἴχομεν. ἰσχυείασε γάρ,
αὐ ελαμβάνομεν ἢ αὖ τὸ καθάπ τ χιῶνα
σὺ κόλπος· κὴ πρίμ ὥρας ἐπ τέτ αρας ἀκρ
βαίνομεν οἱ τεθναύαι πρ σ δυκήσαντες, φ
ἐχαλᾷ τινὶ πανορήμῳ. κὴ ὅτε πόλιν, ὅτε
ἀγρόν ἐχόσης γείτονα, σ σ ίσις ἑκατόν που
πρὸς τοῖς χιλίοις τὸ κατόπιν ἀγρόν. ἡ δ ὲν
ναῦς ἐσάλυσεν ὧν μετεώρως. λιμὴν γὰρ
ὁ τόπος ὀκ λῶ, κὴ ἐσάλυσεν ἐπ ἀγκύρας
μιᾶς. ἡ ἑτέρα δ ἀπεμπόλητο. πρίτην γὰρ
ἄγκυραν ἀμαράντος ὀκ ἐκ ήσατο. ἡμεῖς δὲ
ἐπεσ ὴ ἡ Φιλτάτης ἀ ψάμεθα γῆς, πόδε
βάλο-

rissse, unaq; effugisse sensum. Quod autem propinquum nobis faciebat periculum, non aliud erat, quàm quòd omnibus uelis nauis ferebatur. Succidere enim non licebat: sed quum sæpius manum funibus admouissemus, defecimus, rotis uehementer morsu stringentibus. Nec minor nos incessit metus, etiamsi ex tempestate euaderemus, in tali statu, noctu terræ appropinquare. Anteuertit autem dies, uidemusq; Solem, haud scio, an unquam libentius: uentusq; facilior factus est, calore crescente, ac ros tabefactus præbuit nobis, ut funibus possemus uti, uelumq; tractare. Aliud quidem uelum illegitimũ in huius locũ substituere non poteramus. Nam oppigneratum erat. Colligebamus autem illud, sicut tunicarum sinus: & prius quàm quatuor essent horæ, descendimus, qui mortem expectaueramus, in desertissima quadã ora, et neque ciuitatem neq; agrum habente uicinũ, centũ & triginta fere stadio à tergo agri sita. Cæterùm nauis uacillabat in alto: portus enim locus ille nõ erat, uacillabatq; una duntaxat fixa anchora. porrò altera uendita erat. nam tertiã anchorã Amarantus non possedit. At nos postquam charissimam terram attigimus, amplecte

βάλλομεν, ὥσπερ ἔμψυχον ὅσαν μητρὶ
νῦν ἀπεβύσαντο ὕμνος τῷ θεῷ χαρισθείσης,
ὥσπερ εἰώθειμεν, προσεθήκαμεν αὐτοῖς νῦ
τὴν γναγχος τύχω, ὑφ' ἧς πρὸς δέξαν ἐσώ
θημεν. δύο ἐξῆς ἀθημείναντον ἡμέρας, ἕως
αὖ ἀφυβείσῃ τὸ ὠέλαγος. ἐπεὶ δὲ ἄπορον
ὧν οὕτω χρήσασθαι, μηδενὸς αὐθρώπων ὁρω
μένου, πάλιν ἐπετολμήσαμεν τῇ θαλάσσῃ.
νῆ ἀρᾶντες αὖθις ἀρχομένης ἡμέρας. ἐπλέο
μεν ἐκ τῆς ὑμνης αὐλμῶ πᾶσαν αὐτὴν νῆ τὴν
ὑθηγουμένην ἡμέραν. ἧς πολλαχόσε, τὸ
τοῦβυμα ἀπέλιπεν ἡμᾶς, νῆ ἡμεῖς ἰωιάθη
μεν. ἐμέλλομεν ἤ ἆρα ποθήσειν γαλώϊων.
ὧν μὴ ἔνισχυσε κάτω φθίνοντος. ἐπεγωρη
μένης ἤ τοσότε κινδύνου, μελλόσης εἰς τοῦ
τὸ σωφρονεῖσθαι τε σωόντα τὴν ἄερα νῆ
τὴν πολυθρυλλήτων τυχαίων, ἃ μηδεὶς φασ
πλέων ἐθάρσησε, νῆ δ' ἐν ἡμᾶς ἐλιμενίζθη,
οἱ δ' ἐλελήθεμεν αὖθις ὡς δ' ἐφαμιλλώτες
ὠθὶ τὸ ὠέλαγος. ἡ ἤ σάσις, ἤρξατο μὲν τὴν ἀρ
κτικῶν πνευμάτων. νῆ ὕσε τε πολλὰ νῆ τὴν συ
νοδινὼν νύκτα. ἔπειτα ἠώσομεν τὰ πνεύμα
τα, ἃ ἡ θάλασσα κυκεὼν ἐγεγόνει. τὰ ἤ περὶ
ἡμᾶς, οἷα εἰκὸς ὧν τοῖς τοιούτοις, ἵνα μὴ
πάθῃ πρὸς πλησία, δὶς ἀφηγώμεθα ὧν οἷς
ὧν,

bamur, ut quæ uiua mater esset. Sacrificatisq; Deo hymnis, ad gratiarum actionem, quemadmodum soliti eramus, addidimus illis & nuperam fortunam, à qua præter opinionem conseruati essemus: duosq; illic mansimus dies, donec desæuiret pelagus. Quoniam autem uia uti, inexplicabile erat, quum nullus homo uideretur, iterũ ausi sumus mare ingredi. Et quum soluissemus statim incipiente die, nauigabamus uento ex puppi totam illam & sequentem diem: qua desinente, uentus nos reliquit, nosq; contristati sumus. Futurum autem utiq; erat ut desideraremus à uentis tranquillitatem. Erat autem decimatertia lunæ decrescentis. Incumbente autem tanto periculo, quum in idem concursurus esset astrorum coitus & diuulgatorum fortuitorũ, quæ nemo (ut aiunt) nauigans non exponit, & oporteret nos subire portum, imprudentes rursus in pelagus incurreramus. Porrò seditio cœpit quidem à uentis septentrionalibus, multũq; pluit in nocte interlunij: deinde uenti turbulentè se gesserant, mareq; confusum erat: res autem nostræ habebant ita, ut in huiusmodi habere par est, ne bis compares passiones narremus, in quibus fuerunt. Profuit au-

λω, ὥνησέ τι τὸ μέγεθος τοῦ χειμῶνος, τὸ πόρρας ἐτρέφειν, καὶ ἡμεῖς ὡμεθα πλοτονίζειν τὴν ναῦν. εἶτα καταγὸς μέσος, ἐγχὺς ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς. ἐπεὶ δ' οὐκ ἀπολώλεκεν, αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ πορίσασθαι. ἐγὼ γὰρ λίθῳ ἄλλως ἐνέγκαι τὴν βίαν τοῦ πνεύματος. πάλιν δὲ λυσσάσθης λίθος τὸ ἐναντίον. καὶ δὴ καὶ δύτροχον εἰς καθαίρεσιν. ὅτως δὴ πᾶς δέξαν ἀπορίας ἀμηνοι τὴν ἀπλησίαν τῶν βιαίας φορᾶς, ἡμέραν ἑξῆς καὶ νύκτα λιὲχειμεν. ἧς ἤδη πολὺ δυστράπον ὅσης ὀρνίθων ὠδῖνας, ἐλαθομεν ἐγχρίψαντες ἀκαρῆ, πέτρα προβεβλημένη τῆς γῆς, ὅθεν ἐν βραχείαν χερρόνησον. βοῆς δὲ γεγομένης, ἐπαδὴ τὶς πρὸς γύησεν αὐτὴν γῆ πελάσαι, θρόος ἦρθη πολύς, καὶ ἅπασα ξύμφωνος. τῶν μὲν ναυτῶν περφρονεόντων, ἡμῶν δὲ ἐξ ἀπειρίας τῶν χειροτονητόντων καὶ πολεμόντων ἀλλήλους, ὅτε ἐχόντων ὅπως χρησόμεθα τῇ πλήθει τῆς χαρᾶς. ἐλέγετο δὲ ὁ μέγιστος αὐτοῖς ἐν τοῖς πορισαμένοις ἡμᾶς κινδύνων. ἤδη δὲ ὑπὸ φαινομένης ἡμέρας, καταστὰς τὶς ἄνθρωπος χωρικῶς ἐσαλμένος, καὶ δέρμασι τῇ χειρὶ τὸ πους ὑπόπους, καὶ ἑτέρους οὓς ἔδει βαρύσασθαι. καὶ τέλος μόνος

ἦλθεν

tem non nihil tempestatis magnitudo. Cornu stridorem emiserat, & nos putabamus nauem rudentibus nimis stringi: deinde diffractum medium, propemodum perdidit nos omnes. postquam autẽ non perdidit, idipsum iam & seruauit. Neq; enim aliter uis uenti ferri poterat. Rursum autem refractariũ erat uelum, nec facilè detrahi poterat. Sic igitur præter opinionem releuati à superfluitate uiolenti cursus, diẽ deinceps & noctem sustinuimus, in qua circiter secundum galli cantum, imprudentes incidimus repentè in proiectum à terra saxum, ita ut breuis esset Cherrhonesus. Clamore autem facto, postquã nos quidã certiores fecerat, quòd ipsi terræ appulissemus, multa sublata est uociferatio, & minimè consonans, nautis quidem perturbatis, nobis autem ob inexperientiam manus complodentibus, inuicemq; alius alium amplectentibus, nec habentibus quomodo gaudij multitudinem ferremus. Dicebatur autem omnium periculorum quæ nos obsederunt, id esse maximum. Iam autem apparente die, homo quidam rusticè uestitus, signum nobis dat manu: ostenditq; locos suspectos, & alios, quos cum fiducia nos oporteret adire. Demum solus

uenit

ἦλθεν ὥστε κελεύσαι σιωπᾶν. ὅπερ ἀχθέντας τὸ πλοῖον μεταχειρίζεται τὸ τοῦ πάλιν. ὁ δὲ σύρος ἄσμενος ἀγίεται τὴν πρεσβείας. ἀναλύσας δὲ σπεύδοντας ἀπὸ τῆς πλάτης ἢ τῶν τηνίων, τὸν τε ναῦν ἐνορμίζει λιμένι σκίῳ χαρίεντι. ἀλλ' ἄριστον οἶμαι καλεῖσθαι αὐτὸ. καὶ ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἠόνος ἀπεβίβασε, σωτῆρι καὶ πάππῳ ἀγαθὸς ὢν καὶ καλός. καὶ μετεμπορεύεται ἕτερον ὁλκάδα εἰσπλάσας, καὶ μᾶλλον ἄλλων. καὶ περὶ ἐκείνου ἔφη, πεντηγενόμενον ὑπὸ τῶν θεσσαλῶν πρὸς βύτου πεδισωθῆναι φορτίδος, πρᾶγμα γέλωτα τοῦ ἐφ' ναυπλίῳ ποιοῦντος. ἐπὶ δὲ οὐχ ὁμοίως ἐκεῖνος αὖ ἀφ' ἑαυτοῦ χειμῶνος ἐσπέξατο. ἐς δὲ τὸν ὑσραίαν, ἄλλοι καὶ πρῶν· ὧν γίνοιτο πολλαπλοῦν ἡμᾶς πίσαν ἀφ' ἀλεξανδρείας ἡμέραν. καὶ νῶν ὁλόκληρος ἐσμὲν σόλος, ἐν νεωσοίῳ μικρῷ. ἐπεὶ ἦ ἡμῖν ἤδη καὶ τὰ ἐφόδια κατεδήδοτο. οὐ γὰρ ὄντες εὐδαίμονες ἀτυχεῖν, οὐδ' ἐλπίσαντες ὑπερήμεροι γενέσθαι, μέτριά γε γινόμεθα καὶ οὐδὲ τούτοις μετρίως ἐχόμεθα. ὁ δὲ πρεσβύτης καὶ τοῦτο ἠνείχετο, ὀλίγους μὲν οὐδὲν. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ὁμοίως ἔχοντι· δέξας δὲ πέτρας, ἐν αἷς ἀρίστου ἔφη καὶ δεῖπνον ἑκάστης ἡμέρας κεκρύφθαι

τοῖς

uenit in biremi celoce: quem quum naui alligaſſet, gubernaculum ſumit in manum. Porrò Syrus libenter ei ceſsit ex cathedra. Quumq; rediſſet ſtadia non plura quàm quinquaginta, & nauem in paruum ducit, ſed uenuſtum portum, (Acarium opinor illum uocant) & nos in littus exponit, ſeruator bonusq; genius nobis appellatus. Et paulo pòſt aliam nauem onerariam inuexit atq; rurſus aliam, atq; antè, quàm ueſpera eſſet, quinq; fuimus naues onerariæ, ab admirando ſeniculo conſeruatæ, qui rem diuerſiſsimam à Nauplio fecit. Nam ille non ſimiliter à tempeſtate uexatos ſuſcepit. Poſtridie alij appulerunt, quorum nonnulli erant qui nos diem anteuerterant, ab Alexandria ſoluentes. Et nunc integra claſſis ſumus, in paruo nauali.

Poſtquam autem nobis iam & uiatica comeſta ſunt (neq; enim aſſueti eramus ferendis infortunijs, neq; ſperaueramus nauigationem ultra diem duraturam, mediocria igitur impoſueramus, neq; his uſi eramus mediocriter) ſenex etiam huic rei adhibuit remedium. Nihil ille quidem dedit (neq; enim ſimilis erat habẽti) oſtendit autem ſaxa, in quibus & prandium dicebat & cœnam ſingulis diebus abſconditam eſſe laborare

τοῖς βαλομένοις πονεῖν· γὴ τρίβων ἰχθυώμενοι, ζῶμεν ἡμέραν ἑβδόμην ἤδη. οἱ μὲν γὴ τελεῖς, μυραίνας τε καὶ καράβους θυμενέθεις αἰρομεν τες. τὰ δὲ μειράκια, κωβίοις θύτυχεῖς καὶ ἰσόλοις. ἐγὼ δὲ καὶ ὁ θρασκυλίης ῥωμαῖος, ὠδὶ ταῖς λεπάσι ῥωννύμεθα. ἡ δὲ λεπὰς, ὄστρεόν ὄζει καὶ λῖλον· ὅπερ ἐπισταλάλωβηται πέτρας, ἀπιχνεύεται. τὰ μὴ οὕτω πεζῶντα, γλίσχρως ἐζώμεν ἀπὸ τ᾽ θύρας πρὸς ἐχόμενον· ἔνας· ὅτε καὶ λάβοιτο. ἐσλίδ᾽ ἢ σλῶρα ὀλεῖς ὀλγνί. νυνὶ γὴ ἀφθονωτέροις ἅπαντες ἀπὸ τοιᾶσδε αὐτίας, αἱ γυναῖκες ταῖς γυναιξίν, αἱ λίβυσαι ταῖς πλεούσαις, βούλοιντο μὲν ἂν μὴ τὸ ἐρυθρὸν γάλα παρασχεῖν. παρέχουσι δ᾽ οὖν ὅλως αὐταῖς ἀήρ τε φορέα, καὶ γῆ, τυρούς, ἄλλους, τεμάχια τε ἐκ κελθῶν, κρέα αρνεία, ἀλεκτορίδας, ὠὰ ἀλεκτόρεια. ἤδη δὲ καὶ ὠτίδας ἔδωκεν, ὄρνεον ἐκτόπως ἁλύ. ἰσλὼν ἂν, ἀγριοικὸν ἐπείποτε πεών. αὖται δὴ καταπομίζουσιν ὠδὶ ναῦν τὰ δῶρα. αἱ δ᾽, δεχόμεναι πονοῦνται τοῖς βαλομένοις, οἱ δ᾽ ἡμῖν ἤδη τὰ ἀπὸ τ᾽ θήρας δωρεῖνται· καὶ ἤν τις ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλῳ, πᾶς ἐπ᾽ αὐδεί, ἡ ἀνὴρ ὢν παιδί, φορῶμ ἀεί τί μοι ξεῖνον· ὁ μὲν,

borare uolentibus. Hinc pascationi operã dantes, uiuimus iam diem septimum, uiri quidem robusti murænas & carabos magnitudine præcellentes capientes, adolescentuli autem gobijs & iulis iucundè uiuentes. At ego & religiosus ille † Romanus contra lepadas robusti sumus. Est autem lepas ostreum cauum, quod postquam apprehenderit saxum, fortiter retinet. Principiò quidem tenuiter uiuebamus à piscatione, retinens unusquisq; sibi quod cæpisset. Nullus autem donabat cuiquam aliquid. Nunc autem copiosioribus rebus utimur omnes, ex tali causa. Mulieres mulieribus Libycæ ijs quæ nobiscum nauigauerant, uellent quidẽ lac præbere gallinaceum: præbent autem quæ cunq; ipsis aer fert & terra, caseos, farinam, cupedias ex hordeo, carnes ouillas, gallinas, oua gallinacea. Iam quædam & otidem dedit, auem supra modum suauem: quam si uideret, agrestis appellaret pauonẽ. Illæ igitur portant dona ad nauem, hæ autem accepta communicant, accipere uolentibus: hi uerò iam nobis ea quæ cæperunt donant: uenitq; alius post alium, puer post uirum, & uir post puerum, afferens semper mihi munusculum aliquod: hic quidem

† Romanus) gentile nomen, non proprium.

μὴ ἀγκιστρωμένον ἰχθύδιον, ἄλλος ἄλλό τι
πάντως ἔμ γε τἀγαθὸν ὧν φρόνησι τὼ
τρα. ἐμοὶ γὰρ ὅτι ἐπὶ ἐβαλομένῳ τὰς πρὰ τ
γυναικῶν δ' ἐχεδᾳ, σὺ χάειμ τοῦτο, ἵνα
μή σε ἐπεχειρία μοι πρὸς αὐτὰς γένοιτο·
κἄτα ἐπὶ δ' αὖ ἀχόμενα δῆ λέγ, δ' ἀπορεῖν
ἀργόμενος. ἐπεί τί ἐκώλυε, τό γε μοὶ ἀθη-
πὶ δ' εἰσι τρυφᾶν; ὅτω πολλὰ πολλαχόθεν
συρρεῖ. σὺ μὲν ἀρετῇ λογιᾷ τ' Φιλοφρσύ
νιν τ' ἐγκώμιόν, ἵν' εἰς τὰς ὠθεξωμένας
γὰ λείπνων). τὸ δ' ἑτοῖμον ὄτιμ, οἷον ἄξιον
εἶν μὴ δυνάσθαι, μὴ ταῦτα ἐπὶ τ' νῦν ἡμῖν
πρόσης σχολῆς, μείμιμα ἀφροδίτης ὡς εἰκά
σαι κατέχει τ' χώραν. δ' υσυχῶσι γὰρ ὅπορ
ἀλήμνιαι. ἃ δ' γὰρ ὑπὲρ μαζῶσι μὴ ἀσυμ
μέτρως ἔχσι τ' σρύνω, ὥστε τὰ βρέφη μὴ
δ' μάλης, ἀλλ' ἀλί ὠμων ἀπαῦ βλητὸς
ἀναβεβλημένης. εἰ μή σε εἴποι τὸν ἄμμω-
να, μὴ τ' ἄμμωνος γε, μᾶλλον εἶν μηλο-
βόφορ ἢ κερδοβόφορ ἀγαθὸν. αὐεῖναι δὲ τ'
φύσιν ἀνθρώποις ὁμοίως μὴ πλείστ, δ' ψι
λεσορᾶς καὶ δ' ροτορᾶς τὰς τῶ γάλακτος
πίδ' ακας, καὶ εἰς τοῦτο λεῖν ἐδρατορῶν
οὐθάτων τε καὶ θυλάκων, μανθάνσαι
μὴ παρὰ τῶν αἰδ' ρῶν οἷς τισι συμβό-
λαιον

quidem piſciculũ hamo captũ, alius aliud quiddam. Omnino ſanè bonorum quiddam, quæ ferunt ſaxa. Mihi enim non placet aliquid à mulieribus accipere, propter te & hoc, ne mihi inducię quædam cum illis fiant, & quum deinde eiurare oporteret, hærerem negando. Alioqui quid obſtabat uel rebus neceſſarijs deliciari? ita multa à multis partibus confluebant. Tu quidem pro tua uirtute expendas indigenarum amicabilitatem, quam hoſpitibus mulieribus oſtendunt: hoc autem diuerſum eſt, ita ut etiam narratu dignum ſit, præſertim in præſenti, quo fruimur ocio. Veneris indignatio (ut conijci poteſt) regionem obtinet. Infelices enim ſunt in eo, quo Lemniæ. Ipſæ enim ſupra modũ grandes habent mamillas, pectoráq; incõuenienter compoſita, ita ut infantes non per alas, ſed per humeros lac ſugant, mamma in humeros reiecta. An non quis dicat Ammonem & Ammonis terram, non magis eſſe bonam omniũ quàm puerorum nutricem? Laxare autem naturam hominibus ſimiliter & iumentis abundantiores grandioresq; lactis ſcaturigines, & ad hoc opus eſſe grandioribus uberibus loculisq;. Porrò quum diſcunt à uiris, quibus aliquod fuit

λαιον γέγονε πᾶς ἄνθρωπον ὑποβρύχιον, ὅτι μὴ παῦ τὸ θῆλυ τοιοῦτον ὄντι, ἀπιστότατον ἐπειδὰν λαθῶν γυναικὸς ἔρως, καὶ φρονοῦνται, καὶ πάντα δρῶσιν, ἕως τ' αὐτὰς ἀγκάλας διορυνήσωσιν. ἡ δὲ ἰδέα, λέγω πρὸς ἄλλων, μὴ καλοῦσιν ἀλλήλας ὥσπερ οἱ πίνωνοι. ἀεὶ γὰρ συμφοιτῶσιν ὑπὸ τῆς θέας, καὶ ὑπὸ τούτου φορεῖσθαι. ἡμῖν δὲ ἴσως μὴ τὸ ἐκ πόντου θρασύτατον ἰόν, ὃ σωθὲν ἄν, τέχνη μὴ φύσις, ὑπὲρ οὗ μύρμηκας, γῆπομον ἐδείξαν· ἀμφὶ οὖν ἴσως ἅπαξ ἀπορῶ, μὴ οὖν πρὸς τῶν γυναικῶν πλεῖστα γένηται, μὴ μετεπέμπονται αὐτὸ πρότερον ἄλλη πρὸς ἄλλης, γυναῖκες τὰ ἀγρογειτόνων, ὀλολύμονες· τὸ δὲ, ὅτω καὶ σφόδρα ἐπαμῦναι ἴσως, ὥστε μὴ ἀκριβοῦσθαι. τοῦτο δὴ δρᾶμα ἐκ βαρβαρικοῦ κωμικόν. ὅ, τε δὴ αἴμων ἡμῖν αὖ πρόσεστι, κἀγὼ τοῖς πρὸς σὲ γράμμασι. καὶ οἶδα μὴ ἐκείνας τὰ ὠδῖνος μεῖζον. ἀλλ' ὥσπερ τοῦ σωθῆναί δοκεῖ πρόσωπον, ὅτω καὶ τοῦ γράφειν ἁπλῶς ἔχων. ἅμα δὲ οὐδὲ ἐλπίσας ἔτι δοκεῖν ἐξεῦρεθαι, νῦν ἐπειδὴ ἔχον, ἐμφοροῦμαι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐφημερίσι πολὺ ἂν ἔσοιδα κακὸν τὸν ἐπιστολὴν φέρουσας, ὡς συχνὰν ἡμέραν

ἡμέρᾳ

commercium cum homine extero, non omnem fœminam talem esse, non credunt. Cumq; mulierem apprehenderint peregrinam, eam amicabiliter tractant, faciuntq; omnia, donec ullas perscrutatæ fuerint. Quæcunq; uidit, dicit alteri, uocatq; alia aliam, quemadmodum Cicones: atq; ita conueniunt ad spectaculum, donáq; insuper adferunt. Nobis autem erat quædam & ex Ponticis ancillula, quam ars & natura simul conuenientes, magis insectam reddiderant quàm formicæ sunt. Circa illam omne erat studium, adq; illam maximè mulieres commeabant. Arcessiuerunt q; illam nudiustertius alia post aliam mulieres diuites in uicinia. Quæ etiam ita improba erat, ut se exueret. Hanc fabulam tibi ex Tragica Comicam & fortuna nobis concinnauit, & ego ad te literis. Et noui quidem, quòd epistolam extenderim supra mediocritatem: sed sicut coràm te alloquendi, ita etiam scribendi ad te inexplebilis eram. Simul autem quum nõ sperassem me tecum amplius confabulaturum: nunc postquam licet, auidè utor occasione. Quin & si ephemeridibus, circa quas diligentiam adhibui, epistolam hanc applicaueris, habiturus sanè es-

ἡμῶν, ἔχομι᾽ οὖν ὑπομνῆσαι. ἐρῶ δ᾽ οὖν καὶ τὸν ὑὸν Διόσκορον κέλευε μετὰ τῆς μητρός, καὶ τὸν πάτρωνα, ὃς ἐμοὶ καὶ Φιλῷ, καὶ γὰρ ἀδελφαῖς ἄγω, ἄσπασαι τὴν σεβασμιωτάτην καὶ θεοφιλεστάτην φιλόσοφον, καὶ τὸν δυσδαίμονα χορὸν τῶν ἀκροωμένων καὶ θεατρισίας αὐδῆς· ἐκ παύτων ἥ μάλιστα τὸν ἱδρώτατον παῖδα θεότεκνον· καὶ τὸν ἑταῖρον ἡμῶν ἀθανάσιον, τὸν ὁμοψυχότατον ἡμῖν γάϊον. εὖ οἶδ᾽ ὅτι φέρονῶν ὅσα ἐγὼ, μετὰ τῆς συγχωρῶν πάντως. μετ᾽ ἐκείνων γὰρ πρωιαίτερον καὶ ὁ θαυμάσιος γραμματικὸς θεοδόσιος, ὃς εἰ καὶ μάντις ὢν ἔκρυπτεν ἡμᾶς. προγνὺς μὲν οἷς ἔλεγον, καὶ ἐβαλε τὴν πρόθυμίαν τοῦ σώσαι ἡμῖν ἀρδόμενος. ἀλλ᾽ ὅν ἐγώγε καὶ φιλῶ καὶ ἀσπάζομαι. σὺ δὲ μηδ᾽ ἐποίησε πλούσιος, εἰ δὲ ποίησε πάντως δείκνυε, ἀλλὰ μή τοι φθονοῦντός γε μίλωνος.

Τοῖς πρεσβυτέροις.

Ἄγαθὸν πεποιθέναι ὑπὲρ κύριον, ἢ πεποιθέναι ἐπ᾽ ἄνθρωπον. ἀλλὰ σὺ ἐκ τῆς ἀβεβαιοτάτης αἱρέσεως δύνομίου, πῶς θαύμαι κωπαιδὸν ὄνομα, καὶ τῷ ὑπὲρ σοῦ πεπείσθαι βουλομένῳ τὸν αὐτὸν δωρεᾶσθαι πρόσκαμμύσης, μοιχᾶσθαι πάλιν τῆς ἐκκλησίας, καὶ ψυδιολιθασκάλους τινὰς ἐφισαίνα

sem multorum dierum commentaria. Vale.

Et filium Dioscorum* iube cum matre ac nutrice, quas ego & amo, atq; sororum habeo loco. Saluta colendissimam atq; pijssimam † Philosopham, fortunatumq; chorum, qui diuina illius fruitur uoce. Ex omnibus autem maximè sacerrimum patrem Theotecnum, nostrumq; sodalem Athanasium. Porrò concordissimum nobiscum Caium, scio te, idem sentientem, quod ego inter cognatos locare. Cum illis salutetur etiam admirandus grammaticus Theodosius, qui licet augur sit, tamẽ cœlauit nos. Nam cum prænosceret, in quibus futurus essem, abiecit promptitudinem nobiscum peregrinandi. Cæterùm ego ipsum amo ac saluto. Tu uerò nunquam nauiges. Si uerò aliquando omnino oportebit, saltem non mense deficiente.

iube.) Subaudi, saluere.

† Philosopham.) Hypatiam dicit, cuius frequenter meminit. de qua & Suidas multa.

Presbyteris. 5

MElius est fiduciã posuisse in Dominũ, quàm posuisse in hominẽ. At ego eos qui ex impijssima Eunomij hæresi sunt, quiq; Quintianum nomen, uulgatamq; ab ipsis supercastra potestatem prætexerunt, adulterare rursus audio ecclesiam, falsasq; doctores quosdam

Hortatur, ut pro Ecclesia contra Eunomianos hæreticos fideliter pro pugnent.

φισάναι, παγίλα ταῖς τῶν ἀκρασιστόρων
ψυχαῖς, ὅς γ' ἀναγκες οἱ πρὸ ἰωυλιανοῦ πα-
λαιότες, ἐπ' αὐτὸ τοῦτο κατασκευάσαι
ἔγουσες. ἡ γὰρ δίκη, πρόσχημα τῆς ἀσεβείας
ὅδι, μᾶλλον ἢ ἀγὼν ὑπὲρ δυσεβείας. οὗτοι
τοίνυν οἱ νόθοι πρεσβύτεροι, οἱ νεήλυδες
ἀπόστολοι τῆς ἀληθείας καὶ ἰωυλιανοῦ, μὴ λά-
θωσιν ὑμᾶς ἐμπυδήσαντες, ὦ ποιμαίνεται
ποιμένιον. μὴ λάθωσιν ὑμᾶς τῷ σίτῳ τὸ ζιζά-
νιον πρὸς σπείροντες. κατάδηλοι τῶσιν εἰ-
σὶν αἱ τότων κατασφυγαὶ. ἴσε τίνες ἀγροὶ δὲ
ξανῆ αὖ αὐτῶν, ἴσε τίνες οἰκίαι τοῖς ληστῆς
αὐεώγασι. μεταθέτε οὖν φῶρας ἐννύλατ τῆν
τες· ζηλωτὰ γίνεσθε τῆς δυλογίας τῆ μωσαϊ-
κῆς, ἥν δύλογησε οὖν ἄνδρας, οἱ κῆ τῆ ἀσεβεῖ
κότων γῆ τῇ πρὸς μολῇ κῆ γνώμῃ τῶν χεῖρας
ἐπίνησαν. ἐκεῖνο δὲ εἰπεῖν ἄξιον πῶς ὑμᾶς
ἀδελφοί· τὰ καλὰ, καλῶς γινέσθω, ἡ ὑπὲρ
κόρης ἕνεκα αὐηρήσθω. ἅπαντα δῆ τῆ θεοῦ ἐγ
κεχείσθω. τὸ δ' εἰ τῆ αὐτῆ αἰρετὸν εἶν κῆ πονη
ρίας ἀπόθεσιν. ἀτερ δυσεβείας ὁδηρόμος, ὑ-
πὲρ ψυχῶν ἀγωνιστέον, μήτινας ἀπὸ τῆς ἐκκλη
σίας συλήσωσιν, ὅπερ ἔθος ἦδη πεποίκητ.
ὅς δ' αὖ τῆ ἐκκλησίαν πῶς ἡστέμενος. αὖξη
βαλάνομαι, κῆ δῆ τῆ δικαίρεῖν χρήσιμος γῆ καὶ
ροῖς ἅπασι σφιμύπλα, δίκαιος εἶναι δῆ

præficere, laqueum animabus simpliciorum, quos nuper ij, qui à Quintiano missi erant, ad hoc ipsum transportarunt. Nam ius, impietatis prætextus est, imò certamen pro pietate. Hi ergo adulterini presbyteri, nuper huc profecti Apostoli Diabolici & Quintiani, ne lateant uos, quòd insilierint in gregem quem pascitis. Ne lateant uos, quòd ζιζania iuxta triticum seminent. Manifesta sunt omnibus horum refugia. Scitis quæ rura eos possint suscipere. Scitis quæ latronibus pateant ædes. Inquirite fures, sagaciter odorantes. Sectatores sitis Mosaicæ laudis, qua laudauit uiros, qui contra eos qui impiè egerant in castris, animum atque manus mouerunt. Illud autem ad uos dici par est, fratres: Honesta honestè fiant. Contentio pro lucro auferatur. Omnia propter Deum administrentur. Non debet idem esse uirtutis atq; malitiæ scopus. Pro pietate cursus est, pro animabus certandum est, ne quas ab ecclesia prædentur, quod iam duxerunt in consuetudinem. Porrò qui ecclesiæ prætextu auxerit marsupium, & propterea, quòd utilis esse uidetur in temporibus acumen flagitantibus, sibi ipsi po-

κατεργάζηται, ὅτι ἐστὶν, ὃν ἡμεῖς συνόδου χριστιανῶν ἐκκηρύττομεν, οὐκ ἐποίησεν ὁ θεὸς ἀτελῆ τὴν ἀρετὴν, οὐ δεῖται πονηρίας συμμάχου, οὐκ ὠθιλείψουσι στρατιῶται τοῦ θεῷ, πρέποντες ἐκκλησίας. εὑρήσει συμμάχους ἐνταῦθα μὲν ἀμίσθους. ἐν οὐρανῷ δὲ ἐντελομίσθους, ὑμεῖς οὗτοι γίνοισθε. καλὸν γὰρ καὶ κατορθοῦσι συνεύξασθαι, καὶ πραβαίνουσιν ἐπράσασθαι. ὅστις ἂν οὖν μαλακίσηται καὶ προδῶ, καὶ ὅστις ἂν ἐπεξέλθῃ μὲν, ἁρπάσῃ δέ τι τῶν ἀλλοτρίων, μὴ ἀναίτιος γένοιτο τοῦ θεῷ, ἓν τοῦτο μόνον εἰς μέσον ἑλκύσατε, καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον παραχαράττοντας, περιεγέγκατε, πᾶσι ποιήσατε καταφανεῖς οἵτινές εἰσι. καθ' οὕτως, ἄτιμοι τῶν πτολεμαΐδος ὅρων ἀπεληλάσθωσαν, ὅ, τι σὺν αὐτοῖς ἥκει χρῆμα πᾶν ἀμειαγώγητον ἀποφερόντες. ὁ δὲ παρὰ ταῦτα ποιῶν, ἐπάρατος τοῦ θεῷ, ὅστις ἀσεβῆ σύνοδον ἰδὼν παρεῖδεν· ἢ ἀκούσας, παρήκουσεν· ἢ κερδεῖ παρ' αὐτῶν ἐμολύνατο. τούτους ἡμεῖς ἀμαληκίτας εἶναι διατατόμεθα, πρὸ ὧν οὐκ ἔξεστι κομίσασθαι λαφυρον.

περὶ

tentiam præparauerit, hic est, quem nos è Christianorum cœtu expellimus. Virtutem Deus non fecit immunem, non indiget malicia auxiliatrice. Non deerunt milites Deo, qui deceant ecclesias. Inueniet auxiliatores, hic quidem non autoratos mercede, in cœlo autem plenam mercedem recepturos. Vos hi utinam fiatis. Bonum enim est etiam bene agentibus, bene simul precari, & transgredientibus mala imprecari. Quicunq; igitur emollitus fuerit prodiderit que, & quicunque inuaserit quidem, rapuerit autem quicquam rerum alienarum, ne sit extra culpam coram Deo. Vnum hoc solum in medium protrahite: malosq; illos trapezitas, qui uelut monetam, ita diuinum dogma peruertunt & adulterant, circumferte: omnibusq; facite manifestos, qui nam sint: atque deinde sic ignominia notati, è finibus Ptolemaidis eijciantur, omnem rem inexpensam quæ cum ipsis uenit, secum auferentes. At qui secus fecerit, execratus sit Deo, quicunque impiam synodum uidit, seq; uidere dissimulauit: aut audiuit, seq; audire dissimulauit, aut quæstu ab ipsis inquinatus est. Hosce nos Amalechitas esse constituimus, à quibus non licet auferre spolium.

περὶ τοῦ λαβόντος φησὶν ὁ θεός· μεταμεμέλημαι, ὅτι ἐβασίλευσα τὸν Σαοὺλ, ἀλλ' ὑμῶν ὠδὶ μηδεγὶ μεταμέλοιτο. ἀλλὰ μέλοι μὲν ὑμῶν τῷ θεῷ, μέλοι δὲ ὑμῖν τοῦ θεοῦ.

Ανυσίῳ. ϛ

Ὁ δὲ καρνᾶς ἔτι μέλλει, καὶ οὔθ' ἑκὼν, οὔθ' ὑπ' ἀνάγκης, γίνετο δίκαιος. χρὴ δὲ ἥκειν αὐτὸν, ἵνα εἰδῶμεν ὅ, τι καὶ λέγει, καὶ οἷς τισιν ὀφθαλμοῖς ἡμᾶς αὐτιβλέψεται, παρ' ὧν ἠξίωσε καὶ ἀκόντων, ὃν κέκλοφεν ἵππον ὠνήσασθαι, ἵνα μὴ στρατιώτης φησὶν, ἄνιππος ἦ, προτείνει δὲ κομιδῆ σμικρὸν ἀργύριον. καὶ μὴ ἀπαδιδομένοις οὐκ ἀπαδίδωσιν· ἀλλ' οἴεται σὺν δίκῃ τὸν ἵππον ἔχειν· καὶ ταῦτα οὐκ ὢν ἀγαθοκλῆς, ἢ διονύσιος, οἷς αἱ τυραννίδες ἐπέτρεπον οὕτω πάνυ πονηροῖς εἶναι. ἀλλὰ καρνᾶς ὁ καπφαροδίτης, ὃν οὐ χαλεπὸν ἐπαναγαγεῖν εἰς τοὺς νόμους. ἂν οὖν διάγῃ τὶς αὐτὸν ὡς σὲ, μηδὲ ἡμεῖς ἀγνοήσωμεν, ἵνα τοῦ κατὰ πρόσωπον αὐτὸν ἐλέγξοντας, ἀπὸ κηρύνης καλέσωμεν.

Θεωδώρῳ καὶ τῇ ἀδελφῇ. ζ

Πῶς δοκεῖτε, δέδηγμαι τὴν καρδίαν, ἐκδεδομένου λόγου κατὰ τὴν πόλιν, ὅτι

De accipiente autem inquit Deus: Pœnitet me, quòd Saulem constituerim regem: at uestri nullam ob rem illum pœniteat, sed Deus uestri curam suscipiat, uos que Dei uicissim curam suscipiatis. Valete.

Anysio. 6

AT Carnas adhuc procrastinat, & neque sponte neque coactè fit iustus. Oportet autem eum uenire, ut sciamus quid nam dicat, & quibus nam oculis sit nobis obtuiturus, à quibus uoluit etiam inuitis equum, quem furatus est, emere, ut ne miles, ut ait, sit absque equo. Offert autem ualde pauxillum argenti: & non uendentibus, non reddit, sed se putat equũ iure habere. & hæc facit, licet non sit Agathocles aut Dionysius, quibus tyrannides permiserunt, ut ita prorsus mali essent: sed Carnas Capharodites, quem non difficile est reducere ad leges. Si igitur aliquis eum ad te in ius traxerit, fac, ne nos ignoremus, ut, qui coràm eum sint conuicturi, à Cyrene aduocemus. Vale. De furto eius queritur.

Theodoro & sorori. 7

QVomodo putatis me cordis sensisse morsum, diuulgato sermone per ciuitatem, te Gratulatoria, quòd malum rumorẽ uanũ esse resciuerit.

ὅτι ἀληθῆ ἴσνι ἡ πρὸς ἀληθῆς ὀφθαλμίᾳ παλαίεις, ἀπφλούσῃ ταῖς ὄψεσι κίνδωνον. ἔπειτα πεφύκηγε ὁ λόγος ψευδής. καὶ οἶμαι παμπόνηρος ἄνθρωπος πρὸς ἀσθενείας ἐληλεμμένος, τὸ δ' ὀφθαλμίας ὀνόματος, ἔργον ἂν μέγα τιθῇ φήμῃ, ἡ ἐπαγωγὴ ἔσται. πράττοιμι μὲν δὴ εἰς ἐκεῖνον αὐτά, ἅττα ὑμῶν κατεψεύσατο. τῷ δὲ θεῷ χάρις, ὅτι παρέχειν ἡμῖν ἀκόσαι καλλίονα. χρὴ δὲ μὴ ὁ λεγόμενον, ἄχροις τὰ καθ' ὑμᾶς σημαίνεσθαι. μηδ' ὅ, τι λέγει φήμη πεισθάνεσθαι· ἀλλὰ μᾶλλον ἔχειν σωόντας. εἰ δὲ μή, χράμμασιν ὑμετέροις γε τυγχάνειν. ἡ γὰρ ὑμῶν τὰ πρὸς ὑμῶν εἰδέναι, ἀλλ' ὑμεῖς ἡμῶν λίαν ἀμελεῖτε· ὥσπερ ἴσως ὁ θεὸς βέλεται.

Τῷ ἀδελφῷ. κ

Οὐ μὴ ὄρεις ὡς ἔλαθεν ὑμᾶς ὁ σμικρομισὴς τὰ παγκυκλοπαιδείας γράμματα, ἀλλ' ἰσθύντος πρεσβεύεται, ἡ δὲ ἔσθεν ὑμῖν ἄξιον εἶναι τὰ ἀδελφὸν γε μνήμην ποιήσασθαι, καὶ ὡς θεῖναι πρὸς αὐτὸν γράμμα, μηνύον ὅπως ἔχετε ἡ γε πίστις ἐστέ. ἐμοὶ μὲν δὴ ἀμελὲς ὅσην εἰδέναι τὰ πρὸς ὑμῶν· ἀλλ' ἐπεὶ πρέπει γε ἅπασι λυπεῖσθαι τοῖς ἐμαυτοῦ, βούλοιμ' ἂν, γε τοῖς ὑμετέροις συμφαίνεσθαι.

ὑμεῖς

te cum atroci quadam, & plus quàm atroci lippitudine luctari, minanti oculis periculum? Deinde ille sermo falsus apparuit. Et scelestissimus (puto) homo accepta occasione nominis lippitudinis, sustulit in maius famam, tragicéq; de re locutus est. Vertantur igitur ad illum ipsum, quæcunque contra uos mentitus est. Deo autem gratia, quòd præbuerit nobis audire meliora. Oportebat autem non, iuxta prouerbium, res uestras astris coniectare, neque interrogare, quid fama diceret: sed maximè quidem uos habere contubernales: sin minus, hoc licet, uestras consequi literas, & à uobis res uestras nouisse. Sed uos nimis nos negligitis, quemadmodum fortasse Deus uult. Valete.

Fratri. 8

NOn dicere poteris, quòd uos latuerit publicarum lator literarum, sed quum uidissetis, neglexistis, neque dignum duxistis, fratrem habere in memoria, dare'que ad eum literas, significantes quomodo ualeatis, & in quibus sitis. Ego sanè non sum negligens ad sciendum res uestras: sed quandoquidem in omnibus meis contristor, uellem in uestris lætari. Vos

Silentiũ literarũ eius accusat.

ὑμεῖς δὲ καὶ ταύτης με τῆς παραμυθίας ἀφήρησθε. χρῆν δὲ οὐχί. καὶ γὰρ εἰ μὴ γεγόνειμεν ἀπὸ τῶν αὐτῶν, τροφαὶ κοιναί, καὶ παιδεῖαι κοιναὶ καὶ τί γὰρ οὐχὶ κοινόν; πάντα δὲ πάντων ἡμᾶς ἀλλήλοις ᾠκείωσεν. ἀλλὰ γάρ ἐστιν, ὥσπερ λέγεται δυσημερία πρᾶγμα δεινόν, καὶ ὅταν ἥκῃ τινὶ χρόνος ἀντίξους, ἐνταῦθα τά, τε ἄλλα πάντα καὶ ἀδελφῶν γνῶμαι καὶ φίλων ἐλέγχονται. ἐμοὶ δὲ ἀπρόσκοπτα καὶ παρ' ἑτέρων πυνθάνεσθαι τὰ περὶ ὑμῶν. μόνον ὁ θεὸς ἀγαθῶν εἴη νομεύς. τοιούτου γὰρ ἐρῶμεν ὑπὲρ ὑμῶν ἀκροάματος.

Θεοφίλῳ. 6

Βαθύ σε γῆρας καὶ λιπαρὸν περιμείνοιεν, ἁγιώτατε καὶ σοφώτατε. τά, τε γὰρ ἄλλα τοῦ βίου κέρδος ἂν εἴης σωζόμενος, καὶ μεγίστη προσθήκη τοῦ διδασκαλείου τοῦ χριστοῦ γίνεται, ὁ τῶν πανηγυρικῶν βιβλίων ἀριθμός, τοῖς ἐνιαυτοῖς συναυξανόμενος. ὡς ὅ γε τῆτες καταπεμφθεὶς λόγος, καὶ ἧσε τὰς πόλεις, καὶ ὤνησε· τὸ μὲν, μεγέθει τῶν νοημάτων· τὸ δὲ, τῶν ὀνομάτων τῇ χάριτι.

Τῇ

Vos autem & hac me consolatione spoliastis. At non conueniebat. Etenim etiamsi non ab eisdem prognati essemus, educationes tamen communes, communia' que literarum studia, & quid non commune? omnibus in rebus reddidit nos inuicẽ familiares. Verùm est, quemadmodum dicitur, aduersitas, res grauis: cumq; tempus alicui uenerit aduersum, ibi tum & alia omnia & fratrum amicorum' que animi redarguuntur. Mihi autem sufficiet & ab alijs de uestris audire rebus. Tantum Deus bonorum sit tributor. Talem enim de uobis famam amamus. Vale.

Theophilo. 9

PRofunda te senectus ac matura utinam maneat, sanctissime, ac sapientissime. Nam superstes & in alijs lucrum esses uitæ, & maximum additamentum scholæ Christi fit, publicorum librorum numerus, qui simul cum annis crescit. Sanè liber anno superiore transmissus, & lætitia ciuitates & utilitate affecit: utilitate quidem, ex sensuum pondere: lætitia uerò, ex nominum uenustate. Vale.

Libros ẽius laudat. Theophilus hic fuit episcopus Alexãdrinus, ad quẽ multas scripsit epistolas.

Philo-

Τῇ φιλοσόφῳ.

Αὐτὴν σὲ καὶ διὰ σοῦ τοὺς μακαριωτάτους ἑταίρους ἀσπάζομαι, δέσποινα μακαρία. πάλαι μὲν ἂν ἐγκαλέσας ἐφ' οἷς οὐκ ἀξιοῦμαι γραμμάτων. νῦν δὲ οἶδα παρεωραμένος ὑφ' ἁπάντων ὑμῶν. ἐφ' οἷς ἀδικῶ μὲν οὐδὲν, ἀτυχῶ δὲ πολλὰ, καὶ ὅσα ἄνθρωπος ἀτυχῆσαι δύναται· ἀλλ' εἴπερ εἶχον ἐν τυγχάνειν ὑμετέραις ὠθιστολαῖς, καὶ μανθάνειν ἐν οἷς διατρίβετε, πάντως δὲ ἐν ἀμείνοσιν ἐστὲ, καὶ καλλίονος πειρᾶσθε τοῦ δαίμονος, ἐξ ἡμισείας ἂν ἔπραττον πονήρως, ἐν ὑμῖν εὐτυχῶν. νῦν δὲ ἐν τι καὶ τοῦτο τῶν χαλεπῶν ἐστιν, ἅμε κατεῖληφεν. ἀπεστέρημαι μετὰ τῶν παιδίων, καὶ τῶν φίλων, καὶ τῆς παρὰ πάντων εὐνοίας· καὶ τὸ μέγιστον τῆς θεοτάτης συψυχῆς, ἣν ἐγὼ μόνην ἐμαυτῷ ἐμμένειν ἤλπισα, κρείττω καὶ δαιμονίας ἐπηρείας, καὶ τῶν ἐξ εἱμαρμένης ῥευμάτων.

Τοῖς πρεσβυτέροις. ια

Οὔτε πρότερον ὑμῶν ἐγὼ περιῆν, ἁπάσῃ ῥώμῃ καὶ μηχαναῖς ἐκκλίνας ἱερωσύνην, οὔτε νῦν ὑμεῖς ἐμοῦ κεκρατήκατε.

Philosophæ. 10

IPsam te per quæ te beatissimos sodales saluto, domina beata. Olim quidem conquestus sum, quòd nullis à uobis dignarer literis: nunc autem scio, quòd despectus sim ab omnibus uobis. Quorum gratia nullam quidem facio iniuriam, aduersam autem perfero fortunam in multis, & in quibuscunque homo fortunam aduersam experiri potest. Cæterum si uestras potuissem consequi epistolas, cognoscere quæ in quibus uersemini (omnino enim in melioribus estis, atque benigniorem experimini fortunam) ex dimidia duntaxat parte malè agerem, in uobis prospera utens fortuna. At nunc unum & hoc, rerum est molestarum, quæ me comprehenderunt. Spoliatus sum unà cum pueris, amicis quoque, omnium que bene uolentia, & (quod maximum est) tua diuinissima anima: quam ego solam apud me mansuram speraui, fortiorem & fortunæ impetu, fluctibus que ex fato emergentibus. Vale.

Queritur se aduersissimo suo tempore negligi.

Hæc Philosopha est Hypatia Theonis philosophi filia, Alexandrina, doctissima uirgo, quam Christiani illic inuidia moti peremerunt & discerpserunt. Vide Suidam & Hist. Tripart. lib. 11. cap. 12.

Presbyteris. 11

NEque antea ego uos superaui, quum omni robore omnibus que machinis sacerdotium declinassem, neque nunc uos me uicistis:

De sacerdotii impositi grauitate: petit, ut apud Deū pro ipso preces interponant.

κατε. ἀλλὰ θεῖον ἄρα ἦν· καὶ τὸ μήπω τότε,
καὶ τὸ νῦν ἤδη. ἐγὼ δὲ πολλοὺς ἂν θανάτους
ἀντὶ τῆς δὲ τῆς λειτουργίας εἱλόμην. οὐ γὰρ
κατ' ἐμαυτὸν εἶναι τὸν κόσμον ἐλογιζόμην
τοῦ πράγματος. τοῦ θεοῦ δὲ ἐπηνεγκόντος,
οὐχ ὅπερ ἤτουν, ἀλλ' ὅπερ ἐβούλετο, εὔχομαι
τὸν γενόμενον νομέα τοῦ βίου, γενέσθαι καὶ τοῦ
νεμηθέντος προστάτην. ὁ γὰρ ἐννεάσας τῇ
κατὰ φιλοσοφίαν σχολῇ καὶ θεωρίᾳ τῶν ὄντων
ἀπράγμονι, καὶ τοιοῦτον ὁμιλήσας φροντί-
σιν, ὅσον ἀφοσιώσασθαι τοῦ μετὰ σώματος
βίου, καὶ τοῦ πολίτης γεγονέναι πόλεως,
πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐχούσαις συνέ-
χειαν; ἢ πῶς, ἐμαυτὸν ὠθῶν δοὺς ὄχλῳ πρα-
γμάτων, ἔτι προσβαλῶ τοῖς νοῦ κάλλεσιν, ἃ
μόνης ἐστὶ καρποῦσθαι τῆς μακαρίας σχολῆς.
ἧς χωρίς, ἐμοὶ καὶ τοῖς ὁμοίοις ἐμοί, ἅπας ὁ
βίος ἀβίωτος. ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν εἰδείην, τῷ
θεῷ δὲ φασὶ πάντα δυνατὰ καὶ τὰ ἀδύ-
νατα. αὐτοί τε οὖν ὑπὲρ ἐμοῦ χεῖρας ἱκέ-
τιδας ἄρα τε πρὸς θεόν. καὶ τῷ, τε ἐν ἄστει
δήμῳ, καὶ ὅσοι κατ' ἀγρὸς ἢ κωμητικὰς ἐκ-
κλησίας αὐλίζοντες, τὰς ὑπὲρ ὑμῶν εὐχὰς
καὶ κοινῇ καὶ καθ' ἕνα πᾶσι παρεγγυήσα-
τε. εἰ γὰρ μὴ δρῆμος ἀπολειφθείην θεοῦ, τότε
γνώ-

stis: sed diuinũ utiq; fuit, & illud, (quod utinam nunquã factum esset) & quod modò factũ est. Porrò multas ego mortes, pro hoc ministerio elegissem. Neq; enim conuenire mihi huius negocij ornamentum sum arbitratus. Deo autem mihi imponente, non id quod petij, sed quod uoluit, precor huius uitæ tributorem, ut tributæ etiam sit præfectus. Nam qui iuuentutem in philosophiæ studio contriuerim, in' que rerum existentium speculatione ab omnibus absoluta curis, in' que curis eatenus uersatus sim, quatenus debita corporali uitæ persoluerem, ciui' que ciuitatis, quomodo sufficere potero continuis sollicitudinibus? Aut quum me permisero negociorum turbæ, quomodo amplius me applicabo mentis pulchritudini, cuius fructu solum fruitur beatum ocium, sine quo mihi meiq; similibus, quæuis uita, uita non est? Ego sanè haud scirem, Deo uerò (ut aiunt) omnia sunt possibilia, etiam ea quæ sunt impossibilia. Vos igitur & ipsi pro me supplices ad Deum tollite manus, populo' que in urbe, & quicunque ruri, in' que uicanis ecclesiis habitant, preces pro nobis tam publicè quàm priuatim, ut faciant, denunciate. Nam si non à Deo deserar, tunc

γνώσομαι τὴν ἱερωσύνην, οὐκ ἀπόβασιν οὖσαν φιλοσοφίας, ἀλλ' ἐπανάβασιν.

Κυρίλλῳ. ιϛ

Ἰοὶ πρὰ τῆς μητέρα τὴν ἐκκλησίαν ἀδελφὲ κύριλλε, ἧς οὐκ ἀπεκόπης, ἀλλ' εἰς καιρὸν ἐχωρίσθης. ὃ καὶ ταῖς τῶν ἁμαρτημάτων ἀξίαις διώρισαι. δοκῶ γὰρ εἰδιγέναι σαφῶς, ὅτι τοῦτ' ἂν πάλαι καὶ ὁ κοινὸς ἡμῶν πατὴρ ὁ τῆς ὁσίας μνήμης ἐποίησεν, εἰ μὴ τὸ χρεὼν ἔφθασε. τὸ γὰρ ἐν μέτρῳ τάξαι τὴν τιμωρίαν, γνώμης ἦν εὐθὺς ὑπισχνουμένης συγγνώμην. αὐτὸν οὖν ἐκεῖνον ἐν ὁσίον ἱερέα, νόμιζέ σοι δεδωκέναι τὴν κάθοδον. καὶ πρόσελθε τῷ θεῷ καθαρευούσῃ πάθους ψυχῇ, καὶ ἀμνησίαν ἐχούσῃ κακῶν· ἀλλὰ καὶ διὰ πάσης εὐφήμου μνήμης ἄγε τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον καὶ θεοφιλῆ πρεσβύτην, τὸν ἀπρδείξαντά σε πρόεδρον δήμου, πάντως σοι καὶ οὐδὲν οὐκ ἀπρθύμιον.

Γέτρῳ πρεσβυτέρῳ, ιγ

Θεὸς ἡγείσθω παντὸς ἔργου καὶ λόγου. ἐν δὲ διακομιστὴν τῶν πανηγυρικῶν γραμμῶν, ἃ καταγγέλλει τῆς κυρίαν τῆς ἑορτῆς ἡμέραν, ἐννεακαιδεκάτην τοῦ φαρμουθὶ μηνὸς, ὡς τῆς ὠθὶ ταύτην ἀγούσης νυκτὸς,

τὸ ἀνα-

cognoscam sacerdotium non esse discessum à philosophia, sed accessum. Valete.

Cyrillo. 12

Reditū ei ad ecclesiā concedit.

VAde ad matrem ecclesiam, frater Cyrille, à qua non abscissus es, sed ad tempus separatus, quod delictorum meritis præfinitum est. Videor enim mihi clarè scire, quòd hoc iam pridem & communis noster pater sanctæ memoriæ, fecisset, si non fatum anteuertisset. Nam statuere pœnam certa mensura, animi fuit statim ueniam pollicentis. Illum ipsum igitur sanctum sacerdotem existimato tibi reditum dedisse: & accedo ad Deum purgata affectibus anima, obliuionemque habente malorum. Quin & ubique laudibus efferto sacrum illum Deoque charum senem, qui te constituit populi præsidem. Omnino & hoc tibi non odiosum est. Vale.

Petro presbytero. 13

Tabellariū cōmendat, de suo sacerdotio monet.

DEus dux sit omnis operis & sermonis. Allatorem publicarum literarum, quæ annunciant fixam festi diem, decimam nonam †Pharmuthi mensis, quòd nox hanc præcedēs,

† Pharmuthi.) Aegyptijs dicitur mensis, qui nostro respondet Aprili.

τὸ αὐτάρκεσιμον ἐχόσης μηδέποτε, ἐδ' ὅτῳ καὶ πλουσίοντα μὴ ἐπαισιόντα, φιλανθρωπίας ἀπάσης ἀξιώσατε. μὴ ἀμοιβῆ ζώων ἐφ' ἑκάστοτε ᾠεμψατε. ὅσις ὑπὲρ τοῦ μὴ γηνέσθαι ταῖς ἐκκλησίαις ἔλλιπες ἐθῶ ἀεχαῖον μὴ πάτριον, μέθις ἑαυτὸν τοῖς θεῶν πολεμίοις ὅπλοις ἐπέδωκεν, ὑπουσᾶς ὁδιπερῆσαι ἀλλ' ὑποπτα ἢ χώρας. τοῦτο μὴ τοιοῦτο τῶν πόλιν ὑπὲρ ἡμῶν βύχεσθαι. δεῖ γὰρ αὐτὸν φῶτα δύθρον ἥδιστ' ἢ τῆς ἐφ' ἡμῖν ἀβελίας ἀπαλλάξαι, δ' ἐξαθαι, ἢ πῆς ἐκάλουσεν εἰς ἱερωσυνίαν, ὀχ ὡς παῤῥησίας τίς ὅτι πρὸς θεόν, ὅλου δήμου δ' αὐτὸν πρόσυξαθαι, ἀλλ' ὅσις αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ σωθῆναι, δεῖται γενέσθαι δημαίτητος, ἐπεὶ καὶ τ' φθάδε σωτόδε. πλῆθος δὲ συχνῶν ἱερέων, σωτυχία τῆς λῶν, λῶν ὁ νεὼ καιρὸς ἤθροισεν, ὧν θεμιτόν μοι γράψαι πρὸς ὑμᾶς. εἰ δ' μηδὲν ἔχομεν εἰπεῖν, οἷον ἀκόσειν εἰώθατε, συγχνώμη μοι τοῦτο. ἔγκλημα δ' ὑμῖν ὅτι τ' ὀκ εἰδότα τὰ λόγια τ' θεοῦ, θεῶν εἰδότων ἀνθέλεσθε.

Ανυσίῳ. ιΔ

Οὕτως ἀμαύρωσι γονοῦσι παῖδες. ἀπέχω τ' χάειν. καρνᾶς ἱκέτης μεγέγονεν. ὃ τῶν ἱκοδυίαν ὁ θεός, αὐλισιμωτόραν

resurrectionis (Dominicæ) habeat mysteriũ, hunc istuc profectum & redeuntem omni dignemini humanitate, iumentorum que mutatione in utramque partem mittite. qui ne uetus ac patria consuetudo ecclesias deficeret, in media semet hostium arma tradidit, sustinens iter facere per suspectam regionem. Hæc curato, & persuade ecclesiæ, ut pro nobis precetur. Nam oportet eam hinc iam temeritatis in nobis admissæ, sensum capere, quæ uocauit ad sacerdotium: non eum cui aliqua fiducia sit apud Deũ pro toto populo precandi, sed qui ipse, ut saluus fiat, populo deprecatore habeat opus. Quoniam & congregatæ hic synodi (fuit autem multitudo multorum sacerdotum) interpellatio quædam erat, quam præsens tempus collegit, affectanti mihi scribere ad uos. Si uerò nihil potui dicere, qualia audire soliti estis, in hoc mihi uenia debetur. Vestrum autem crimen est, quòd nescientẽ eloquia Dei pro scientibus elegeritis. Vale.

Anysio. 14

SIc pueri suppetias ferunt parentibus. Recepi beneficium. Carnas supplex mihi factus est, cuius supplicationem Deus uenerabi-

Carnæ supplicationẽ probat. Suprà epist. 6.

τέραν ἐποίησε. ποῦ γὰρ ἱερέως, εἰς ἰδίαν ὑπόθεσιν περιδεῖν ἀγώγιμον ἄνθρωπον γνωρίμοις ἡμέραις. ὅστις οὖν ἦγεν αὐτὸν, οὐκ ἀφῆκεν, ἀλλ' ἀφηρέθη τὸν ἄνθρωπον. ἂν οὖν ὑπὲρ τοῦ βεβιάσθαι σοι δῶ δίκην, περιέστημεν ἡμεῖς, εἰς τὸ τοῖς μὲν ἠδικηκόσι γενέσθαι φιλάνθρωποι· αὐτοὺς δὲ τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας, ἠδικηκέναι.

Τῇ φιλοσόφῳ. ιε

Οὕτω πάνυ πέπραγα πονήρως, ὥστε ὑδροσκοπίου μοι δεῖ, ἐπίταξον αὐτὸ χαλκευθῆναί τε καὶ συνωνηθῆναι. σωλὴν ἐστι κυλινδρικὸς, αὐλοῦ καὶ σχῆμα καὶ μέγεθος ἔχων. οὗτος ἐπί τινος εὐθείας δέχεται τὰς κατατομὰς αἷς τῶν ὑδάτων τὴν ῥοπὴν ἐξετάζομεν. ὑπὸ πωματίζει γὰρ αὐτὸν ἐκ θατέρου κῶνος κατὰ θέσιν ἴσην ἐγκείμενος, ὡς εἶναι κοινὴν βάσιν ἀμφοῖν τοῦ κώνου τε καὶ τοῦ σωλῆνος, αὐτὸ δὴ τοῦτό ἐστι τὸ βαρύλλιον. ὅταν οὖν εἰς ὕδωρ καθῆς τὸν αὐλὸν, ὀρθὸς ἑστήξει, καὶ πρέξει σοι τὰς κατατομὰς ἀριθμεῖν. αἱ δὲ, τῇ ῥητῆς εἰσὶ γνωρίσματα.

Τῇ

liorem reddidit. Vbi enim sacerdotis est, in propria controuersia despicere obnoxiũ hominẽ in diebus ieiunij? Quicunque igitur eum in ius traxit, non dimisit hominem, sed eo spoliatus est. Proinde, si pro eo quod uim fecit, tibi pœnas dederit, eo redacti nos sumus, ut ijs qui iniuriam fecerunt, fiamus humani: ipsos autem qui nullam faciunt iniuriam, iniuriam putemus feciße. Vale.

Philosophæ. 15

Constructionẽ hydroscopij docet. puto horas eo examinari solitas

ITa prorsus mala fortuna usus sum, ut hydroscopio mihi opus sit. Præcipe ut illud fabricetur ac coematur. Canalis est cylindricus, tibiæ & figuram & magnitudinem habens. Hic super recta quadam linea recipit sectiones, quibus aquarum inclinationem examinamus. Obturat enim illum ex altera parte conus secundum æqualem positionem insertus, ut communis sit ambobus basis coniq; & canalis. Hoc ipsum uerò est Baryllion. Quum igitur in aquam demiseris tibiam, recta stabit, præbebitq; tibi ut sectiones numerare possis. Hæ autem sunt certæ cuiusdam indicia.

Vale.

Τῇ αὐτῇ. 15

Κλινοπετὴς ὑπηγόρευσα τῆς ὠδιστολήμ-
ην ὑγιαίνουσα κομίσαιο μῆτερ καὶ ἀ-
δελφὴ καὶ διδάσκαλε. καὶ διὰ πάντων τό-
των εὐεργετικὴ, καὶ ἅπαν ὅ, τι τίμιον καὶ πρᾶ-
γμα καὶ ὄνομα. ἐμοὶ δὲ τὰ τῆς σωματικῆς ἀσθε-
νείας, ψυχικῆς αἰτίας ἐξῆπται. κατὰ μικρόν
με δαπανᾶ τῶν ἀπελθόντων ἡ μνήμη. μέ-
χρις ἐκείνου ζῆν ἄξιον συνέσιον, μέχρις ἦν
ἄπειρος τῶν τοῦ βίου κακῶν. εἶτα ὥσπερ ῥεῦ-
μα ὠδιεχεθὲν, ἀθρόον ἐρρύη. καὶ μετέβαλεν
ἡ γλυκύτης τοῦ βίου. παυσαίμην ἢ ζῶν, ἢ
μεμνημένος τῶν ἡγέων τοῦ τάφου. σὺ δὲ αὐτή
γε ὑγιαίνοις καὶ ἄσπασαι σοῦ μακαρίους ἑ-
ταίρους, ἀκὴ τοῦ πατρὸς θεοτέκνου, καὶ ἀκὴ τοῦ
ἀδελφοῦ ἀθανασίου ἀρξαμένη, πάντας ἑξῆς.
καὶ εἴ τις αὐτοῖς προσγέγονεν, ὡς εἶναί σοι κα-
ταθύμιος, ἐμὲ δὲ δεῖ χάριν ὀφείλειν αὐτῷ
διότι σοι καταθύμιός ἐστι, καὶ ἀκεῖνον ὡς φί-
λον φίλτατον ἄσπασαι πρὸς ἐμοῦ. τῶν ἐμῶν
εἴ τι σοι μέλει, καλῶς ποιεῖς· καὶ εἰ μὴ μέλει,
οὐδὲ ἐμοὶ τούτου μέλει.

Ἡλιοδώρῳ. 16

Πολλὰ κἀγαθὰ γένοιτο τῷ δεῖνι, δι'
εὐφήμου μνήμης τῆς σὴν ἄγοντι σεμνοπρέ-
πειαν,

Eidem. 16

IN lecto decumbens dictaui hanc epistolam, quam utinam sana accipias mater & soror atque doctrix, per quæ hæc omnia ad benefaciendum prompta, & quæcunque res uel nomen preciosum est. Porrò corporalis mihi infirmitas, ex causa animali incensa est. Paulatim me absumit præteritorum memoria. Eousque Synesium uiuere dignum fuit, donec inexpertus erat malorum uitæ. At infortunium, tanquam flumen retentum, densè incubuit, uitæq; dulcedo immutata est. Vtinam desinerem aut uiuere, aut meminisse sepulchri filiorum. Tu uerò ipsa sana sis, ac saluta beatos sodales, initio facto à patre Theotecno, á que fratre Athanasio, atque deinceps omnes. Et si quis illis adiunctus est, ut tibi sit gratus, etiam illum, ut charissimum amicum saluta meo nomine. Meas res si quid curas, bene facis: & si non curas, neque ego id curo. De sua ægritudine: salutatoria.

Heliodoro. 17

MVlta & bona obtingãt * illi, qui tuam magnificentiam laudibus effert, quiq; omnium Laudatoria.

* illi,) Αὐτῷ, certum quendam designat, cuius nomen tamen non exprimit.

πειαν, καὶ τὰς ἁπανταχῆ ἀκοὰς ἐμπεπλη-
κότα τῆς ἐπαίνου τῆς σῆς, ὀφειλομένου τῇ
χρυσῇ σου κεφαλῇ, καὶ γλώττῃ. πλὴν ἀλ-
λὰ πρὸς τοσάσδε ἀρδόμενος τῇ χάριτι βλύ-
ζομαι. αὐτοδυφημεῖται γὰρ τὸ μυείσθαι
ὅσων θεῶν ὄργιά σοι, οἷς ἅπασιν ἐγὼ τῶν
προτέρων ἀμυήτοις, μᾶλλον δὲ οὐκ ἀμ-
φιβλήτως. συγχωρῶσι γὰρ ἅπαντες.

Τῷ ἀδελφῷ. μα

Ο δεῖνα βαλβὶς μὲν ὅτι πόλεως,
οὐκ οἶδ᾽ ὅπως παῖδας ἐγγυήσασθαι. τὸ
που οὖν τινα πάντας ἀλεξανδρέας ὡς πο-
λίτας ὑφ᾽ ἡμῶν τιμᾶσθαι καὶ ὁρᾶσθαι πρὸς
καιρὸν ἦν, ἵνα ἀρχὴ συγχύσεως τε εἴη καὶ
εἰς θεοπλόρου σφόδρα μὲν μνήμης ἡμῖν
ἀνδρὸς γενομένου, οὐ μὴν ἀμελεῖσθαι ἀ-
ξίου πρὸς τῶν τῇδε τὰ πρῶτα ἐχόντων γε τῷ
πολιτεύεσθαι. ὅτοί μοι πρεσβύγαγον αὐτὸν
χρυσίον ὡς ὑμᾶς, νομίσαντες ἁπανταχοῦ κομί-
ζοντα. καὶ ἐδεήθησαν ἐμοῖς ἐφοδίοις χρῆσ-
θαι, πρὸς ὑμᾶς πέμψαι· ἡ δὲ μέλλοι πάν-
τα καλῶς ἕξειν αὐτοῖς, τυχόντι παρ᾽ ἐ-
μοῦ σοί τε καὶ τοῖς δεῖνι συσταθῆναι. ἐγὼ μὲν
οὖν ὅπερ ἠπίσαντο ἐποίησα· εἰ δὲ μὴ ματαίως,
ὑμεῖς δείξετε.

Ηρώ-

omnium aures impleuit laudibus tuis, multum debens aureæ tuæ animæ ac linguæ. Verùm confestim illi retulisti gratiam honorificæ laudis. Nam uicissim à sexcentis bene audit tuis amatoribus, cum quibus omnibus ego de primis partibus contendo, imò non contendo. Concedunt enim eas mihi omnes. Vale.

Fratri suo. 18

Commendatoria.

ILle, senator est ciuitatis, in qua pueros genui. Quodam igitur modo omnes Alexandrinos ut ciues, à nobis honorari atque conspici conuenit. Cæterùm huic obtigit, ut cognatus sit Theodori beatæ memoriæ uiri, cuius ualde nos mentionem facimus, ut'que sit indignus, qui ulla in re contemnatur ab ijs qui in hac ciuitate primatum in republica obtinent. Hi mihi eum adduxerunt, aurum ad uos, stipendium militibus, portantem: rogauerunt'que, ut meis insinuatricibus literis ad uos mitterem: existimantes omnia* illi rectè habitura, si sit consecutus, ut à me tibi atque illi commendetur. Ego sanè quod petierunt, præstiti: an autem non frustra, id uos ostendetis. Vale.

Ille.] Λέανα, certum notat.

*illi.) Λέοντι, certũ quendam intelligit.

Hero-

Ηρώδη καὶ μαρτυρίῳ. ιθ

Οὐκ ἐν αἰτίᾳ μοι δοκῶ πεποιῆσθαι τὴν κοινωνίαν τῆς ὠθιστολῆς· ἀλλ' εἰ διῴκισα γράμμασι οὐδὲ συνημμένους τῇ γνώμῃ, οὐκ ἂν ἦν τὸ ὑπαίτιον. προσείρησθε δὴ θαυμάσιοι. καὶ τὸν ὠθιδιδόντα τὴν ὠθιστολὴν, ὃς ὠθὶ χρυσίου διακομιδῆ παρ' ὑμᾶς ἐστάλη δημοσίαν ὁδὸν, θάλψατε τὸν γνόντα τρόπον, ἐπειδή μοι παρὰ παντὸς συνέστη τοῦ βουλευτηρίου. καὶ βουλοίμην μὲν ἀγαθοῦ τινος αἴτιος αὐτῷ γενέσθαι. οὐ μὴν οἶδα ὅτι μᾶλλον ὑμῶν ἑτέροις μέλειν ἄξιον ἡμῶν τε καὶ ὧν ἂν ἡμεῖς ἐπιβάλλωμεν.

Διογένει. κ

Εως ἔτι περιῆν ὁ μακαρίτης θεόδωρος, κοινὸς μὲν ἦν ἁπάντων πενταπολιτῶν πρόξενος. διαφερόντως δὲ οὐδὲ ἡμετέρους γονέας ἐζήρτητο, τῇ, τε εἰς ἅπαντα σπουδῇ καὶ τῇ τῆς γλώττης εὐστομίᾳ, καὶ χαρίτι. τῶν οὖν πρὸς ἐκείνῳ πολλῶν καὶ ἡδίστων, εἰς ἀμμώνιον τὸν ἀνεψιὸν τὴν χάριν ἀπομνημονεύσωμεν. ἐγὼ μὲν οὖν τοὐμὸν μέρος, ἀπέτισα. τί δὲ ἦν ἀπόντος ἔργον, ἢ τοῖς πρᾶσι τὴν ἄνδρα συστῆσαι. τὸ δὲ μὴ

βαρεῖαν

Herodi ac Martyrio. 19

NOn mihi uideor crimen incurrisse, ob epistolæ communionem: sed si literis separassem animis copulatos, hoc crimini uerti posset. Salutati uerò sitis, ô admirandi, eumq; qui reddidit epistolam, qui ob allationem auri ad uos publicam uiam missus est, fouete quo potestis modo, quandoquidem mihi à toto senatu commendatus est. Et uellem sanè alicuius boni illi autor fieri. Quanquam noui, quòd magis par sit, ut alij uestri curam gerant, nostriq; & eorum, ad quos pertineamus. Valete. Commendatoria.

Diogeni. 20

DVm superstes erat beatæ memoriæ Theodorus, communis quidem erat omnium Pentapolitanorum hospes, eximiè autem nostros sibi parentes applicauerat, cùm singulari in omnibus studio, tum linguæ affabilitate ac gratia. Multorum igitur ac iucundissimorum factorum, quæ ab illo percepimus, gratiam referamus, memores Ammonio illius consobrino. Equidem pro mea parte retuli, (quod autem erat absentis officium aliud, quàm præsentibus uirum commendare?) Vt autem non Item.

grauis

βαρεῖαν αὐτοῦ τὴν αὐτόθι γενέσθαι διατρι-
βὴν, ὑμέτερον ἔργον.

Τῷ ἡγεμόνι. κα

Εἰ τοῦ θεοδώρου μνήμη παρὰ τῇ σεμνο-
πρεπείᾳ τῇ σῇ, πῶς δὲ οὐ μέλλει; χά-
ρισαι τοῖς εἰς τὸν ἀπελθόντα καθήκουσι,
τὴν εἰς τὸν ἀνεψιὸν τὸν ἐκείνου τιμήν. καὶ
γὰρ ἄνδρα ἀγαθὸν εὖ πεποιηκὼς ἔσῃ, καὶ
τοῦ τῆς μεγάλης ἀλεξανδρείας βουλευτη-
ρίῳ χαρισάμενος, ὡς ἀθρόοι γενόμενοι, πρὸ
Σαγηόχασιν ἐμοὶ τὸν ἄνδρα. καὶ ἐδεήθη-
σαν ὄνασθαί τι τῶν ἡμετέρων γραμμάτων.
ἐὰν μὲν οὖν δοῦναι τὰς ὑπὲρ στολὰς, ἡμέτερον
ἦν· τὸ δὲ εἰς ὄνησιν αὐτοῦ γενέσθαι, παρ'
ὑμῶν ἀθιζητεῖται.

Αναστασίῳ. κβ

Ἥσθην· ἀλλὰ πῶς οἴει; πάνυ μὲν οὖν
ἀπὸ βαθείας τῆς γνώμης ἥσθην, μα-
θὼν τὰ χρυσᾶ παιδία τῇ τοῦ βασιλέως φω-
νῇ νόμῳ σοι παιδία γενόμενα· μάλιστα μὲν
ὅτι σε φιλῶ. τίνα γὰρ ἂν δικαιότερον; εἶτ'
ὅτι πονηροὺς ἀνθρώπους μισῶ, ὧν τὰς ἐν
σκότῳ καὶ γωνίαις ἐλπίδας, ἡ χρη-
στὴ τύχη τῶν παιδίων ὑ-
πετέμετο.

Διο-

grauis illi sit isthic conuersatio, uestrum est of ficium. Vale.

Præfecto. 21

Eiusdem argumenti.

SI qua Theodori apud magnificentiam tuam memoria supereſt (quomodo autem non supereſſet?) largire amicis illius qui ex hac uita diſceſsit, ut honorem illius conferas consobrino. Nam & bonum uirum beneficio affeceris, magnæque Alexandriæ senatui gratificatus eris, qui simul collecti adduxerunt mihi uirum, rogauerunt que, iuuaremus eum aliquid noſtris literis. Proinde dare illi quidem epiſtolas, noſtrum fuit: ut autem illi prosint, à uobis requiritur. Vale.

Anaſtaſio. 22

Gratulatoria.

LAetatus sum. Sed quomodo putas? Prorſus equidem ex intimo animo lætatus sum, quum cognouiſſem, aureos pueros regis uoce atque lege, tibi pueros factos: præcipuè quidem quòd te amem. Quem enim iuſtius? Deinde quòd sceleſtos homines oderim, quorum in tenebris angulisque spes, benigna puerorum præcedit fortuna. Vale.

Διογένει. κγ

Τοιοῦτόν ἐστιν ἡ σύρων τρυφή. καὶ συγγενῶν καὶ φίλων ὠθιλήσμονας ἀποδείκνυσι. μὴν δὲ οὗτοσὶ πέμπτος, ἀφ' οὗ γράμμασιν ἡμᾶς οὐκ ἠσπάσω. καὶ ταῦτα δούσης σοι τῆς φύσεως οὐ μόνον πρὸς χρείαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς γνῶθεξιν καὶ φιλοτιμίαν ὑπαγορεύειν ὑπηρετολὰς· ἀλλ' ἂν αὐτὸς ὑγιαίνοις, καὶ τὰ χρυσᾶ παιδία, καὶ ἡ καλλίπαις μήτηρ αὐτῶν, ἡμῖν καὶ οὗτοι ἅλις ἔχει.

Σιμπλικίᾳ. κδ

Ἔδει μέν τοι ταῖς τύχαις τὰς γνώμας μὴ συνεξαίρεσθαι· μηδὲ τὸ μεμνῆσθαι τῶν παλαιφίλων, ἔλαττον ἡγεῖσθαι τῆς παρούσης ἀξίας. σὺ δὲ ἡμῶν ὠθιλήσμων ἐγένου χρόνον συχνοῦ. χρῆν δὲ οὐχί, καί τοι σφοδρᾶς συναψάσης ἡμᾶς ἀλλήλοις.

Ηλιοδώρῳ. κε

Ἐμοὶ μὲν συμπρόεισι τοῖς γνιαυτοῖς, καὶ ἡ τοῦ φίλτρου προσθήκη. σὺ δὲ εἰ μὲν ὁμοίως ἔχων, οὐκ ἄγεις σχολὴν ὑπὸ τοῦ τῶν πραγμάτων ὄχλου γράμμασι τιμᾶν, ὡς εἰκός, ἅπαξ ποτὲ, καὶ οὐ εἰκὸς, κλέψας σαυτὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων χρόνον ὅσον ἀρκέσαι

πρὸς

Diogeni. 23

Silentium obijcit.

HIuiusmodi res est, Syrorum luxuries. Et cognatorum & amicorum obliuiosos reddit. Mensis enim hic quintus est, ex quo nos literis non salutasti: idque, quum tibi natura dederit, ut non solum ad necessitatem, uerum etiam ad ostentationem ambitionem que dictare possis epistolas. Sed si ipse uales & aurei pueri, pulchrorum que liberorum mater, nobis & hoc sufficit. Vale.

Simplicio. 24

Neglectam amicitiam culpat.

OPortebat equidem, non simul cum fortuna & animum sibi pati eripi, neque memoriam ueterum amicorum minoris æstimare præsenti dignitate. Porrò tu iam multùm temporis nostri oblitus es. At non conueniebat, & quidem quum nos inuicem ista dignitas uehementer alterum alteri coniunxisset. Vale.

Heliodoro. 25

Intermissionem literarũ reprehendit.

MIhi quidem procedit cum annis & philtri auctarium: tu uerò, si quidem similiter affectus, non agis ocium à negociorum turbis, ut literis honores, ut par est, semel aliquando, & quos par est, furatus temetipsum à publicis tantum temporis, quantum sufficiat

πρὸς μέτρον ὑπερολῆς, αὐτὸ τοῦτο μηνύσω. εἰ δὲ ἀπρινώσκεις ἀληθευομένην κατὰ τοῦ τῆς ὑποψίαν τῆς λήθης, διόρθωσαι μετανοίᾳ, καὶ σαυτὸν ἡμῖν ἐπαναγαγε.

Τρωίλῳ. κτ

Ἀλλ' εἰ μήτε κυρηναῖοι, μήθ' αἱ πόλεις ἀστυγειτόνων ἀποτίσουσί σοι χαρίν ἀξίαν, ἀνθ' ὧν ὁ θαυμάσιος ἀνάστασιος αὐταῖς γράφει, πάντως γε ἡ τοῦ θεοῦ σοι προσέσται χάρις, ᾧ σαυτὸν οἰκειοῖς τῇ κοινωνίᾳ τῆς εὐεργετικῆς προαιρέσεως. εὐδαιμονοίης ἄριστε φιλοσοφων. οὕτω γὰρ ἐμοί σε φίλον καλεῖν, ὥσπερ ὑπαγορεύει τὰ πράγματα.

Κώνσταντι. κζ

Εἰ δὲ φιλοσοφίας τιμᾶς ἀρετὴν, οὐ μόνον ἐν παροῦσι τοῖς μετασχοῦσιν αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἀποῦσι τιμήσεις· ὁ δὲ θεσπέσιος Αμμωτιανὸς ὁ παρ' ἡμῖν ποτε τυχὼν ἀμείνονος λήξεως, ἐμοὶ δοκεῖ πάρεστι καὶ ἀπεῖναι δοκῶν. τούτου συγγενῆ σφόδρα αὐτανέψιον, ὁ παρ' ὑμῖν σωτήριχος ἀδικεῖ. δεῖξον ὅτι κήδη διονυσίου, καὶ πέπαυτο σωτήριχος ἀδικῶν.

Σιμ-

ad epistolæ mensuram, hoc ipsum significa. Sin autem agnoscis ueram esse obliuionis aduersum te suspicionem, corrige eam pœnitẽtia, atque temetipsum nobis reducito. Vale.

Troilo.

26 Gratiarum actio. Troilus fuit sophista Constantinopoli, cuius consilio præfectus Anthemius ualde utebatur. Hist. Trip. lib. 11. cap. 1.

AT si neque Cyrenenses, neque uicinæ ciuitates tibi dignam referent gratiam, pro ijs de quibus illis admirandus scribit Anastasius, omnino certè Dei tibi aderit gratia, cui te concilias beneficij proposíti societate. Beatus sis philosoporum optime. Sic enim mihi lubet te appellare, quemadmodum res ipsæ dictant. Vale.

Constanti.

27 Caium Amyntiani ei commendat.

SI philosophiæ uirtutem honoras, non solum in præsentibus eius participibus eam, sed etiam in absentibus honorabis. Porrò magnus Amyntianus, qui apud nos aliquando meliorem sortem nactus est, mihi uidetur adesse, etiam si abesse uideatur. Huius cognatum admodum, patruelem, iniuria afficit Soterichus, istic qui habitat. Ostende quòd curam habeas Dionysu, & cessare fecisti Soterichum ab iniuria facienda.

Vale.

Σιμπλικίῳ. κα

Ἀφιγμαι φησὶ δεῖν ὁ θεὸς τὰ ὀφειλήμα
τα. ὀφείλει δὲ ὁ μὴ ζῆς δίκαιόν μα χρη-
στόν. ὁ δὲ, τὸ δίκαιον, δίκλω· καὶ ὁ τοῦ λαβεῖν
ὧν δίκλω ὑποδικλῶν, ἔοικε τῷ θεῷ.

Γρηγορίῳ αὐγουσταλίῳ. κβ

Τοῦ πρὸ ἡμῶν ὄχλου ἕνεκα τῶν πραγμάτων,
αὐτὸς σὺ σαυτὸν ἀπίθι. Φιλοπαθεῖς
γὰρ πᾶσι γνώσθαι καταφανὴς, ὅπου μὲ δίκ
παύσης ἐγγὺς τιμῆς, ὅπασι τοῖς καπνο-
νεμῶσιν ἐπ' ἐμὲ τὸν δρόμον αὐξήσας. οἶδ'
ὃν ὅπως ποιήσεις, εἰ δεῖ ποτε παῦσαι
κἀμὲ κοπρόμβῳ ἔοικότα πολλῶν μὴ σὲ τῶν πολ-
λῶν ἔοικε· εἰ μὴ παύσῃ δεῖν μεδίων μὴ φι
λανθρώπων ὥσπερ ὃ γράφω, μὴ τυχεῖν ὅσων
ἀξιώτατος ὢς ἅπαντες ἴσασιν, ἀπολυχανέ
τω σε μηδὲν ἧττον, ἢ εἰ παμπόνηρός γε ὢν, μὴ
παμπονήρων ἐδείσθη πραγμάτων. τοῦτό γε δὴν μὴ
ὅταν ἀφίκωμαι πρὸς σὲ δίκαιθεν αἰτιασόμενος,
πρόσεχε τοῖς ἔοικόσιν, ὧν ζυγῶσαί μοι
μὴ τὰ πρόσωπα τὰς θύρας. ἀλλ' ὅτι γρύ-
πνον, οἱ μὲν ἴσασιν· οἱ δὲ, τῷ ἰδόντων ἀ-
κούσωσι, τοὐντεῦθεν ἐγὼ καὶ σὺ βαθεῖαν
εἰρήνην ἄξομεν. ὡς οὐδεὶς ἔτι πολιτὸ
πρόσωπον ἀμεῖται μοι μὴ προσανακλαύσας. εἰ
δὲ

Simplicio. 28

REmittere iubet Deus debita. Debet autem unusquispiam aurum mutuò acceptum: alius, dare pœnas. Quare & qui negligit sumere pœnas, obediuit Deo. Vale.

Remittere iniuriam iubet.

Pentadio Augustalio. 29

QVòd obturbamus, tibí que negocia exhibemus, tibi ipsi culpam causam'que imputa. Nam quum contendisses omnibus fieri conspicuus, quòd me omni honore dignareris, omnibus oppressis cursum ad me aperuisti. Scis igitur quid facias, si oportet aliquando & me liberari, ne pulser à multis: & te, ne à me pulseris pro multis, etiam si mediocria atque humana prorsus roget iste, pro quo scribo: dignissimus que sit, qui consequatur, ut omnes sciunt: repulsam tamen ferat abs te non minus, quàm si scelestissimus esset, scelestissimas'que rogasset res. Hoc igitur facito, & quum uenero ad te quasi expostulaturus, præcipe ministris, ut ante faciem mihi fores claudant. Hoc factum si partim uiderint, partim ex ijs qui uiderunt, audierint, inde ego & tu profundam agemus pacem, quòd nemo amplius in posterum mihi accursurus sit ac apploraturus. Sin

Excusat se, quòd subinde beneficia ab ipso petentes submitteret.

δὲ ἀφροδισιαζόντες, καὶ ὅτε ἐθελήσοιτε ταῦτά σοι τοῦ αὐθρώπου συγγνῶναι, αὐέχοι πολλάκις ἡμῶν ἀγαθόν τι ποιεῖν αὐθρώπους, ἵνα τας σε γνωμένης δι' ἐμὲ τε καὶ τὸ θεῖον· ἀλλ' εὖ οἶδ' ὅτι οὐκ ἀπαγορεύσεις εὖ ποιῶν. ὅπως δὲ ἐγὼ, πρεπόντως ὑποθέσεως τῇ φύσει σε προσιόντα.

Τῷ αὐτῷ. λ

Ἐγὼ καὶ σὲ κήδομαι τοῦδε· σὺ μὲν, ὡς μὴ ἀδικοῖτο· τοῦδε δὲ σὲ, ὡς μὴ ἀδικοῖτο. εἰ δὲ μὴ σοὶ δοκεῖ μετὰ τοῦ πλάτωνος, τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι μεῖζον εἶναι κακόν, ἔοικα σοὶ μᾶλλον, ἢ τῷδε χαρίζεσθαι, σκοπῶν ὑπὲρ αὐτοῦ πρακτέον δίκας ὑπὲρ ὧν ἂν ἁμαρτῇ.

Αὐρηλιανῷ. λα

Εἰσὶν εἰσὶ ψυχαὶ τοῦ πόλεως, ὥσπερ δὴ εἰσὶν ἔφοροι, θεῖαί τε καὶ δαιμόνιοι, ἃς χάριν ἡγοῦσι χαρίεν εἰδέναι, μὴ ἀχαριστεῖν τοῦ ἀγαθῶν ὧν ὑπὸ τοῦ μεγάλης ἀρχῆς ἅπασιν ἔθνεσιν αἴτιος γέγονας. αὐτάς τε οὖν ταύτας πρὸς αὖ καιρὸς ἑκάστας οἷς σοι πρέπειν σωτηρίους τε μὴ συμμάχους, μὴ τοῦ κοινοῦ θεοῦ δεῖσθαι, χρὴ δὴ σοὶ πρεπόντως ἀμοιβὰς τοῦ γνεχομένης ἐκείνης μιμήσεως. τὸ γὰρ εὖ

uerò hæc facere reformidaueris, nolueris' que hæc tibi conscire homines, sustine sæpius in die aliquid boni facere hominibus, supplicibus tibi factis per me atque Deum. Quin bene scio, quòd non defatigaberis bene faciendo: proinde ne ego quidem, decentia tuam naturam argumenta subministrando. Vale.

Eidem. 30

EGo & tui curã habeo, & huius: tui quidem, ne iniuriam facias: huius autem, ne iniuria afficiatur. Quod si & tibi uidetur cum Platone, iniuriam facere maius esse malum, quàm iniuriam pati, magis tibi uideor quàm huic gratificari, rogans pro eo, à quo pœna exigitur pro ijs in quibus non deliquit. Vale.

Monet ut ab iniuria inferenda caueat.

Aureliano. 31

SI quæ sunt ciuitatum animæ, (quemadmodum sunt præfecti) diuinæ' que ac felices, omnes putato tibi habere gratiam, bonorumq; meminisse, quorum in magno principatu omnibus gentibus autor fuisti. Has igitur ipsas, singulis temporibus putato tibi assistere aduocatas & auxiliatrices: communem' que Deum rogare, ut decens tibi fiat retributio, quòd illum, quantum fieri potuit, sis imitatus. Nam be

Laudat eũ, ob præfecturam fideliter administratam.

εὖ ποιεῖν, ἓν οὐδὲ μόνον ἔχουσι κοινὸν ὄργον ἄνθρωπος καὶ θεός. ἡ δὲ μίμησις, οἰκείωσίς ἐστι. καὶ συνάπτει πρὸς ὃ μιμεῖται τὸ μιμούμενον. διάκειται τοίνυν ὡς ἀπειργασμένος οἰκείως τῷ θεῷ, τῇ κοινωνίᾳ τῆς εὐεργετικῆς προαιρέσεως. καὶ σύνεται γλυκείαις ἐλπίσιν, ὁποῖαι τῇ τοιαύτῃ τῆς ψυχῆς διαθέσει προσήκουσιν, ὦ μεγαλοπρεπέστατε μόνος, ἢ μετ' ὀλίγων σὺ μόνος, δικαίως καλούμενε. ἀσπάζομαι διὰ τῆς σεμνοτάτης φωνῆς τοῦ πατρὸς, τὸν νέον ταῦρον, τὰς ἀγαθὰς ῥωμαίων ἐλπίδας.

λϛ

Τῷ ἀδελφῷ.

Ο Καὶ τοὔνομα δοῦλος καὶ τὴν προαίρεσιν, ὃν ἀγνοήσας, ὡς παιδοτρίβην πρὰ τῶν θεοδώρου κληρονόμων ὤνημαι, πάλαι μὲν ἐστι πονηρός. καὶ γὰρ ἔφυ καὶ τέθραπται κακῶς. καὶ ἀναγωγῆς οὐκ ἀπέτυχεν ἀξίας τῆς φύσεως, ἐκ παιδὸς ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθείς. ἀλλὰ νῦν λυσίας ἂν εἶπεν, ἐξείργασται καὶ τέλος ἔχει. καὶ πέρας ἀηδίας ἐστίν. ἑρμῆ μὲν γὰρ καὶ Ηρακλεῖ, τοῖς παλαίστρας ἐφόροις, οὐδὲ κατὰ μικρὸν πρέπει. κοττυτοῖ δὲ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀττικοῖς κονισσαλοῖς

νεωκο-

neficentiam unam communem inter se habent, Deus & homo. Porrò imitatio, familiaritatis conciliatio est, conglutinat'que imitantem illi, quem imitatur. Proinde affectus sis, ut effectus familiaris Deo, societate benefici propositi: cohabites' que dulcibus spebus, quales tali animæ habitui conueniunt, ô magnifice solus, aut cum paucis tu solus meritò appellate. Saluto per honestissimam patris uocem iuuenem Taurũ, bonas Romanorum spes. Vale.

Fratri. 32

Sũmæ peruersitatis pædagogũ iubet ablegari.

IS qui & nomine seruus est, & proposito, quem ego ignarus, ut pædagogum à Theodori hæredibus mercatus sum, iam olim quidem fuit malus. Nam & natus est malè ac educatus, & institutione nõ frustratus est ingenio digna, à puero in alea & tesseris cauponisq; uolutatus: sed nunc (ut Lysias diceret) absolutus est, finem'que attigit, terminus'que est iniucunditatis. Mercurio quidem et Herculi, palæstræ præfectis, ne minima quidẽ ex parte congruit. * Cotyttoi autem, alijsq; Atticis dæmonibus æduum

* Cotytto.) dea est impudicorum: cuius sacra dicuntur Cotyttia apud Horatium.

νεμωρεῖ. καὶ εἰ δή τινες εἰσι τότε τοῦ νόμου ματος ἕτεροι δαίμονες, ἅπασιν αὐτοῦ μέλει. καὶ τότῳ αὐτῷ. δῆλα μὲν οὖν ἑτέραν, ὅτι ἂν λάβοιμι παῤ αὐτ. ἀρχὴν γὰρ ἡ πονηρία δίκη τῷ πονηρῷ. δικαιωθεὶς δ' ἂν πτήσεως ἐὰν συμβιοῦν φιλοσόφοις δὲ αὐτοῖς, ὧν οἰκειότητι ἀρχῇ πόθος ἔ, ἐχέτω τὴν ἔχουσαν αὐτ πόλιν. ὁ γὰρ ἱδρὼν τ πονητήριβα βουῶντα δὲ ἀγορᾶς, ὑ σεφάνῳ καὶ μύροις μεθύοντα καὶ κωμάζοντα, καὶ ψοῦσις ἀπολασίας ἐμπιπλάμενον. ὦ δὲ ἂς ἄδοντα πρεπόζας τοῦ βίῳ, ὧδε οὖν ἔχοντας αὐτὸν τ αἰτίαν ἀπάγειν. ὅπως οὖν αὐτὸν παδοῦς τῷ ναυκλήρῳ πλεῖν ἀναγκάσεις δύθυ τ γενεγκόσης αὐτὸν. ἐκείνη γὰρ ἂν αὐτ καὶ ἀνάσχοιτο δικαιότερον, πλέοντω δεδεμένος ὧδε τ καταστρώματος. μὴ δ εἰς κοίλην ναῦν καταβαίη. ἐπεὶ μὴ θαυμάσεις, εἰ συχνὰ τῶν κραμίων ἡμιδεῖ οἱ ποιήσειεν. εἰ δὲ ὁ πλοῦς παρατείνοιτο, καὶ μέχρι βουγόος ἂν ἐκφορεῖτο τ αὐθοσμίαν. καὶ οὖν ναύτας δ' ἂν αὐτὰ ταῦτα ποιεῖν ἀναπείσειεν. πῶς δ' τοῖς ἄλλοις καὶ πιθανώτατον τῷ κανόν. εἰς ἀφλαύστους, ἢ μήσασθαι. καὶ τίς ὅστις ἐμβριθὴς ὢν τ μιαρῷ πλεόντων τ θαλάττων, ὡς μὴ

ædituum gerit, & si qui sunt alij huius monetæ dæmones, omnes illius curam habent, & hic illorum. Pœnam sanè aliam non sumpserim ab eo (nam malicia sufficiens pœna est malo) probatus aũt, quòd idoneus non sit ad conuiuendũ heris philosophis, quorũ domi manentium, probrum obambulat, habeat habentem ipsum ciuitatem. Nam qui uidit meretricũ cultorem, pomposè per forum incedentem, coronã & unguentis, uinolentum ac petulantem, omni'que plenum lasciuia, & odas canentem decentes ipsius uitam, causam in illius heros contulerunt. Vt igitur illum traditum Nauclero, nauigare cogas rectà uersus ipsius patriam, (ea enim fortasse iustius eum perferret) nauiget uinctus in in superiori tabulato. Non enim in cauam nauem descendat, alioqui ne fueris admiratus, si multas tibi amphoras semiuacuas fecerit. Quod si nauigatio prolongaretur, usque ad fores etiam exsorberet uinum odoratum: persuaderet' que etiam nautis, ut hæc eadem facerent. Nam cum cæteris, malum est ad persuadendum appositissimum, ut ducem se præbeat ad uoluptatum perfruitiones. Et quis ita grauis est ex ijs qui mercede nauigant mare, ut non

exhi-

ὡς μὴ διαχυθῆναι τοῦ καθαρματος κορδακίσαντος ἐν τῇ τοῦ ποτηρίου περιφορᾷ. καὶ ἄλλα πολλὰ βωμολοχεύεται, πρὸς ἃ δεῖ πεφράχθαι τὸν ναύκληρον. ὁ μὲν οὖν ὀδυσσεὺς, ἵνα μὴ ὑφ' ἡδονῆς διαφθαρείη, τὴν σειρήνων ἀκτὴν δεδεμένος παρήμειβεν. οὗτοι δὲ, ἵνα μὴ οὐδὲ πλέοντας ἡδονῇ διαφθείρειεν, αὖ ἐκεῖνοι σωφρονῶσι, δεδήσεται.

Τῇ φιλοσόφῳ. λγ

Ἠχοῦς ἔοικα πρᾶγμα ποιεῖν, ἃς περ εἴληφα φωνὰς, αὐτιδίδωμι, τὸ θαυμαστὸν ἀλέξανδρον ἐπαινῶν πρὰ σοί.

Αὐρηλιανῷ. λδ

Οὔπω τῇ προνοίᾳ μέλει ῥωμαίων, ἀλλὰ μελήσει ποτὲ, καὶ οὐκ εἰς ἅπαν οἰκουρήσουσιν, οἱ τὰ κοινὰ σώζειν δυναμένοι, ἀλλὰ τοῦ γε ῥήτορι τῷ συντρόφῳ, καὶ ἡ προῦσά σοι δύναμις ἀρκεῖ πρὸς ὃ τυγχάνει δεόμενος. ἀπολαυέτω δὴ νῦν μὲν, αὐτὸς μόνος ταύτης. ἔπειτα μετὰ τῶν ἐθνῶν ἁπάντων, καὶ ἀκείνης.

Τῷ ἀδελφῷ. λε

Ἑτοιμωτάτην ὁδὸν ὠδὶ τὸ πλουτεῖν ἐβάδισεν ἀθανάσιος. ἔγνωκεν ὁμόσε ἰτέον εἶναι τοῖς ἀποθνήσκουσι. καὶ πρακτέον

exhilaretur, piaculo lasciuè saltante in poculi circumlatione? Etiam alia multa scurratur, ad quæ oportet Nauclerum obturatum esse. Vlisses quidem ut ne à uoluptate corrumperetur, Sirenarum littus uinctus præteriuit: hic autem, ne nauigantes uoluptate corrumpat, si illi sint temperantes, uincietur. Vale.

Philosophæ. 33

ECbus uideor officium facere. Nam quas recepi uoces, reddo, admirandum Alexandrum apud te laudans. Vale.

Aureliano. 34

NOndum prouidentia curam habet Romanorum, sed habebit aliquando, & non in omne tempus domi sedebunt, qui res communes seruare possunt. At rhetori una educato & præsens tua uis sufficit, ad id quod rogat. Fruatur ergo nunc quidem hac solus, deinde cum omnibus gentibus etiam illa. Vale. Commendatoria.

Fratri suo. 35

COmpendiosissimam ad diuitias parandas uiam ingressus est Athanasius. Statuit congrediendum esse cum morientibus, exigendumq; De Athanasio hæreditatibus inhiante.

κτέον αὐτοῦ, πειθοῖ καὶ βίᾳ πᾶν ὅ, τι ἂν δύ-
ναιτο. οὐκ ἂν οὖν αὐτὸν λάθη δημόσιος,
ὠθεῖ διαθήκη καλούμενος, ἀλλὰ συνεὶς ἅλ-
λεται.

Τῷ αὐτῷ. λϛ

ΕΚκαιδεκάτη μηνὸς ἀθὺρ, ὁ μακαρί-
της καστρίκιος, αὐτὸ τοῦτο ἐγένετο, φά-
σμα χαλεπὸν ἰδών τε, καὶ διηγησα-
μένος.

Ανυσίῳ. λζ

ΙΩάννην, ὃν ὅτι σε φιλεῖ, δι' αὐτὸ τοῦτο φι-
λῶ, νόσῳ χαλεπῇ προσεπάλαισεν. ἦν
δὲ αὐτοῦ δεινὸν, οὐχ ἡ νόσος, ἀλλὰ τὸ σοῦ δὲ
ἱερᾶς ἀπεῖναι κεφαλῆς. ἐπεὶ καὶ νῦν ἐν
τοῖς ὁμοίοις ἐστί. τούτῳ δέ τι καὶ τρίτον
προσὸν, χαλεπωτέραν τῆς νόσου ποιεῖ. ἐρᾶ
τοῦ τί ποιεῖν στρατιώτῃ πρέπον, καὶ δυσκό-
λως ἔχει πρὸς τὴν ἐξ ἀναγκης ἀργίαν.

Αὐρηλιανῷ. λη

ΟΙμαί σου τῆς θεσπεσίαν ψυχὴν ἐπ'
αὐτὸ τοῦτο καταπεμφθεῖσαν, ἐφὸ κοι-
νὸν ἀγαθὸν ἀνθρώπων εἶναι, καὶ χάριν εἰδέναι
τοῖς συνιστᾶσι τοὺς δεομένους δικαίων, ὅτι
σου πρεπούσας ὑποθέσεις τῇ φύσει πο-
ρίζοντες.

gendum' que ab illis uel persuasione uel ui, quic quid posset. Non igitur illum lateat carnifex, ad testamentum uocatus. Sed re intellecta saltat. Vale.

Eidem. 36

DEcima sexta die mensis *Athyr, beatæ memoriæ Castricius, id ipsum factus est, quum spectrum atrox uidisset' que, ac enarrasset. Vale.

Narratiuncula. *Athyr.) Nouember

Anysio. 37

IOannes, quem, quia te amat, ob hoc ipsum amo, cum morbo difficili luctatus est. Cæterum graue illi erat, non morbus, sed quòd à sacro tuo capite abesset, quoniam & nunc in similibus est. Huic autem & tertium quoddam accedens malum, difficiliorem morbum reddit. Amat facere aliquid, quod militem deceat: grauiter' que fert desidiam, quam necessitas imposuit. Vale.

De morbo Ioannis militis.

Aureliano. 38

ARbitror tuam admirandam animam ad hoc ipsum demissam, ut commune hominum bonum esset, & gratiam habere ijs qui commendant indigentes iuris ope atque iustitia, eo quòd decentia tuam naturam argu-

Commendaticia.

ρίζονταί. οὐ γὰρ ὅτι συγγενὴς ἐστὶν ἡρώδης ἐμὸς, ἀλλ' ὅτι δεῖται δικαίων, διὰ τοῦτό σοι τὸν νεανίσκον συνίστημι, ὅστις ἐκ πεγόνων λαμπρότατος ὢν καὶ τὴν πατρῴαν βῶλον ὑποτελῆ τῇ συγκλήτῳ διαδεξάμενος, ἐπειδὴ γέγονεν ἡγεμὼν, ἀξιοῦτο συντελεῖν ὥσπερ οἱ νεόβουλοι. καὶ γενέσθαι δι' πλοῦς λειτουργός· τὸ μὲν τι διὰ τὴν οὐσίαν, τὸ δὲ, δι' ἣν ἦρξεν ἀρχήν.

Τῷ ἀδελφῷ. λθ

Ἕλκει με πρὰ σὲ πόθος καὶ χρεία. πυνθάνομαι τοίνυν εἴπερ μένεις ἥξοντα.

Οὐρανίῳ. μ

Ἔπεμψαί σοι δῶρον ἵππον ἀκροφυέστατον, εἰς ἅπασαν ἀρετῆς ἵππῳ πεσήκουσαν. ᾧ χρήσῃ μὲν ἐν ἁμίλλαις δρόμων. χρήσῃ δὲ ὅταν ὠθῇ θήραν ἐξάγῃς, καὶ ἐν ἀγῶσι πολεμικοῖς. καὶ ὅταν κατάγῃς ὠθῇ τοῦ λιβυκῷ τροπαίῳ πομπὴν ὠθινίκιον. οὐ γὰρ οἶδα ὅτι μᾶλλον ἐστὶ κυνηγέτης ἢ κέλης ἐναγώνιος, ἢ πομπεὺς, ἢ πολεμιστήριος. εἰ δὲ νισσαίων ἵππων ἰδεῖν ἐστὶν ἀειδέστερος, ὀχθώδης τε ὢν τὸ κρανίον, καὶ λειπόσαρκος τῆς ὀσφῦν, τάχα μὴ οὐδὲ τοῖς ἵπποις, ὥσπερ

menta ſuppeditent. Non enim ideo, quòd cognatus meus eſt, Herodes, ſed quòd iuſticia indigeat, propterea tibi iuuenẽ commendo. Qui quum à progenitoribus ſplendidiſſimus ſit, paternamq; terram ſenatui tributariam ex ſucceſſione acceperit, poſtquam factus eſt præfectus, uult contribuere, quemadmodum noui ſenatores, fieriq; duplex reipub. miniſter: id quidem propter facultates, hoc autem propter magiſtratum, quem gerit. Vale.

Fratri ſuo. 39

TRahit me ad te deſiderium & neceſſitas, interrogo igitur an ſis uenientem manſurus. Vale.

Vranio. 40

MIſi tibi dono equum generoſiſſimum, omniq; uirtute equo cõuenienti prædi tum, quo utaris in certaminibus curſuum, utarisq; quum ad uenationem exieris, inq; bellicis certaminibus: quumque ages ſuper Libyco trophæo uictorialẽ pompam. Haud enim ſcio, an aptior ad uenationẽ, an ad ludum equeſtrẽ, an ad pompam, an ad bella ſit. Si uerò Niſſæis equis aſpectu deformior eſt, tumentẽ habens caluariã, macrosq; lumbos, forſitan neq; equis, ſicuti

Equum dono à ſe miſſum laudat.

ὥσπερ οὐδὲ τοῖς ἀνθρώποις, ἅμα πάντα δι' δωσιν ὁ θεός. μήποτε δὲ οὖν καὶ πρὸς ἐκείνας αὐτῷ τὰς ἀρετὰς συντελεῖ, εἰ τὰ μαλακὰ τῶν σκληρῶν ἐλαττῶ πρὰ τῆς φύσεως ἐκληρώσατο. πρὸς μέν τοι οὖν πόνους, ὀστέα σαρκῶν οἶδα διαρκέστερα. οἱ μὲν οὖν πρὸ ὑμῖν ἵπποι ταῖς σαρξὶ πλείους εἰσίν, οἱ δὲ ἡμέτεροι τοῖς ὀστέοις.

Εταίρῳ. μα

Εμισθωσάμην σοι ναῦν ἀνθρώπων εὖ γε νῶν καὶ πλεόντων τὴν θάλατταν μετὰ πλείονος τέχνης, ἢ τύχης, ὡς αἵ γε καρπαθίων ὁλκάδες, φήμην ἔχουσι διάνοιαν κεχρῆσθαι καθάπερ αἱ φαιάκων τῶν πάλαι, πρὶν ὠθὶ τῆς νῆσον ἥκειν δὲ δαιμόνιον μήνιμα.

Κλησιονίῳ. μβ

Συγγενὴς ἐμὸς ἀδικεῖτο. σὺ δὲ καὶ φίλος εἶ, καὶ δικάζειν ἔλαχεν. ἐκ μιᾶς οὖν προσοχῆς, ὑπάρξει σοι κἀμοὶ καὶ τοῖς νόμοις χαρίσασθαι. ἐπανήτω τοίνυν ἀσφάλιος, εἰς τὸ δεσπότης εἶναι τῶν κεραμίων τῇ τοῦ πατρὸς διαθήκῃ προσλαβὼν τῆς ἀπόφασιν, τῆς κατηγορίας οὐκ ἐσομένης ἐμποδὼν τῷ πραῦτίκα τῆς ἀκροάσεως. πότε γὰρ δεῖ δικαιοδοτεῖν, ἢ τὸ χρόνον, ἐν ᾧ μάλιστα τυγχάνομεν δεόμενοι τοῦ θεοῦ;

Ανα-

ſicuti neque hominibus ſimul omnia dat Deus. Fortaſſe autem & hoc ad illas illius uirtutes accedit, quòd mollia duris pauciora à natura ſortitus eſt. Quippe ad labores oſſa ſcio plus quàm carnes ſufficere poſſe. Veſtrates quidem equi carnibus ſunt præſtantes, noſtrates autem oſſibus. Vale.

Sodali. 41

COnduxi tibi nauem hominum nobiliũ, mareq; nauigantium maiori arte quàm fortuna, ut ſanè Carpathiæ naues onerariæ famam poſsident, mente uſas eſſe, ſicut Phæacarum olim, priuſquam ſuper inſulam ueniſſet diuina indignatio. Vale.

De naui cõducta.

Cledonio. 42

COgnatus meus afficitur iniuria. Tu uerò & amicus es & iudicem agis. Ex una igitur attentione, poteris & mihi & legibus gratificari. Proinde redeat Aſphalius ad dominum amphorarum ex patris teſtamento, percepto ſimul inuentario, accuſatio non erit impedimento, quin confeſtim audias. Quando enim iuſticiam adminiſtrare potius oportet, quàm id temporis, in quo maximè Deum obſecramus? Vale.

Cauſam cognati commendat iudici.

Αναστασίῳ. μγ

Σωσηναῦ τις ἔπεισεν ἢ θεός, ἢ λόγος, ἢ δαίμων, ὅτι καὶ πρὰ τὰ χωρία τὶ γίνεται τοῖς ἀνθρώποις, εἰς τὸ τυγχάνειν τε καὶ ἀπτυγχάνειν εὐμενοῦς τοῦ θεοῦ. πράττων οὖν πονηρῶς παρ' ἡμῖν, καὶ τῶν πατρώων ἀκριβῶς ἐκκοπεὶς, ἔγνωκε πλεῖν εἰς τὰ πὶ θράκης χωρία, ἐκεῖ διαλλαγησόμενος πρὸς τὴν τύχην. εἰ δή σοι φίλα πρὸς τὴν δαίμονα, σύστησον αὐτῇ τὸν νεανίσκον, καὶ ἐξ εὑρέτω τινὰ πόρον αὐτῷ χρημάτων. ῥᾴδιον δὲ βουλομένῃ. καὶ γὰρ τὰ νόννου τοῦ σωσηναῦ φύσαντος οὐ χαλεπῶς εἰς ἑτέρους μετέθηκεν. ἀπφηνάτω δὲ καὶ σωσηναῦ ἠληρονόμον ἀλλοτρίου πατρός. γένοιτο γὰρ ἂν οὕτως ἐξ ἀδικίας τὸ δίκαιον.

Ιωάννῃ. μδ

Ὥσπερ ἄλλοτε πολλάκις ὑπὲρ τῶν καιρῶν ἐγενόμην σοι χρήσιμος, καὶ παρεμυθησάμην δυσχέρειαν τύχης· τὰ μὲν λέγων, τὰ δὲ ποιῶν, ὡς ἑκάστοτε ἡ δύναμις ὑπηγόρευσε· καὶ νῦν περὶ τῶν καταλαβόντων σε πραγμάτων, δοκεῖ μοι συνεισενέγκαι τινὰ γνώμην, ἐπειδὴ μὴ ἔργον δύναμαι.

Anastasio. 43

SOsenæ quispiam persuasit, uel Deus, uel oratio, uel dæmon, quòd & iuxta regiones quippiam accidat hominibus, ut uel consequantur uel frustentur Dei beneuolentia. Quum ergo apud nos incommodè uiueret, patrimonioq; accuratè exclusus esset, decreuit nauigare in Thraciam, ut illic reconcilietur fortunæ. Si qua ergo tibi cum fortuna amicitia intercedit, commenda illi adolescentem, inueniatq; ei rèditum aliquem pecuniarum, quod sanè deæ facile est uolenti. Nam & Nonni facultates, qui Sosenam genuit, non difficulter ad alios transtulit. Declaret igitur & Sosenam hæredem alieni patris. Sic enim fieret ex iniuria iusticia. Vale.

Sosenam infortunatũ commendat.

Ioanni. 44

QVemadmodum alias frequenter oblatis pro occasionibus, tibi utilis fui, consolatusq; sum fortunæ difficultatem, partim dictis, partim factis, prout singulis temporibus uires dictarunt: ita & nunc de rebus quæ te apprehenderunt, uidetur mihi consilium aliquod tibi dandũ, quandoquidem facto te iuuare non

Aemilium cognatum hic trucidasse per insidias ferebatur incerto rumore. Hortatur eũ Synesius, ut se cũ suis iudici examinandum tradat: & uel supplicio, si reus, uel absolutione, si insons, se purget.

δώσαμαι. σωτέσον γὰρ ὁ θέμις, ἕως ἐμπνέῃ τε καὶ δώσατον, μὴ ἐχί σωσὶ πρόπω πρὸ θυμοῦ εἶναι σὺν φίλους, ἀγαθόν τι ποιεῖν. ἄκουε τοίνυν ἃ μοι καλῶς ἔχει διαλεχθῆναι πρὸς σέ, εἰ μὲν θεός ὅτιμι ἡ φήμη κατάζωσα ἐν ἡμῖν ποιητῶν, σὺ διεξέισω ἂν μακαρίτην ἀμύλιον, ὁ πραξας, ἀλλὰ βουλόμενος τὸν φόνον. καὶ βαρβαρικὴν ἥρεσε μασωθεὶς, τὴν σφαγέα δὲ καθεὶς ἐκ τῶν σαυτοῦ λοχιτῶν τὸν ὠμότατον. λέγει μὲν γὰρ ἡ φήμη ταῦτα. βούλεσθαι δὲ οὐ θέμις οὖσαν θεόν. εἰ δὲ ἡσίοδος μὲν οὐδὲν λέγει, πολλὰ δὲ λέγεται μάτην, καὶ τοῦτο πολλὰ σὲ τῶν πολλῶν ὄντι γε. ὡς ἔγωγε βουλοίμην ἄν. πολὺ ἐλάττονος γὰρ ποιοῦμαι τὴν γε ἀργυρείου ζημίαν, ἢ τὴν γε φίλων. καὶ νῦν ἂν οὐχ ὑπάρχοντος ὧν ἀκούσης κακῶς, ἀτυχεῖς μὲν ἆρα, ἀλλ' οὐκ ἀδικεῖς· ὡς ὄφελον μηδὲ ἀτυχεῖν· ἀλλ' ἐκείνως ἢ ἂν σοι καὶ μισητὸν ὠφέλιμον δίκαιον. οὕτω δὲ καὶ ἔλεος. ἐγὼ δέ μοι δοκῶ λίαν ὑπὸ σωφρονέας ἁλώσιμος ὤν, ἁπλῶς ἐκείνως ἂν τὴν μὲν πρᾶξιν μισεῖν, σὲ δὲ ὅμως ἐλεεῖν. τὴν ἐλεοῦντός ὄντι, βοηθεῖν ὅσοι δυνάμεις. εἰ δὲ δύρείσκειν, ὅθεν ἂν οἵητε ὀνῆσαί τι. ὀκεῖν καθ' ἑκάτε-

possum. Synesio enim fas non est, dum spirat atq; aliquid potest, ut nõ omni modo promptus sit ad benefaciendũ quippiã amicis. Accipe igitur quæ mihi honestè tecũ uidentur cõmentanda. Si quidẽ fama dea est, iuxta quendã nostratium poetarum, tu interfecisti beatæ memoriæ Aemyliũ, cædẽq; nõ tua manu, sed consilio perpetrasti. Et barbaricã quidẽ fabulã cõposuisti, occisorẽ autem submisisti ex manipularib. tuis crudelissimũ. Hæc quidẽ fama dicit: mentiri autem eam, fas non est credere, cum dea sit. Si uerò Hesiodus nihil dicit, multa uerò dicuntur inaniter, atque hoc de te ex multis unum est, ut equidem uellem, (minoris enim facio damnum in argento, quàm in amico) ut etiã nunc, quum in culpa non sis, audias malè, infaustus quidẽ es, sed nullam facis iniuriã, utinã ne infaustus quidẽ esses. Verùm illo modo tibi quidẽ iustum deberetur odium: hoc autem modo, misericordia. Cæterùm ego mihi uideor, cũ ex consuetudine nimis sim captu facilis, etiam illo modo actionem quidem odisse posse, cui tamen nihilominus misereri. Miserentis autem est, succurrere pro uiribus, & adinuenire, unde se putet aliquid prodesse posse. Quare in utramque

ἑκάστοτε μοι πρὸς τὴν συμβολὴν σὺ τὸ φαινόμενον βέλτιστον. ἔοικε δὲ τοῦτ' εἶναι συμφορὰν, ἀλλ' ὅμως τε ὄντι καὶ αὐτίκα. ἴθι πρὸς τοὺς νόμους, καὶ σαυτὸν ἐπίδος τῷ δικαστῇ μετὰ ἀθρόων τῶν λοιπῶν εἰ καὶ κάμνοις ἐκείνων. καὶ εἰ μὲν ἐπ' ἀγαθῷ τὸ δεινὸν, δεήθητι, καθικέτευσον, αὐτιβολήσον, μὴ αὖθις προσαναβαλόμενος, πρὶν ἂν ἅπαξ ἐξ τὸ πρὸς τὸ ψῆφος συνῆναι δημίῳ, καὶ δοῦναι τῇ λίκνῳ. γὰρ καλῶ δικαστὴν πρὸς τοῖς κάτω δικαστηρίοις, τὸ πρὸ αὐτῶν ἡμῶν ἀπελθεῖν, ἑταίρε ἰωάννη, μὴ λόγου ἄλλως οἰκείας τῇ προαιρέσει, μηδὲ προσαιτίαμε νομίσῃς σαυτῷ, ὅτῳ τοιόσδε φιλοθρίας ὀναίμην, καὶ προσέτι τῶν αὐτοῦ ἐμαυτοῦ. ὃς ἂν μὴ φιλτάτῳ δικαστῇ τυγχάνοντι σωτηρίαν τοιαύτην, ὅ γε ἀπόλοιτο τοῖς ἐχθροῖς τοῖς ἐμοῖς. καὶ μή ποτε αὐτῷ ὦδε νὴ αὐχεῖν, τὸ, κάλλιον εἶναι τὰ δίκαια δοῦναι ζημιωσίαν αὐθαίρετον. ἀλλὰ μὴ δὲ ταύταν τὸ δύτυχοῦντες γὰρ οἷς ἀδικοῦσιν, ἵνα πλείω τε χρόνου εἶεν κακοὶ, καὶ πάσας ἐκείνας δίκας ὀφείλοιεν. πῶς σὲ δίκαι φιλίαν κινδυνεύω τί καὶ τὰ ἀκριβῆ τῶν ἐπῶν, ὡς αὐτὸ μοιρίδιον ἔσται γὰρ παχεῖα σωμάτων, καὶ γὰρ εἰδώλων δοῦναι τῇ λίκνῳ. ἰσχυρὸς τοίνυν ἀνθρώπου θεός.

τὸ δὲ

partem mihi conuenit, ut tibi consulam, quod uideatur optimum. Videtur autem hoc idem esse utile tibi, siue in culpa sis, siue extra culpã. Vade ad leges, atque temetipsum trade iudici, cum tuis militibus omnibus, si quam & illorum curam habes. Et si quidem res illa atrox perpetrata est, roga, supplica, obsecra, ne remittas pedibus aduolui prius, quàm impetres, ut iudicis sententia tradaris carnifici, des'que pœnam. Commodissimum hoc tibi erit apud inferna fora, hinc prius emundatum recedere, amice Ioannes. Ne nugas temere arbitreris hanc adhortationem, neque censeas me tecum ludere, sic sacra fruar philosophia, insuper & liberis meis, nisi mihi charissimus esses, nunquam tipi tale dedissem consilium, quale inimicis meis utinam nunquam ueniat in mentem: nempe, quòd honestius sit, eum qui fecit iniuriam, spontaneas dare pœnas, sed nunquam desinant feliciter agere in iniurijs, ut & plus temporis sint mali, omnes'que illic pœnas soluere teneantur. Ad te propter amicitiam tentabo aliquid & arcanorum dicere, quòd dissimile sit in crasso corpore, & in simulachro dare pœnas. Fortior quidem homine Deus est, diui-

narum

τοῦ δὲ θείου παντὸς διακόσμου, σκιὰ τὸ ἀν-
θρώπινον· ἀλλ' ὅπερ εἰσὶν ἐν ταῖς πολιτεί-
αις οἱ δήμιοι, χεῖρες τῶν νόμων, τὴν αὐτὴν
αἱ ποιναὶ χρείαν τῇ φύσει τοῦ κόσμου παρέ-
χοντες. δαίμονές εἰσι καθαρτήριοι, τέχνην
ἔχοντες ὠδὶ ταῖς ψυχαῖς, ἣν οἱ κναφεῖς ὠδὶ
τοῖς ἱματίοις τοῖς πιναροῖς. ἀλλ' εἴ τις ἱμα-
τίοις αἴσθησις ἦν, τί ἂν οἴη πάσχειν αὐτὰ,
λακτιζόμενα, καὶ νιτρούμενα καὶ πάντα τρό-
πον κναπτόμενα; διὰ πόσων δ' ἂν ὀδυ-
νῶν ἐκπεπλῦσθαι κηλίδας ἀρχαίας καὶ
προσετηκότα ὁμόργματα; ἐῶ γὰρ λέγειν
ὅτι πολλοῖς ὁ ῥύπος οὕτως ἐνέφυ σφόδρα
διὰ τοῦ βάθους, ὡς ἀναπάλλακτος εἶναι. καὶ
φθάνει διαφθαρέντα, πρὶν εἰς τὴν φύσιν
ἐπανέλθῃ, ὅτι τὸ πάθος αὐτοῖς γέγονε φύ-
σις, ἢ δὲ χρόνου πλῆθος, ἢ διὰ μέγεθος. οὕ-
τω δὲ ἐχούσῃ ψυχῇ, καλῶς ἂν εἶχεν εἶναι
φθαρτῇ. νῦν δὲ τὰ μὲν ἁμαρτήματα, λό-
γον ἔχει πρὸς ἀνεκπλύτους κηλῖδας. ἡ ψυ-
χὴ δὲ οὐκ ἔτι προσδοιμάτιον ἐκεῖνο τὸ πι-
ναρόν τε καὶ οὐκ αὐτέχον. ἀλλ' ἀθάνατος
οὖσα, τίνει δίκην ἀθάνατον, ὅταν ἁμάρ-
τῃ δευσοποιά τε καὶ ἀναπόνιπτα. ἀλλ'
ἐν ᾧ γάρ τις ἥμαρτε βίῳ δίκας διδοὺς,

ὀ πάνυ

narum autem rerum per totum mundum umbræ sunt, res humanæ. Quin quod sunt in rebuspublicis carnifices, nempe legum manus, eundem usum naturæ mundi pœnæ præbent. Dæmones sunt purgatorij, artem exercentes in animabus eam quam fullones in sordidis uestimentis. Verùm si quis inesset uestimentis sensus, quid ea pati putas, quum pedibus calcantur, nitro perluuntur, omníque modo tunduntur ac deraduntur? Per quantos dolores putas elui ueteres notas, maculasque fixè inhærentes? Omitto enim dicere, quòd sordes multis ita penitus atque profundè innatæ sint, ut auferri nequeant: atque corrumpantur prius, quàm ad naturam redeant: quod uitium illis transierit in naturam, uel propter temporis multitudinem, aut propter magnitudinem. Sic autem affectæ animæ bonum esset, esse mortalem. Nunc autem peccata quidem proportionem habent ad ineluibiles notas ac maculas: anima uerò non iam ad uestimentum illud sordidum atque non perdurabile, sed cum sit immortalis, immortales dat pœnas, quando peccauerit peccata penitus imbuta & ineluibilia. Verũ qui dat pœnas in uita, in qua peccauit,

is

ὁ παύυ προσεπικὸς ἔχει τὴ προσιζῆσαν τὸ
πάθος. ἀλλ' ὡς αὖ εἴποις ἀρτιβαφὴς ὅσα
ψυχή, τάχιστα πλώεται. διὸ δυτέον ὅτι
ὡς ἐνὶ μᾶλλα τάχος τῶν ἀίκλων τὴ ἡμιωροῖς ἀν
θρώποις, ἀλλὰ μὴ παίμοσι. λέγετ' δέ τις
λόγος ὅς με πάθει, σὺν ἠδικημένως κυείσ
εἶν, μακροτόρας τε ποιεῖν, καὶ ὧν τέμνειν
τὰς ἡμωρίας, διὸ παραπλησίον ὅτιν ἐνα
κανὸν ἡμέγα ὀργάσασθαι, ἢ πολλοὺς κα
τα μικρὸν ἀδικῆσαι. ἐπέξεισι γὰρ ἕκαστος
ἐν τῷ μορίῳ τὴ δλεῖ πᾶσιν ὑπηρετῆσαι τῶν
ἀίκλων· ὅταν δλεῖς ἰάσιμος ἦ, μέγα παρὰ
τῷ δίκασῃ δλύεται, τὸ τοσαῦτα πεπο
πονθέναι τῇ ψυχῇ, ὡς ἤδη πρὸ αὐτοῦ ἠδι
κημένων ἔλεον εὑρέσθαι. πότε τοίνυν εἰκὸς
ὅτι μακαρίτισθ' ἁμυλίς ψυχῆς συγγνω
μονες ὁρᾶς τυχεῖν. ἐγὼ μὲν οὖν οἶμαι, μᾶλλον
δὲ, οἶδα σαφῶς, ὡς ἅπας ἐκείνης αἰδέσι
μος, ὅστις ἑαυτὸν τελμώρηται. καὶ δις ἥδη
παρ' ἡμῖν εἰς ἀπολογίαν ἁμαρτήματος κα
τασὰς, αὖθις θ' ἁλῶναι φθάσαι τὴν αἰτίαν ὁμο
λογῆσαι, καὶ φῆσαι κολάσεως ἄξιος εἶναι,
τὴν κόλασιν ἀγωνήσατο. τὸ δὲ γνῶναι χθὲς
ναι τοῖς δι' ἃ τις ἠδίκησεν, εἴτε χρήμασιν
εἴτε σώμασι, βαρυθυμότερον τὸν ἠδικημέ-

νον

is non omnino fixè adhærens, agnatum'que habet uitium, sed quum anima (ut ita dicam) nuper tincta sit, celerrimè lauatur. Quapropter dandæ sunt celeriter, quantum fieri potest, pœnæ hominibus ultoribus, & non dæmonibus. Porro sermo fertur, qui mihi persuadet, in affectorum iniuria potestate situm esse, ut supplicia uel longiora faciant, uel præcidant. Quapropter simile est, uni aliquod magnum malum facere, & multos in paruis iniuria afficere. Vnusquisque enim in ius rapit pro sua parte, oportet'que omnibus ius subministrare. Si quis uerò sanabilis est, is multùm apud iudicem potest, quòd anima prius tanta sit perpessa, ut iam etiam apud eos qui iniuria sunt affecti, inueniat misericordiam. Quare ueri simile est, etiam te anima beatæ memoriæ Hæmilij beniguiore uti posse. Nam ego puto, imò liquidò scio, omnem supplicem reuerendum esse, quisquis semetipsum puniuit. Et quidam iam apud nos reus criminis, ut se defenderet productus, eo quòd præoccupasset culpam confiteri, dixisset'que se castigatione dignum, castigatione redemit. Porrò delicatè ijs frui quibus quis fecit iniuriam, siue pecunijs siue corporibus, pigriorem ad ignoscendum eum reddit, qui iniu-

ari

νομ καθίσησι. ☾ τίς αὖ γνώσιο τ σώματ☉
ἐξελθὼμ, εἰθ' ὑπὸ βιαίας δίκης, εἴτε ἑτέρ)
τρόπομ, κἄπειτα αὐτ) τῷ ψυχρῷ, αὐτῇ τῇ
ψυχῇ θερασάμ☉ν, ὀκ ὄσπς ἀρνεῖται ῥιγλώτ
της, ἀλλ' ἐγκεκολαμμένομ ἔχωμ τὸ πίσκμ)
τὸ τ πράξεως, ὀκ ἰλιγγιάσ☉ς; ὀκ ἀχρεώσ☉ς;
ἔλξησιγῶμ μ' ἐκκείσκ τῇ δίκῃ, κἀ σὺ κἀγώ,
κἀ ὡς ὁμ ὁ πρωκαθαίρει μεταύοις δίκμοσι
βυθεῖα, ἀλλ' αὐ δρεσέομ, ὦ γυμνᾶτε. γυμνᾶτος
δ' εἶης. ☾ τ μὴ δ☉νῶμ ὑποροπτέομ, ἃς ἀδι
κοῦντ☉ν ἐποιησάμεθα. ὧν δὲ αὐθρώπτς ὀκ
αἰσχυντέομ. ἀλλὰ τῷ δικαστῇ δ' ὁμολογη
τέομ τ πράξιμ. ἀξιλαστέομ ἢ τῇ πρωτίκα
τίσει, τὰς κάτω ποινάς. μεγίστ γὰρ ἐντ☉
ἀγαθῶ τ μὴ ἁμαρτεῖμ, δλύτορομ ἀγαθόμ
τ☉ δικαιωθῆμαι. ὅσις δὲ χρόνομ πολὺ ἀδι
κῶμ, ἀκόλαστος μένει, ὥστε μ δικῆ νομίζειμ τὸμ
ἀτυχέστατομ, οὔ μήτε θεός, μήτε ἄνθρω
πος κήδεται. σκόπει γὰρ ☾ ταύτη. τὸ ἀκό
λαστομ ἐστὶμ πρὸς κακοῦ, καὶ λέγεται, καὶ ἀ
κόεται. δηλοῖ τὸ κεκολάδθαι πρὸς ἀγαθῶ.
ὥσπ γὰρ φαυτίομ τὸ φαυτίομ ὁ λόγος μένει.
εἰ μ ὁμοῖ ἐγὼ παρὼμ ἐτύγχανομ, ὀδέμ' ἂμ
ἔλθει σε πρᾶγμα χεῖρ' ἀπορυθμιῶντα καὶ
σαυτὸμ καταγέλοντα. ἀλλ' ἐμαυτὸμ ἂμ

ἔταξα

ria affectus est. Et quis nam fieres, è corpore egressus, siue à uiolenta pœna, siue alio modo, deinde ipsam illius animam tua anima conspicatus, quum tibi non sit lingua ad negandum, sed insculptam habeas actionis notam? Nónne uertigine laborabis? Nónne perplexus eris? Trahe ris tacens, sperabisq; ultionem tu atq; ego, & omnis quem nõ publica prius expurgauerit pœnitentia. At uiriliter agendum est, ô generose, (nam generosus esses) uoluptatesq; sunt despiciendæ, quas iniuriam facientes acquisiuimus. Homines in hac parte reuereri non debemus, sed iudici actionem confiteri, placareq; ueloci ultione, infernas pœnas. Nam quum maximũ bonum sit, non peccare: secundum bonum est, iuris sententia multari. Quisquis autem multũ temporis impunitus manet, hunc censeri oportet infaustissimum esse, cuius neq; Deus, neq; homo curam habeat. Considera uerò rem & hoc modo, impunitũ esse, † in mala significatione & dicitur & auditur: ergo punitum esse, in bona. Nam contrario contrarium (ut aiunt) manet. Quod si ergo ego adfuissem, nihil te oportuisset habere negocij, erubescentem atque temetipsum deferentem: sed ego memet con-

† In mala.) Hoc in græcis uocibus magis intelligitur quã Latinis. Non enim dubium, quin ἀπόλυσος polysemõ sit, inq; malam sumatur partem.

 stituissem

ἔταξα συνηγορήσοντά σοι καὶ προσήγαγον
ἄν σε καθαπερ ἰατροῖς τοῖς νόμοις. ἀνόη-
τος μὲν γὰρ ἄν τις εἶπεν, ὡς συνέσιος ἰωάννου
κατηγορεῖ. σὺ δ' ἂν ἠπίστασο τἀληθές, ὅτι
φειδοῖ καὶ κηδεμονίᾳ τῇ σῇ, τὴν κατηγορίαν
εἱλόμην, ἵν' ὡς ἐν κακοῖς ἄμεινον πράξειας.
ἀλλὰ ταῦτα μὲν, εἰ τἀδίκημα γέγονεν, ὃ
μὴ γένοιτο σοῦ τε εἵνεκα καὶ τῆς πόλεως. ἅ-
πασα γὰρ ἂν εἴη μιαρὰ τοῦδ' φόνῳ, τολμη-
θέντος αἵματος ὁμογνίου. εἰ δὲ σὺ καθαρὸς
καὶ χεῖρα καὶ γνώμην, εἴη δὲ ὅτως, ἐπάρα
τοι μὲν οἱ ταῦτα συνθέντες ὧν σοί, κἀκεί-
νους δὲ περιμένει τὰ κατὰ γῆς κολαστήρια ὡς
οὐχ ἕτερος οὕτω τρόπος θεομισής, ὡς
ὁ λογοποιὸς ὁ τιτρώσκων ἐξ ἀφανοῦς. ἀ-
γενέστατος γὰρ ὢν, μέγιστα κακὰ διαπράτ-
τεται, καὶ λέγεταί τις αὐτοῖς μοίρα κινάι-
δοις προσκεῖσθαι. καὶ τῶν ἐν τῇ τέχνῃ τοῦτ'
εἶναι τὸ κράτιστον. ἐπεὶ καὶ πρὸς ἄλλα πολ-
λὰ σοφισταὶ γίνονται καὶ εὐμήχανοι. ὥστε
ἄν τις ἁλῶ φήμας ὑπὲρ τοῖς οὐκ οὖσι ποιῶν,
οὐδὲν ἐκεῖνο, μηδὲ ἐπανόρῃ, μηδὲ διστά-
σῃς, ἀλλὰ κἂν στερεώτατος εἶναι δοκῇ,
θαρρῶν ἀποφαίνου τὸν ἄνδρα ἡμίγυ-
νον, αὐτόχρημα θιασώτην τῆς κότυος.

σοὶ δὲ

stituissem tibi aduocatum, adduxissem'que te legibus, tanquam medicis. Demens quidem dixisset quispiam, Synesius Ioannem accusat, tu uerò rei sciuisses ueritatem, quòd prouidentia curá que tui accusationem suscepissem, ut in malis melius ageres. Cæterùm hæc quidem, si maleficium perpetratum est abs te, quod Deus auertat & propter te atque ciuitatem. Nam tota esset fœdata cæde, si cognatus sanguis tantum facinus ausus esset designare. Si tu uerò purus es & manu & consilio, essent profectò ita execrati, qui hæc composuerunt aduersum te, illos'que manent inferna cruciamenta, quòd non alius modus ita Deo sit inuisus, ut falsi rumoris autor, uulnerans ex occulto. Nam quum ignauissimus sit, maxima mala perpetrat. Dicitur' que hæc sors adhærere cinædis, hoc' que esse eorum qui sunt illius artis, præstantissimum, quoniam & ad alia multa sophistæ fiunt ac ingeniosi. Itaque si quis deprehenditur falsos spargens rumores, hoc ipsum sentias, neque interroges, neque ambigas, uerumetiam si durissimus esse uideatur, audacter pronuncia uirũ esse semimuliere, ipsissimũ sodale †Cotyos.

†Cotys, Dea cinædorum, quæ etiam dicitur Cotytto.

σοὶ δ' ἔξεστιν ἀπὸ τ λόγων τούτων, ἀφελῶν
συνοφαντοῦσαν τῇ δόξῃ, εἰ σαυτόν τε εὖ
σὺς ὠθισθίκης τῇ δίκῃ. εἰπὲ δ' εἰστελθὼν
ὡς ἐμὸς κατήγοροί εἰσιν ἀφανεῖς, οἱ πο
κατεγνωκότες αὐτῶν, ἀξιοῦσι λαμβάνειν.
κατηγοροῦσι δὲ ὅμως πολλὰ καὶ χαλεπά.
καὶ εἰνδίκως δύουσι πείθειν φίλους, οὕτως εἰ-
σὶν ἐπίβουλοι καὶ δεινοὶ πᾶσι δύναται λόγοις
τῇ φήμῃ. ἀλλὰ διελθὼν τὰς αἰτίας, ἐφ' αἷς
ἀκούεις κακῶς, γάμου καὶ φόνου αὐόσιον,
ἐπειδὴ σωφρονεῖν εἶναί τινα φασὶ σωφρο-
σύνην κατεχθέντα κάθαρμον δυσεργάσασθαι
φόνον, ἆρον ἅμα προσάγων διάθεσιν τὴν δι
καιοτέραν λιπὼν καὶ προσήκουσαν, μὴ ἀνεξέ
τασος ἀπελθεῖν, μηδὲ ὀρθῶς ἄλλων ἀκού-
σῃ λιχνεύσῃς τῶν ἁγνῶς ὁρᾶν, ἀλλὰ σπου-
φλῶ εἰς τὰ φανερὰ σὺ εἰς ἁπλῶς καὶ προ-
ρᾷ τὸ σε δεῖ ποιεῖσθαι, τὸ μὴ δίκαιον σῶσαι
ἐλθεῖν βασάνῳ, μετόντα καὶ θηρῶντα τὴν
ἀλήθειαν. ὁ δικαιούμενος ἀπάτωρ, οὗ-
τος ὅτῳ. ἔχεις τ' ἀνδρα. χρῶ τῷ σώματι. τ-
τον εἰ γέγονε, τεθνηκὼς ἀναφανεῖται γε δεῖ
κατήγορον αὐτ τε κἀμοῦ, καὶ μ ὅτω σὺ λέ
γοντος, μὴ πείθηται σοι, μὴ τ' ἄλις ἔχει πρός
τε ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους. εἰ δ' φιλάνθρωπος τε

εἶπ

Tibi autem licet ab his sermonibus demonstrare, rumorem esse sycophanticum, si temetipsum atque tuos traderes iudicio. Sic enim dic ingressus: Sunt quidã mei accusatores occulti, qui quum sese prius condemnarint, uolunt latère. Accusant me nihilominus tamen multorum ac atrocium facinorum, & propemodum persuadent quibusdam, ita sunt dolosi & acres ad spargendum rumorem. Deinde recense culpas in quibus malè audis, nuptias atque impiam cædem. Et quoniam Spatalum quendam postliminio reuersum, abs te submissum dicunt, cædem' que perpetrasse: eo simul adducto, roga iudices obtestans, adq; pedes accidens, ne inexaminatus abeas, neque desertam uincas causam. Non enim certè, præstantissime præses (dices) eo quòd accusationem nemo in publicum protulit, propterea te committere oportet, ne omnibus tormentis utaris ad inquirendum uenandum' que ueritatem. Diffamatus Spatalus hic est: habes hominem: utere illius corpore. Hunc, si quid factum est, hodie suijpsius atque mei accusatorem oportet esse. Et si quidem ita tibi dicenti, non paruerit, & hoc satis est, nobis certè hominibus. Si uerò præses humanus

εἶπ᾽ ἢ χαρίσαιτό σοι τὴν πρὸς τὸν ἀκρόασιν, ἅπαν γνῶθι τοῦτο ὅτι τὸ λαμπρῶς ἀρλογήσαι καὶ οὐ λογοποιὸς καταισχῦναί τε καὶ κατασιγάσαι. τὸν γὰρ δὴ ἀπάταλον τοῦτον ὁ δείσει προφαῦ· ἀλλὰ καὶ δεήσεται καὶ ἱκετεύσεται, καὶ ὅσ᾽ πλούτῳ δωρήσεται. δεινοὶ γὰρ ἐλέγξαι πρὸς οἰκοῦντας οἱ βασανισταί. καὶ ἔνδον αὐτοῖς ὄνυχες εἰσὶν ἐξωρυμμένοι, συλλογισμῶν ἀδικημονικῶν, ἔχοντος δὲ δυνάμιν, ὧδ᾽ ὅ, τι ἂν ἐκείνων κρατήσῃ τοῦτ᾽ ἔστιν αὐτὸ τἀληθές. οὐδ᾽ ὅτως ἀρλυθῆς, μηδὲν ἀδικῶν, ἅπερ τὸ δικαστήριον νομικῶς καὶ γαῦρος, δυσαγής τε ὢν καὶ δικῶν. εἰ δὲ ἐγὼ μὴ εἰσηγησάμην ἅττα σοι λυσιτελῆν οἶμαι, σὺ ἂν ἐποίησας, ὃ δὲ πρὸς τὸ δικαστὴν πρόσει, τὸ μὴ ἀληθές, εἴ δέ τι καὶ οἷον ἄλγος ἄλγος, ταὐτὸν ὁ σὸς καὶ τοῦ πατρὸς ἦκον ὀφθαλμὸς τῷ θεῷ, καὶ λιβύλλης ἑώρακε φαρμακίδος ἐκείνην, καὶ θρῆν ἐκείνου. εἴτε τὸν ὄντος, εἴτε τὸν ὠδὶ ποικίλου, καὶ τὸν ἀμυλίου δρόμου. καὶ ὅ, τι ποτ᾽ ἐπονθε καὶ ὑφ᾽ ὅ, τι ὅ, τι εἶπε, καὶ ὅ, τι ἤκουσεν, εἰ δή τι καὶ εἶπε καὶ ἤκουσε, καὶ οἶδεν, ὅτι εἰ καὶ τύχοις μὴ αὐάϊτιος σὺ καὶ καθαρὸς τῷ θεῷ, μήτε πρᾶξας, μήτε βεβουλευκὼς ὀργὴν ὀξυάγιστον, ἀλλὰ ἡμῖν γε τοῖς ἀνθρώποις

largitus' que tibi fuerit de his dicendi potestatem, omne hic habes, ut magificè te defendas, falsi' que rumoris autores pudefacias, illis' que silentium imponas. Spatalum enim istum non oportebit delicatum esse, sed & uincietur, & pendebit, fodientur' que illi latera. Tortores enim acres sunt ad coarguendum fucum, inuenerunt' que ungulas quasdam doctorum syllogismorum uim habentes, ut quicquid illis imperantibus demonstratum fuerit, idipsum sit uerum. Si sic absolutus sis, te nullam fecisse iniuriam, abi à iudicibus uictor excelsó que animo, purus existens atque existimatus. Quòd si autem ego quidem introduxi, quæ tibi putem conducere, tu autem non feceris, neque ad iudicem accesseris, rei ueritatem quidem uidit ac nouit iusticia, oculus nempe Dei, qui prorsus omnia penetrat, & Libyam uidit & uallem illam, atque rumorem illum, siue uerum siue fictum, & Hæmylij cursum, quid' que passus sit, & à quo, quid que dixerit, quid' que audierit, si quid modò & dixit & audiuit, scuit' que, quòd etiamsi sis inculpatus tu, mundus' que coram Deo, neque feceris neque consulueris scelestissimum facinus, at nobis profectò, homini-

ποις οὔπω καθαρὸς, ἕως ἀναπολόγητος ἦς. οὐδὲ ἐμβαλοῦμέν σοι δεξιὰν, οὐδὲ ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτησόμεθα. οὐδὲ αἱμυλίου γὰρ ἀλάστορας δέδιμεν. εἰ θιγγάνων γὰρ ἡμῶν, ἐναπομόρξῃ τὴν προστροπὴν· εἰσὶ καὶ ἡμῖν οἰκεῖαι κηλῖδες, οὐ δεῖ καὶ προσεφανίζεσθαι.

Ολυμπίῳ. με

Λυποῦσι τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλότριοι πονηροί. διάβηθι κατ' αὐτῶν. οἱ πάτταλοι γὰρ παττάλους ἐκκρούονται.

Αναστασίῳ. μς

Οὐδὲ ἄμασις μὲν καλὸς, φυλαξαίμενος ὠδιδακρῦσαι τοῦ πολυκράτους ταῖς συμφοραῖς, ἃς ἐσμένας προείδεν· ἀλλ' οἷς εὐτυχοῦντι κήρυκα πέμψας τὴν φιλίαν ἀπείπατο, δῆλον ἐποίησεν ὅτι καὶ ἐδάκρυσεν, εἰ προὔλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόῤῥησιν. σὺ δὲ ἡμῖν, ἕως μὴ ὀ προσεκόπτομεν τῇ τύχῃ, συνέμεινας· ἔπειτα συναπῆρας αὐτῇ. λέγει γὰρ ἡ φήμη, διὰ τῶν ἀπὸ θράκης ἡκόντων, οὐδὲν οὔτε φρονεῖν σε περὶ ἡμῶν, οὔτε λέγειν ὠμείκες. οὐδὲν μὲν οὖν οὐκ ἔστιν ὅλως φιλίαν ἀπειπεῖν,

ἀλλ'

bus, nondum purus eris, quamdiu te non purgaueris, neque dexteram dabimus tibi, neque in eadem mensa cibum capiemus. Nam Hæmylij metuimus uindices. Si enim nos tangas, simul etiam in nos absterges labem sceleratæ contagionis: sunt & nobis propriæ maculæ, nihil opus est, ut aliunde colligamus plures. Vale.

Olympio. 45

CONtristant ecclesiam, alieni scelesti. Transi contra eos. Nam claui clauos expellunt. Vale.

In malum iocose.

Anastasio. 46

NE Amasis quidem bonus, qui cauit ne Polycratis calamitatibus illachrymaretur, quas futuras præuiderat: attamen quibus uerbis feliciter agenti amicitiam missio præcone renunciauit, declarauit, quòd etiam illachrymatus esset, si calamitas renunciatione eam teuertisset. Tu uerò apud nos, quamdiu non impegimus in fortunam, mansisti, deinde unà cum illa recessisti. Fert enim fama, per profectos huc è Thracia, te neque sentire neque dicere quicquam de nobis boni & æqui. Hoc quidem non omnino est amicitiam renunciare,

Queritur, se rebus suis afflictis ab eo proiectum. Vide Herodotum in Thalia.

ἀλλ' ἔχθραν αὐταπεῖν. ἤρκει γὴ εἰ πορ ἀρά τὸ μὴ σωκρατεῖσθαι τὸ γὴ πθσανιᾶσαι, ωόῤ ῥω δ' εἰνῶν, ἡ ὅτε ἀμάσιδος, ὅτε ὅλως ἀνθρωπίνων. ἀλλ' ἀοί γὰρ ἴσως ὑπὲρ τ σεαυτοῦ πραγμάτων ἔσπευδε κάλλιον, ποίει δ' ποιητέον, μόνον εἰ χαίρων ποιεῖς. ἥμισυ γὰρ ἂν εἴη λαπὸν, εἰ ἡ οἷς ωάχωλαπῶς, ἀδ' ὑς εἶλω τοῖς φίλοις.

Θεοτίμῳ. μζ

Ἀρίθμει καὶ ωέτρον ὀργὴν ωφὼ παπόλεως, ἄνθρωπον δ' τέχνη μειλόντα τὸ λύειν οὐ νόμους· καί τοι γὴ τὸν ὅτω μειλόντα, μισῶ. καὶ ὁ θεὸς σώσοι σε, γὴ ὁ δυσκόλους εἶδης. ἀλλ' ὅτός ὅτι νεανικώτερθ ἐκείνου ταὐδρός. ὅταν γὰρ ὠθυμήσει χρήματθ, πρὸ ὅτου ἄρπωζας, γὴ ὑφ' ἑαυτὸν ποιησάμενθ, ἔπειτα πρὸς τῇ σίκλῳ, καὶ ἀλῶ τῇ ψήφῳ, κρατεῖ τῇ χειρί. ὅτως ἐποίησε πρὸς ὅτου, ἥρπασε κόρημον. ἐγρέψατό τις αὐτου. ὁ μὲν ἤλεγξεν, ὁ δὲ ὃκ ἀπέλωκεν, ἀλλὰ καὶ πθσπέλακε τοῖς δημίοις πλαγὰς. πῶς; ὁ νεμεσήσας ἐγὼ, καὶ νομίσας ὃκ εἶναι βιώσιμον, ὅπου τινὲς ἰδίωται χεῖρας ἔχουσι μείζους τῶν νόμων, ωαρεσκεύασα λαμπρότατους ἄνδρας ἐξάντας ἀρ-

φάσει

sed inimicitiam denunciare. Sufficiebat autem, si quidem faciundum erat, quòd non condoleres. At dolorem insuper etiam afferre, valde acerbum est, & neque Amasidis, neque omnino hominum. Sed tu fortasse tuis rebus melius prospexisti: quare fac quod faciundum uidetur, modò si gaudens facis. Dimidium enim esset malum, si uel in ijs, quibus affligor, iucundus essem amicis. Vale.

Theotimo. 47

Queritur de improbitate Petri, & ad eam coercendã hortatur.

NVmera & Petrum iram Pentapoleos, hominem nulla arte aggredientem soluere leges. Quanquam & sic aggredientem odi, & Deus mihi conscius est & Dioscurides. Sed hic magis temerarius est, quàm ille. Cuiuscunque enim concupiuerit pecunias, prius rapit, in' que suam redigit potestatem, deinde iure agit: & si iudicum sententia fuerit uictus, uincit ipse manu. Sic fecit. Prius rapuit amphoram. Accusauit eum quidam, atque hic quidem conuicit eum, at is non reddidit: quin etiam minatur insuper lictoribus plagas. Propter quod indignatus ego, arbitratus' que illic uiui non posse, ubi priuati quidam manus habent legibus maiores, præparaui clarissimos uiros, dela

tioni

φάσει, βοηθῆσαι τῇ κατασάσει τ πολιτεί
ας. εἰ γὰρ πρ᾽ χώρησεν αὐτῷ, πολλ᾽ς ἂν γ᾽
ν᾽ς ὀλίγ᾽ ἀ᾽τρυς ἐθεασάμεθα. γ᾽ ᾧ χάριν
ἔχω τῷ θαυμασῷ μαρτυρίῳ, μὴ σωπηγανα
κτησότι μάλιστ᾽, καὶ πρθυμότατα ἀνὴ
τωρ ὑπηρετήσαντι. αὐθ᾽ ὧν ἀγαθόν αὐτῷ
τι γένοιτο παρὰ τ θε᾽. παρὰ δ᾽ ἀνθρώπ
καλῶς ἂν ἔχοι τ᾽ μὴ κακόν τι λαβεῖν, εἰ πέ
πρ᾽ αὐτόν, ὥσπρ ἠπείλησεν, ἀπαιτή
σειν· ἀλλ᾽ ἵνα μὴ γένηται ταῦτ᾽, δέομαι, πά
νυ δ᾽ομαι, σοῦ τε αὐτ᾽, καὶ σ᾽ τ᾽ θαυ
μασίου ἀνδρ᾽ς τ᾽ φιλοσόφου πρωτίλου. κω
λύσατε τὸν ἀλιτήριον ἄνθρωπον τ᾽ ἐμ᾽
τῶν νόμων ὧν᾽ οὓς νόμους ἐλθεῖν, ἐμοὶ μὴ πρ
πολέως μέλει, καὶ τ᾽ μὴ γεγονέναι φί
λῳ συμφορᾶς αἴτιον· τὸ δ᾽ πως ἄν τις συ
κοφάντης ἀναπτείη, οὐκ ἐμὸν εὑρεῖν, ἀλ
λὰ σόν, ὦ πρὸς τὰ καλὰ παντὸν σὺ πρ
μώτατε.

Γυλεμαίνει. μη

ΚΑλῶς ποιεῖς εἰς τὸ ἔχουσαν τ᾽ βασι
λέα πόλιν ἐπανελθών. εἰ δ᾽ καὶ τοῖς
ἐσαύριον ὄρεσιν, ἢ ἀγαθή σοι τύχη σωθῆ,
ἀλλ᾽ ἔστιν δυτυχία παρὰ τὸν τόπον δυτυ
χεστέρα. ἐμοί γέ τι καὶ ἰδία διαφέρει, τὸ
πᾶν

tioni conuenientes, ut succurrant reipublicæ constitutioni. Nam si ille processisset, multos haud dubiè breui Petros conspexissemus. Qua in re gratiam habeo admirando Martyrio, qui unà mecum præcipuè indignatus est, promptissimè que omnium subseruiuit, pro quibus boni illi aliquid obueniat à Deo. Porrò *de Anthemio. Bene res habet, si non malo aliquo afficitur, si Petrus ipsum, quemadmodum minatus est, postulauerit. Verùm ne hoc fiat, etiam atque etiam rogo, cùm teipsum, tum per te admirandum uirum & philosophum Troilum. Prohibete scelestum hominem, ne per leges ad uersum leges grassetur. Ego & Pentapoleos curam habeo, & ne fuerim amico autor calamitatis. Cæterùm quo pacto calumniator aliquis propulsetur, non meum est inuenire, sed tuum, ô ad honesta excogitanda omnium ingeniosissime. Vale.

*de) Suspicor legendũ περὶ, nõ παρὰ.

Pylemæni. 48

BEne facis, quòd in ciuitatẽ, in qua rex habitat, redeas. Nam etiamsi in ipsis Isaurorum montibus bona tibi fortuna cohabitaret, est tamen felicitas propter locum felicior. Mihi uerò & priuatim magni momenti est, ut apud

Laudat, quod in regiã se contulerit.

πρ' αὐτά σε πράττειν εὖ τὰ βασίλεια. οὗ διατρίβων, καὶ λήψῃ καὶ πέμψεις ὠδισολὰς, τὸ τιμαλφέστατον ἐμοὶ τῶν ἀφ' θρᾴκης ἀγωγίμων.

Θεοτίμῳ. μθ

Πλείω καλὰ τῷ σιμωνίδου συνουσίας ἱερῶν ἀπέλαυσεν, ἢ σιμωνίδης ἱέρωνος. καὶ ναὶ, μὰ τὸν φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σόν, ὅτε σὲ πλέον ἐμακαρίσα τῷ ἀνθεμίου τοῦ μεγάλου φιλίας, ἢ τῷ σῆς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν μέγαν ἀνθέμιον. ἀνδρὶ γὰρ ἔχοντι δύναμιν, τί κτῆμα καλλίον, ἢ φίλος ἦθος ἀκαπήλευτον προσχόμενος. οἷον ἐγὼ θεότιμον οἶδα τὴν πραοτάτην καὶ θεοφιλῆ κεφαλὴν, ἀλλὰ τοῦτο μὲν σὺ σιμωνίδου πλέον ποιεῖς. σιμωνίδης γὰρ αὐτὸς ὡμολόγει, πρὸς ἀργύριον διαλέγεσθαι. ἐκεῖνο δὲ κοινὸν, ὅτι καὶ σιμωνίδης ἱέρωνα τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου συνέστησε. καὶ διὰ τῷ θεοτίμου ποιήσεως, ἔστ' ἂν ἕλληνες ὦσι, πολὺς ἀνθέμιος ἐν ταῖς τῶν λόγων διατριβαῖς. ἀλλὰ τὰ μὲν ῥωμαίων ἐκεῖνος αὔξοι. σὺ δὲ ἐκείνου τὸ ὄνομα. ποιητικῇ γὰρ ἔδωκεν ὁ θεὸς ταμιεύειν τῇ εὐκλείαν, ἧς τὸ καλὸν εἰς σὲ περιήκει.

Τῷ

apud ipsam regiam feliciter agas, ubi uersans, & accipies ac mittes epistolas, preciosissimum mihi omnium eorum quæ à Thracia adferri possunt.

Theotimo. 49

Cõiunctiõ eius cũ Anthemio laudat.

PLura bona percepit Hieron ex Simonidis conuersatione, quàm Simonides ex Hieronis. & (ita me Deus amicitiæ nostræ præses amet) neque te plus beatum iudicaui ob magni Anthemij amicitiam, quàm illum ipsum magnum Anthemium, ob tuam. Nam uiro potenti, quæ possessio pulchrior, quàm amicus moribus incorruptis præditus, qualem ego Theotimum noui, mitissimum Deoque charissimum caput? At hoc tu quidem Simonidem uincis. Nam Simonides ipse confitebatur, se propter argentum colloqui. Illud autem commune, quod & Simonides Hieronem posteritati commendauit, & per Theotimi poesin, donec Græci extiterint, multus erit Anthemius in studiorum exercicijs. Cæterùm res quidem Romanorum ille augeat, tu uerò illius nomen. Nam poeticæ dedit Deus, ut posteritate bonam famam reponat, cuius pulchritudo ad te recidit. Vale.

Fratri

Τῷ ἀδελφῷ.

Ἀπέκτονέ φησί τις Ἰωάννης Ἀεμύλιον. ἕτερος δ' ἕτις οὐ πολὶ βουλόμενος ἐχθρὸς, ἐπ' αὐτῷ τοῦτο συμπλάσαι. τὸ μὴ δὲν ἀληθὲς οἶδ' ἐγὼ ἡ δίκη, καὶ ὁ χρόνος εὑρήσει. ἐγὼ δὲ καὶ πόρρωθεν τοῦ πράγματος ὄντος, οἶμαι δ' εἶναι ἅπαντας ἐξῆς ἀπροπαίτους. τὸν μὲν ὅτι τοιοῦτός ἐστιν, ὡς εἰ καὶ μὴ πεποίηκεν, ἀλλ' ἐποίησεν ἄν, καὶ τοῖς ἑαυτοῦ προπόνοις προὐπόυσαν αἰτίαν ἐδέξατο. οὐδὲ μὴ πλάσαντας, ὅτι σωὶ ἔπλασαν ἄν, καὶ πῶς αὐτῶν τὸ ἐγχείρημα, ὡς ἔστιν οὐδὲν ἀοίκειον ὑποψίᾳ τινί. καὶ εἰ σωωμότα πολλοὶ μαρτυροῖεν, ἀδὲν αὐτοῖς ἔσαι πλέον εἰς πίστιν. οἷον εἴ τις ἐτοιμήσεως δίκην ἀναίνεται, γέλως ἂν εἴη πλάττοντι. ὁ δὲ ἀλέξανδρος, εἰ μὴ θῆλυς, ἀλλὰ θηλυδρίας γε ἦν, καὶ τῆς αἰτίας ἐχώρει. τὸν σίσυφον δὲ καὶ τὸν ὀδυσσέα, μισῶ. καὶ γὰρ εἴ τι καὶ λέγουσιν ἀληθὲς, ἀλλὰ τοιοῦτοί γε ἦσαν, οἷοι τὰ πλείω, ψεύδεσθαι. ἐγὼ δὲ οἷς ἀτυχῶ, λίαν δύτυχῶ, πολίταις τοιούτοις ἐχθροῖς καὶ φίλοις σεσόμεθα. ἔλαττόχθω μοι τὰ πῶς ἅπαντας. ἀδὲν ἐμοὶ πῶς ἐκείνων ἀδόγμα, ξένος γὰρ ξένοις ἐφώλων. ὁ τρόπος ὑμᾶς πῶς τὸ πᾶν διώκησεν.

ἀδύ-

Fratri suo. 50

OCcidit, ait quidã, Iohannes Hæmyliũ: alius autem, inimicos illius rempublicam gerentes, hæc aduersus illum confingere. Verum quidem nouit iusticia, & tempus reperiet: ego uerò tametsi res incerta sit, omnes oportere puto deinceps auersari: hunc quidem, quòd talis sit, ut & si non fecit, tamen faceret, & suis ipsius moribus conuenientem culpam excepit: illos autem, & si non finxerunt, quòd fingerent, illorum'que esse posset talis conatus, ita sunt mores non inconuenientes ad suspicionem aliquam excitandam, ut etiamsi multi coniurati darent testimonium, nihilo tamen plus illis crederetur. Veluti si quis Aiacem accusaret molliciei, risus utique esset multus: Alexander uerò, si non fœmina, tamen effœminatus erat, culpam'que capiebat. Porrò Sisyphũ et Vlyssem odi. Nam etiãsi quid ueri dicerẽt, attamẽ huiusmodi erãt, ut qui plura mentirẽtur. At ego iis quib. sum infelix, nimis sum felix, talibus ciuib. inimicis & amicis orbatus. Obsepta sint mea contra omnes. Nihil mihi rei sit cum illorum ullo. Vt hospes inter hospites uiuam. Mores nos ad hoc scilicet disposuerunt.

Monet ut flagitiorũ suspectos & sycophantas auersetur, suo exemplo.

ὀδύρομαι ἢ τὸ κλεινὸν ἔδαφος τῆς κυρήνης, ὃ πάλαι μὲν εἶχον καρνεάδαι τε καὶ ἀρίστιπποι. νυνὶ δὲ ἰωάνναι τε ἰούλιοι, μεθ' ὧν οὐκ εὐκαίρως γενόμενον, εὐκαίρως ἀπεδημῶ. σὺ δὲ ἀλλὰ μηδὲ γράφειν ἔτι μοι περὶ τῶν ἐκεῖθεν πραγμάτων τινός. μηδὲ συνιστάναι τοὺς ἔχοντας δίκας. οὐ γὰρ ἂν ὑπεδοίην ἐμαυτὸν ἔτι τούτων τινί. ἀτυχέστατος μέντ' ἂν εἴην, εἰ τῶν μὲν ἀγαθῶν, τῆς φιλτάτης πατρίδος στεροίμην, μετέχοιμι δὲ ἀντιλογιῶν καὶ πραγμάτων, ἀφελκόντων με τῆς ἐν φιλοσοφίᾳ ῥαστώνης. καὶ πενίαν ἐξ ἀπραξίας ὡς κέρδος ἑλόμενος, τἀλλότρια κακὰ ποῖ κα περιεργάσωμαι.

Τῷ αὐτῷ. να

Ἄραντες ἐκ φυκοῦντος ἀρχομένης ἑώας, δείλης ὀψίας τοῦ κατ' ἐρυθρὰν κόλπῳ προσέσχομεν. ἐνδιατρίψαντες δὲ, ὅσον ὕδωρ πιεῖν καὶ ὑδρεύσασθαι, πηγαὶ δὲ ἐπ' αὐτὴν ἐκδιδόασι τὴν ἠόνα καθαροῦ καὶ ἡδίστου ναύματος, ὑπεσπευδόντων τῶν καρπαθίων, αὖθις ἀνήχθημεν. πνεύματι δὲ χρησαμένοι μετρίῳ μὲν, ἀλλ' ἐκ πρύμνης ἀεὶ, καὶ μέγα οὐδὲν ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας ἀνύειν ἐλπίσαντες, ἐλάθομεν

ἐξηνυ-

Deploro autem inclytum solum Cyrenes, quod olim quidem incolebant Carneades ac Aristippi, nunc autem Ioannes & Iulij, cum quibus non opportunè uersatus, ab illis opportunè peregrinor. At tu ne scribas quidem mihi amplius ulla de re, quæ istic geratur, neque commendes mihi reos. Neque enim meipsum ulli horum amplius tradidero. Infelicissimus enim essem, si bonis quidem quidem charissimæ patriæ orbarer, particeps autem essem contro uersiarum negociorum'que, abstrahentium me à tranquillitate philosophiæ: & si elegissem paupertatẽ ex negociorũ recusatione proprio rum, tanquã lucrũ, in alienis malis essem gratis curiosus. Vale.

Eidem. 51

QVum soluissemus ex *Phicunte dilucu lo, circiter uespertinum crepusculum in sinum circa Erythram appulimus. Tantum autem temporis morati, quantum ad aquam bibendum & hauriendum sufficiebat (fontes nim in ipso littore effluunt, puri ac suauissimi laticis) festinantibus Carpathijs, rursus inde soluimus. Vento autem usi mediocri quidem, sed semper à puppi, nil'que magnum singulis diebus nos effecturos sperantes, ignari tantum

Narratio de sua nauigatione.

*Phycus, promontorium est Cyrenes.

ἐξηνυκότου ὅσον ἔδει. καὶ πεμπταῖοι τόν, τε φρυκτὸν ἰδόντου, ὃν αἴρουσιν ἀπὸ πύργου τοῖς καταγομένοι σύνθημα, θᾶττον, ἢ λόγος ἀπεβιβασθέντου ἡμῶν ἐν τῇ νήσῳ τῇ φαρῷ. λυπρὰ δὲ ἡ νῆσος, ἐν ᾗ μήτε δάσος ἐστὶν αὐτοφυὴς, μήτε καρπὸς, ἀλλ' ἅλες τινές.

Τῷ αὐτῷ. νβ

Ἥκειν τὶς ἀθήνηθεν λέγετε κρηπιδοπώλης ἄνθρωπος, πρὸ ὃ μοι δοκεῖς καὶ πόρυσιν ἑωνῆσθαι τὰς ἀνατρήτους ἐμβάδας. νῦν δέ φασιν αὐτὸν ὠθὶ μεῖζον ἐμπορεύεσθαι κομίζοντα στολὰς ἀττικουργεῖς, σοί τε θέριστρα πρέποντα καὶ ἡμῖν ἀναβολὰς εἰς τὴν ὥραν τοῦ ἔτους. πρὶν ἂν οὖν ἁπάσας φθάσειεν ἀπεδόμενον, ἢ τὰς τοῦ καλλίονος ἐργασίας. οἱ δὲ πρεσβυγχάνοντες, οὐχ ὑπὲρ τῶν κατόπιν, ἀλλ' ὑπὲρ ἑαυτῶν δήπουθεν ἀξιοῦσι βουλεύεσθαι, εἰσκάλει τοι τὸν ξένον, καὶ πρίω μοι τρεῖς ἢ τέτταρας τῶν ἀναβολῶν. πάντως ὅ, τι ἂν ὑπὲρ τοῦ τιμῆς κατάθῃ, παρ' ἐμοῦ σοι πολλὰ πλάσιον κείσεται.

Τῷ αὐτῷ. νγ

Μηκὸς ἐπιστολῆς ἀνοικειότητα κατηγορεῖ τοῦ διακομίζοντος· ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς ἀκάκιος, οἶδε μὲν ὅσα κἀγὼ,

effeceramus, quantum oportebat, quintá que die & facem uidimus, quam leuant à turri signum appellentibus: citius que quàm dici potest, expositi, eramus in insula Pharo. Sterilis autem insula est, in qua neque sylua per se nascitur, neque fructus, sed sal quoddam. Vale.

Eidem. 52

Iubet sibi pallia coemere.

VEnisse quidam dicitur Athenis crepidarum uenditor, homo à quo mihi uideris & anno superiore emisse imperforatas soleas. Nunc autem illum aiunt maiorem exercere mercaturam, stolas que attulisse Attici operis, tibí que conuenientia theristra, nobis que pallia pro anni tempestate. Prius igitur quàm omnia diuendat, aut certè melioris operationis, (nam qui primi superueniunt, non eorum qui ponè sunt, sed sui uidelicet dignantur habere rationem) uocato hospitem ad te, mihí que emito tria uel quatuor pallia. Omnino quicquid precij exposueris, tibi id à me multiplicatum reddetur. Vale.

Eidem. 53

Cur scribat de filij studijs.

EPistolæ longitudo indicare solet, tabellarium non admodum esse familiarem. Verùm admirandus Acacius, nouit quidem

γὼ· ὁρᾷ δὲ κἀμὲ οἶδε πλείονα, τῷ, τε σὸς ἐ-
ρασὴς εἶναι, κἀ τῆ γλώττῃ ἔχειν νικῶσαν τὰ
πράγματα. ὥστε ἢ ἀπολιπὼν τὸν νόμον τὸ
προσιπεῖν σε πλέον, ἢ τῇ χρείᾳ χαρίζομαι.
τὸ δ' ἀπαγγεῖλαί σοι πῶς ἔχω διοσκεύε,
ἴσθι· μὴ ὡς ὑγιαίνει, ἴσθι δ' ὡς ἀναγινώσκει
κἀ προσηκόντως τοῖς βιβλίοις, ἴσθι δ' ὡς ἀπολαύ-
σαι παρ' ἐμοῦ τιμῆ. ἡμᾶς δ' αὐτῷ, συμμορίαν
ἀδελφῶν πεφεύγομεν, πολλῶν τῶν ἡσυχίῳ
ζώντων ἀδελφῶν ἀρρένων· ὃς δ' ὑπὸ τύχης πει-
σθεὶς ὁ θεὸς, αὐτοῖς τε κἀ ἀδελφοῖς, καὶ γο-
νέων οἴκῳ, κἀ λοιπῷ γένει, καὶ τοῖς πατρίοις
πόλεσι. τῷ αὐτῷ. νδ

Συχνοὶ πρὸς ἡμῖν καὶ ἰδιῶται κἀ ἱερεῖς,
πλανήμενοί τινας ὀνείρους, ὃς αὐτοὶ
καλοῦσιν ἀπεκαλύψεις, ἐοίκασιν ὑπαρ μοι
δώσειν κανὼν, ἂν μὴ τάχιστα τὰς ἱερὰς ἀ-
βλιώνας καταλαβεῖν μοι γένηται. ὁσωνιοῦν
ἂν γένηται ἔχειν σοι γένοιτο ναυκλήρῳ πρεσβυ-
κῷ, γράφε πρὸς ἡμᾶς. ἐκεῖ γὰρ γένοιτο λύσι-
μεθα τὰς ἀβιωσολάς. συνίσμαι δὲ οὐ μόνον
τοῦτο τῆς ἀβιωσολάς ἀβλιώνας ὅλου, τὸ τῶν
παρόντων ἀπηλλάχθαι πλανῶν, ἀλλὰ καὶ
τὸ μηκέτι οὕτω ἐκεῖθεν ἥκοντας ἀβιωσολόγοις
προσκωπεῖν. οἱ μηδὲν ἡμῶν τῶν ὀνειρο-

διαφέ-

omnia, quæ ego: dicet autem plura, quàm nouit, eo quòd & te amet, & linguam habeat rebus superiorem. Itaque epistolam magis legi, ut te salutem, quàm necessitati largior. Quòd autem de filio tibi tuo Dioscurio annuncio, partim quidem quòd ualeat, partim autem quòd legat adhæreatque libris, hoc epistolæ precium sit. Nos autem illi fratrum classem præbuimus, addentes Hesychio fratrum masculorum par, quos felices utinam Deus faciat, & sibi & fratribus, parentumque domui, & reliquo generi patrijsque ciuitatibus. Vale.

Eidem. 54

Cur Athenas ire uelit.

MVlti apud nos & indocti & sacerdotes, fingentes somnia quædam, quæ ipsi appellant reuelationes, uidentur mihi reuera malum daturi, nisi ocyssimè sacras apprehendero Athenas. Quoties igitur tibi contigerit incidere in nauclerum ex Pireæo, scribe ad nos. Illic enim epistolas nanciscemur. Huius autem Athenas uiæ, nõ hunc solum capiam fructum, quòd à præsentibus liberer malis, uerumetiam ne amplius studiorum causa eos adorem qui inde ueniunt, nihilo meliores nobis

ἀλαφρύνειν, ὅκαν εἰς σωτηρίαν γε τὸν ἀγῶνα τέλος ἡ πλάτων. αὐ ἀσχολέφοντη ἢ ἡμῖν ὥσπερ γὰ ἡμιόνοις ἡμίθεοι. διότι πεδέωντη τλὺ ἀκαλημίαν ἡ τὸ λύκειον, καὶ τῆ γὰ ἡ ζλώων ἐφιλοσόφει ποικίλλω, νυῦ ἐκεῖτ ὄσαν ποικίλλω. ὁ γὰρ αὐθύπατος τὰς κανίδας ἀφείλετο· ἔπειτα ἐκώλυσεν αὐδὲ ὑδὶ ζοφίαι μεῖζον φρονεῖν.

Τῷ αὐτῷ. νε

ΕΛυσας τὸ πνευμόνιον, καγὼ τὰς ἡμιόνους ἔσπευσα παρὰ τλὺ ζεφυρίτην λίονα. τῆς ἀπλοίας δὲ ἀποβαίνοντος, ἠδυκοῖ τὸ ἐπίσον ἦρτο, καὶ ἡ πνύμναν ὁ ἄνεμος· ἀλλὰ τοῖς γε ὀφθαλμοῖς ὑμᾶς ἐφόρουν ἀγκυῦν τὸ πνεῦσπευμα, καὶ πολλὰ τοῖς ἀνέμοις ὑπὲρ σῆ ὁρωμένης ψυχῆς διείλεγμαι, σωισὰς αὐτοῖς τὸ σκάφος, ὅτι μοι τὸ πνεῦμα φορτίον ὠνεῖσθυτο. οἱ δὲ (ὀγαρ ἐισιν αὐθράσυοι τῶν καλῶν) ἔτ' ἐχοντό μοι τῆ σλὼ κομιλλύ τε καὶ αὐακομιλλύ. οὔτοι μὲν οὖν ἀγαθοὶ δαίμονες ὄντες, οὐκ ἄν ποτε ψύσαιντο. σὺ δὲ ὥσπερ αὐτῶν ἐκπέμπεις γῆτ ὀλῦθον, ἐκεῖσε πορευόμενον, ἐκπέμπει μὲ κεῖθεν γῆθάδε. πολὺ γὰρ ἂν ἡδίους τότε σοι πνεύσοιντο.

Τῷ

mortalibus, quòd quidem ad intelligentiam Aristotelis ac Platonis attinet. Versantur autem inter nos, quemadmodum semidei inter mulos, eo quòd conspexerint Academiam & Lyceum, & uariam illam porticum in qua Zeno philosophabatur, quæ iam non uaria est: nã proconsul tabulas abstulit. deinde prohibuit eos, ne propter sapientiam elatiore sint animo. Vale.

Eidem. 55

Faustam nauigationem ei precatur.

SOluisti finem à littore, atque ego statui mulas circa littus Zephrytin appellatum. Me autem è reda descendente, iam tibi uelum sublatum erat, uentus' que flabat à puppi. Verum & oculis uos quantum pertingere poterant, deduxi, multá que cum uentis pro charissima anima collocutus sum, commendata illis naue, cui preciosissima mihi sarcina credita erat. At illi (non enim inexpertes sunt amoris pulchrorum) promiserunt mihi saluum te uecturos sè ac reuecturos. Hi igitur quum boni sint genij, nunquam mentientur. Porrò, tu quemadmodum eos rogasti hinc istuc nauigans, ita rogato eos istinc huc. Multo enim tunc tibi lubentiores adessent. Vale.

Τῷ αὐτῷ. νϛ

Ἀδικεῖς με ὦ θεία καὶ ἱερὰ κεφαλὴ, ψυχὴν ἁπλῆν καὶ ὑπὸ συνηθείας ἁλώσιμον, γνώσεισας μὲν εἰς τὸ διαφερόντως ἀγαπᾷν σέ τε καὶ τὴν ἀδελφιδῆν, ἀφελόμενος δὲ σαυτοῦ τε καὶ τῆς ἀδελφιδῆς. ἐκείνην μὲν οὖν ἔχων, διπλῆν ἐθεώμην εἰκόνα, καὶ παρῆν μοι διὰ τῆς νεανίδος ὁ θεῖος αὐτῆς. νῦν δὲ ἅπαντα τὰ φίλα φροῦδα. καὶ μέμφομαι τῇ φύσει, διὰ τὴν ἀμετρίαν τῆς εἰς τὸ ἀδικεῖσθαι ῥοπῆς. καὶ εἴ τι φιλοσοφίας ὄφελος, εἰς ἀῤῥηνωπότερον ἀνακτήσομαι καὶ τοῦ λοιποῦ σφενδαμνίνῳ μοι καὶ ἀκλινεστέρῳ συνέσεσθε.

Κατὰ ἀνδρονίκου. νζ

Αἱ κακοποιοὶ δυναμεῖς ἐν κόσμῳ, συντελοῦσι μὲν τῇ χρείᾳ τῆς προνοίας. κολάζουσι γὰρ τοὺς ἀξίους κολάζεσθαι· εἰσὶ δὲ ὅμως θεομισεῖς τε καὶ ἀποτρόπαιοι. ἐγερῶ γάρ φησιν ἔθνος ἐφ' ὑμᾶς, ἀφ' οὗ πείσεσθε τόσα καὶ τόσα. καὶ τελευτῶν, αὐτοῖς ἐκείνοις, οἷς ὑπεστρατεύει, φησὶν ἐπεξελεύσεσθαι, ὅτι παραλαβόντες ὑμᾶς οὐκ ἠλέησαν, οὐδὲ ἀνθρωπίνως ἐχρήσαντο.

αὐτὰς

Eidem. 56

INiuriam mihi facis, ô diuinum & sacrum caput, quòd animam simplicem aq; consuetu dine captu facilem eò pertraxeris, ut te neptem'que ex fratre excellenter diligam, abstractus autem pariter & abs te a'que nepte ex fratre. Illam quidem quum haberem, geminam spectaui imaginem, aderat' que mihi per iuuenculam, illius auunculus: nunc autem omnia chara euanuerunt: naturam'que reprehendo, quòd adeò procliuis sit ac immodica ad faciendam iniuriam. Et si ulla est philosophiæ utilitas, eam illuc uertam ut seuerior fiam, & in posterum cum rigidiore ac firmiore habitabitis. Vale. De suo in suos amore.

Contra Andronicum. 57

NOxiæ in mundo potentiæ, prosunt quidem negocijs prouidentiæ (nam puniunt, quos puniri par est) sunt autem nihilominus inuisæ Deo ac abominabiles. Suscitabo enim (inquit Deus) super uos gentem, à qua patiemini tanta atq; tanta: & concludens, ab illis ipsis quorum opera bellum infert, pœnas sedicit sumpturũ, eo quòd acceptos uos non sunt miserati, neq; humaniter se erga uos gesserunt. Tyrannus fuit Pentapoleos Andronicus, in quẽ hic inuehitur. eius facinora sequenti epistola referuntur.

Ipsas

αὐτὰς μὲν γὰρ ὀκ ἀξιομελέτητα τὰς ἱερὰς συλλαβὰς. ἐχυρίζομαι δὲ ὡς ἔστιν, ὃ δὴ βιβλίων ὁ θεὸς ταῦτα λέγων ποιήσειεν. ἢ ὀκ εἶπε μὲν ὅτως, ὀκ ἐποίησε δὲ. ἀλλὰ Βαβυλῶνι Θ Βασιλεὺς ἱερὸς ἐπελήμ μὲν τὴν πόλιν κατέσκαψε, τὸ δὲ ἔθνος ἐφθάρη. ὁ γὰρ αὐτὸς ὅτ Θ ὀκ εἰς μακρὰν ἐμε μίμνα, καὶ γέγονε πλήρη θεοῦ ἀξιόμισθα τὴν πόλιν, ὡς εἰ καὶ γέγονεν ἐν τῷ τόπῳ πόλις, ἀπίστα θα. ἆρα τολμητέον ἀρεσθῆ θεόν; ἴσασι σὺ μὲν αὐίσης ἄνδρας, ἵνα σὺ ἡμαρτηκότας σοι ζημιωθῆς. ὅταν γὰρ ἐπιτρέπῃ σωσι τῷ θείῳ βουλήματι, καὶ γενόντ' ἂν ἡμῖν τούτοις, ἐφ' οἷς κατεπέμποντο, δίκην ἐκτί σαι χαρὶν τ' ἀπουργίας, τότε δὴ μᾶλλον ἐπικολάζοντ'. ἀλλ' ἡ κεκίνηκεν ἡμᾶς εἰς ἀ πόκρισιν ὧν αὐτὸν πεπυθανόμεθα. ἐπεισθὴ γὰρ ζεβλαμμένον τῇδε τὸν θεῖον νόμον, πᾶσιν θρωπος εἰς ἀνθρώπους κακὰ, τὰ μὲν κακοποιὰ ἅμα φρόντος κακά. πολλαχοῦ γὰρ φύσεως ἡ ἀνασκευὴ γίνονται. ἐπεὶ δ' ἂν ἅπαξ γέ γονε τὰ κακὰ, ἡ θείας ἐπιφοίτησις ἐπιφθονεῖται ἡ ἀνθρώπου ὀργὴν ὄντων, οὐ μόνον τὸ ἀγαθο ποιεῖν. φύσις γὰρ, ὡς εἶπεν, αὐτὴ θεὸς, ὡς τὸ πυρὸς τὸ θερμαίνειν, καὶ τὸ φωτὸς τὸ φω

τίζειν,

Ipſas quidem ſacras ſyllabas non memoriæ commendaui: affirmo autem, quòd alicubi Deus hæc in biblijs dicat. Et non dixit quidem ſic, non fecit autem: ſed rex Babylonius ciuitatem quidem Hieruſalem euertit, gentemq; redegit in ſeruitutem: at hic ipſe non multo pòſt inſanus factus eſt, ciuitasque (Babel) ſic Dei ultione deſerta eſt, ut an fuerit eo in loco ciuitas, non credatur. Num audacia ſumenda eſt ad interrogandum Deum? Quamobrem tu quidem excitas uiros ad ulciſcendum eos, qui tibi peccauerunt: poſtquam autem diuinæ ſubſeruierint uoluntati, carnifices que illis fuerint, aduerſus quos mittuntur, quum oporteret illis referre gratiam pro data opera, tunc iam maximè puniuntur? Sed profectò nos commouit ad reſpondendum ad ea, de quibus eum interrogamus. Poſteaquam enim uiolato Dei mandato, ſubingreſſa ſunt ad homines mala: noxia autem excellenter ſunt mala. Nam ex naturæ opulentia etiam efficacia fiunt. Poſtquam igitur ſemel mala ſunt facta, diuinæ ſapientiæ ac uirtutis potentiæque opus eſt, non ſolum benefacere, (hæc enim natura (ut ita dicam) Dei eſt, ut ignis calefacere, atque lucis illu-

τίζειν, ἀλλὰ ἐκεῖνο μᾶλλον ἀναθὲ τὸ διὰ βίου καὶ ὑπὲρ ὑπονοηθέντων πρὸς ἐνίων, ἀγαθόν τι καὶ χρήσιμον τέλος ἀποτελεῖν, καὶ ὠφελίμως τοῖς δυναμένοις φαύλοις χρῆσθαι. καὶ γὰρ σοφίας ὄντων συμπαθοῦς, καὶ τοῖς ἀσθενοῦσι δεῖσθαι. ὅταν οὖν δεῖται κολασθῶν, χρὴ ταῖς νεῦν μὴ ἀγελαρχαῖς ἀκειδῶν δαίμοσι, νεῦν δὲ ὧν ὄργανα λοιμοί. καὶ νεῦν μὴ ἔθνει βαρβάρων. νεῦν δὲ ἀρχοντι πονηρῶ, καὶ καθάπαξ εἰπεῖν, ταῖς ὠδῖσι δεινοῖς εἰς τὸ ποιῆσαι κακὰ, δημοσίαις φύσεσι μισεῖ δ' ὅμως αὐτὰς, ὅτι πρὸς τοῦτο γεγόνασιν ἐπιτήδειοι. οὐ γὰρ ἐποίησεν ὁ θεὸς ὄργανα συμφορῶν· ἀλλ' ὑφ' ἑαυτῶν εἰς τοῦτο ταχθεῖσιν ἑτοίμως ἐχρήσαντο. διότι πρὸς τοῦτο σὺ γέγονας χρήσιμος, αὐτὸ τοῦτό ἐστιν, ὃ καὶ πανταπασιν ἀπονόητόν θεοῦ. οὕτω καὶ σκυβάλου τὸ μὴ ἄτιμον. τὸ δὲ τίμιόν ἐστι τε καὶ νομίζεται. κεῖνται γὰρ ἑκάστοις πως ἦν τινα χρείαν παρέχεται. τράπεζα μὲν, ἱερὸν χρῆμα, δι' ἧς ὁ θεὸς τιμᾶται φίλιός τε καὶ ξένιος. καὶ τοῦ Ἀβραὰμ ἡ φιλοξενία, θεοῦ ποιήσαντος ἐπιστάτου. μάτην δὲ ἀποτρόπαιον. θυμῷ γὰρ ὑπηρετεῖται. καὶ τις ἤδη χρησάμενος,

illuminare (sed etiã illud præcipuè, ut per excogitata à quibusdam mala, bonum aliquem atq; commodum finem conficiat, utiliterq; ijs quæ uitiosa uidentur, utatur. Nam sapientiæ ingeniosæ est, malis etiam pro rei necessitate uti. Quando igitur opus habet punitoribus, utitur nunc quidem locustarum ducibus gregibusque, dæmonibus, nunc autem ijs quorum opera sunt pestilentiæ: atque nunc quidem populo barbaro, nunc autem malo principe, & (ut semel dicam) idoneis ad facienda mala tor tricibus naturis. Nihilominus autem odit eas, quòd ad hoc idoneæ factæ sunt. Non enim fecit Deus instrumenta calamitatum, uerùm à se ipsis ad hoc ordinatis, promptè utitur. Et quia ad hoc tu fuisti commodus, idipsum est, quod te omnino à Deo resecat. Sic & uos hoc quidem ad decus, illud ad dedecus & factum est & censetur. Iudicatur enim utrunque iuxta utilitatem quam exhibet. Mensa quidem sacra res est, per quam Deus amicitiæ ac hospitalitatis præses honoratur: & Abrahamum hospitalitas Dei conuiuatorem fecit: flagellum autem res abominabilis. nam furori subseruit, & quendam iam, quòd eo usus

χρησάμενος αὐτῇ. μετγνόησε. τῷ μὲν τοίνυν λαζομένῳ ὁ θεὸς κήδεται, ὀδὲ γὰρ ὀδὲ ἔστιν μικρόν, ὥσπερ οὖν ἄξιον ἁμαρτεῖν θεὸν, καὶ καθήραθαι δεῖ λίκνῳ τὰ ἁμαρτήματα. αἱ γὰρ τιμωροὶ φύσεις, αἱ πάντα πάσιν ἀπόστροφοι τοῦ θεοῦ. ὁ γὰρ ἀφανισμὸν, τῷ δημιουργῷ δεῖ πᾶσι πολέμιον. ὁ γὰρ ὀδὲ διαίρεται τῷ γνώμῃ ὁ τιμωρός. ἢ δαίμων, ἢ ἄνθρωπος, ὡς λειτουργίαν τινὰ, τούτῳ εἰσφέρων θεῷ, ἀλλὰ τῇ μοχθηρίᾳ τῆ φύσεως χαριζόμενος ταῖς κοιναῖς συμφοραῖς ἐπεξέρχεται. ὁ τοίνυν ἐπειδὴ ἀνυσχεῖν ἐδεῖ τῶν πόλιν, σὺ δὲ τοῦτ' εἰργάσω, παρὰ τοῦτό σε δεῖ διαφθαῦναι τῷ δίκῃ. τούτῳ γὰρ ἂν τῷ ἀπολογίαν καὶ ἰόντας ἀπελογήσατο. ἔδει δ' ὥσπερ τὸ ἁπάντων ἁμαρτίας σωζεσθῶναι χρεών, ἀλλ' ἐδεῖ μὲν φησιν· ἀλλὰ δὲ, ἀλλ' οὐ γίνεται· καὶ καλόν ἐστιν ἄνθρωπον, εἰ μὴ ἐγένετο. οὐκοῦν τὸ μὴ ὁρώμενον, ἀγχόνη τῷ πεφυσίαν αὐτοῦ διεξήλεγξατο. τὸ γὰρ ἔχ ὁρώμενον οὐδ' ἂν ὑπονόησειέ τις. ὁ γὰρ ὄντιν ἐπίνοιαν ἀνθρώπου χωρῆσαι, πίνα γένοιτ' ἂν ἔνδεια χριστοῦ πεφυσίωται τὰ κολασήρια. τὸ γὰρ ἢ δεῖ γενέσθαι ἔστιν ἐπῆσαι ἔνδεια χρεών, οὐκ ἀσεβείας ἀπολογίας ὄντι. δεῖ τοίνυν

sus esset, pœnituit. Nam eorum qui puniuntur Deus curam habet. Neque enim ne hoc quidem parum est, quòd quis Dei dignatur uisitatione, purget que per pœnam peccata. Porrò tortrices naturas, omnino Deus auersatur. Hoc enim quod destruit, opifici utique hostile est. Neque enim ita animo affectus est tortor, siue dæmon, siue homo, quasi ministerium hoc persoluat Deo: sed naturæ indulgens prauitati, communes aggreditur calamitates. Non ergo, quoniam ciuitatem oportuit infeliciter agere, tu' que hoc patrasti, propter hoc oportet te effugere pœnam. Hanc enim defensionem & Iudas potuisset opponere. Oportebat enim pro omnium peccato Christum crucifigi. Sed oportebat quidem (inquit) uæ autem illi, per quem fit, & bonum esset homini, si natus non fuisset. Igitur quod uideri quidem potuit, proditionem ipsius excepit suspendium: quod autem uideri non potuit, ne satis quidem cogitauerit quispiam. Non enim hominis cogitatio capere potest, qualia debeantur proditori Christi supplicia. Nam ut aliquis factus sis fatalis necessitati minister, non est urbanæ defensionis, (adducere). Quapropter oportet

τοίνυν ὅρα ἀδίκως τὸν αὐστεριανὸν καὶ αὐθρόνιον, ὑπὲρ ὧν εἰς ἡμᾶς ἐργάζονται, δίκαιον ἀξίαν νομίζεσθαι. ἡ γὰρ τῆς ἀκειδαρίας λυμεὼν ἀμείνων ἡμῶν οὗτος καρπωτός, ἢ μέχρι μὴ καλάμης τὸ λήϊον· μέχρι ἧς φλοιὸν τὰ φυτὰ δ' ἀπανήκασαν, καὶ ἀποντίσας ἄνεμος αἴρας, ὥσγε εἰς μέσον τὸ πέλαγος. ταύτῃ, ἢν δὲ τῇ πληγῇ τὸν νότον αὐτὸν τάξῃ ὁ θεός. ἡ ἐπ' αὐστεριανὸν ἥδιστ' ἂν εἰς ἤπειρον πρὸς αὐτὸν στραπηγόν· ὡς εἴ γε ἦν ἡμῖν ἔτι πρὸς αὐτὸν πόλεμος στρατηγῶν, δύσεβὲς ἂν τὸ δικαιότατον. ἴσθι μὲν ὦ κατ' αὐτὸν ἀποπαίων μανθάνεσαι μοι γίγνοιτο. μανθάνεις γάρ φησιν, ὃς ἀνίατον ὡσὰν ἀνίατον πάθημα αὐτοῖς. μανθάνεις, ὃς ἐναντία τὰ νήπια αὐτὸν πρὸς τὰ πέτραν. τίς δὲ αἰρεῖ; τίς ὀλεθρος πόλεμον πάλαι μνᾶσθαι τὸν χώρας αὐθρόνιον; τίς ἀξία γίγνοιτ' ἂν δίκη, ψυχῆς κακοργότερος, ὡς ἐμοὶ δοκῶν πληγῶν ἁπασῶν αἷς μετῆλθε τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ὁ θεός, αὐθρόνιος ὅστις μακρῷ πάντων βαρύτερος. πρὸς δὲ τοῖς καὶ ναῦς συμφοραῖς, ὅσος ἐμοὶ ὅδε καὶ ὁμοῦ ἴδιον. ἀλλὰ τοῦτο μέτεισιν ὁ πρᾶος, ἵνα ἁπαντοδύσῃ τὴν θυσιαστικὴν τῆς λειτουργίαν. ἐπαναπλέον δέ μοι μικρὸν ἄνω τοῦ λόγου. ἵν' οἷς ἴσως πρόδηλα μὴ πάντες γινώσκωσι, ἀποδηλώσω.

Ausurianos quamprimùm & Andronicum, pro ijs, quæ nobis fecerunt, pœnas dare iustas. Etenim & locustas, quæ nostros damno affecere fructus, atque ad stipulam usque segetes, plantas'que ad corticem usque absumpsere, impetuoso ablatas uento, in medium detrusit pelagus. Huic quidem plagæ Notum opposuit Deus: & contra Ausurianos aliquis iam ab eo electus est dux haud dubiè, qui utinam nobis sit, præ omnibus, quos ab eo accepimus, duces, pijssimus iustissimus'que, ut ego eum, pro obtento contra illos tropheo, beatum prædicare possim. Beatus enim (inquit) qui reddiderit retributionem ipsis, qui alliserit paruulos ipsorum ad petram. Quis ergo? quis interitus manet regionis pestem, Andronicum? Quæ digna fuerit pœna maleficæ animæ? Ita mihi omnibus plagis, quibus Deus nostra peccata ultus est, Andronicus multo grauior est. Nam hic mihi ad communes calamitates, meum proprium infortunium est. Per hunc aggreditur me tentator, ut altaris ministerium relinquam. Cæterùm paulo superiora mihi repetenda sunt, ut appositis ijs quæ scitis, ex ijs quæ non omnes cognoscitis, consentaneam uo

μῆν τῆ διδασκαλίκῃ τῆ περὶ ἐμὲ πραγμα-
τῶν ποιήσωμαι. ἡ γὰρ πρὸς τὰ μετατεῦτά
μοι καλῶς ἔχει τούτων ὑμᾶς ἀπραστάς μοι
γενέσθαι. ἐμοὶ παιδόθεν πρέπει θεοῦ ἀγαθὸν
εἶναι, σχολὴν ἡγεῖσθαι τοῦ ζῆν δύμαρέα. τοῦτ' ὄ, τῶν
θείαις φύσει προσήκειν τις ἔφη καὶ τοῦτ'
εἶναι, τὸ μὲν ἔνδον ἐπιβρέφειν ἡ σωίσαν τῷ θεῷ,
τὸν ἔχοντά τε αὐτὸν ἡ καθαρόμενον. ὅσα
δὲ πάσασιν ὄζειν ἢ γίνεται πράγματα, τούτων ἐλάχιστον ἐγὼ μετέχομι. καὶ ὅσα μειρα-
κίοις, καὶ ὅσα νέοις, καὶ εἰς ἄνδρα πραγμά-
λας, οὐδέν τι παιδαρείῳ πρὸς ἀπραγμοσύ-
νην πεπήλαξα. ἀλλ' ὥσπερ ἐν πανηγύρει
σεμνῇ διεξαγωγὴν τὸν βίον, ἅτε πάσης φιλο-
νικίας, ἴλεω καὶ ἀκύμαντον τὴν ψυχῆς ἐπήρη-
σα τῆ διαθέσει. οὐ μὴν ἅπαξ γε ἀνθρώπως
ἀσωτελῆ με πεποίηκεν ὁ θεός. ἀλλὰ πολ-
λάκις ἡμῖν ἐφιλώσατο, ἡ πόλεις εἰς δέον
ἐχρήσαντο. ἐφίλει γὰρ ὁ θεὸς, φιλάδελφά τε
τὰ μέγιστα ἡ τὰ κάλλιστα βάλλειν. τοῦτ' ἐν-
δὲν ἐμὲ φιλοσοφίας ἀφεῖλκεν. ὃ δὲ πλεῖστα δὴ
δαίμονά μοι σχολὴν ἐπετέμνετο. τὸ γὰρ
ὠθισμῷ ἡ μόχθῳ, καὶ μόλις ποιεῖν, τοῦτο
ὄζειν ὁ πλατανὼν τὸν χρόνον, καὶ πλὴν ψυ-
χῆς ἐμβαπίζει μυρίμναις πραγμάτων.

ὅτῳ

bis instructionem meis de negocijs dem. Nam ad res sequentes, commodum mihi est, ut horum mihi sitis auditores. Mihi à puero diuinum esse bonum uisum est, ocium uiuendi que facilitas. Hoc quod diuinis conuenire ingenijs quidam dixit, hoc ipsum esse, ut mens educetur fingaturque Deo, quæ illud ocium possidet, eoque fruitur. Quæcunque igitur pueris sunt aut accidunt negocia, horum ego quàm minimum particeps fui: & quæcunque adolescentibus, ac quæcunque iuuenibus. Quin & uirili sumpta toga, nihil à puerulo quod ad negociorum uacuitatem attinet, uariaui: sed, quemadmodum in honesto conuentu exigens uitam, per omnem ætatem propitium atque imperturbatum animæ conseruaui affectum. Non tamen propter hoc hominibus inutilem me fecit Deus, sed frequenter & priuati & ciuitates pro rerum necessitate nobis usi sunt. Nam Deus dedit ut possem & maxima & honestissima* consulere. Horũ me nihil abstraxit à philosophia, neque beatum mihi ocium succidit. Nam impulsione ac labore, atque uix, quid facere, hoc est, quod tempus absumit, animamque negociorum immergit sollicitudinibus.

consulere) Suspicor legendum βουλεύεσθαι, non βούλεσθαι.

ὅτῳ δὲ εἰπεῖν μόνον καθήκει, ἡ πειθὼ δὲ ἕπεται, καὶ ὁ λόγος ἀνυσιμώτατός ἐστι παρὰ τοῖς ἀκούουσι, τὶς φείδωρ ἡμαίτων, ἵνα δυστυχίας τὶς ἐλευθερωθῇ. τίμιον ζῶον ὁ ἄνθρωπος. τίμιον γὰρ εἰ δι' αὐτὸν ἐσταυρώθη χριστός. ἐμοὶ δὲ τὸ πείθειν ἀνθρώπους εἰς τὸν μέχρι τοῦ πρόντος γνιαυτὸν, τάχα μὲν θεῖος κλῆρος ἐγένετο. τάχα δὲ μόλις πραγμάτων ἁπτόμενος, ἐπετύγχανον. νῦν γὰρ δὴ τὸ πρᾶγμα ἔοικεν ἐξεληλέχθαι μετὰ πολλῶν, ἅ τινα σαφῶς ἦν τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦτ' ἀνετίθουν αὐτῷ. καὶ ἔζων μετ' ἀγαθῶν τῶν ἐλπίδων, ὥσπερ γὰρ ἱερῷ περιβόλῳ τοῦ κόσμῳ, ζῶον ἄφετον ἀνειμένον ζῶν εὐχῇ καὶ βιβλίῳ, καὶ θήρᾳ μερίζων τὸν βίον. ἵνα γὰρ ὑγιαίνῃ ψυχή τε καὶ σῶμα, τὸ μὲν τι δεῖ πονεῖν, τὸ δὲ αὐτεῖν τὸν θεὸν, μετὰ τοιαύτης εὐμαρείας εἵλκυσα τοῦ γνιαυτοῦ, τοῦ μέχρι τοῦ ἱερωσύνης αἱρέσεως. τοὺς ἦν ἐγὼ παρὰ τοῦ πώποτε δεῖ λότατος γέγονα, μαρτύρομαι τὸν ὑπὲρ πᾶσι θεὸν οὗ δι' ὑμᾶς ἐγὼ τὰς ἀπορρήτους ἐβάστασα τελετὰς, δίχα τῶν ἀνθρωπίνων περιόδων τε καὶ σπουδῶν, αὐτῷ καταμόνας γὰρ πολλοῖς καιροῖς τε καὶ τόποις περιπλ-

θον

bus. Cuius autem officium duntaxat est, ut dicat, eum'que suadela sequitur, cuius'que sermo efficacissimus est apud audientes, cur ille parcat uerbis, ut quis ab infortunio liberetur? Precioſum animal homo est. Precioſum enim, si propter ipsum crucifixus est Christus. Porrò mihi ut hominibus persuaderem usque in præsentem annum, fortasse quidem diuina sorte obtigit: fortasse autem attactis uix negocijs consecutus sum, (nunc enim iam hæc res uidetur desisse cum multis, quæ liquidò Dei erant, atque hoc acceptum ei quoque ferebam) uixi'que cum bona spe in mundo, tanquam in sacra porticu, animalis emeriti, Deo'que dicati uitam uiuens, precationi & libro ac uenationi uitam dispartiens. Vt enim bene ualeat anima & corpus, partim quidem laborandum est, partim autem rogandus Deus. Cum huiusmodi facilitate traxi annos, usque dum ad sacerdotium electus sum, ad quod ego præ omnibus, qui unquam fuerunt, timidissimus fui. Testificor enim in his omnibus Deum, cuius ego propter uos arcanas gestaui ceremonias, præter humanos circuitus & studia, ad ipsum singulariter in multis temporibus & locis, ac-

θου θεῷ. καὶ πρηνὴς καὶ γονυπετὴς ἱκέτης γενόμενος, θάνατον αὐθ' ἱερωσύνης ἡρούμην. αἰδὼς γὰρ τίς με καὶ φιλία κατεῖχε τῆς ἐν φιλοσοφίᾳ σχολῆς, ὑπὲρ ἧς ἅπαντα δεῖν ὤμην ποιεῖν τε καὶ λέγειν. ἀλλ' ἐπειδὴ τῶν μὲν ἀνθρώπων ἐκράτουν, τοῦ θεοῦ δὲ ἡττώμην, ὡς κοινὴ φήμη, τὸν ἀξιούμενον εἶναι γνώριμον θεοῦ, ἔφερον, ἀλλὰ δυσηνιάστως τὴν καινοτομίαν τοῦ βίου. δρασμῷ γὰρ ὠνηθέμενον, ἐλπὶς ἀγαθῶν καὶ φόβος χειρόνων ἀνέκοψε. καὶ λεγόντων ἤκουσα γερόντων ἱερῶν ὅτι με θεὸς ποιμαίνει. καί τις ὠδὶ λέξεως εἶπεν, ὡς ἱλαρόν ἐστι τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ ἱλαρύνει τοὺς μετόχους αὐτοῦ. καὶ προσέθηκεν, ὡς ἠμφισβήτησαν ἡμῖν πρὸς θεὸν δαίμονες, οὓς λυπῶ προσχωρήσας τῇ μερίδι τῇ κρείττονι. ἀλλὰ κἄν τι προσβάλωσι χαλεπόν, οὐκ ἀμελεῖταί φησι φιλόσοφος ἱερωμένος. ἐγὼ μὲν οὖν (οὐ γὰρ ῥᾴδιός εἰμι χαυνωθῆναι καὶ λαμπρόν τι λογίσασθαι περὶ ἐμαυτοῦ) τὴν ἀτυχίαν ἠτιασάμην· ἀλλ' οὐχ ὑπὸ φθόνου δαίμονος, (οὐ γὰρ οἶμαί μοι προσήκειν ἀρετὴν, ἥ τις ἂν τοὺς βασάνους ἐκίνησεν) ἀλλ' ἐφόβει μὴ μᾶλλον

cessi Deum, pronus'que & flexis genibus sup plex factus, mortem pro sacerdotio eligebam. Pudor enim me quidam atq; amicitia philoso-phici ocij occupabat, pro quo omnia me puta bam oportere & facere & dicere. Cæterùm post quam homines quidem superaui, à Deo au tem superatus sum (ut communis habet fama, eum qui dignus sit, cognitum esse Deo) tuli, sed iniquo animo, uitæ nouationem. Nam me fugam adornantem, spes bonorum, metus'que malorum impediuit. Et dicentes audiui senes sacerdotes, quòd Deus me pasceret. Et qui-dam pro concione dixit, hilarem esse spiritum illum sanctum, hilares'que reddere ipsius par ticipes: addidit'que, quòd disceptassent nobis-cum dæmones apud Deum, quos ego dolore afficerem, ad partem profectus meliorem. Quinetiam si quid durum obijciant, non ne-gligetur philosophus (inquiebat) ad sacerdo-tium uocatus. Ego igitur (non enim promptus sum ad arrogantiam, ad'que cogitandum ma-gnificum quid de me ipso) infelicitatem cul-pabam, sed non propter dæmonis inuidiam (non enim puto ad me pertinere uirtutem, quæ potuisset illi mouere tormenta) sed perterrefa

λον δίκας ὄφλοντα πρὸ ἀξίαν ἅψασθαι μυ-
στηρίων θεοῦ. καὶ ταύτην τὴν ἀτυχίαν ἐμαν-
τευόμην, εἰς ἣν οὐ καταμικρὸν ὤλισθον. ἀλ-
λὰ πρὴν ἐνθάδε, καὶ τὰ δεινὰ πάντα πα-
ρῆν. καὶ χορηγὸς πάντων ἀνδρόνικος δαί-
μων ἀρήϊος ἄπληστος συμφορῶν, τὴν πό-
λεως τοῖς λειψάνοις ἐγκείμενος, ἔα πάντα
χοῦ τὴν ἀγορᾶς ἀνδρῶν οἰμωγαὶ, γυναικῶν
ὀλολυγαὶ, παίδων ὀλοφυρμοί. σχῆμα πό-
λεως ἑαλωκυίας αὐτῇ περιτέθεικεν. ἧς τὸ
κάλλιστον μερὸς ἀπτεμόμενος, τίσεως χω-
ρίον ὀνομασθῆναι γέγονεν αἴτιος, τὴν στοὰν
τὴν βασίλειον τὸ πάλαι κριτήριον, ἀπο-
δείξας βασανιστήριον, ταύτην δαίμοσι
ποινίμοις, οἷς ἑαυτὸν ἄρας προσένειμε βω-
μὸν καὶ τράπεζαν πρέθηκεν. ὢ πόσοις αὐ-
τοῦ πολιτῶν εἱστίασε δαίκρυσι. ποῖοι ταῦρο
σκῦθαι, τίνευ λακεδαιμόνιοι, τοσούτῳ
τοῦ διὰ τῶν μαστίγων αἵματι τὴν παρ' αὐ-
τοῖς ἐτίμησαν ἀρτεμιν; δρόμος ἁπάντων
εὐθὺς ἐπ' ἐμέ. καὶ πανταχόθεν εὐθὺς ἐβαλ-
λόμην, ἀκοῇ καὶ θέᾳ κακῶν νουθετήσας, οὐκ
ἔπεισα. ὠλτιμήσας, ἠρέθισα. ὁ παρὼν και-
ρὸς ἤλεγξεν ἡμῶν τὴν ἀσθένειαν, ἣν μέ-
χρι νῦν ἔκρυψεν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων θεός.

συγχω-

riebat me, magis debentem pœnas, quòd præter dignitatem Dei attigissem mysteria. Atque hanc infelicitatem uaticinatus sum, in quam non paulatim lapsus sum, sed aderat hic, & atrocia omnia aderant, omnium que choragus Andronicus, dæmon martius, calamitatibus inexplebilis, ciuitatis incumbens reliquijs. Heu ubique auditum in foro, auditi uirorum fletus, mulierum eiulatus, puerorum ploratus: captæ ciuitatis formam illi induerunt: cuius quum pulcherrimam abscideret partem, ultionis ut locus nominaretur, autor factus est, porticu regia, antiquo iudicij loco, mutato in tormentorum locum. Hanc dæmonibus ultoribus, quibus semetipsum ultrò dedidit, aram mensam que apposuit. O quot ciuium illos lachrymis conuiuio accepit? Qui nam Tauroscythæ, qui nam Lacedæmonij, tanto per flagra effuso sanguine, Dianam apud se cultam honorarunt? Omnium confestim ad me cursus, atque undique confestim malorum ictus sum rumore ac spectaculo. Quum admonuissem, non persuasi: quum increpuissem, irritaui. Præsens hoc tempus nostram arguit infirmitatem, quam huc usque Deus hominibus abscondit.

συγχωρουμένων γὰρ ἀεὶ τιμὴν καρπωσά-
μενος, παρέσχον ὑποψίαν τῇ πατρίδι
δυνάμεως. καὶ τοῦτο τὸ χαλεπώτατον τῶν
συμβεβηκότων ἐστί μοι. πρὸς γὰρ τὴν ἐλπί-
δα τῶν ἠγνοηκότων με κρίνομαι. οὐδὲ γὰρ
πείθω λέγων αὐτοὺς ὡς οὐ δύναμαι, ἀλλ'
ἀξιοῦμαι πάντα τὰ δίκαια δύνασθαι.
περίεστιν οὖν αἰσχύνεσθαι καὶ λυπεῖσθαι.
πάθος εὐθὺς ἐν ψυχῇ, καὶ ποικιλία φρον-
τίδων, καὶ εἰδωλοποιΐα πραγμάτων. καὶ
μακρὰν ὁ θεὸς εἰ δαιμόνων εἰσὶ προσβολαὶ
τὰ γινόμενα δι' ἀνδρονίκου, πᾶν ἐποίη-
σαν ὅσον ἐβούλοντο. οὐκέτι τῆς συνήθους
ἐν εὐχαῖς γλυκυθυμίας ἠσθόμην. ἀλλὰ τὸ
μὲν σχῆμα, εὐχῆς. ἐγὼ δὲ καὶ περιηνέχ-
θην ἁπανταχοῦ τῶν πραγμάτων, ὀργῇ
καὶ λύπῃ, καὶ πᾶσι πάθεσι μεριζόμενος.
καί τοι διὰ νοῦ τοῦ θεῷ συγγινόμεθα.
γλῶττα δὲ ἀνθρώποις τὰ πρὸς ἀνθρώπους
ὑπηρετεῖ. εἰ τοίνυν ἐν εὐχαῖς ἀπροσεξίαν
ἠτύχηκα καὶ παραπόδας ἡ πεῖρα, τῆς
γέ τοι τοῦ βίου μεταβολῆς οὐ ταύτῃ μόνον
εἰς κακὸν ἀπολέλαυκα, ἐξ ἀπροσεξίας
εὑρεθμένος πράγματα, ἀλλ' ἀπηνθὴς
τομέχει

dit. Nam quum omnium concessorum honore perfruitus essem, opinionem præbui patriæ, me multum posse. Atque hoc mihi ex omnibus quæ acciderunt atrocissimum est. Ego enim me ad eorum spem, qui rem non norunt, iudico. Non enim illis persuadeo, quòd non possim, dicens, sed existimor omnia iusta posse. Est igitur abundè, unde & pudore atque dolore afficiar. Perturbatio statim in anima, curarum que uarietas, atque ipsorum negociorum imaginatio. Et profectò Deus longè abest, si ea, quæ per Andronicum facta sunt, dæmoniorum sunt incursus. Omnia quæ uoluerunt, fecerunt. Non amplius sentio consuetam in precationibus animi dulcedinem. At forma quidem precationis est, ego uerò circum omnes negociorum partes trahor, iræ, dolori, omnibus que perturbationibus dispartitus, quamuis mente Deum conuenimus, lingua uerò hominibus apud homines subseruit. Si igitur in perturbationibus ocio frustratus sum, huius que experientia ad manum est, & in propatulo, certè mutationis uitæ non hac solum ratione malum percepi fructum, quòd ex ocio inuenerim negocia, sed quum hactenus

absq;

τομένοι πρώην δεδηχθόμενος, νεκρὸν ἐπεὶ
δον, οὐ προαποθανεῖν ἠνχόμην. οὕτω νῦ
περοῖς ἡμᾶς ἡ πόλις ὑπεβεβλήκει ἐξ ἴσου,
ὡς ἅμα τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα νῦ
μὲν ἄνω, νῦν δὲ κάτω χωρεῖ. καὶ ῥοῦς ἥκει
φορῶν ἀθρόα πολλά. νῦν μὲν αἴσια, νῦν δὲ
ἀπαίσια· ἀλλ' ἐπεισόν μοι σωεπόδυναι ἀ-
ποβαλεῖν τῶν παιδίων τὸ φίλτατον, καὶ
εἰργασάμην αὐτὸς τὶ δεινὸν ἐμαυτῷ, οὕ-
τως ἐκαλώκειν τὸ πάθους, ἔγωγέ τοι τὰ μὲν
ἄλλα ἀῤῥῶν εἰμί. λέγω δὲ γὰρ εἰδὼς. καὶ
πολλὰ λοῦλα τοῦ λόγου. σωνηθείας δὲ οὕ-
τω τοι ἤχθην, ὡς ταύτην κρατεῖν τὴν ἀλο-
γίαν τοῦ λόγου. οὐκοῦν οὐδὲ τοῖς ἐκ φιλο-
σοφίας λογισμοῖς τοῦ παρόντος πάθους
ἐκράτησα, ἀλλ' ἀνδρόνικος ἀντιπαλαί-
γαγε. καὶ πῶς ταῖς κοιναῖς συμφοραῖς
τὸν νοῦν ἔχειν ἐποίησε. καὶ γεγόνασί μοι
συμφοραὶ παραμυθίαι τῶν συμφορῶν,
πῶς ἑαυτὰς ἀνθελκουσαι, καὶ πάθος ἐκ
κρούουσαι. σωεπιτίθεται δή μοι τῇ πι-
κρᾷ τῶν παρόντων ἀλγηδόσει, μνήμη τῶν
παρελθόντων ἀγαθῶν, ἐξ οἵων ἄρα, ἐν
οἵοις γεγόναμεν, καὶ ζῶ πονήρως, ἅμα
πάντων ἀφηρημένος. τὸ μὲν οὖν με-

γιστον

absq; luctu egerim, mortuum conspexerim, an te quem ipse optassem mori. Ita acerbis nos ciuitas pro reditu suscepit muneribus, quòd simul cum hominibus etiam negocia nunc quidem sursum, nunc autem deorsum uadant, torrens que uenit multa conferta ferens, nunc quidem fortunata, nunc autem infortunata. Cæterum postquam mihi accidit, ut filiorum charissimum perderem, ipse utique mihi aliquid intulissem mali, ita uictus eram à perturbatione, (ego quidem in alijs mas sum, (dico uerò inter scientes, multa que sermonis manifesta sunt) à consuetudine autem ac familiaritate sic uincar, ut in hac parte irrationabilitas superet rationem. quare neque philosophicis dogmatibus præsentem superaui perturbationem) sed Andronicus in diuersum me circumegit, fecit que ut animum communibus calamitatibus applicarem, factæq; sunt mihi calamitates calamitatum consolationes, retrahentes me ad se, perturbationemq; expellentes. Simul autem cum amaro præsentium sensu, imminet mihi præteritorum bonorum recordatio, ex quibus nempe, in quibus simus, uiuo que afflicte, omnibus simul spoliatus. Porrò maximum

γισμον τῶν κακῶν, ὅ μοι μὴ δύσελπιν εἶναι τὸν βίον ποιεῖ, ἂν εἰωθὼς ἀεὶ τυγχάνειν τῆς ἱκεσίας θεοῦ, νῦν πρῶτον οἶδα μάτην δεξάμενον. εἶτα τὴν μὲν οἰκίαν, καλῶς πράττουσαν ὁρῶ· τὴν δὲ πατρίδα δυσχροῦσαν, οἰκεῖαν αὐ ἀγκάζομαι. πᾶσι δὲ ἐκκείμενον ἐφῶ προσανακλάεσθαι, μὴ τὰ κατ' αὐτὸν ἕκαστον ὀλοφύρεσθαι, ἔλεον αὖθις ἀνόητον ἐλεῶ. καὶ πρόσεστι τὸ ἀχθέσθαι, ὅτι πολίτην ὤφρα χρησάμενον συμφορᾶς καὶ λαπτόντα χρυσίον δημόσιον, ἀπαιτήσας κατῆρας ὑπὲρ μυρίους, ἔγνωκεν αὐβολὴν μὴ δοῦναι πρὸς ἑκατὸν δραχμὰς μᾶλλον δὲ δι' ἐμέ. δι' ἐμὲ γὰρ αὐτὸν ἔχει καθείρξας, εἰς αὐτεπιχείρητον φρουρίου, ἢ οἴῳ τοὺς τιτᾶνας δεδέσθαι ποιητῶν πᾶς δόξ φαντάζονται. μὴ ἵνα μὴ ἀφαιρεθῇ φησὶ παρ' ἐμοῦ, δεῖ πεμπτὸν ταύτην ἡμέραν ἀπόπτον εἶναι τὸν ἄνθρωπον, εἰσαγωγῆς αὖτων ἀπηγορευμένης τοῖς δεσμοφύλαξιν. ἀλλὰ πρώην αὐτῷ κεκραγότος ἅπαντ' ἤκουσαν, ὡς ὠφελιμώτερος ἕσαι τῶν χιλίων στατήρων ἀπεθανών· ὁ πολίτης δὲ μὴ οὖν πεισθεὶς αὐτῇ τ' χωρίων ὠνῇ, φοβεῖ μὴ ταφῇ καὶ πάντα τρόπον ἀφίσησιν.

ὁ γὰρ

mum malum, quod mihi & spem uitæ penè adimit, est, quod, non assuetus repulsam pati à Deo in supplicationibus, nunc primùm sciam me frustra precatum esse. Deinde domum uideo fortunæ iniquitate afflictam, patriam' què infortunijs pressam habitare cogor. Omnibus autem expositus ad hoc ut simul fleam, atque uniuscuiusque mala deplorem, inutili misericordia eos miseror. Accedit etiam, quod pudore me suffundit, quòd uirum ciuem, qui calamitate pressus est, publicum' que furatus est aurum, quum ab eo plus quàm decem millia staterum postulasset, decreuerit, nulla data dilatione, occidere propter mille, imò propter me. Nam propter me cõiecit eum in carcerẽ in inexpugnabili castello, in quali Titanas uinctos esse poetarum filij imaginantur. Atque ne à me (inquit) auferatur, quintam hanc diem hominem oportet cibo carere, panum illatione interdicta custodibus carceris. Atqui nuper illum clamantem omnes audiuerunt, quòd utilior, quàm mille stateres, futurus sit, si moriatur reipublicæ rector. Quapropter & eos qui illum ob prædiorum emptionem adeunt, perterrefacit ac perturbat, omni' que modo repellit.

ὁ γὰρ οἶμαι δεῖ τοῦ χρυσίου, τοῦ δὲ τεθνάναι τὸν ἄνθρωπον δεῖ. ἐγὼ δὲ οὔτε ἰχυρός εἰμι πρὸς τὸ τείχεσιν ὀρυμνοῖς προσβαλεῖν, οὔτε δύμηχανῶ προσορτύσαι, καὶ πῶς συμφορᾶς ἀξελέσθαι τὸν ἄνθρωπον. πανείκοσι δὲ, φασί τινες, οὐδεὶς οὐδενός. οἱ γὰρ ὑπερέχοντες φύσει μόνοι εἰσὶν οἱ τινες εἰσὶ. νῦν δὲ καὶ πρὸς παράδειγμα ζῶσιν ἀνθρώπων. ὃς ὑπὸ τοῦ τῶν ἐκκλησίαν ἀτιμίαν πρὸς καθέζεται. τὸν μὲν οὖν εἰς ἡμᾶς αὐτὸν λόγον οὐδείς. ὡς ἐγὼ καὶ χάριν εἰδέναι αὐτῷ, τὸν δὲ θεὸν ἀτιμίαν λεχόμενον ὡς μαρτύριον. ἀναμνήσθητε γὰρ ὑμεῖς, τίς ὧν πρὸς ἐμὲ, τὸν εἰ μηδὲν ἄλλο τὸν ἀξιέκεινον γενόμενον, ἀπ' ἀνευδαίμονος τοῦ καταγέλαστον δωρεᾶς εἰς ἀπαρτίαν. μέχρι τοῦ μὲ πατρὸς αἱ δεσποτικαὶ τῶν δημοσίων ἐνεκολάφθησαν λύβεσιν, ἄνθρωπον ὃν ἔχων εἰπεῖν, ὄνομα πάππου, ἀλλ' ὀδὲ πατρός φασι, πλὴν ὅσον εἰκάσαι. ἀπὸ θυννοσκοπείου ἢ ὧν τῆς ἀγχιμονικῆς ἀπλοῦν ἀλάβαστρος. ὅπως δὲ τῆς ἐν πολλῇ λαμπρότητα τεθαυμακὼς, αἰχμωτεύων τοῖς ἐλευθέροις. ἀλλ' ἐγωγε τοιεχειρὶ δίρωσιν, μὴ ζημίας ἐνέφορεῖθαι, μὴ ἀζημίας δὲ ἐργάσασθαι. νυνὶ δ' ὅτ' ἂν

καθείλω

Non enim puto, indiget auro, sed morte homi
nis indiget. At ego neque ad munita mœnia op
pugnanda fortis sum, neque ingeniosus ad arre
pendum, ad'que hominem eripiendum è calami
tate. Admittit autem (ut quidam aiunt) nemo
quenquam. Nam ministri natura quidem sunt,
quales sunt: nunc autem etiam ad exemplum
uiuunt, Andronicum, qui ad afficiendam igno
minia ecclesiam præsidet. Illius quidem facta
aduersum nos nihil curo, quòd ego gratiam
quoque illi haberem, affectus ab eo ignominia
propter Deum, quasi martyrio. Recordemini
tamen uos, qualis sit mecum comparatus, qui
& si nihil aliud, ex ijs tamen sum prognatus,
quorum ab Eurysthene, qui Dorienses Spar-
tam reduxit, ad meum usque patrem succesßio
nes publicis incisæ sunt tabulis, homo, qui aui
nomen non posßit dicere, imò ne patris qui-
dem, nisi quantum conijcit, qui'que ex thyn-
norum captore, in principalem rhedam insi-
lijt. Hic igitur, qui antè magnificentiam ciuita
tis admiratus est, eum nunc reliquarum pu-
deat. Cæterùm ego quidem omne tempus
usque ad sacerdotium, honore satiatus sum, i-
gnominiamq; non gustaui: nunc autem ne læ-

ἡδέλω τιμώμενον, ὅτι καταφρονούμενος
ἄχθομαι. οὐδὲ ἕτερον γὰρ αὐτῶν ἐπὶ πᾶσι τοῖ
ποιοῦντος εἰς ἐμὲ δοκεῖ γίνεσθαι· ἀλλ' ἑκάτε
ρον εἰς ἀναφορὰν τοῦ θεοῦ. διόπερ ὁ παύτα
τολμῶν ὅτος ἄνθρωπος, ὡς ἔγωγε ὅτε λέγω
ὅτε ποιῶν παρεκίνησεν, ἀρθεὶς ἀφ' ἡμῶν,
αὐτῷ σκληρύνεται τῷ θεῷ. μὴ φωνὰς ἀφῆ
κεν ὧδε σωτεσώτων μὴ πράξεσιν λαῶν, ἃς
αὐτὸς, τοῦ πᾶσι παχὺς ἐκκλησίας,
ὧδε τολμᾶς ἀναγινώσκομένας ἀκούσαι. ποιεῖ
τόν ὅτι φύσις ἀπαίδευτος ἐπειλημμένη
σωμάτων. τῇ μὲν ἀλλῇ τοῦ οὐρανοῦ ἁψαμέ-
σειν ὧδε χειρεῖ. ἔσω, σωμάδω, κεχρήσθω, τῇ
φύσει, τῷ κρατοῦντι, ἀκριβεστάτῳ, μὴ πλείστων
πολεμίων ὃν ἔνια βούλεται. ἡμῖν δὲ ἀπέχε
σθήσειν ὧδε τάξεως, ἐφ' ἧς ἡμᾶς ἔταξεν
ὁ θεὸς, ἀπηλλάχθαι μὲν τῆς κοινωνίας τοῦ πο-
νηρῶν, ἀγνοῦσαι δ' ἀκριβῶς βλασφημούσ-
νης ἀλεγχύνης, ἀκριβῶναι δὲ πρὸς ἀσέ
βειαν ἀδιαλλάκτως ἀπολελογημένης τῷ δήμῳ δίκαι
μάτων ὧδε χειρήσεως. ὃ δὲ μέγιστον ἔχοντος
λόγου, καὶ πρὸς πείρας ποιῆσαι. νυνὶ δὲ πρόσε-
μεινάμεν ὑμᾶς ἐκ τῶν πραγμάτων συμ-
ψήφους ποιήσασθαι, ὅτι πολιτικῶν ἀρε-
τῶν ἰσορροπούσης σωμάτων, τὸ μὲν ἀγαθὸν ὅτι
τὸ

tarer quidem honore affectus, neque despectus, molestè fero. Neutrum enim horum amplius ab eo qui facit, fieri uidetur in me: sed utrunque relationem habet ad Deum. Quapropter omnia audens hic homo, postquam me nihil, nec dicens nec faciens, labefactauit, recedens à nobis, ipsi bellum denunciat Deo: uoces que emisit coram astantibus ac circumstantibus populis, quas mox epistola, ad omnes ubique terrarum ecclesias lecta, audietis. Huiusmodi res est ineruditum ingenium, ubi potentiam adeptum est, cœlum capite conquassare nititur. Esto, potens sit, utatur ingenio, tempore, occidat, uinciat que hostium quemcunque uult: nobis autem manentibus in ordine in quem nos constituit Deus, sufficit, liberari quidem à malorum communione, purificari autem auditu à pernicioſa blasphemia, abnuere que patrocinium iniuria affectorum, excusatum populo, propter frustraneum conatum: quod sanè mentis fuerat non paruæ, etiam ante experientiam facere. Nunc autem sustinuimus, ut uos ex ipsis negocijs in eandem mecum sententiam adduceremus, quòd politicam uirtutem sacerdotio adglutinare, idem sit

τὰ ἀσύγκλωστα. ὁ πάλαι χρόνῳ ἰωνίγκα
σὺ αὐσὺ ἱερέας τε καὶ ἱερείας. καὶ γὰρ ἀε
γύπτιοι καὶ τὸ ἑβραίων ἔθνος, χρόνου συγ
κόψαντος τῶν ἱερέων ἐβασπλοῦθησαν. ἐπ'
ἐπειδή μοι δοκεῖ τὸ θεῖον ὀργὴν ἀνθρωπί
νως ἐπιφέρεσθαι, διώκησον ὁ θεὸς σὺν βίους.
καὶ ὁ μὲν ἱερὸς, ὁ δὲ ἡγεμονικῶς ἀπεδέ
χθη. τοὺς μὲν γὰρ εἰς ὕλλω ἐπέστρεψε,
τοὺς δὲ σωϊστάξῃ ἑαυτῷ. τετάχθαι δὲ
οἱ μὲν γὼ τοῖς προφήταις, ἡμᾶς δὲ γὼ
σὺχαῖς εἶναι. τὸ δὲ καλὸν ἀπατεῖ πᾶρ
ἡμοῖν ὁ θεός. τί οὖν ἐπανάγεις; πῶδε
σωάπλειν πειρᾶ, τὰ λειχωεισμένα πα
ρὰ τοῦ θεοῦ, ὃς σὸλε διοικεῖν ἡμᾶς, ἀλ
λὰ παραδιοικεῖν ἀξιοῖς. οὔ τί γένοιτ' ἂν
ἀθλιώτερον; πῶπάτυ σοι δοκῶ; βαδίζε
παρὰ τὴν ὠπτροπωδύοντα τῶν νόμων τῆς
πολιτείας. τοῦ θεοῦ σοι τί δοκῶ; ἴθι πα
ρὰ τὸν ἱερέα τῆς πόλεως, ὄχ ὡς γὼ τὸν
γὸν τὸ παύτως ὠδὶ τυχεῖν. ἀλλ' ὡς ἐγὼ
πῶθυμέομαι, αὖ δ' ὠδὶ τρέπει τὶς ἡμεῖν
τάχα ποτὲ καὶ δωκόμαι. ἅμα γὰρ ἀπο
στρέφεται τὼ ὕλλω, καὶ πῶς θεὸν ὠπτρέ
φεται, θεωρία τέλος ὄλην ἰσχυσώτης, μὴ
γοῦν δο-

quod conuoluere, quæ conuolui non possunt. Antiquum tempus tulit eosdem & sacerdotes & iudices. Etenim Aegyptij Hebræorum'que gens multum temporis à sacerdotibus gubernata est. Deinde postquam (ut mihi uidetur) diuinum opus humano more fiebat, distraxit Deus uitas: & hæc quidem sacerdotalis, illa uerò principalis facta est. Nam hoc quidem in negociorum syluam conuertit, illos autem coniunxit sibi ipsi. Porrò constituti sunt, ut illi quidem in negocijs, nos autem in precibus uersemur. Honestatem autem postulat ab ambobus Deus. Cur igitur in idem redigis? Cur copulare tentas, quæ à Deo separata sunt, qui non uis ut gubernemus, sed ut perperam gubernemus: quo quid fieri posset miserius? Patrono habes opus? Vade ad procuratorem legum reipublicæ. Deo aliquid habes opus? Ito ad sacerdotem ciuitatis, non quasi hic possibile sit, ut omnino consequaris quod uis: sed quòd ego omne sim studium adhibiturus, ut consequaris. Et si quis me quiescere permiserit, forsan aliquando etiam potero impetrare. Simul enim is negociorum auertet syluam à me, ad'que Deum me conuertet. Contemplatio finis est sacerdotij,

ψευδομένης τὸ ὄνομα. θεωρία δὲ καὶ πρᾶ-
ξις, οὐκ ἀξιοῦσι συγγίνεσθαι. ὁρμὴ μὲν γὰρ,
ὁρμὴ πράξεων. οὐδεμία δὲ ἀπαθής· ἀλλὰ
δεῖ ἡγεμὼν εἶναι παθῶν τὴν ψυχὴν τὴν μέλ-
λουσαν ἔσεσθαι δοχεῖον θεοῦ· μὴ καθαρῷ γάρ,
φησι, καθαροῦ ἐφάπτεσθαι, μὴ οὐ θεμιτὸν
ἦ· σχολάζατε καὶ γνῶτε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ θεός.
σχολῆς δεῖ τῷ μετὰ φιλοσοφίας ἱερατεύον-
τι. οὐ καταδικάζω τῶν ὑπὸ σκόπων τοῦ γὰρ
τοῖς πράγμασιν· ἀλλ' ἐμαυτὸν εἰδὼς μό-
λις εἰς θάτερον ἐξικνούμενον, ἄγαμαι τῶν
δυναμένων ἑκάτερα. ἐμὴ δύναμις οὐκ ἔστι
δυσὶ κυρίοις δουλεύειν. εἰ δ' εἰσί τινες, οἳ
μηδὲ ἀπὸ τῆς συγκαταβάσεως βλάπτον-
ται, δύναιντο ἂν καὶ ἱερᾶσθαι, καὶ πόλεων
προστατεῖν, ἀκτὶς ἡλίου καὶ ὁμιλήσῃ βορ-
βόρῳ, μένει καθαρὰ καὶ ἀμόλυντος. ἐγὼ
δὲ ταυτὸ τοῦτο παθὼν, πηγῶν καὶ θαλάτ-
της δεήσομαι. καὶ εἰ δυνατὸν ἦν ἀγγέλῳ,
πλεῖν ἢ τριάκοντα γνιαυτοὺς συναυθρω-
πεύσαντι, μηδὲν ἀπολαῦσαι τῆς ὕλης κα-
κὸν εἰς προσπάθειαν, τί δεῖ καταβῆναι
τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ; ἀλλ' ἔστι περιουσία δυνά-
μεως, ὁμιλοῦντα τοῖς χείροσι, μένειν ὑπὸ τῆς φύ-
σεως,

non falso nomine dicti. Contemplatio autem & actio, nolunt simul uersari. Impetus enim est, impetus actionum, quarum nulla est absq; perturbatione. Atqui oportet uacuam esse à perturbationibus animam, quæ Dei receptaculum fieri uelit. Immundo enim mundum attingere, fas (aiunt) non est. Vacate ac cognoscite, quòd ego sim Deus. Vacatione opus est ei qui cum philosophia sacerdotio fungi uelit. Non condemno episcopos, qui uersantur in negocijs, sed memetipsum sciens uix ad alterutrum pertingere posse, admiror eos qui utraq; possunt. Mihi uires non sunt, ut possim duobus dominis seruire. Si qui uerò sunt, qui à rerum diuersarum aggressione non lædantur, illi forsan possent simul & sacerdotio fungi, & ciuitatibus præesse. Solis radius etiamsi commercium habeat cum luto, purus tamen manet & impollutus: at ego idipsum faciens, fontibus ac mari habebo opus. Et si angelo possibile fuisset, plus quàm triginta annos cum hominibus uersato, nihil trahere mali ex negociorum sylua, quod ad affectionem attinet, quid opus fuit descendere filium Dei? At uirium abundantia est, conuersantem deterioribus, manere in in-

στεως, καὶ μηδ' ἀνα πρόπυρ ἀναβαίνειν δεῖν θεὸν μὴ ὕμνος ὀξύς. ἀνθρώπῳ δὲ παραίτησις γίνεται δι' ὑλακτικὴν τῆς φύσεως ἀπὸ τῆς ἀδηφάγειαν, ἣν τούτοις ὑμῖν ἐγὼ οὐδ' ὅρους σωιδομαι. ἀλλὰ τὸ γε πεινῆν καιρὸς, ἐμαυτὸν ἀφαιρήσομαι ὡς ὅταν ἀξιῶ καλιόντα, καλιᾶναι, τουτέστι σὲ δὴ τυχούσης ἀπορροφῆς, ἀγαθόν τι μέγα ποιεῖν. οὕτω καὶ ὁ θεὸς πολιτεύεται, τὸ προσεπικεῖναι δὲ ὅδι τὸ δεινόν, οὔ μήτε θεοῦ φύσις ἀνέχεται, μήτε ὅστις ἑαυτὸν ἀπευθύνει πρὸς τὸν θεόν. εἰ γέγονα χρημάτων ἢ κτημάτων ἐπιμελής, εἰ σωίσει μοι λογισμοὺς δεχομένη τῆς καθ' ἡμέραν, ἢ κατ' ἔτος ἀπαντῆς, εἶτα γὴ τοῖς ὑμετέροις τὸ χρόνου φείδομαι, ἀλαζών εἰμι, καὶ ὀκ ἀξιῶ συγγινώσκεσθαι. εἰ δὲ ἀμελήσας τῶν οἴκοι πόρου, τῇ καὶ τὰ νοερὰ γὴ ὀργεία σωίεπεξαπολῶ ζωλῳ, τί δεινὸν εἰ τῶν ἴσων ὑμᾶς ἀξιῶ; ἀλλ' ἐπεὶ τούτοις ὑμᾶς ὀκ ἀρέσκομαι ὡς ὄντων ἑτέρων οἳ δύνανται κατὰ ταὐτὸν γὴ ἀμφοῖν εὖ διαγίνεσθαι, ἔξεστι βουλεύσασθαι τὸ λῶον τῇ, γε πόλῃ καὶ τοῖς ἐκκλησίαις κἀμοί. ὀκ ἀγομέσθαι τῆς ἱερωσυνίας, μὴ ποτε δυσκλεὴς προσῇ τοῦ αὐχένιος. ἀλλ' ὡς

πορ

genio, nullo' que modo commoueri. Hæc Dei quidem laus est, homo autem ualde recuset, qui sui metuat ingenij infirmitatem. Iuxta hoc pactum ego uobiscum uersabor, quin, ut in hac parte tempora discernam, meipsum subtraham, ut quum licuerit descendere, descendam: hoc est, per oblatam casu curam, magnum aliquod bonum faciam. Sic & Deus rempublicam administrat. Negocijs autem affixum esse, graue est, quod neque Dei natura sustinet, neque quisquis sese ad Dei exemplum componit. Si fui pecuniarum possessionumq; diligens curator, si mihi conscij estis quòd diurni annui'que sumptus acceperim rationes, atque deinde in uestris negocijs parcam tempori, superbus sum: ac nolo, ut mihi detur uenia. Sin uerò neglectis prius rebus domesticis, uitam composui ad mentis actum, quid mali est, si uos paribus dignor curis? Porrò, quoniam uobis hisce non satisfacimus, quòd alij sint, qui possint ex æqua parte in ambobus perseuerare, licet consultare considerare' que, quid melius sit & ciuitati eccleſiis' que ac mihi. Non eiuro sacerdotium. auertat Deus, ut unquam tantum possit efficere Andronicus. Sed quemadmodum

παρ οὐδὲ φιλόδοφος ἐγγνόμιλω δημόσιος,
ἀδὲ θεατροσκοπίας ἐπεβέμιλω, ἀδὲ δι' ἃ
ἀκαλεῖον λῴοιξα, καὶ ἀδὲν ἧττον λῶ τε καὶ
εἶλω φιλόδοφος, ὅτως ἀδὲ ἱδρεὺς δημόσιος
εἶν βάλομαι, οὐχ ἅπας ἅπαντα δωάτω.
ἐγὼ συγχυόμιλος ἐμαυτῷ, καὶ δὰ νοῦ
τῷ θεῷ, καταβὰς ἀπὸ θεωρίας, δωάμαι συ
νασίας δὴ ἀχρήστος ποιεῖδαι, πρὸς γῶν καὶ
δύο, καὶ ἀδὲ τάττας ἀγυλαίας· ἀλλ' εἴλυδε
εἶγν, ἢ φύσεως λαχόντες, ἢ ἀγωγῆς ζυτυχή
σαντος, ὥδε νῦν τεθαυμακγάναι πρὸ σώμα
τος, ἀλλὰ μὴ δὰ πολλῶν πραγμάτων ἀ
πῆλομος, μετὰ δὲ ἐμαυτοῦ βασάνης, χρυσί
μλω ἂν τῷ καιρῷ χρήσιμος. καταχωννύ
μλος δὲ ἐπ' αὐτῷ, ἐμαυτῷ τε ἰδιλύσιμος
εἰμί, καὶ τῷ πραγμάτων ζημίαν ποιῶ. ὀγαρ
ὄδι, μισᾶν ζα καλῶς ζι ποιεῖν· ἀλλ' ὁ μὲ πα
σι τῇ γνώμι δεδυμλνα ποιῶν, ἄθυμος ὀρ
χεῖ πρὸς τὴ πρᾶξιν ἧς προσλῶναι δεῖ. ὅσις
δὲ πρὸς ἣν σχολὴν ἀνοικείως ἔχει, κὴ ἀκ ἔσιν
ὅπως τῷ σχολάζοντι χρήσαιτο, αὐτὸ ἢ δ' παῦ
ὅπερ ὄδι δημωφελέσατος ἄνθρωπος, πολυ
χωροτάτη ψυχὴ ταῖς ἁπάντων ἀρκοῦσα φρον
τίσιν. ὅσις ἐπφδὴ ποιφυκγν ὅτω τις βέλεῖ,
ὁ τοιοῦτος καὶ χάριν εἰδείη τοῖς ἐλκύσασι
αὐτὴν

modum nec philosophus fui publicus, neque theatri spectaculis deditus, neque ludum literarium aperui, atque nihilominus & eram & essem philosophus, ita neque sacerdos publicus esse uolo. Non omnis omnia potest. Ego mecum conuersatus, & mente cum Deo, descendens à contemplatione diuinoque cultu, non inutiles possum habere conuentus, cum uno aut altero: neque his gregarijs, sed si qui uel eam sortiti sunt naturam, uel ita feliciter sunt instituti, ut mentem corpori anteponant. Quin & post longum interuallum negocia tractans mea cum facilitate, possem temporum opportunitati esse commodus: obrutus autem ab ipsis, & mei ipsius obliuiscor, & negocijs infero damnum. Neque enim fieri potest, ut quæ quis oderit, benefaciat: sed qui non toto animo decreta facit, mœstus accedit ad actionem, cui præsidere debet. Cuicunque autem cum ocio quidem non bene conuenit, neque ocium agens quicquam est utilis, totum autem id est, quicquid est, is utilissimus populo homo est, capacissima anima, omnium curis sufficiens. Quisquis tali præditus est ingenio, atque uult, talis etiam gratiam haberet, ipsum

ad

αὐτὸν ἐφ' ἑαυτὰς πόθεν ἀσεσιν. ὑπὸ θεσ-
γὰρ αὐτὸ τῇ φύσει χαρίζονται, καὶ μέγι-
στον εἰς τὸ καταρθοῦν ἐφόδιον, ἡ φιλία τοῦ
πράγματος. ἀξιαπιστέος οὖν ἅπασιν ὑ-
μῖν ὁ λυσιτελέστερος ἄνθρωπος. καὶ ἀνθα-
ρετέος ἡμῶν, οἳ μόνοι μόλις σωζόμεθα, τὰ
πεπραγμένα, ὁ δ' ἰδιότιμήπω γέγονεν, ἄξιον
ὄν, μηδενὶ γνώεσθαι, πολλὰ τῶν δ' ἐόντων
ὁ χρόνος ἀξιάπιστα καὶ διορθώσατο· ὀχ ἅπαν-
τα πρὸς παράδειγματα γίνεται. καὶ τῶν
γνωμῶν ἕκαστον, ἀρχὴν ἔχει. καὶ περὶ γε-
νέσθαι μήπω γνώμονος ὤν, ἀξιῶ τόρον ὄν
τοῦτιμᾶσθαι δι' συνηθείας τὸ χρήσιμον,
ἡμεῖς ἀρχὴν δώσομεν ἔθει βελτίονι. ἀνθαρε-
τέος οὖν ἡμῶν, ἢ μεθ' ἡμῶν ἀρετέος. πάν-
τως δ' ἀρετέος ὁ ἄνθρωπος ὅσις ἂν ἦ, πάν-
τως ἐμὲ τὰ πολιτικὰ μακρῷ φανεῖται σο-
φώτερος, καὶ δυνήσεται τὰ δύσκολα ταῦτ'
ἀνθρώπια ὑπὲρ ὑμῶν διαμιλᾶσθαι μὴ μετ-
χειρίζεσθαι. ἀνθρώπῳ εἰ μήπω δοκεῖ, θεῷ δῆ-
που εἰσαῦθις ἀναθώμεθα. διαλύσαι γὰρ ὑπὲρ
τοῦ διαμένειν καὶ μετ' ἀλλήλων βουλεύ-
σασθαι. νυνὶ δὲ οἷς τὸ σωφρονεῖν μεταλ-
θεῖν, τῆς ἀνοίας μανίαν
ἀπώσασθε.

Πρὸς

ad se trahentibus causis. Occasiones enim illius naturæ largiuntur: maximum'que ad rectè faciendum subsidium est, amor negocij. Eligendus igitur omnibus uobis homo conducibilior, pro'que nobis eligendus, qui uix soli seruamur. Quid exclamastis? Non propterea quòd nunquam factum, æquum est, ne nunc quidem fieri. Multas res necessarias adinuenit tempus, & correxit. Non omnia ad exempla fiunt, & unumquidque eorum quæ facta sunt, initium habuit: & antequam fieret, nunquam factũ erat. Aequius est ut utilitas præferatur consuetudini. Demus nos meliori consuetudini initium. Pro nobis ergo quispiam eligendus, aut nobiscum: omnino autem eligendus homo, quisquis sit. Omnino longè me in rebus ciuilibus apparebit prudentior, poterit'que misera hæc humana negocia adire pro uobis & administrare. Proinde si nondum uidetur, hoc quidem in posterum differamus (licebit enim de eo & singulariter & communiter consultare) nunc autem, quamobrem conuentus hic congregatus est, Andronici furorem audite.

Ad

Πρὸς τοὺς ἐπισκόπους. νη

Ἀνδρόνικον τὸν Βερονίκεα τὸν Λιακῆ τῶν τα πόλεως μοῖρα καὶ φιλοτιμίᾳ καὶ ζαφρό τητι, καὶ αὐξηθέντα, καὶ τὴν ἀρχὴν τὸ γνεγκόσης αὐτὸν ὠνησάμην, μήτε ὑγιάζω τις, μήτε λα λέτω χρισιανόν· ἀλλ' ὡς ἀλιτήριος ἂν πο θεῖ, πάσης ἐκκλησίας ἀπελαύνω τανὺ σιος. ὁ δὲ ὅτι γέγονε τῶν τα πόλεως ἐμάτι πλην, μετὰ σεισμόν, μετὰ ἀκρίδα, μετὰ λιμόν, μετὰ πῦρ, μετὰ πόλεμον, ἐπερχο μένων ἀκριβῶς τοῖς ἐκείνων ἐγκαταλείμμα σιν, ἄτοπα κολασκρίων γένη καὶ χήματα, πρῶτος εἰς τὴν χώραν εἰσγνεγκών, ἵν' ἐπι πεῖν, ὅτι καὶ μόνος χρησάμην ἀκτυλήθραι καὶ ποδυσράβλῳ, καὶ πτερίῳ, καὶ ζινολαβί δᾳ, καὶ ὠτάγραν, καὶ χειλοτρόχιον, ὧν οἱ πο λαβόντες τὴν πεῖραν τε καὶ τὴν θέαν καὶ τῷ πό λέμῳ πᾶσαπολόμην, πᾶσά τε κακῶς πᾶσα βγήν ἐμακαρίσθησαν, ἀλλ' ὅτι πρῶτος πᾶς ἐμοῦ ἐμόνος, ὀργῇ καὶ λόγῳ τὸ χρισοῦ ἐβλασφήμησα. ὀργῇ μὲν ᾧ τῇ θύρᾳ τῆ ἐκκλησίας πᾶσε πασάλου σμένων τῶν ἀγ τάγμασα. τοῖς μὲν ὑπ' αὐτὸν πᾶσανομωμένοις, τὸν δὲ ἀσύλα ζαπέζης ἀφελέσθαι τὴν ἱκετείαν. ἀναζεινόμενος ὑπὸ τοῖς ἱδρῶσι τὸ θεοῦ, τοῦτε

ἅπαν

Ad episcopos. 58

ANdronicum Beronicensem, qui mala sorte Pentapoleos & natus & educa- est, creuit'que, patriæ que suæ principatum e- mit, nemo existimet uocet'que Christianum: sed tanquam piaculum Dei, ab omni ecclesia cum tota domo expellatur. Non propterea quòd Pentapoleos extrema fuerit plaga, post terræmotum, post locustas, post famem, post ignem, post bellum denique, illorum reli- quias accuratè aggressus, absurda tormen- torum genera & formas primus in regionem introducens, (posset etiam dici, quòd ijs e- tiam solus usus sit) *dactylethrã, & podostra- ben, & prælum & rinolabida & otagran & chilostrophion, quorum qui antè sunt experti, qui'que ea uiderunt, bello'que prius perierunt, ab ijs qui malè euaserunt, seruati'que sunt, bea- ti sunt dicti: sed quòd primus apud nos & so- lus facto & sermone Christum blasphema- uit. Facto quidem, quòd ianuæ ecclesiæ affixit sua edicta, iniurijs quidem ab ipso præter le- ges affectis sacrosanctæ mensæ confugium supplex præcludens: sacerdotibus autem Dei

Andronici flagitia re- censet.

* Dactyle- thr. &c. no mina sunt instrumen torum, ad torquen- dos digi- tos, pe- desq; na- sumq; & aures & la- bra.

ἃ ἰαὰν φάλαεις ὁ ἀηραγαντῖνος, ἰαὰν κε-
φρῖω ὁ αἰγύπτιος, ἰαὰν σφναχηρεὶμ ὁ βαβυ
λώνιος ὤκνησεν, ὁ τὸ μῶμφας εἰς ἱερσαλὴμ
σὺν ὀνειδίσαντας ἐξενίαι τῇ τῷ θεῷ· ἐκείνῳ
ἐγὼ τῇ ἡμέραν γίγνοιχγίαι φημὶ τ᾽ δύπ-
ρορ σαρὸμ τ᾽ θεσ. ὦδὶ γὰρ ὀνήδισμῶ τ᾽ χρι-
σσ, τὸ λοίσβρορ ἐκεῖνο βιβλίορ ἀχὲ ῥῖ ἱδρᾶς
θύρας ἐκρέματο· ἢ ταῦτα ἐπεὶ σεμ ἥλιος,
ἢ αὐέγνωσαν ἄνθρωποι, ὅτι βορίσ κλαυδίσ
τ᾽ πολιτείας ὠδῆ ροπδίονσος, ἀφ᾽ ὃ πλα-
τος ὦδὶ τῇ ἰσδαίῳ ἡγεμονίαν ἐσάλη· ἀλ-
λὰ τ᾽ δυσεβῆς θεοδοσίσ γρυεᾶς τὰ σκῆπτρα
ῥωμαίῳ ἐχόσης. ἀφ᾽ ἧς ἔλαθεν αὐθρόνι-
νος ἑαυτῷ μνησδύσας ἀρχῶ, τοῦ τὸ ῥῆ πι-
λάτου φρονήματος. γέλως ἰῶ τοῖς πῆισσι τ᾽
ἐπροσδὲξω τὰ γράμματα, καθάπρ ἰσδαί-
οις τὰ πῆαγεγραμμένα τῷ σαρῷ τ᾽ χρισσ.
καίτοι τὸ ἐπίγραμμα τ᾽ σαρσ, γεγονὸς ἀκὴ
γνώμης ὀκ δυσεβῆς, σεμνὸρ ἰῶ ὠδὶ λέξεως,
ὅτ᾽ ὃ βασιλεὺς ὁ χρισὸς ἐκηρύπετο. φῶταῦ
θα ἡ γλῶπα τῆ γνώμη σωίβαινε. τὰ δὲ
δ᾽ ἢ μετὰ ταῦτα τ᾽ πρῶτον ἐσκλίζυμθύωμ
βαρύτερα· ἐπεισὴ γὰρ ἰῶ τινα κατ᾽ ἐχ-
θρου πρόφασιν εὑράμενοι, ἐχθρα δὲ ἰῶ
αὐτοῖς, ὅτι γάμος ὁ μὲν ἑαυτὸ᾽ ἄζων, ὁ δὲ ἐ-
κώλυεν, ἐκείνοις αὐτὸμ τοῖς ἀπ᾽ προπαίοις

ea minatus, quæ neq; Phalaris Agrigentinus, neque Cerphen Aegyptius, neque Sennacherim Babylonius ausus esset, qui Hierosolymam misit, qui conuiciarentur Ezechiæ atq; Deo. Illam ego diem tulisse dico secundam Dei crucem. nam ad Christi opprobrium, cõuicians ille libellus à sacra ianua pependit. Et hæc aspexit Sol, & legerunt homines, non Tiberio Claudio rempublicam procurante, à quo Pilatus ad Iudæorum præfecturam missus est: sed pia Theodosij progenie Romanorum sceptra tenente, à qua latenter Andronicus sibi ipsi magistratum comparauit, sub Pilati animo. Risum commouebant prætereuntibus alterius sectæ æmulatoribus illæ literæ, quemadmodum Iudæis inscriptæ Christi cruci. Quanquam inscriptio crucis, ab animo facta non pio, ueneranda erat in dictionibus, per quam Rex esse Christus prædicabatur. Hic autem lingua cum animo conuenit. Quæ autem consecuta sunt, sunt grauiora ijs quæ antea designauit. Postquam enim occasionem quandam aduersus inimicum repererat (inimicitiæ autem illis erant, quòd nuptias hic quidem affectabat, ille autem prohibebat) illis eum abominandis

λολασκείοις ἀκίζετο, ἃ μὴ πρὸς ἀνθρώπων τῆς δόξης ἔχῃ τὸ χρόνῳ μεταπεσεῖν ὥσπερ ἤρξατο, παύσαιτο καὶ γὰρ οἱ τοῖς μεθ' ἡμᾶς ἀνοήτων τούτων ἡγεμονίας αὐθρονίκης σωθήματα. ἐπὶ δὲ τῶν αὐτῶν οὐ γνώμης, ὅτι ἀδικῶν, ἀλλ' ἀτυχῶν ἐπ' αὐτοῖς καθετείνετο, καὶ τοῦτο πρὸς μεσημβρίας ἐδρᾶτο σταθρώτατον, ἵνα καὶ μόνοις μάρτυσι τοῖς δημίοις ἀπόλοιτο, καὶ τῆς ἐκκλησίαν ἔτνω γινομένῳ αὐτῷ συμπαθῇ, καὶ ἄλλο μηδέν, οἱ δὲ μαθόντες, σύθυς ὡς εἶχον ἐξεδράμοσαν, ἐφ' ᾧ πρὸ καθιζῆσαι καὶ σωφρονῆσαι καὶ τῆς συμφορᾶς, λυπῆσαι πρὸς τῆς ἀνοίας, εἴ πῃ ἐπίσκοποι ὦεν ἐλεῆσαι τε τολμήσειαν, ἄνθρωπον ἀπηχθημένον αὐτῷ. καὶ πολλὰ καὶ πρόφορα νεανιευσάμενος, τὸ θρασυτάτου τῶν ὑπηρετῶν θόντος αὐτὸν ἐρεθίζοντος, ᾧ χρῆσθαι πρὸς τὰς δημοσίας συμφορὰς ὀργάνῳ, ὥρας ἐπέβηκε τῇ μανίᾳ, τῷ ἀθεωτάτῳ φωνῷ εἰπών, ὅπι μάτῳ ὧδε τῷ ἐκκλησίαν ἤλπισε. εἰ δὲ εἷς ἂν ἐξαιρεθείη τῶν αὐθρονίκου χάριν, ἀδ' ὧν εἴπης τὸν πόλαι κρατήσειν αὐτοῦ τὸ χρεών. τοῦτο τῷ ἀπαιδεύτῳ γνώμῃ, ἧς ἀνεφθέγξατο τῷ φωνῷ· μεθ' ἣν ὀλίγον νουθετηθεὶς ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ὥσπερ μέλος ἀνιαρῶς

ἔχων

torquendi instrumentis afflixit, quæ utinam temporis successioni non tradantur, sed cum ipso, quemadmodum cœperunt, desinant: audiant' que posteri, has præfecturæ Andronici tesseras esse. Postquam igitur uir claro genere natus, nullam ob iniuriam, sed infelicitatem, illis rumpebatur, atque hæc in meridie patrabantur intensissimè, ut solis carnificibus testibus periret: cognouisset' que ecclesiam erga eum affici misericordia, nulla quidem alia ex re, sed quòd re cognita confestim ita ut eramus, excucurrimus, ut consolãdi gratia illi assideremus, unà' que ferremus calamitatem: in rabiem actus est, ut audiuit episcopum quendam ausum esse miserari hominem ipsi inuisum. Quumq; multa & iniqua procaciter iactasset, irritante ipsum Thoante, ministrorum audacissimo, quo ad publicas calamitates utitur instrumento, finem imposuit insaniæ, impiissimam' uocem, frustra dicens illum in ecclesiam speraſſe, neminem' que ex Andronici manibus eripi posse, etiamsi quis pedem teneret ipsius Christi. Hanc inerudita sententia ter emisit uocem, postquam non iam admonendus homo, sed quemadmodum insanabile mem-

ἔχῃ ἀκηδῶς ἡμῶν, ἵνα μὴ τῆς κοινωνίας ᾖ τὸ ὑγιαῖνον συμφθείρῃ. ὀλέθριος γὰρ μολυσμός, σφαδάσιμος γίνεται. καὶ ὁ θίγων φαγὼν, ἀκρολαύστου πορφυρᾶς. σὺ δὲ ἂν ἐθέλῃς γνώμῃ καὶ σώματι καθαρὸς τῷ θεῷ· ὧδε τούτοις, ἢ πρὸ λειμαΐνος ἐκκλησία, τάδε πρὸς τὰς ἄπαντα χθὲς γῆς ἑαυτῷ ἀδελφὰς σφατάττει· ἀνδρωνίκῳ τοῖς αὐτοῦ, θόαντι καὶ τοῖς αὐτοῦ, μηδὲν ἀνοιγνύσθω τέμενος τοῦ θεοῦ· ἅπας αὐτοῖς ὅρος ἀκηκλείσθω τοῦ σηκὸς καὶ πρόβολος. ὃς ἔστι τῷ σφαβόλῳ μέρος φῶ πραθέντα, ὃς λαὸν λάθῃ σφᾶς, ἀζηλαύνει. πραϋνῶ δὲ καὶ ἱλάσῃ τοῦτον καὶ ἀρχὴν, μήτε ὁμορόφιον αὐτῷ, μήτε ὁμοβάπεζον γίνεσθαι ἑορτῶν ἢ σφαφορόντως, οἳ μήτε ζῶντας αὐτοὺς προσερῶσι, μήτε τελευτήσαντας συμπροπέμψουσιν. εἰ δ' ἐλῶς ὡς μικροπολίζειν ἀκοκυβαλίσει τὴν ἐκκλησίαν, καὶ δίξεται αὖ ἀκηρύκτως αὐτοῖς, ὡς ὃκ αὐάγκη τῇ πένητι πάθεσθαι, ἴσως χίζας τὴν ἐκκλησίαν, ἵν' μίαν ὁ χρισὸς ἐν βόλεται. ὁ δὲ τοιοῦτος, εἴτε λευίτης ὂν, εἴτε πρεσβύτερος, εἴτε ἐπίσκοπος, παρ' ἡμῖν φῶ αὐ φρονίκῳ μοῖρα τετάξεται· καὶ ὅτε ἐμβαλοῦμεν αὖθις δεξιάν, οὔτε ἀπὸ τῆς αὐτῆς ποτὲ σιτησόμεθα· πολλοῦ δὲ δεήσομεν κοινωνῆσαι

brum à nobis amputandus erat, ne communione & sana pariter corrumperentur. Nam inquinatio contagiosa fit: quiq; scelestum tangit, reatus se facit participem. Oportet autem nos & animo & corpore puros esse Deo. Super hæc, Ecclesia Ptolemaidis, omnibus ubique terrarum suis sororibus edicit hæc: Andronico & suis, Thoanti & suis, nullum Dei fanum aperiatur. Omne illis templum occlusum sit, & adytum atque porticus. Non est Diabolo pars in paradiso: qui etsi latēter subingressus sit, expellitur. Admoneo igitur omnem priuatum ac magistratū, ne tectum cum illo, neque mensam communem habeant: sacerdotes autem uehementius, qui neque uiuentes eos alloquentur, neque mortuos unà deducent. Si quis autem ecclesiam ut paruæ ciuitatis reiecerit, susceperit'que ab ea abdicatos, quæ si necesse non sit pauperi obtemperare: sciat se Ecclesiam dissecuisse, quam Christus uult unam esse. Porrò talis, siue Leuita est, siue presbyter, siue episcopus, apud nos in Andronici sortem constituetur: & neque dexteram illi dabimus, neque in eadem mensa cibum cum eo capiemus. Multum autem aberit, ut in com

τῆς ἀπορρήτου τελεστῆ, τοῖς ἐθελήσασιν ἔχειν μερίδα μετὰ ἀνδρονίκου καὶ θόαντος.

Ανυσίῳ. νθ

Ὠδέδωκα τὴν ὠνῆστολήν, εἰ καὶ φιλόσοφός ἐστι τὴν ψυχήν, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ τὴν τέχνην· ἕως μὲν ἀνύσιός τε πρῆν, καὶ πεντάπολις ἦν, ἔτι πρὸ ἡμῖν ταύτην εἰργάζετο. ἐπεὶ δὲ ὁ μετὰ σὲ χρόνος τοῖς πολεμίοις ἡμᾶς ἀπεδόμενος, δικῶν εἰρήνην ἐποίησεν, ἔγνωκε πλεῖν εἰς ἑτέραν ἀγοράν, ὅπου γλῶττα ὤνιος, τὸ ῥητόρων ἀγώγιμον, τὸν ῥήτορα γνώριμον ποιεῖ. μνήσθεν αὐτῷ φιλίαν ἀνδρὸς, λαχόντος ἀρχεῖν ἐθνῶν. καὶ ναὶ μὰ τὸν φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σόν, ὃν αἰτήσεις τὴν χάριν, εἴσεταί σοι τὴν χάριν, ὅταν ἐπανήκῃ μετὰ τὴν πεῖραν.

Αὐξεντίῳ. ξ

Ἦν γραψωμαί σε φιλίας ἀδικουμένης, καὶ θεοῦ καὶ θείων ἀνδρῶν δικαζόντων, ἁπάσαις αἱρήσω. τίς γὰρ παρενθήκη σοι γέγονα τῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν δυσμενείας; ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνος, οὐδ' ἐμοὶ δοκοῦν, ἐπολιτεύετο κατὰ σαββατίου τῷ μακαρίτῃ φάῳ, σὺ δὲ αὐτὸν λέγων οὐκ ἐπει-

munionem arcani sacrificij recipiamus eos, qui partem habere uoluerint cum Andronico & Thoante.

Anysio. 59

Oratorem ei cõmendat.

IS, cui epistolam dedi, etsi philosophus est animo, rhetor tamen est arte. Donec quidem & Anysius aderat, & Pentapolis erat, eam adhuc apud nos exercebat: postquam autem tempus, quod post te secutum est, nobis hostibus traditis, causarum pacem fecit, decreuit ad aliud nauigare forum, ubi lingua uenalis est, quò ducuntur Rhetores. facito hunc rhetorem notum: compara illi amicitiam uiri, cui gentibus imperare obtigit. Et, per amicitiæ nostræ præsidem Deum, à quo repetes gratiam, habebit tibi gratiam, quum redierit post experimentum. Vale.

Auxentio. 60

Violatorẽ amicitiæ hortatur, ut secum in gratiam redeat.

SIte accusem læsæ amicitiæ, & Deo & hominibus iudicantibus, omnibus uincam suffragijs. Quod enim ego tibi additamentum factus sum inimicitiarum aduersus fratrem? Postquam enim ille (quod ne mihi quidem placebat) in republica aduersatus est Sabbatio, in gratiam defuncti Phai, tuq; illi sermone non

ἔπειθον, ἔτρεψας ἐπ' ἐμὲ τὴν ὀργήν, καὶ ἐποίεις κακὸν ὅσον ἠδύνω. καὶ γὰρ ὀργὴν, τότε μάλιστα ἐπιδείκνυμι τῇ προσκλήσει καὶ διαφορᾶς ἕνεκα οἷς ὅτε ἔξεστιν, ὅτε βούλομαι. ἥ, τε γὰρ ἡλικία καλῶς ποιεῖσθαι μαραίνει μοι τὸ φιλότιμον. ἡ ἱδροί, φασι, νόμοι κωλύουσιν· ἅμα δὲ ὑπομιμνήσκομαι καὶ κοινῶν προφάσεων, καὶ παιδείας, καὶ τῆς ἐν λυρίοις διατριβῆς, ἃ χρὴ νομίσαι τὸ σαββατικὸν δικῶν ἰσχυρότερα. ἄρχε ἡ Φιλίας, ἀγαθὸν πράγματος· καὶ χαῖρε πάρεμοί, ζημίαν ἡγεμονίας τὸ χρόνον, ὃν ἐσιώπησα. πῶς οἴει καὶ τότε διανοήσομαι. ἀλλ' ἐνεκαρτέρουν, ὡς οἷόν τε· πιθοῦ τοίνυν καὶ σὺ διὰ φιλοτιμεῖσθαι κακόν.

Πυλαιμένει. ξα

Ἀπόδα μεγάλων τὴν αἰγυπτίων ὀλίγην ὑποβεβλῆσθαι σῶμα, ἀλλ' οἷον αὐτὴν ἐὰν μόνον σῶμα λάβῃ, ἀστεῖος ὁ παχυχάρφος ἰδεῖν, ἔπεισε πᾶν ἡμῶν, ὅπως νικήσαιμεν τὸν μεγάλων ἀρχείων ἕδρᾳ καθεύδοντα. ταύτην ἐπανέχομεν ὀξέων, ἀπολέσθαι αὐτῷ δῶρον. ὁ δὲ ἐν τῷ πρὸς τὴν θρακῶν χιόνα πᾶν βαλλόμενον, τοιοῦτα χαρίζεσθαι. νῦν δὲ ἐκπέμπω· τότε γὰρ ὁ κατέλιπον. σὺ δὲ σώσεις αὐτῷ, μετὰ δὲ ἀπολογίας, ἧς αὐτὸς ἔσῃ μάρτυς,

αὖ

persuasisti. conuertisti iram super me, fecisti q; mihi mala quæcunque potuisti. Atque ego (tunc enim licebat) suscepi denunciationem dissidij. Nunc autem neq; licet, neq; uolo. Nam ætas bene mecum agit, extinguitq; ambitiosam contentionem, & sacræ (aiunt) leges prohibent. Simul autem in mentem mihi uenit communis educationis, eruditionisq;, conuersationisq; Cyrenis habitæ: quæ fortiora oportet censere Sabbatij controuersijs. Auspicare ergo amicitiam, bonã rem: saluegq; ex me, detrimentum existimante illud tempus, quod silui. Quomodo putas me etiam tunc morsum? sed perduraui, quantum potui. Eiusmodi malum est, ambitiose contendere. Vale.

Pylæmeni. 61

Tapetem Asterio per hunc dono mittit, moram excusans.

MAgnum tapetem Aegyptium, non qualem strato subijciunt, sed qualis solus stratum sit, quum uidisset Asterius actuarius, petijt à nobis, quando me ante magnum palatium dormire oportebat. Hunc promisi me illi relicturum dono, inde exiens. Non enim licebat obiecto Thracum niui talia largiri. Nunc igitur eum mitto, tunc enim non reliqui: tu aũt dabis illi cum apologia, cuius ipse testis eris, si tem-

αὖ ὑπομνηθῆς τ κυρῶν. ἡ πρῶτόν, καθ' ὃς
ἀνεχώρησε τ ἄστεος. ἔστιν ὁ θεὸς δὴ ἡμέρας
πολλάκις. ἡ πῶς ἱκετηρίας ἦσαν οἱ ἄνθρω
ποι πρηνεῖς οἱ πλέοντες. ὁ δ' ἔλαφος ἐκερα
δαίνετο. ᾧ ᾧ νομίζας ἐγὼ τ θάλατταν δὴ
γῆς ἀσφαλέστερον, ἡ δ' πέλαγος, κατατέ
νω δρόμον ὠδὶ τ λιμένα, μηδενὶ λόγῳ δοὺς,
ὃν μὴ τῷ μακαρίτῃ φωτίῳ, ἡ τ τοῦ πόρρω
θεν ἐγκαλῶν, ἡ τῇ χθεὶ σιωπήσας, ὅπ οἰχή
σομαι. ὁ δὲ, αὐρηλιανὸν φίλον ἄνδρα ἡ ὑ
πατον ἀφεὶς ἀπροσαύδητον, ἀκρολόγῳ
πρὶ τ αὐτ, πρὸς τ ἑταῖρον ἀστεῖον. τότε
μ' ὅπως ἐγένετο. εἰ μετὰ τ ἐμὲ ἐκεῖθεν
ἀκρολιμέναι. ἦ τοῦ στενὸς σόλον ἢ ναῦς εἰς τὰ
πὶ θράκης χωρία στέλλετ, ἀλλὰ νεῶ πρῶτον
ὑπὸ ἐμοῦ στέλλετ. νεῶ δ' ὅτε τὸ πρῶτον ἐ
ξεσιν, ἀκροδίδωμι δὲ σοὶ τὸ χρέος. χάρισαί
μοι τ ἄνθρωπον ἐξ ὑρῶν. τοὔνομα μὴ δὴ ἡ
τὸ ὠδῖνα δούμαι, φθαίνω δ' ἡλῶσα· ἀλλὰ δεῖ
πλέω προσθεῖναι γνωρίσματα. γένοιτο γὰρ
ἂν ὡς ὁμώνυμος ἡ ὁμότεχνος. καλεπῶς δὲ
ἅπαντα ταυτῷ συγκυρεῖ. ἀλλὰ γένοιτο δ'
αὐτῷ χρόνῳ, σύρος τὸ γένος, μέλας τὸ χρῶ
μα, τὸ πρόσωπον ἰσχνός, τὸ μέγεθος μέ
τριος. οἰκεῖ παρὰ τῷ βασιλικῷ οἰκίαν,
ἐν τ δημοσίαν, ἀλλὰ τ κατόπιν αὐτ, ἧς

si temporum fueris recordatus, maximè eorum quibus receßi ex urbe. Terram mouit Deus sæpius in die, hominesque plurimi in supplicationibus iacebant proni. Nam solum quatiebatur, in quo ego censens mare atque pelagus tutius esse quàm terram, contendo cursum ad portum, nemini quicquam dicens, nisi defuncto Photio: et hunc procul inclamans, manuque significans, quòd essem abiturus. Hic autem Aureliano amico & cõsule insalutato relicto, de his ipsis se excusauit amico Asterio. Tunc quidem ita factum est. Si uerò post meam istinc profectionem, nauis hunc tertium cursum in Thraciam facit, nunc primùm tamen à me mittitur. Nunc igitur quando primùm licet, reddo per te debitum. Gratificare mihi, hominemque reperi. Nomen quidem tibi iam & officium manifestaui, plura tamen addenda sunt indicia. Posset enim quispiam & idem habere nomen, & eandem exercere artem. Difficulter autem omnia eidem contingunt, sed fieret tamen in tempore. Syrus est genere, colore niger, facie macilentus, magnitudine mediocris. Habitat apud regiam domum, non publicam, sed illam quæ à tergo illius est, quæ prius quidem fuit

Abla-

ἀβλαβίᾳ μὴ πρόσορον ἰῶ, νυνὶ δὲ πλακιδίας δεῖ τῷ ζῷν βασιλέοιν ἀδελφῆς. εἰ δὲ μεζώκησε (γινόμην δ' ἂν) σὺ δὲ, ἀλλὰ μακρὸν ζητήσεις φανερώτερον ἄνδρα, τὴν ἐκ τῆς ἐπαρχίας ἀξίωσιν. ὅτῳ δ' ἔστι τὰ συμμορίας ἀρχὴν τῆς ἀχυρᾶς φωνῆς τὸ ἀσείριον ἐχούσης. εὑρήσεις δὲ σὺ μακρὰν συμμορίαν. ἢν δὲ μὴ ἰῶ ἀσείριος ἔγκλος, ἀλλ' ὦ αὐτοῖς ἶσος, ἢ τέταρτος· νυνὶ δὲ ἀῶ πρῶτος εἶμι, τότῳ δώσεις τὴν παχεῖαν ταύτην δάπανα. μὴ πῶς αὖτ' ἐρεῖς, ἄπαπαῖ μεῖς περὶ τ' χρόνου πῶς σέ. εἰ δὲ βάλῃ, μὴ τὴν ἐπισολὴν αὖτ' ἀναγνώσῃ. χολὴν μὲν ἡμῖν ὁ πόλεμος ὁ δίδωσι, τ' μὴ πῶς ἐκείνου ὧδε λαι· ἐὰν δὲ δίκαιος, δὲ μὲν ἴσως κωλύσῃ, μήποτε ζοσῶτον δώσωθέν ἰᾷ ὅπλα. Τῷ ἡγεμόνι. ξβ

Μιλῶς ἀρεσθῆ ἔπαινον, οὐ εἰσφορὰν μὴν μαρκελλίνῳ τῷ λαμπρωτάτῳ, νυνὶ ὅτε πέπαυται ἀρχῆς, νυνὶ ὅτε χολαὶ ζῇ κολακίας ἅπάσης ὑπόνοια. ὅς τις πᾶν λαβὼν πολεμωμένας τὰς πόλεις, ἔξωθεν μὴ ὑπὸ πλήθους μὴ μανίας βαρβαρικῆς, οὐδὲ θεν ἢ ὑπὸ στρατιωτικῆς ἀταξίας ἔλῃ τ' ταξιαρχῶν πλεονεξίας, ὥσπερ θεὸς ἐπιφανείς, μάχῃ μὴ μιᾷ οὐ πολεμίους, ἐπιμελείᾳ ἢ καθημερινῇ οὐ ὑπηκόους σωφρονεστέρους ἐποίησε. μὴ πρὸς σκιάσῃ ἐπ' ἀμφοῖν τὸ

Ablabij: nunc autem Placidiæ est, sororis regum. Quòd si emigrauit inde (posset enim fieri) at tu Marcum quæres, clarissimum uirum ex primatum ordine. Hic tunc curiæ actuariorũ præerat, in qua & Asterius erat. Inuenies igitur per Marcum eam curiam, in qua Asterius non erat postremus: sed inter eos tertius, aut quartus. Nunc autem primus esse potest. Huic dabis crassum hunc tapetem, dicesque ad eum, quæ nos de tempore ad te diximus. Quòd si uis, & epistolam hanc illi legas. Bellum enim nobis ocium non dat, ut etiam ad illum scribamus. Vt iussti aũt simus, nihil prohibet. Nunquã utinã tantũ ualeant arma. Vale.

Præsidi. 62

Marcellini prefecti uirtutes prædicat.

VIrtutis merces laus est, quam illustrissimo reddimus Marcellino, nunc quando se abdicauit magistratu, nunc quando omnis adulationis uacat suspicio. Qui cum accepisset ciuitates bello afflictas, foris quidem à multitudine, insaniáque barbarica, intus autem à militari confusione, ducumque auaricia, tanquam Deus apparens, uno quidem prælio hostes, cura uerò quotidiana subditos reddidit modestiores, comparauitque in ambobus malis,

νῶν, εἰρήνην ταῖς πόλεσιν. ὑπερεῖδε κερ-
δῶν, ἃ δοκεῖν εἶναι νόμιμα πεποίηκεν* ὁ θεός.
οὐκ ἐπεβούλευσε πλούτῳ. πενίαν οὐχ ὕβρι-
σε· τὰ πρὸς θεὸν εὐσεβὴς, τὰ πρὸς πολι-
τευομένους δίκαιος, τὰ πρὸς δεομένους φι-
λάνθρωπος· διὰ τοῦτο φιλόσοφος ἱερεὺς ἐ-
παινῶν αὐτὸν, οὐκ αἰσχύνεται. παρ' ᾧ μη-
δεὶς εὕρετο μαρτυρίαν χάριτι δεδεκασμέ-
νην. πρεῖναι μὲν οὖν ὑμῖν, καὶ τὸ δικαστήριον
ἐβουλόμεθα. καὶ κοινῇ καὶ καθ' ἕνα πτολε-
μαίων ἕκαστος, αὐτεισηνέγκαμεν ἂν αὐτοῦ
τὸν δυνατὸν, εἰ μὴ τὸν δίκαιον ἔρανον· ὅτι
λόγος ἔργου* παραπολύτως ἡττῶν ἐστί· πάν-
τως ἂν ἐγὼ καὶ τότε τοῦ κοινοῦ προηγόρευ-
σα. ἐπεὶ δὲ τυγχάνω ὢν ὑπερόριος, γὰρ γράμ-
μασιν αὐτοῦ τὴν μαρτυρίαν κατατιθέμε-
θα, οὐκ γνοχληθέντου, ἀλλ' γνοχλήσαντου.

* ἡ συνή-
θεια.

* παραπο-
λὺ τῆς ἴσης
ἐστί.

Ιωάννη. ξγ

Χρῆσθαι δεῖ ταῖς τῶν δυνατῶν φιλί-
αις, οὐ καταχρῆσθαι.

Τῷ αὐτῷ. ξδ

Μη αἴτει μεγάλα· ἵνα μὴ δυοῖν θά-
τερον, ἢ τυγχάνων λυπῇς, ἢ μὴ
τυγχάνων λυπῇ.

Τῷ ἀδελ-

lis, pacẽ ciuitatibus. Contẽpſit lucra, quæ legitima uideri fecit Deus. non inſidiatus eſt opibus. paupertatem non affecit contumelia: erga Deum pius, erga reipublicæ gubernatores iuſtus, erga indigentes ac rogantes humanus. Propterea philoſophus ſacerdos eum laudare non erubeſcit, apud quem nemo inuenerit teſtimonium beneficio corruptum. Comparere quidem apud uos & iudices uoluimus: & publicè atque priuatim Ptolemæenſium quiſque retuliſſemus ipſi, ſi non iuſtum, ſaltem poſsibile præmium, (nam ſermo longè inferior eſt opere) omnino ego & tunc pro communitate uerba feciſſem: quoniam autem ego extra terminos ſum, illius teſtimonium literis deferimus, non moleſtia affecti, ſed afficientes. Vale.

Ioanni. 63

VTi oportet potentum amicitijs, non abuti. Vale. Gnome.

Eidem. 64

NE petas magna: ne uel conſecutus, contriſtes: uel non conſecutus, contriſteris. Vale. Petendum modicè.

Τῷ ἀδελφῷ. ξι

ΑΜφω τοῦ διονυσίου ἀπέστειλα, ἵνα τῶν βιβλίων, τὸ μὲν ἧς εἰληφὼς, τὸ δ' ἀπειληφώς.

Θεοφίλῳ. ξϛ

ΠΕῦσίν τινα πυθέσθαι σου προελόμενον, ὑπὲρ οὗ πεύσομαι, προαφηγήσασθαι βούλομαι. ἀλέξανδρος ἀπὸ βουλῆς κυρηναῖος, ἔτι μειράκιον ὢν εἰς μοναδικὸν βίον ἐτέλεσε. τῇ δὲ ἡλικίᾳ συμπροϊούσης τῆς μοναδικῆς τὸν κατὰ τὸν βίον γνώσεως, ἠξιώθη μὲν ἐκκλησιαστικῆς διακονίας, ἠξιώθη δὲ τοῦ πρεσβύτερος εἶναι. κατὰ δέ τινα χρείαν ὠθεῖ στρατοπέδου γενόμενος, καὶ ἰωάννῃ τῷ μακαρίτῃ συστὰς (τιμάσθω δὲ πρὸς ἡμῶν ἡ μνήμη τοῦ τελευτήσαντος, ὅτι πᾶσα δυσμένεια τῷ βίῳ τούτῳ συναποτίθεται) τούτῳ συστὰς, πρὶν μὲν στασιασθῆναι τὰς ἐκκλησίας, ὑπὸ τοῦ ἐκείνου χειρῶν ἐπίσκοπος ἀνεδείχθη τοῦ βιθυνῶν βασίνου πόλεως· συμβάσης δὲ τοῦ διαφορᾶς, διέμεινε τῷ χειροτονήσαντι φίλος, καὶ γέγονε τοῦ ἐκείνου στασιωτοῦ. ἐπεὶ δὲ ἡ συνοδικὴ γνώμη κατίσχυσε, χρόνον μέντινα συνέμεινεν ἡ στάσις· τί δ' ἂν διηγοίμην εἰδότι, μᾶλλον δὲ αὐτῷ διῳκηκότι, τὰ πεῖν τὰς γενομένας διαλλαγάς;

ἐπεί τι

Fratri. 65

AMbos tibi misi Dionysios, ut librorum alterum quidem accipias, alterum autem recipias. Vale.

Theophilo. 66

De eo qui apostata factus, impunitate & uenia concessa, ad pristinũ officium non redierat, quærit quid sit statuendum. * Ioanni) Chrysostomo appellato, cui Theophilus non fauebat.

DE re quadã te interrogare uolens, eam prius de qua sum interrogaturus, narrare uolo. Alexãder Cyrenensis, senatorij ordinis, quũ adhuc adolescens esset, ad uitam solitariã se contulit. Cum ætate aũt simul institãtia solitariæ uitæ procedente, dignatus quidem est ecclesiastico ministerio, dignatus aũt est presbyteri gradu. Quũ aũt ob necessitatem quandã ad castra uenisset,* Ioannique beatæ memoriæ cõmendatus esset (sit enim apud nos in honore defuncti memoria, quia omnes inimicitiæ simul cũ hac uita deponũtur) huic cõmẽdatus, prius quidem quàm dissiderent ecclesiæ, sub illius manib. creatus est episcopus Basini, ciuitatis Bithyniæ. Quum autem dissidium incidisset, mansit amicus ei à quo creatus esset, fuitq; ex illius consectaneis. Postquam autem Synodalis sentẽtia prævaluit, aliquãtisper quidẽ durauit dissidiũ. Quid autem ego narrẽ scienti, imò qui ipse factæ præfuit reconciliationi?

ἐπεί τι καὶ βιβλίον ἀνέγνων σοφόν, ὃ πρὸς
τ μακάριον ἐμοὶ δοκεῖν ἀπλοῦν ἔγραφες,
γάλαγον αὐτὸν τῇ καταδοχῇ τ αὐδρῶν· τὰ
μὲν δὴ μέχρι τούτου, ἀλεξάνδρῳ πρὸς σὺ
σωσαποστατας κοινά. ἴδιον δὲ, ἃ μετ' ὀλί-
γων, ὅτι τοτὶ μὲν ἔτος ἤδη τρίτον ἄγκυ,
μετὰ τιὼ ἀμνησίαν ⊂ τὰς διαλλαγάς. ὃ
ἢ δὲ ἐκβάλοιτε τὴ σὺθὺ βιβωνίας, ὃ ἢ σὺλ
λαχόσης αὐτῷ καθιέρας ἐλάβετο. μηθὲ ἢ
πῇ ἡμῖν, ὥσπερ μηδὲν αὐτῷ διαφέρον, ἀλ
καί τις ὡς ἰδιώτη προσφορήται. ἐγὼ μὴ δῆ
ὅτε πόῤῥωθεν γνεῤαφίω τοῖς νόμοις τοῖς ἱε
ροῖς, ὅτε ἤδη μοι καθηκὶ πολλὰ μεμαθηκέ
ναι ωδρύσιν ὅπως γεγονότι τῶ κατηλόγω.
ἀλαθόμην ἢ γέροντας γνίους, ὧν αὐτὸς μὲν
τι ⊂αφὲς εἰδέναι προσποιουμένους, ἀπροθύμ
λιακώτας ἢ μὴ λάθωσι πρός ζυγα κανόνατ
ἐκκλησίας προσκόψαντες, ἢ δίκτ τ παῦτά
πασιν ἀπηνέσθη αὐτῷ προσενηνεγμένος,
ἢ ὥσπερ ἀ⊂αφὲς ὑπονοίας ἀξιμίαν ⊂αφῆ τ
ξγνε κατασκελάζαντας, οἳ μὴ κοινῆς εἰ
γης ἠνέχοντο, ὅτε ἐμεμψάμην, ὅτε ἐμεμ
πάμην αὐτός. οἶδα δῆ οπως ἐποίησα πά
τερ σεβασμιώτατε; ἐκκλησίᾳ μὲν ὅτι ἐδε
ξάμην αὐτ, ὃ ἢ παῖζης ἱερᾶς ἐκοινώνησα·

οἴκοι

Quoniam & librum quendam legi doctum, quem ad beatum (ut mihi uidetur) Atticum inscripsisti, inducens eum, ut à uiris suscipere tur. Ea quidem quæ hactenus facta, Alexandro cõmunia sunt cum alijs defectoribus: proprium aũt, aut cum paucis, quòd hic annus iam tertius præterijt post ἀμνησίαν atq; reconciliationem: hic uerò non rectà profectus est in Bithyniam, neq; cathedram quam sortitus est recepit: manet autem apud nos, quasi nihil sua interfit, etiamsi quis cum ipso ut cum priuato agat. Ego sanè non longo à tempore in sacris educatus sum legibus: neq; iam consentaneum est, me multa didicisse, qui anno superiore nõdum fuerim in hoc albo. Sentiens autem quosdam senes, ne ipsos quidem quicquam certi scire se iactãtes, metu autem correptos, ne imprudentes ad canonẽ quendã Ecclesiæ offendant, & propterea omnino sæuius cum illo egisse, proq; incerta suspicione certã ignominiã aduersus hospitẽ sparsisse, qui eũ nec sub cõmuni tecto sustinuerunt: eos ego neq; reprehendi, neq; sum imitatus. Scis igitur quid fecerim, pater colendissime? In ecclesiã quidem nõ recepi eum, neq; ad sacræ mensæ communionem admisi:

οἶκοι ἢ ἴσα καὶ τοῖς αὐταίτοις ἐτίμησα. ὅς τις ὁ βρόμος καὶ ὑβρις τῶν ἀθηναίων ὁ νῦν· ὅταν τις αὐτῶν ἐφέστιος ἡμῖν γένηται, ὥσαν τι παντὸς ὀργὴ καὶ λόγα ἡμῖν ἔχοντος ὀξυσάμεθα, φλυαρεῖν ἡγόμενοι οὐδ' ὑγχραίνοντας, ὅπη τὰ μὴ βάσα τῆς πόλεως καταβάλλομεν δίκαια. καίτοι γε τοσοῦτο τὰς ἁπάντων φρονήσεις καταμανθάνω ἀφάμενος φόρου, ὥστε μόνος ὑπὲρ τῆς ἁπάντων ἀσχολοῦμαι σχολῆς. ἀλλ' ἐγὼ καλῶ μοι καίστη πρὸς τῷ θεῷ, πλουτεῖν μὲν τόνοις, μὴ πενεσθαι δὲ τιμῶν. ἡ γὰρ ἀλιξανδρου ἢ ἄσσυρ, ὅταν μὴ εἰς ἐκκλησίαν πορεύω, βαλανείω μὲν ἂν, μηδ' ἀμόθεν τῆς ἀγορᾶς ἰδεῖν. συμβαὶ δεῖ δεῖν, ἐστρωσέ τοι βρεπτὸν οὐ ὀφθαλμὸς, ὥ βυβὸς ἐπανθεῖ μοι ἡ τῆς παρειᾶς ῥύθμα. ὑπορβαίνω δὲ τῆς οἰκείαν αὐλῆς, καὶ γρυόμενον ὁμωροφίου, ἅπασι τοῖς εἰκόσι τιμῶ· τί γὰρ οὐ δὲν ἀσύμφωνός εἰμι πρὸς ἐμαυτὸν ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, γε δὲ τρόπῳ τῶν καιρῶν δεδημένα ποιῶμαι; ἀλλὰ τὸ μὲν εἶκω τῷ νόμῳ, τὸ δὲ τῇ φύσει χαρίζομαι, ῥεπούσῃ πρὸς τὸ φιλάνθρωπον. καίτοι καὶ ἀπειθιασάμενος τὴν φύσιν, εἴ τι σαφὲς ἠπιστάμην ὑπὲρ τοῦ νόμου· αὐτὸ δὴ τοῦτό ὅτι τὸ ῥώτημα,

πρὸς

domi aũt æqualem illi cum insontibus honorem exhibui, qui meus mos etiam erga indigenas est, quum eorum quispiam nostras ædes subierit. Omni ab omni opere & sermone honorem habente cedimus, nugari existimantes eos qui molestè ferunt, quòd materna ciuitatis negligimus iura. Quanquam propterea omnium curas in humeris fero, solus que pro omnium ocio sum negocios. Cæterùm bene mihi res habebit apud Deum, quòd plus quidem habeam laborum, minus autem honorum. Et Alexandrum hunc, quum ad ecclesiam progredior, uellem quidem nusquam in foro cernere: quum autem contingit cernere, aliorsum oculos auerto, statimq; rubore suffundor: ingressum autem in ædes meas, constitutum que sub eodem tecto, omnibus honoro officijs. Quid ergo tandem est, quòd mecum ipse non consentiam priuatim & publicè, neutro in tempore decreta faciens? At in illo quidem cedo legi: in hoc autem naturæ gratificor, ad humanitatem propensæ. Quanquam & uim feciſſem naturæ, si quid certi noſſem de lege. Hæc ipsa est quæstio,

πρὸς ὃ δεῖ τῆς αὐθεντίαν τῆς ἀπεστολικῆς διαδοχῆς ἀπεκρίνασθαι ἁπλῶς καὶ σαφῶς· καὶ ἅπερ πυνθάνομαι, ἀλέξανδρον ἐπίσκοπον χρὴ νομίζειν, ἢ μή.

Τῷ αὐτῷ. ξζ

Ἐγὼ δὲ βούλομαι καὶ ἀνάγκη μοι θεία, νόμον ἡγεῖσθαι, πᾶν ὅ, τι ἂν ἐκεῖνος ὁ θρόνος θεσπίσῃ· διατεῖτο καὶ πρόθιμον ἀσχολίαν παραιτησάμενος, καὶ νοσοκομούμενον ἔτι τὸ σῶμα πρὸς τοὺς πόνους ἐκβιασάμενος, καὶ διοδεύσας τὴν ὑπόπτον, ὡς ἀνύπόπτον, ἣν διετείχισεν ὅπλα πολέμια, γέγονα κατὰ παλαιβισκάν τε καὶ ὕδρακα. ἠῶμαι δὲ αὖται πρωταπόλεως, καὶ τῆς διψηρᾶς λιβύης αὐτὰ τὰ μεθόρια· ἐν αἷς τόν, τε δῆμον ἐκκλησιάσας, καὶ γράμματα τὰ μὲν ἀναγνοὺς, τὰ δὲ ἀπεδοὺς (τὰ μὲν γὰρ ἦν πρὸς αὐτοὺς, τὰ δὲ περὶ αὐτῶν πρὸς ἐμὲ) καὶ λόγους διεξελθὼν ὠθιτηδείους εἰς ἀρχαιρεσίαν, εἰς τὸ καὶ πεῖσαι, καὶ εἰ προχωροίη βιαίσασθαι προθέσθαι τὴν περὶ ὠθισκόπου σκέψιν, οὐκ ἐξενίκησα τοῦ δήμου τῆς περὶ τὸν εὐλαβέστατον παῦλον σπουδήν· ἀξιῶπιστεύεσθαι παρὰ πατρός· οὐκ ἦν μοι βουλομένῳ μαίτην δεδραμηκέναι. πολλὰ τι-

μῶντι

ad quam Apostolicæ autoritatem successionis simpliciter oportet respõdere, ac diserte: quẽadmodum & rogo, an Alexandrum censeri oporteat episcopum, an non. Vale.

Eidem. 67

De contrauersijs episcopatus Palæbiscani ad eum refert.

EGo & uolo, mihiq; necessitas diuina est, ut legem existimem, quicquid illa sedes præceperit. Propterea & luctuosa occupatione abiecta, corporeq; adhuc non satis ex ægrotatione confirmato, ad labores adacto, & peragrata suspecta regione, ut non suspecta, quàm hostilia arma obsepserunt, perueni Palæbiscam & Hydraca. Sunt autem uici Pentapoleos, & siticulosæ Libyæ confinia. In quibus & populum in ecclesiam conuocaui, & literas partim legi, partim reddidi (nam partim erant ad eos scriptæ, partim de illis ad me) Et sermones habui idoneos ad Episcopi electionem, adque persuadendum: & si succederet, ad cogendum, ut consideratio de episcopi electione proponeretur: non deuici tamen populi studium erga pijssimum Paulum. Rogo, ut mihi credatur à patre. Nolebam frustra cucurrisse. Multùm offen-

μῶντί με τῷ δήμῳ προσέκοψα. οὐδ' φανε-
ρωτάτους αὐτῶν, εἴ τις ἀνέκραγε μεῖζον, εἴ τις
εὑράμενος ἠρεπίδα, καὶ ἐπαναβὰς αὐτῇ,
καὶ προήγορος ἠξίωσεν εἶναι, καὶ λόγον ἀπέ-
τεινεν, ὡς ὠνίους ὡς συνωμότας, ὑπηρε-
τῶν χερσὶ παραδιδοὺς, ἐκκυλισθῆναι τῆς
ἐκκλησίας ὠθουμένους προσέταξα. συγ-
χεθέντα δὲ αὖθις, καὶ πολλάκις ἀναλα-
βόντε καὶ καταστήσας τὸν δῆμον, διὰ πά-
σης ἦλθον ἐν λόγοις ὁδοῦ, τὸν ἀρχιστρατι-
κὸν ἐκεῖνον θρόνον ἀπεμνύνων, καὶ πεί-
θων ὅτι διὰ τῆς εἰς ὑμᾶς ἀθετήσεως καὶ τι-
μῆς ὁ θεὸς ἀθετεῖται δὴ καὶ τιμᾶται. οἱ
δὲ εὐφήμῳ τε φωνῇ τὸ μακάριον ὄνομα τῆς
σῆς θεοσεβείας ἐπεκαλέσαντο, καὶ πεσόν-
τες ἱκέτευον ὡς πρὸς πρόντα τὰς ἐκβοή-
σεις καὶ τὰς ὀλοφύρσεις ποιούμενοι· τὸ μὲν
οὖν τῶν ἀνδρῶν, εἰ καὶ πέρα προσδοκίας,
ἀλλ' ἔλαττον ἦν· αἱ δὲ γυναῖκες, πρᾶγμα
δυσμεταχείριστον, χεῖρας αἴρουσαι, βρέφη
προτείνουσαι, καὶ μύουσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς,
ἵνα μὴ εἰς ἔρημον τοῦ συνήθους προστάτου
τὸν θρόνον ἐνατενίσειεν, μικρὸν ἐδέησαν
τοὺς τἀναντία πολιτευομένους ἡμᾶς, εἰς
πάθος παραπλήσιον ἐκκαλέσασθαι.

ὅπερ

di populum, me honorantem. Clarissimos ex illis, si quis maiorem sustulit clamorem, si quis inuenit scabellum, id'que conscendit, sermonisq; princeps uoluit esse, sermonem'que produxit, ut uenales, ut coniuratos, ministrorum manibus traditos, ex ecclesia iussi subuersos euolui. Confuso autem rursus, & sæpius in unum retracto ac composito populo, omnem tentaui sermonibus uiam, pontificalem istam sedem uerbis extollens, suadensq; quòd per uestram reiectionem & honorem, Deus ipse reijciatur etiam, & honoretur. Illi autem benedica uoce beatum tuæ pietatis nomen inuocaruut, procidentes'que supplicarunt, quasi ad præsentem exclamationes ploratus'que facientes. Virorum quidem factum, etiamsi præter expectationem, minus tamen erat. mulieres autem, res intractabilis, manus tollentes, infantes pro tendentes, claudentesq; oculos, ne in desertam à consueto præside sedem oculos intenderent, paulũ abfuerunt quin nos quoq; contraria procurantes in cõsimilem affectionem euocarint.

Quod

ὅπερ ἵνα μὴ πάθω, φοβηθεὶς (ἠσθανόμην γὰρ ἀγόμενος) ἔλυσα τὴν ἐκκλησίαν· καὶ εἰς τετάρτην ἥκειν ἐπήγγειλα ἐπαρασάμενος τὰς παλαμναιοτάτας ἀρὰς, εἴ τις ἐμμίσθως, εἴ τις κατὰ χρείαν, ἢ χάριν, ἢ ὅλως, ἰδίᾳ τι διαφερόν αὐτοῦ φθέγξαιτό τι τῶν ἡκόντων εἰς τὴν τῆς ἐκκλησίας παρακοήν. ἧκεν ἡ κυρία· καὶ ὁ δῆμος παρῆν, πάλιν ἐνστάτης καὶ ἐναγώνιος, ὃς οὐδὲ περιέμεινε πεῦσιν. ἀλλ' εὐθὺς ἦν ἅπαντα κυκεὼν φωνὴ παμμιγὴς, ὑπὸ τοῦ λίαν ἐνηχεῖν ταῖς ἀκοαῖς, ἀδιάκριτος. κατασιγαζόντων δὲ τῶν ἱεροκηρύκων, εἰς θρῆνον αὐτοῖς ἀπετελεύτησεν ἡ βοή, καὶ ἦν ἄκουσμα σκυθρωπόν· ἀνδρῶν οἰμωγαὶ, γυναικῶν ὀλολυγαὶ, παίδων ὀλοφυρμοὶ, ὁ μὲν ἔφη πατέρα ποθεῖν, ὁ δὲ υἱόν, ὁ δὲ ἀδελφόν. οὕτως ἐμερίζετο ταῖς ἡλικίαις τὰ τῆς συγγενείας ὀνόματα· ἐμοῦ δέ τι μεταξὺ λέγειν ἠθυχειροῦντος, ἀναδείκνυται γραμμάτιον ἐκ μέσου τοῦ πλήθους, καὶ ἐνεύχεταί τις εἰς κοινὸν αὐτὸ πᾶσιν ἀναγνωσθῆναι· τὸ δὲ ἦν ἐνορκισμὸς πρὸς ἐμὲ, παύσασθαι σὺν βίᾳ τοῦ πλήθους ἀποπειρώμενον, καὶ ἀναθέσθαι τὸ σκέμμα, μέ-

χρις

Quod ne mihi accideret metuens (sensi enim me eò duci) solui concionem: & ad diem quartam redire iussi, imprecatus dirissimas imprecationes, si quis mercede conductus, si quis ob utilitatem aut beneficium, aut omnino priuatim aliquid cum eo habens negocij, loqueretur aliquid, ex uenientibus in concionis audientiam. Venit præfixa dies, populus que aderat rursus ad reclamandum certandum que paratus: qui ne rogationem quidem expectauit, sed statim omnia erant confusa, omnium que uocum commixtio, quæ discerni non poterant, quòd nimis resonarent in aures. Quum autem sacri præcones tacere iuberent, clamor illis in lamentum finiuit, pertriste auditu. Audiebatur enim uirorũ fletus, mulierum eiulatus, puerorum ploratus. Hic se dicebat desiderare patrem, ille fratrem. Sic diui debãtur iuxta ætatẽ cognationis nomina. Me autem interea aliquid dicere conante, ostenditur libellus media ex multitudine: precatúrq; quidam, ut in propatulo omnibus legatur. Is autem continebat obtestationem ad me, ut desisterem uim experiri aduersus multitudinẽ: reijceremq; in futurum rem propositã, donec

χρις αὖ αὐτοῖς ἡ γνώμη πρὸς τὴν μακαρίαν τάτλωσι κεφαλὴν ὑπὲρ τούτου ψηφισμα ποιήσωμαι, καὶ πρεσβευτήν. μᾶλλον δὲ ἐμὸν κατεσκεύασεν ποιήσασθαι συμφορίαν γράμμασιν, ἃ πρὸ ἑβδομάχθων διδάσκουσα· ἐλέγετο τοίνυν καὶ ἐν συνεδρίοις πρὸ τῶν πρεσβυτέρων, ἡ δημοσίᾳ πρὸ τοῦ πλήθους, ἡ τὸ γραμμάτιον αὐτὰ ταῦτα καθ' ἕκαστον διεξιέναι, πάτριον εἶναι καὶ ἀρχολικὸν, ὀρθρίζοντας εἶναι ἡ ταύτας τὰς ἐκκλησίας· ἀρτασιάσαι ἢ αὐτὰς πρὸς ἀρίωνα τὸν μακάριον, προῤῥωτόρων τε ὄντα πρεσβύτων, ἡ ἀτίων ἔχοντα, πρόστατον εἶναι. τοῦτο δὴ ἡδὺ ἡ λοιδόρημα γέγονεν ὑπὸ τῶν ἀξιούντων ἰδρωσύνην πρόσατιν εἶναι * ἀνθρώπους καὶ πολυπράγμονας. ἡ ὅπως ἡ πρέπει ζῶμεν, ἀλλ' ἀφ' ἧς ἀπολιμεῖναι τοῦ δικαίου τῆς τελευτῆς, ἀλλὰ προβαλέσθαι τὸν μακαρίτην σιδήριον· ἐνδυναστεύσας νέος τε ἦν, ἐρέκτης ἀνὴρ, ἀφ' ἧς παρὰ βασιλεῖ βάλωνι στρατείας ἥκων, κατὰ χρείαν ἀγρῶν ἀπιθανώτων ἐμελέας, οἵ τε ἐχθρούς τε κακῶσαι, καὶ φίλους ὀνήσαι. τότε δὲ καὶ ἐπράττει τὰ τῆς αἱρέσεως. πλήθει γὰρ πολιῆσαν. καὶ καιρὸν ἔχων ἡ δεινότης, ὄργανον οὖσα φρονήσεως·

* τὰ εἰς

τοῦτο

donec super ea possint ad tuum beatissimum caput decretum mittere, & legatum. Imò me obsecrarunt, causam eorum agerem literis, ea docentibus quæ ipse doctus essem. Dicebatur uerò & in concilio à presbyteris, & publicitùs à multitudine, & libellus eadem singulatim recitabat: Patrium esse, ac Apostolicum, ut etiam hæ ecclesiæ sint Erythritides. Dissedisse autem eas aduersus beatum Orionem, qui & longæuus erat senex: crimini'que ei dabatur, quòd mitissimus esset (hoc enim iam opprobrium factum est, ab ijs qui sacerdotium uolunt etiam in profanis rebus hominibus præsidere, omniumq; se immiscere negocijs) & postquam produxit uitam, non sustinuisse expectare iusti uiri mortem, sed protrusisse beatæ memoriæ Siderium. Videbatur enim hic & iuuenis esse, ac strenuus uir, ab exercitu imperatoris Valentis ueniens, ob negocium curam'que petitorum agrorum, ualens & inimicis obesse, & amicis prodesse. Tunc autem & prævaluit eligentium eum factio. nam multitudine uincebant, & opportunitatem nactum est ingenij acumen, quod instrumentum est prudẽtiæ.

Hunc

ἐσχηκε δὴ φῶς καὶ μόνον ἀκριβολεῖχθαι πάλαι
βίσκης ἐπίσκοπον· ἀλλ' ὅδε τοῦτον φθέσ-
μως. ἐνθέσμως μὲν δή, ὅσα γε τὴν χειρο-
τονίαν ἥκει, εἰ μήτε φῶ ἀλεξανδρείας κα-
τέσκε, μή τε πρὸ τριῶν φθάδε, καὶ εἰ τὸ σώ-
μα ἅλ χειροτονίας ἐκεῖθεν φέρεται· μό-
νον γὰρ φασὶ δεῖν μακάριον φίλωνα θαρ-
σῆσαι τῷ τοῦ σωτῆρος ἀναστήσειν. φί-
λων ἐγένετο κυρηναῖος, ἐπὶ παλαιστῖνος
ὁ τοῦ νεωτέρου, θεῖός τε καὶ ὁμώνυμος· τὰ
μὲν ἄλλα, ὁποῖον ἂν γένοιτο παιδὸς μα
τοῦ χριστοῦ· τὰ δὲ εἰς τὸ ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι,
θαῤῥαλεώτερος μᾶλλον ἢ νομιμώτερος. ἀλ
λα γὰρ αὐτοῦμαι συγγνώμην, ὧδε τῷ λόγῳ
τὴν ὁρᾶν τοῦ πρεσβύτου ψυχήν· τοσοῦ-
τον μόνον ἀκροᾶσαί τε καὶ ὧδε τοῦ θρόνου
καθίσαι τὸ μακαρίτου σιδήρου. ἀλλ' αὐάγ
κη γὰρ καιροῖς ἀποῤῥησιάσους τῷ ἀκεί
θειαν πρὸς αἰνεῖσθαι· διὰ τοῦτο τὸ πάμμεγαν
ἀθανάσιον συγχωρῆσαί τε τῷ καιρῷ, καὶ
μετὰ πολὺ σκῆσαι γὰρ πολεμαίδι τὸν ἐ
νόντα σμικρὸν ἔτι δὲ ὀρθοδοξίας ἀπιθῆσαι
θάλψαι τε καὶ ὧν πλέον ἀφάψαι, τὸν ὦν-
δρα τοῦτον ὡς μέζοσι πράγμασιν ἐπιτή-
δειον ἐκεῖ διαβιῶναι δεῖ δύσαι, τὴν μητρο-

πολίτην

Hunc unũ & solum institutum esse Palæbiscæ episcopũ, sed ne hunc quidem legitimè. illegitimè enim (quantum quidem à senibus audiuimus) si neque Alexandriæ constitutus est, neque hic à tribus, etiamsi electionis tessera illinc data est. Solum enim aiunt beatum Philonem ausum esse, consacerdotem renunciare. Philon fuit Cyrenensis, iam antiquior, iunioris auunculus & cognominis: & in alijs quidem, qualis esse debeat Christi discipulus: in imperando autem & obtemperando audacior, quàm legum obseruantior. Sed enim ueniam huius sermonis peto à sacra senis anima. Hunc solum, quum aduenisset, renunciasse que, atque in sedem collocasse beatæ memoriæ Siderium. At necesse est, temporibus in quibus loquendi libertas nulla est, exactam transgredi diligentiam. Idcirco & maximum Athanasium tempori cessisse, atque non multo pòst, quum necesse foret Ptolemaide paruam, quæ adhuc inerat, rectæ fidei scintillam fouere atque excitare, uirum hunc ut maioribus idoneum negocijs, illuc descendere iussisse, ut metro-

πολῖτιν ἐκκλησίαν ὠθιτροπεύοντα. γῆ-
ρας δ' αὐτὸν εἰς τὰς κομήτιδας ἐπανήγα-
γεν. οὗ καταλύσας, οὐκ ἔσχε διάδοχον, ὃς οὐ-
δὲ αὐτὸς ὑπῆλθεν ἑτέρου διαδοχήν. παλαί-
σβισκα δὲ καὶ ὕδραξ, εἰς τὴν ἀρχαίαν τά-
ξιν ἐτάχθησαν. καὶ πρὸς τὸ ἐρυθρὸν ἀνε-
λήφθησαν, δόγματι φασὶ τῆς σεβασμίας
σου κεφαλῆς. καὶ τούτῳ δὴ μάλιστα πάν-
των ἐνέκειντο, τῷ μὴ δεῖν ἀθετεῖσθαι τὸν
παρὰ σοῦ θρονισμόν. γράμματα μὲν οὖν,
(ἤτησα γὰρ) οὐκ εἶχον ἀπὸ δεικνύναι. ὑπὸ σκό-
πους δὲ τῶν συνέδρων ἀνίστασαν μάρτυρας.
οὗτοι δὲ ἔφασαν, ἐπιστολῇ πειθαρχοῦντες
ἐκεῖθεν ἡκούσῃ, πεῦσιν περὶ παύλου προ-
τεῖναι τῷ δήμῳ· καὶ δόξαν ἅπασιν ἐπί-
σκοπον ἔχειν, ἀνενέγκαι περὶ αὐτοῦ· τοὺς
δὲ θρονιστὰς ἑτέρους γενέσθαι. καὶ εἴ μοι
δίδως εἰπεῖν, πάτερ σεβασμιώτατε, ἐ-
κεῖνος ἦν ὄντως ὁ καιρός, ὁ τῆς σκέψε-
ως· τὸ γὰρ ἀφελέσθαι, τοῦ μὴ χαρίσασθαι
λυπηρότερον. ἀλλὰ κρατείτω καὶ νῦν
ὅ, τι ἂν δόξειε τῇ πατρικῇ σου κεφαλῇ.
εἰ γὰρ τὸ δόξαν τότε, δίκαιον αὐτοῖς
γέγονε, καὶ τοῦτο πρεῖσχονται, τὸ μη-
κέτι δοκεῖν, τὸ δίκαιον μετατίθησιν.

ὥσθ' ὅτι

politanam ecclesiam procuraret. Porrò senectus eum in uicanas deduxit ecclesias: ubi finita uita, non habuit successorem, qui neq; ipse alteri successerat. Palæbisca uerò & Hydrax in antiquum redactæ sunt ordinem, atque ad Erythri terminum reassumptæ sunt decreto, ut aiunt, colendi tui capitis. Atque hoc præ cæteris maximè urserunt, non oportere repudiare eum qui abs te in sedem sit collocatus. Literas quidem (nam poposci) non potuerunt ostendere, episcopos autem quosdam ex concilio testes produxerunt. Hi uerò dixerunt, epistolæ se isthinc abs te missæ, obtemperasse, rogationem'que de Paulo populo proposuisse: quum'q; omnibus uisum esset, eum habere episcopum, de eo ad te relatum esse: alios autem fuisse, qui eum in episcopalem sedem collocassent. Et si mihi, pater colendissime, dicere concedis, illud erat reuera huius considerationis tẽpus. Magis enim dolet concessa auferri, quàm nõ cõcedere. Verùm præualeat & nũc, quicquid tuo paterno uisum erit capiti. Nã si hoc quod tibi tum uisum fuit, iustum illis fuit, & hoc prætendunt, id quod non amplius tibi uideatur, iustum illud aufert mutat'q;.

ὧδ' ὅτι ἀν γνῶς, οὐκ τῷ πλήθει δικαιον γίνεται. ἀκοὴ γὰρ ζωή. μὴ θανάτος ἡ πρὸς ἀκοήν. διόπερ ὀκ αὐταίρεσι χεῖρας, βαλλ' ἱκετεύσι, μὴ χρὴ ἐνδς ζῶντος αὐτοῖς ἐπι τῷ πατρός, ὀρφανοί. ὅτω γὰρ ὠδὶ λέξεως λέγεσι, κἀγὼ τὸν νεανίσκον ὀκ οἶδα πότερον ἐπαινέσαιμ' ἂν ἢ πρὸ πάντων δυνοίας, ἢ μανίας ἀρίσαιμι. ἢ τέχνης δεῖ μὴ δυνάμεως, ἢ χάριτος θείας, ὅτω αὐ ἀνθρώπους ἀγομαλίσαι καὶ καταδικαγωγῆσαι τὸ πλῆθος, ὥσε τὸν χωρὶς αὐτοῦ βίον, ἀβίωτον ἅπασιν εἶν. διὸ δίξῃ μὴ πρὸι αὐτῶν τῇ φιλανθρώπῳ σου φύσει φιλανθρωπότερα. ἐμοὶ γὲ ἐπαινέτου εἰς ἄσυ, μᾶκες πρόμιμνώτου τὸ πικτέτ' σωμα. ἃ δ' ὃν γὼ ταῖς τέτρασιν ἡμέραις διωκησάμιν, ἃς γὼ τοῖς πρὸς τόποις διέξιμα, τότων ὀκ ἀγνοήσεις, ὃν ἕνα τύπον ἕκασον εὕρετο. καὶ μὴ θαυμάσῃς εἰ ποτὲ τὸν αὐτὸν ἐυτε μὴ κακῶν εἰπεῖν μοι συμβαίη. τὰ γὰρ ὠδὶ ἰοῖς αὐτοῖς ἑκάτερα. τὰ πράγματα γὲ ἐπαινεῖται μὴ ψέγεται. σάσις γὼ τοῖς μὲν ἰσον ἀδελφοῖς, καλὸν μὲν εἰ μηδέποτε φυοιτο. φυεῖσα δὲ καλὸν, εἰ μετὰ μικρὸν τωάοιτο. δ' αὐτὸ δὴ τοῦτο μὴ γραμμασι καταπεμφθῆτι τωιδόμινος, διαιταῖ ἀνεχόμιν.

καὶ

Quare quicquid decreueris, hoc multitudini iustum erit. Obedientia enim uita est, mors aũt inobedientia. Quapropter non tecũ certant, sed supplicant, ne pupilli fieri cogantur uiuente adhuc illis patre. His enim uerbis loquuntur. Atq; ego animi dubius sum, utrũ adolescẽtem laudem ab omniũ beneuolentia, an beatũ prædicẽ. Aut enim artis est & uis, aut gratiæ diuinæ, sic homines in eandem trahere sententiam, multitudinisq; gratiam mereri, ut uitam sine eo se agere nõ posse putent omnes. Quare uideãtur quidem tuæ humanæ naturæ de illis humaniora: mihi aũt redeũdum in urbem est, atq; illic expectabo tesseram eius, quod faciundum est. Quæ uerò in quatuor hisce diebus administrauerim, quas in his locis contriui, non ignorabis, qua horum unumquidque forma inuentum sit. Et ne admireris, si quando eundem nunc laudare, nunc uituperare mihi cõtigerit. Neque enim propter eadem utrumque, res autem laudantur & uituperantur. Dissidium inter fratres in Christo, pulchrum esset si nunquam oriretur: ortum autem, pulchrum, si paulo pòst quiesceret. Propter hoc ipsum literis transmissis obtemperans, arbiter esse sustinui,

καὶ δέδωκα τὰς ἀκοὰς ἀμφισβητήσει τοιᾷ
δε. ἐν ὕδρακι τῇ κώμῃ, χωρίον ἐστὶ, τῆς κώ
μης αὐτὸ τὸ μετεωρότατον, ὃ πάλαι μὲν
ἦν φρούριον ἐρυμνότατον. κατασείσαντος
δὲ τοῦ θεοῦ, γέγονεν ἐκλελειμμένον ἐρείπιον.
τέως μὲν οὖν ὀλίγοις τισὶ τῶν ἑαυτοῦ μερῶν,
εἰς ἑκατέρας χρείας διεσχημάτιστο. οἱ δὲ πα
ρόντες οὗτοι τῶν πολεμίων καιροὶ, διότι
δύναιτ' ἂν ἐκτειχισθῆναι, καὶ εἰς τὴν ἀρ
χαίαν χρείαν ἐπανελθεῖν, τοῦ παντὸς ἄξιον
αὐτὸ τοῖς κεκτημένοις πρέχονται. τοῦτο
τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν, ἤδη δὲ καὶ ἄλλοις, τοῖς
εὐλαβεστάτοις ἐπισκόποις διοσκόρῳ καὶ
παύλῳ τὸ περιμάχητον ἦν. ἐν αἰτίᾳ γὰρ ἐ
πεποίητο τὸν ἐρυθρύτην ὁ δαρδανίτης ἐ
πιβουλότατα σκέψασθαι, ὅπως ἂν τὸ μὴ προ
σῆκον περιποιήσαιτο. καθοσιώσαντα μὲν
τῷ θεῷ τόπον ἀλλότριον, ἁρπάσαντα δὲ οὐ
τω τὴν τῆς εὐσεβείας ὑπόθεσιν, ἤδη χειρὶ
βιαίᾳ προστῆναι τοῦ πανουργήματος. πρὸς
ταῦτα ὁ εὐλαβέστατος παῦλος ἐπεχείρη
σε μὲν αὐτιλογίας κομίσαι τινὰς, ὅτι τε προ
κατεσχήκοι τὸν λόφον, καὶ ἐκκλησίας παλαί
τερον ἀπεδέδεικτο, πρὶν τὸν εὐλαβέστατον
διόσκορον ἀπεδειχθῆναι τοῦ χωρίου δεσπότην.

ἀλλὰ

præbuí que aures disceptationi huiuscemodi. In Hydrace uico prædium est in altissimo uici loco situm, quod olim quidem erat castellum munitissimum: quum autem Deus mouisset terram, factum est derelictæ parietinæ. Hactenus quidem in paucis quibusdam suis partibus, ad utrumque usum conformatum fuit: præsentia uerò hæc hostium tempora, eo quod possit reædificari, atque ad antiquum redire usum, quouis dignum precio illud possessoribus reddunt. Super hoc fratribus nostris, iam autem & alijs, religiosissimis episcopis Dioscoro & Paulo, certamen erat. Reum enim detulerat Dardanites Erythryten, quòd insidiosissimè considerasset, quomodo, quod ad se non pertineret, in suam redigeret possessionem. Consecrasse quidem Deo locum alienum: arrepto autem ita religionis prætextu, iam uiolenta manu dolum defendere. Adhæc, religiosissimus Paulus conatus est contradictiones adferre quasdam, quòd & collem antè possedisset: & prius Ecclesiæ esse declaratus esset, quàm religiosissimus Dioscorus prædij dominus esset constitutus.

ἀλλὰ ἂν μὴ μαλακώτερόν τις ἅπτηται τῆς
ζητήσεως, ταχὺ τἀληθὲς εὔδηλον γίνετ᾽.
* πέφυκεν ὥσπερ οὖν ἅπαν * οὕτω πέφηνεν ἕωλον. τὸ
γὰρ ἐν ὑδιδρομῇ τότε πολεμίων ἐκεῖ συμ-
φυγόντας ἀνθρώπους, εὔξασθαι τἀναγκαῖα,
τοῦτο τὸν τόπον οὐ καθιερεῖ. ἢ πάντα μὲν ὅρη,
πᾶσαι δὲ φάραγγες, ἐκκλησίαι· καὶ οὐδὲν ὅ, τι
φρούριον ἐκφεύγει τὸ δημόσιον εἶναι. ἐν οἷς
ἅπασιν, ὅταν οἱ πολέμιοι προνομεύσωσιν,
* μυστήρια εὐχαὶ καὶ * μοναστήρια γίνοντ᾽. οἰκίαι δὲ ὅσαι
κατὰ τοὺς ἀθέους τῶν ἐξ ἀρείου καιροὺς, εὐχὰς ἐ-
δέξαντο καὶ μυστήρια· ἀλλ᾽ οὐδὲν ἧττον εἰσὶν
ἰδιώτιδες· φυγὴ δὲ κἀκεῖνο, καὶ γὰρ ἐκεῖνοι
πολέμιοι. ἀλλ᾽ ἐγὼ τὸν καιρὸν ἐζήτουν τῆς κα-
θιδρύσεως, εἰ παρὰ διδόντων, εἰ παρὰ συγχω-
ρούντων τῶν κυρίων ἐγένετο. ἀπεδείχθη λαμ-
πρῶς ἅπαντα τἀναντία. τῶν μὲν σκόπων
ὁ μὲν ἤτει λαβεῖν, ὁ δὲ οὐκ ἐδίδου, κύριος
ὤν. τέλος, ὁ μὲν ᾤχετο τὰς κλεῖς ἔχων, ὁ δὲ
ἀνοίγνυσι, καὶ τράπεζαν εἰσφορήσας καθιε-
ροῖ μικρὸν οἰκίσκον, ἐν λόφῳ πλατεῖ. ἀλλ᾽
οὐ γάρ ἐστι παριτητέον ὑδὲ τὸν οἰκίσκον, εἰ
μὴ δι᾽ ὁλοκλήρου τοῦ πλάτους· ὥστε τέ-
χνη τίς ἦν, ἐφ᾽ ὧ τὸν λόφον περιποιήσα-
σθαι. ἐδόκει δέ μοι τὸ πρᾶγμα δεινὸν εἶναι,

καὶ

Verùm si quis non molliter tractet quæstionẽ, statim ueritas eluceſcit, quemadmodum et hoc omne apparuit eſſe friuolum. Nam quòd in hoſtium incurſu illuc confugerint homines, precati'que ſint neceſſaria, hoc locum non facit ſacrum. Alioquin omnes montes, omnesq; ualles eſſent eccleſiæ: nullumq; uſquam caſtellum effugeret, quin eſſet publicum: in quibus omnibus, quando hoſtes prædantur, preces & * myſteria celebrantur. Quin et domus, quæcunque impijs Arij temporibus preces ſuſceperunt, & myſteria, at nihilominus ſunt priuatæ. Nam fuga etiam illuc facta eſt, & illi quoque fuerunt hoſtes. Cæterùm ego tempus inquirebam fundationis, an tradentibus concedentibusq; dominis facta eſſet. Demonſtrata ſunt manifeſtè omnia contraria. Ex epiſcopis hic quidem petijt ſibi dari: ille autem non dedit, quum eſſet dominus loci. Tandem hic quidem diſceſſit, claues habens: ille autem aperuit, illatáq; menſa paruam conſecrauit ædiculam in lato colle. Porrò ad ædiculam tranſiri non poteſt, niſi per integram illam latitudinem. Itaque dolus quidam fuit, ut collis acquireretur. Videbatur autem mihi res atrox eſſe,

myſteria.) ſuſpicor in Græco legendum μυςήρια, non μοναςήρια.

καὶ πέρα δεινὸν, καὶ ἀγαναπτέον, ὁμοῦ μὲν ὑπὲρ τῶν νόμων τῶν ἱερῶν, ὁμοῦ δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς πολιτείας. συγχυθῆναι γὰρ ἅμα πάντα, τοῦτο μὲν εἰ βρότος καὶ νόμος ἐπινοηθείη δημοσίους, τοῦτο δὲ εἰ δεῖ τῶν παναγεστάτων τὰ φαγέδαινα λιμένοιτο, θυσίαι καὶ βάπτεζαι καὶ κατατέτασμα μυστικὸν ἐφόδοις βιαίαις ὄργανα. καὶ πόθι τούτων ἄλκη καὶ φάσει δίεργον. καὶ σωτυχεῖν οὕτως, ὥστε πᾶν ὀλίγους ἅπαντας ἐπισκόπους φῶτα πολεμαίδι τότε σωσθῆναι καὶ τάλανα σκέψιν πολιτικήν. ἀκροώμενοι ἢ τῶν μὲν πρᾶξιν ἐμίσην, τῶν ἢ * μετάσασιν ὄκνον. ἐγὼ ἢ τῆς δεισιδαιμονίαν ἀξιῶ δεδιέναι ἀκρὸν θυσεβείας. κακία γάρ ἐστιν, ἀρετῆς πρόσωπεῖον πεδικειμένη, ἣν φιλοσοφία τὸ πρῶτον ὅσαν τῆς ἀθεΐας εἶδον ἐφώρασεν. ἐγὼ οὖν ἱερὸν μὲν ὅσιον ἡγοῦμαι, τὸ μὴ δικαίως τε καὶ ὁσίως γιγνόμενον. οὕτω γὰρ ἐπέοικε μοι περιεργάζεσθαι τῶν λεγομένων καθέδρυσιν. τὸ γὰρ ὄζειν τὰ χρισάμενον, ὡς ἐπαναγκὲς εἶναι τοῖς τελεστικαῖς ὕλαις τε καὶ φωναῖς, ὥστε μὴ ὁλκαῖς ἐοικέναι φυσικαῖς ἀκολουθῆσαι τὸ θεῖον, ὅπερ ἂν πάθοι πνεῦμα ἐγκώσμιον, ἀλλ' ὥσπερ εἶναι τοῖς

& pluſquam atrox, indignandum' que eſſe, ſimul quidem pro ſacris legibus, ſimul autem & pro uiribus reipublicæ. Pariter enim omnia confundi, partim, ſi modus & lex publicationis excogitetur: partim, ſi per ſacratiſſima, ſceleſtiſſima decernantur, preces & menſa uelumq; myſticum ſi nempe fiant uiolenti incurſus inſtrumenta. Et de his iam & in urbe pronunciatum eſt. Contigit enim ita, ut paucis exceptis, omnes epiſcopi Ptolemaide concurrerent, ob politicam quandam conſiderationem. His auditis, actionem quidem oderam, mutare autem rem cunctabar. Porrò ego ſuperſtitionem diſcernere uolo à pietate. Malicia enim eſt, uirtutis perſonam induta, quam philoſophia tertiam eſſe impietatis ſpeciem deprehendit. Nihil igitur ſacrum neque ſanctum exiſtimo, quod non iuſtè ſancte'que factum eſt. Quare horrorem mihi incuſſit prædicta fundatio. Non enim ſic habent res Chriſtianorum, ut neceſſariò initiatorijs materijs ac uocibus, quemadmodum conuerſionibus quibuſdam naturalibus, ſequatur numen, quod fortaſſe mundanus ſpiritus pateretur: ſed ut adſit imper-

ταῖς ἀπαθέσι καὶ ταῖς οἰκείαις ἕξεσι θεῶν ἁμαρτάνεσιν· ὅπου δὲ ὀργὴ καὶ θυμὸς ἀγνώμων, καὶ λύσσῃ πάθος ἡγεῖται τῆς πράξεως, πῶς ἐκεῖ τὸ σωτήριον τὸ ἅγιον πραγίνεται; ὧν ἐπεισελθόντων, ἐὰν συμβῇ πορνικὸς ἐξοικίζειν. ἐγὼ μὲν δὴ εἶχον ὡς ἀφανόμενος τὴν μετάθεσιν. ὁ δὲ καὶ ἐξηλέγχετο, καὶ πρότερον ὑποχόμενος αὐτὴν ὅρκοις τῶν ὑποχέσεων βεβαιώσαντος, τότε λαβόμενος ἀσμένως ἤλικτὴν ἀποφάσιν ἀπεδίδρασκον. ἀλλ' ἐκεῖνον αὐτὸν ἀπέφαινον ἑαυτῷ δικαστὴν, καὶ τὸν οἰκεῖον ὅρον ἐκβάζειν ἀναγκάζον. αὐταπεμφὺς δ' οὐ μαβίζοντος, ἐπειδὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γνώμης σκέψεως αὐτόθι παρεγγόμου, ἐδόκουν ἐπιβαλεῖν τὰς ὄψεις τῷ τόπῳ, καὶ ὧν διαγνῶναι τὰ τῆς ὑποθέσεως· οὐ πάλιν παρῆν ὁμιλος ὑβρισμόπων ἐκ τῆς παροικίδος, ἄλλα κατ' ἄλλων χρέαν συμπλεγμένων· ἐφ' οἷς ἀπαυθῶν, ἐκάμπτομαι, οἵτε ὅροι διεδέκνυντο, τῆς τοῦ παρδανίτου μερίδα ἀφανῶς ἀφαιρούμενοι, οὐ μαρτυρίαι γεγόνασι, καὶ συγκαταθέσεις τῶν τέως αὐτιλεγόντων, τὸν ὅλαβέστατον διόσκορον, τὸν χωρὶς διαστόλου ἀπέφηναν. ἐγκρινῶ δὴ τὸν ἀδελφὸν διοσκόρου,

γέγονεν

imperturbatis, familiaribusq; Deo animis. Nam ubi ira furorq; inconsultus & contentiosa affectio gubernat actionem, quomodo illic adesset spiritus sanctus? quibus subintrantibus, etiamsi antè inhabitasset, ejicitur. Ego quidem sic affectus eram, ut sententiam laturus pro rei gestæ mutatione: hic autem & conuictus erat, se prius eandem promisisse, promissionem iureiurando confirmante. Hoc lubenti accipiens animo, iam sententiam ferre fugiebam: sed illum ipsum, suum ipsius statuebam iudicem, propriumq; terminum probare cogebam. Illo uerò differente, moramq; faciente, quoniam ecclesiasticæ considerationis causa eò ueneram, oportuit me locum inspicere, eaq; recognoscere quæ ad propositum attinerent. Et rursum cœtus aderat episcoporum, ex circumiacenti regione ob diuersa negocia collectorum, per quos omnes & me, & termini sunt ostensi, Dardanitis portionem manifestè resecantes: éq; senum testimonijs, approbationisque eorum qui huc usque contradixerant, religiosissimum Dioscorum prædij dominum esse pronunciaui. Vrgente autem fratre Dioscoro, necesse fuit

& libellum

γέγονεν ἀνάγκη. ὁ γραμματεῖον τὸ λίθρον εἰς ποινὴν ἅπασιν ἀναγνωσθῆναι, ὅπως τῆς ἁγιότητος τοῦ σοῦ ὁ σύλλαβέστατος παῦλος ἐπεποίητο γνώριμος εἰδυῖα, λωμῳδίαν ὡδὶ τὸν ἀδελφὸν ἀναστενάξω μὴ πλημμελῶ· ἀφ' ἧς ἀναμύσεως πόλεμος, ὁ τῷ κακῶς ἀκάζοντι, τῷ δὲ κακῶς ἀγορεύοντι. ἀλλ' ἔστιν ἅρα μὴ τοῦτο δ' αὐτόθρον ἀγαθόν, τὸ ἀναμύσεως. τὸ μὴ γὰρ ἁμαρτεῖν, θέας ἄπειρος ὅτι καὶ μοίρας μὴ φύσεως. τὸ ὃ ὡδὶ τοῖς δὴ εὖ ἠνομωμένοις ῥύθμα, σωφρονοῦσιν τίς ἂν ἀπεφλύατο. ἅπερ ὑποσὰς ἐπὶ τὸν πρόντος πρᾶγμα τὸς ὁ σύλλαβέστατος παῦλος, ἁπάσης ῥητορείας ἰσχυροτέραν ἀπέφηνε τὴν ἐξ οἰκείας γνώμης μετάνοιαν. τὸ μὲν ὁμολογῆσαί τε ἁμαρτεῖν, μὴ φανῆναι τὴν ἀναιρεῖ λύπην τὴν ὡς ὡδὶ κακοῖς ἀνθαιρέτοις λυπουμένην, πάντας ἡμᾶς δύνασ αὐτῷ καὶ συμπαθεμένους παρέχεσθαι. μὴ τὸ μὲν ἡμέτερον, θαυμαστόν. ἀλλ' ὁ σύλλαβέστατος ἐπίσκοπος διόσκορος, ἐπειδὴ τέως φιλοτιμούμενον ταπεινότερον ἐθεάσατο, τῇ ψήφῳ κατέδυ, ἡσθεὶς τῇ γνώμῃ. καὶ γέγονεν ὡδὶ τῷ συλλαβεστάτῳ παύλῳ, πιεῖν ὑποτόρια βάλειν, καταχεῖν ἢ πρα-

& libellum conuiciatorium in propatulo omnibus legere, quem ad tuam sanctitatem religiosissimus Paulus epistolari fecerat forma, Comœdiam aduersus fratrem, impudentem ac flagitiosam: cuius puduit non eum qui malè audierat, sed qui malè dixerat. Verùm est & hoc alterum bonum, pudere. Nam non peccare, diuinæ palàm est sortis & naturæ: at de non bene factis rubor, modestiæ esse aliquis pronunciauerit. Id quod in præsenti negocio sustinens religiosissimus Paulus, omni rhetorica oratione fortiorem propria sententia demonstrauit pœnitentiam. Nam quòd confitebatur se peccasse, uidebaturq; turpi illo, qui spontanea mala comitatur, dolore affectus: id nos omnes illi beneuolos ac placatos reddidit. At nostrum quidem factum* non est admirabile: sed religiosissimus episcopus Dioscorus, postquam eum qui hactenus ambitiose contenderat, cõspexit humiliorẽ, uincens suffragio, uictus est animo. fuitq; in arbitrio religiosissimi Pauli, facere utrum uellet, retinere aut

* non) οὐ, addendum in Græco puto.

ἢ πᾶσθαι τὸν λόφον τῶ θαυμασῶ δίω-
σκόρω, πολλαῖς γνώμης αἱρέσεσιν, ὧν ὁσὲ
μιᾶς ἂν ἀκολω πῶ ἢ ἐκείνου μετανοίας
ἠνέσχετο. καὶ γὰρ ἀρρώστια μόνον τὸν λό-
φον, καὶ ἀμοιβῆ δοῦναι πᾶν ἄμα τὸ κτῆ-
μα, καὶ ἄλλα πολλὰ πῶσεξεῦρεν, ἐπισλα-
γιλυόμενος αὐτῶ ῤώρας, ἀφ᾽ ὧν ἂν τις
πολήγη χαρίσαιτο. ὁ ἢ ταῦτα μὲν ὤκνη-
σεν δὲ ὑποστελλῶν αὐτὸς τῆ εἰς τὸν ἀδελ-
φὸν δύσκορον γνωμιλίαν ἀνιῶ, καὶ ὡσὶ πῆς
αὐτὸς ἀντικαταστῆσαι, δικαιότητι τῆ κτή-
ματος, ἐχρῆτο πρὸς τῷ λόφῳ καὶ τῶν ἀμ-
πελώνων καὶ τῶν ἐλαιώνων ἐγκρατῆς. τῶρ
δὲ, ἡ μεγαλοφροσύνη κτῆμα αὐτὶ κτήμα-
τος, μεῖζον αὐτ᾽ ἐλάττονος πόδ᾽ γέγονε. κοι-
νὸν ἀμφοῖν ἀγαθόν, ἡ φιλαδελφία. καὶ τὸ
εἶσω χρυσᾶσθαι τῶν νόμων τῶν συναγελικῶν,
οἳ σωεκτικωτάτην τ᾽ γνώμην τῶν ἀγα
πητικῶ διαθεσιν ἀπεφήναντο. γῶ τοῦτο
μόνον ἔδει μνήμης ἀξιῶσαι μιμούσαντα τ᾽
ἀδελφῶν τὰς συμβάσεις καὶ τῆ ὁμονοιαν
ταῦ μέσῳ δὲ πᾶ λιπεῖν, εἴ τις ἐπίσκοπος
ἂν, ἥλω τι παίζας. ἃ γῆ ἐν ἔδει ωεπρά-
χθαι, τῶν τα καλῶς ἔχει λιδύναι τῆ λήθη.
ἀλλ᾽ ἵνα μὴ ταῦτα ἐκ ταύτῶν ὁ ἀδελφὸς

λιόσ-

ut tradere collem, quum admirandus Dioscorus id multis optionibus concessisset, quarum nullius mentionem ante illius pœnitentiã sustinuisset. Nã & tradere solũ collẽ, & pro cõpensatione simul etiam dare omnẽ possessionẽ, atq; alia multa excogitauit, benignè cõcedens illi reditus unde quispiã præoccupatione uideri posset largiri. Ille uerò hæc accipere cunctabatur: rogabat aũt, ut ipse ad eam emptionẽ admitteretur quã frater Dioscorus fecisset, eodemq; iure ijsdemq; conditionibus pro illo constitueretur possessionis dominus. Simul cum colle et uineas & olueta obtinuit. Huic autem animi magnitudo, possessio pro possessione, maior pro minore adfuit, commune ambobus bonũ, fraterna charitas: quod' que intra leges se Euangelicas tenuerunt, quæ charitatem omnia comprehendere præcepta statuerunt. Vnum hoc solum oportebat commemoratione dignari, nempe indicare fratrum concordiam atque unanimitatem: cætera autem quæ interea acciderunt, relinquere, nempe si quis episcopus in aliquo lapsu deprehensus est. Quæ enim non facta esse oportuit, ea rectè traduntur obliuioni. Cæterum ne in omnibus per omnia frater

διόσκορος ἀκρτυγχάνῃ, ταῖς αὐτήσεσιν αὖ
τ δεδωκα τὸ φᾶσιν ἀκειβῶς ἐπεξελθεῖν,
ἵνα μηδὲν ἀγνοήσειεν ἡ σὴ βεοσέβεια, ἣν οὐ
πρὸς φαῦλον, ἀλλ' αὐτὶ παντὸς ἐποιεῖτο,
πειδῆναι δεῖ τ ἀκριβαύτων, ὅτι μὴ ἐπ' ἀδί-
κοις ἐφιλονείκησε. διὰ γὰ τὸν ἄνδρα τάτε
ἄλλα ἐπαινῶ. παύν γαρ μοι πρὸς πρόπα,
κὴ δὴ εἰς τὸν θρόνον αὐδ'ς, ἐπορά γαμαι. κὴ
ναὶ μὰ τὴν φίλλω σε Ⓒ σεβασμίαν λιφα
λλω, πολλὰ οἶμαι χαρὶν ὀφείλειν αὐτῷ σὺν
φὴ ἀλεξανδρεία συμπῶχας, ὧν σὺν ἀγρὸς
ἐκπονεῖ ταχὺ παντα χᾶ γινόμενος, δεῖ ἀ-
πόρων φόρος ἐκλέγων, Ⓒ τοῖς καιροῖς πα
ρισάμενος· τὰ μὲν πρὸ τὴν τ ὑδισκόπων
σαν, ὅτως ἐχώρησεν. ἐπίταγμα ἦ λῶ, ὅ-
πως ἀκόσωμαι καὶ ἰάσονος, ὃς ἔφη πολλὰ
μὴ ἄδικα πρὰ συμπρεσβυτόρε παθεῖν. ὅ-
τως δ' ἔχει διὰ κεῖνα. λαμπωνιαόμ ἰασων
εἶλχν ἀδικίας. ὁ δὲ φθάσας ὁμολογίᾳ τὸν
ἔλεγχον, ἔχει τὴν δίκην, ἐκπλησιασικῶν
σωόδων ἐιργόμενος. καίτοι καὶ δάκρυον
ἐκ μετανοίας ἀφῆκε, καὶ δῆμος ἱκέτης αὖ-
τοῖς δεδο τ ἐζητήσατο. ἀλλ' ἐγὼ * τῷ δεδεγμένῳ ἐ-
γκεκύοις νεκαρτόρηκα. τὸ ἦ λύσαι τὴν αὐθεντίαν,
εἰς τὴν ἱερατικὴν καθέδραν αὖ ἐπεμψα·
πρεσ-

Dioscorus frustretur, illius petitionibus dedi, ut omnia accuratè perscriberem, ne quid tua pietas ignoraret, quam non minimi, sed maximi fecit, cognoscere exeuentibus, quòd non ob res iniustas contenderit. Atque ego uirum & in alijs laudo, ualde enim meis moribus accõmodus est: & ob reuerentiam ergà istam sedem, supra modum admiror. Et, per tuum charum atque colendum caput, multam puto illi gratiam debere commendicos Alexandriæ, quorum agros excolit, citò in omnem partem discurrens, exque sterilibus reditus colligens, nullamque negligens opportunitatem. Episcoporum quidem dissidium ita cessit: mandatum autem erat, ut & Iasonem audirem, qui se multa & iniqua à sympresbytero passum diceret. Sic igitur & illa se habent. Iason reum fecit iniuriarum Lamponianum, qui confessione preuento examine, pœnam fert, excluſus ab ecclesiasticis synodis. Quanquam & lachrymas ex pœnitentia emiserit, populusque supplex illius pœnam deprecatus sit, ego tamen in sententia perseueraui. Soluendi autem autoritatem ad põtificalem cathedram remisi.

τοσοῦτον ἐμαυτῷ συνεχώρησα, εἰ πᾶσαι λαῦσιν λαμπωνιανῷ τὸ χρεών, καὶ ἡ ἀνυσία παρεῖναι δοκεῖ, πᾶσιν ἐφῆκα τοῖς τότε πρεσβυτέροις, κοινωνίας αὐτῷ μετασχεῖναι. μισθοὺς γὰρ ἀρθαίνε δεδεμένῳ ἐμοί. αὖ πρόωδεις δὲ πάλιν* οὐδὲ πῖς αὐτοῖς οὐδόλικος ἔσω. καὶ πρὸς τὸ θεατρισίας σε καὶ φιλανθρωπε ψυχῆς, προμηνύετω σοι συγγνώμης τὸ σώθημα. ὁδὲ γὰρ ὁδὲ ἰάσων παύτα αὐαίπος ἑαυτῷ, πᾶσπετὴς ἄνθρωπος γλῶπαν, φ' ἑτυχῶ αὐδρὶ πᾶσπετεσέρᾳ τῇ χεῖρε· καὶ ὧδε δὴ τὸ λεγόμενον, ἀσφοτάτῳ πράγματος λόγῳ βαρυτάτην ζημωρίαν ὀξέπισε· καὶ πρὸς τῶν ἐγκλημάτων ἃ διείληφε, ταῦτα λαμπωνιανὸς ἔχειν ὁμολογεῖ· καὶ ὁδὲν ἀξιοῖ πρὸς τὴν ναυαγίας ὠφελῆσθαι, τὴν ποιησάσης ἀφανὲς τὸ συμβόλαιον. ἀλλὰ καιρὸν αὐτεῖ, οὐκ ἀναπτὸς ὠνίσις γεγένηται. καὶ ἔφη πάντων ἀμελήσας, ἑνὶ τούτῳ προσέχειν τὸν νοῦν, ὡς ἂν τὰ πλωχικὰ κατατθείτο χρήματα. νομίσματα δὲ ἦν ἑπτὰ καὶ πεντήκοντα πρὸς τοῖς ἑκατόν· αὐοισίου ὄντι καὶ πρὸς τῶν δὲ τῶν γινομένων πρὸς ἡμῖν, ἵνα γινόμενα* πάσιν. ἰδρεῖς ἱδρέας παρανόμων διώκασιν·

*ἐπὶ

*γνώσπαι

ἐὰ μὲν

Tantum autem mihi ipsi sumpsi, si appropinquaret Lamponiano obitus, diesq; fatalis adesse uideretur: omnibus permisi tunc adfuturis presbyteris, ut communione illum participent. Nemo enim ligatus mihi moriatur. Recuperata autem ualetudine, rursus eidem pœnæ obnoxius esto, eq; admiranda humanáque tua anima ueniæ tesseram expectato. Neque etiam Iason omnino, non sibi causa fuit mali. Petulans homo lingua, incidit in uirum petulantiorem manu: & iuxta prouerbium, leuissimæ rei, sermonis, grauissimam pœnam persoluit. Et de criminibus, quæ tractaui, hæc ita habere Lamponianus confitetur. Et nullum uult existimari ex naufragio fructum percepisse: quo factum est, ut contractus perierit. sed tempus petit, quo fructus fiant uenales: seq; dixit, omnibus neglectis, huic uni rei mentem applicaturum, ut pecuniæ mendicatoriæ deponantur. Nomismata uerò fuerunt centum quinquaginta septem. Referendum est & de his quæ apud nos fiunt, ut in posterum non fiant. Sacerdotes à sacerdotib. accusantur legum transgressarum:

εἰ μὲν ὠθὶ ψευδέσιν, οὔπω λέγω· πάντως
δὲ μετ' ὠλβούλου τῆς προαιρέσεως. οὐ γὰρ ἵνα
λάβωσι δίκας, ἀλλ' ἵνα τοῖς ἄρχουσι τῶν στρα
τευμάτων, ἄδικα ἠρέθη μνησεύσωσιν. ὠθὶ
δὲ σοῦ ἐμοὺς ὤμους ἀναβαίνειν ἀνάγκη, τὰ παν
τῶν φορτία. διὸ δέομαι γράφε καὶ διατάττου,
μηδενὶ μηδὲν ἐξεῖναι τοῦτο ποιεῖν. καὶ γὰρ
ἐμοὶ χαριῆ, καὶ τοῖς ἀπραγμονεστέροις καὶ
κακῶς πάσχουσιν ἀμυνεῖς. καὶ πολὺ πλέον
εὖ πεποιηκὼς ἔσῃ τοὺς ἀδικοῦντας αὐτούς,
εἴπερ μεῖζον ἀγαθὸν τὸ μείζονος ἀπηλλά-
χθαι κακοῦ. κακὸν δὲ μεῖζον τοῦ ἀδικεῖσθαι, τὸ ἀ-
δικεῖν. τὸ μὲν ἴδιόν ἐστι κακὸν, τὸ δὲ ἀλλότρι-
ον. ἀλλ' οὔτ' ἐγὼ κατεμήνυσα τίνες εἰσὶ, μή
τ' αὐτὸς εἰ καὶ μάθοις ἐπ' ὀνόματος ἐξελέγ-
ξης τινὰ, ἵνα μὴ ἀπεχθοίμην ἀδελφοῖς, οἷς
εἰ καὶ κατὰ πρόσωπον ἰδίᾳ λίαν ὠθὶ τετί-
μηκα, συγχωρήσει θεός. ἀλλὰ φάνηθι τὸ
πρᾶγμα μόνον μισῶν γε τοῖς πρὸς ἐμὲ γράμ
μασιν. εἴσομαι δὲ σὺν θεῷ μετὰ τοῦ πᾶσιν
ἀλύπου, τὸ μηκέτι προελθεῖν περαιτέρω
τὴν ἀσχημοσύνην ἡμῶν· μὴ γὰρ εἴποι-
μι τῆς ἐκκλησίας. οἰκονομήσασθαι δὲ γὰρ
ἔτι λοιπὸν, καὶ λόγου πεπαύσομαι·
περινοστοῦσι τινὲς βακάντιβοι παρ' ἡμῖν,
(ἀνέξη

an falso quidem, nondum dico, omnino autem insidiso ac inimico proposito. Non enim ut pœnis afficiantur, sed ut exercituum præsidibus iniqua procurent lucra. In meos autem humeros ascendere necesse est omnium onera. Quare obsecro, scribe ac præcipe, nulli quicquam horum licere facere. nam & mihi gratificaberis, quietioribus que & afflictis opem feres. Quin multo maius beneficium conferes in eos ipsos, qui faciunt iniuriam: Siquidem maius bonum est, à maiore liberari malo. Maius autem malum est, iniuriam facere, quàm pati: hoc enim alienum est malum, illud proprium. Cæterùm neque ego iudicaui, qui nam sint: neque tu ipse, etiamsi cognoueris, quenquam arguas nominatim: ut non fratribus fiam inuisus, quos & si in faciem priuatim nimis corripuerim, concedet Deus: sed uidearis rem ipsam duntaxat odisse in literis ad me. Videbo enim, Deo adiutore, absque omnium molestia, ne ulterius progrediatur dedecus nostrum: non enim dixerim Ecclesiæ. Vnum adhuc reliquum est, quod gubernatione indiget: deinde mox sermonem finiam. Oberrant quidam Bacantibi apud nos,

(αὐξήσαμεν μικρὸν ὑποβαρβαρίσαντες, ἵνα δῆλα ᾖ σωφρονεστέρας τῆς πολιτείας φωνῆς, τὸ γνήσιον καὶ ἀναφαντικώτερον παρασησάμενοι) ὅτοι καθέδραν μὲν ἀρδεδιγμένην ἔχειν ὁ βάλλονται. οἵγε τὴν οὖσαν ἀπολελοίπασιν, ὁ κατὰ συμφορὰν, ἀλλ' αὖθαίρετοι μετανάσται γινόμενοι. καρπὸν δὲ τὰς τιμὰς, ἐκεῖ πορίνοσωῦσθαι, ὅπου λαμπρότερον. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ πάτριον σεβασμιώτατε, χρῆναι τούτοις, ὅσοι τὰς οἰκείας ἐκκλησίας ἀπείπανθε, πᾶσαν ἐκκλησίαν ἀπείπασθαι. καὶ πρὶν ἂν ἀπελθόντες, ἐκεῖ κατασήσωνται, μηδ' ὅλως ἐχέσθω θυσιαστηρίου· μηδὲ εἰς προεδρίαν καλεῖν, ἀλλὰ πρωτοραῦν ἀγελαίους ἐν ταῖς δημοτικαῖς καθέδραις, ὅταν εἰς ἐκκλησίαν ἐμβάλωσι· ταχὺ δ' ἂν ἐπανέλθοιεν, εἰ πρὸς τὸ ζημιοῦν δωσύοιεν, ἧς ἀξιοῦσιν ἀπολαύειν ἅπαντα χοῦ μᾶλλον, ἢ οἷ πρόσηκεν. δέξαιντο γὰρ ἐκεῖ μᾶλλον ἢ μηδαμοῦ. καὶ δημοσίᾳ μὲν ὅτῳ προεδρεῖον αὐτοῖς, ὡς ἀντικρυς ἰδιώτας ἂν καὶ τῷ σεμνοτάτῳ Θυθρόνῳ σωθῆναι. ἰδίᾳ δ' ἢ κατ' οἶκον, εἰσόμεθά πως ὅταν ἥκῃ πρὸς τὸ σῆς θεοσεβείας ἀπόκεισις ἐκείνης τὸ πρόσωπον, ἣν πρόφημι ἐρώτησιν παρὰ

Ἀλεξανδρου

(sustinebis enim me, paululùm quid barbarè loquentem, ut per usitatiorem reipublicæ uocem, quorundam malitiam significantius exponam) hi cathedram quidem designatam habere nolunt, sed quam habebant reliquerunt, non ex calamitate, sed spontanei facti peregrini, percipiunt honores, illic oberrantes ubi plus est lucri. Mihi autem uidetur, pater colendissime, oportere eos, quicunque proprias ecclesias repudiarunt, ab omni ecclesia repudiari, & antè, quàm hinc profecti illic constituantur, neminem eorum admittere ad altare, neque uocare ad consessum, sed despicere ut gregarios in popularibus cathedris, quando uenerint in ecclesiam. Citò enim redirent (ad suas ecclesias) si periclitarentur de honore: quo ubique gentium frui malunt, quàm illic ubi conuenit. Magis enim illic susciperent, quàm nusquam. Et publicè quidem ita tractandi sunt, ut palàm priuati, si id etiam tuæ colendissimæ sedi complaceat: priuatim autem & domi sciemus quo nã modo tractandi sint, quũ uenerit mihi à tua pietate responsum ad illam interrogationem, quam feci de

ἀλεξάνδρου κυρηναίου μὲν ἀνδρὸς τὸ γένος, ἱερατευσαμένου δὲ ἐν τινι πόλει τῶν βιθυνῶν. ἧς ἐκπεσὼν, κατὰ δή τινα στάσιν ἐξὸν ἐπανελθεῖν, οὐκ ἐπάνεισιν, ἀλλ' ἡμῖν ἐπιχωριάζει. περὶ τούτου γέγραφα πρὸς τὴν σὴν ἁγιότητα, πᾶσιν ἀκριβῶς ἐπεξελθὼν τοῖς περὶ αὐτὸν γενομένοις, καὶ γνώμην αὐτῶν, οἷς τακτέον τὸν ἄνδρα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἥκει μοι περὶ τούτων ἀντίγραφον, ἀμφίβολος ὤν, πότερον διαπέπτωκεν, ἢ διεκομίσθη τὰ γράμματα μέχρι τῆς μακαρίας σου κεφαλῆς, διείλεγμαι περὶ τούτου πρὸς τὸν θαυμαστὸν διόσκορον τὸν ἐπίσκοπον, καὶ τοῖς τὰ χυγράφοις τὰ αὐτίτυπα δοῦναι τῶν τότε γραφέντων ἐπέταξα, ἵνα εἰ μὴ τυγχάνεις δεξάμενος τῆς ἐπιστολὴν, ἔχοις πρᾶγνοὺς αἰτῆσαί τε, καὶ πρὸς ἐμὲ διαπέμψασθαι τὰ ἀμοιβαῖα. ἐπὶ πᾶσιν εὔχου περὶ ἐμοῦ· περὶ καταλελειμμένου δὲ εὔξου, καὶ τοῖς πᾶσιν ἐρήμου, καὶ δεομένου συνεργείας τοιαύτης· ὡς αὐτὸς ὀκνῶ περὶ ἐμαυτοῦ τι φθέγξασθαι πρὸς θεόν. ἅπαντα γὰρ εἰς τοὐναντίον μοι περιίσταται, διὰ τὴν ῥιψοκίνδυνον τόλμαν· ὅτι ἄνθρωπος ἐν ἁμαρτίαις, ἀπότροφος ἐκκλησίαις, ἀγωγὴν ἑτέραν ἡγμένος, θυσιαστηρίων ἡψάμην θεοῦ.

τοῦ

Alexandro, genere quidem Cyrenensi, episcopo autem constituto in ciuitate quadam Bithyniæ. E' qua per seditionẽ quandam pulsus, quum liceret ei redire, non redit, sed apud nos uersatur. De hoc scripsi ad tuam sanctitatem, omnia accurate recensens, quæ illi acciderunt: petensq; sententiam, quo loco uir habendus sit. Quoniam autem nullum mihi uenit de his rescriptum, animi dubius sum, an literæ sint interceptæ, an usque ad beatum tuum caput perlatæ: collocutusq; sum de hoc cum admirando Dioscoro episcopo: atque actuarijs mandaui, ut darent illi exemplar eorum, quæ tum à me scripta sunt: ut si epistolam non accepisti, posses, hoc cognito ab eo & petere, & ad me uicissim tuas transmittere literas. Denique precare Deum pro me. Nam pro derelicto precaberis, & ab omnibus desolato, ac huiusmodi auxilijs opus habente, quòd ipse cuncter aliquid pro me ad Deum loqui. Cuncta enim mihi in diuersum recidunt, propter temerariam audaciam: quòd homo in peccatis hærens, non exercitatus in ecclesijs, alia institutione institutus, Dei altaria attigerim. Vale.

Eidem

Τῷ αὐτῷ. ξη

Ὠδέδωκα τὴν ὠδιστολὴν, στέλλετρ μὴ ὠδὶ πρᾶξιν, ἣν οὐχ ὅσιον ἐμοὶ διηγήσασθαι. ὅτι δὲ ἀρετὴν ἐκνέας ἀσκεῖ, τοῦτο καὶ θέμις εἰπεῖν, καὶ παντάπασιν ἀληθὲς. ὡς μὲν οὖν ἀγαθὸν ἄνδρα, τιμήσεις. ἣν δὲ ἐγράψατο γραφὴν, οἰκείαν εἱμαρμένην πληρούτω. μηδὲ γὰρ δικαίου ποτὲ φόνου προσάψοιο.

Τῷ αὐτῷ. ξθ

Μέλει γάρ σοι, μέλει σε πενταπόλεως. οὐκοῦν ἐντεύξῃ μὲν ταῖς δημοσίαις ὠδιστολαῖς. ὅτι δὲ κακὰ πλείω καὶ μείζω γέγονεν ἢ φοβεῖ τὰ γράμματα, λέγοντος ἀκούσῃ τοῦ διακομιστοῦ· στέλλεται μὲν γὰρ ὠδὶ συμμαχίαν, ὡς ἐκεῖθεν αἰτήσων· τὰ δὲ τῶν πολεμίων, οὐδὲ τὴν ἔξοδον αὐτοῦ περιέμεινεν, ἀλλ' ἔφθασαν ἐκχυθέντες ἀθρόον κατὰ τὴν χώρας. πάντα οἴχεται, πάντα ἀνήρηται. αἱ πόλεις ἔτι λοιπαί. τὸ μέχρις οὗ γράφω, λοιπαί· τὸ δὲ εἰς τὴν ὠλοῦσαν, θεὸς οἶδε. πρὸς ταῦτα εὐχῶν δεῖ τῶν σῶν· εὐχῶν λέγω, τῶν ἐθάδων, τῶν δυσωπεῖν τὸν θεόν. ἐγὼ πολλάκις ἤδη καὶ τὰ ἴδια καὶ τὰ κοινὰ, μάτην εὐξάμην· τί λέγω

μάτην;

Eidem. 68

Commendaticia.

CVi epistolam dedi, mittitur quidem ob actionem, quam mihi fas non est narrare: quòd autem uirtuti ab adolescentia incumbat, hoc fas est & dicere, & omnino uerum est. Proinde ut bonum quidem uirum honorabis: quam autem litem intendit, suum ipsius fatum impleat. Nunquam enim tu ne iustæ quidem cædi te applicares. Vale.

Eidem. 69

Hortatur ut pro miserijs Pentapoleos deprecetur apud Deum.

CVræ tibi est haud dubiè, & Pentapolis: quare in manus quidem tuas publicæ uenient epistolæ. quòd autem plura maioraq; mala facta sint, si metuis literas, è præsentium latore audies. Mittitur ille quidem pro auxilijs, ut istinc petiturus: at hostes ne illius exitum quidem expectarunt, sed confertim effusi sunt per regionem. Omnia interierunt, omnia uastata sunt: ciuitates adhuc sunt reliquæ. Hucusq; dum scribo reliquæ sunt: quid autem cras futurum sit, nouit Deus. Ad hæc tuis opus est precib. precibus inquam solitis ad placandũ Deum. Ego frequẽter iam & priuatim & publicè frustra precatus sum. Quid dico frustra?

μάτην; εἰς τὸν αὐτὸν μοι πρίσπα). τοιοῦτόν ἐσιν αἱ ἁμαρτίαι, βαρεῖαί τε καὶ πολλαί.

Πρόπλω. ο

ΠΕρυσιν ὀχ ἥκιστά μοι γράμματα πρὸς φιλίας σε χειρός. ἠρίθμησα κὴ τὸν μετὰ τὸ σωτυχόντων μοι κατ' ἐκεῖνο καιρὸν ἁλυσχρῶν. πολλὰ μὲν ὧδε πολλῶν ἐγὼ πέρυσιν ἠνιάθην. ἀλλὰ κὴ ὁ πάντες χθιζῶν, ὅ, τι μοι λοιπὸν ἰὼν τὸ εἰς τὴν ψυχαγωγίαν ἀφέλιμον τῷ παιδίον. εἰ μὲν τὸ αὖ, σωσόν μ' ὑμῖν δύτυχεῖν, ἀπόντι δὲ χαλεπὸν ὠφρᾶναι τὸν δαίμονος. γνώσεσθε δὲ ἧς πρᾳότητος, τὸ δὲ ξαναι τὸ παρ' ἡμῶν σε ἀφαλῶς γράμματα, ὁ μαλφέσατον ἀπὸ θράκης ἀγώγιμον.

Γυλαμσνέι. οα

ΔΙπλοῖ λόγοι λέγονται περὶ σοῦ. φύγα ρᾶν ὁμοῦ μὲν ὧδε θράκης, ὁμοῦ δὲ εἰς ἰσαύρους χράφω, τὸν περιτυχεῖν σε ποώτως, μιᾷ γέ τινι τῶν ἐπισολῶν. ὑπόθεσις δὲ ἀμφοῖν, ἀπαράδαται τὸν φιλτάτην μοι φαλλὼ πυλαμῶνα τὸν φιλόδοφον. τοῦτο γὰρ ὄνομ', ἂν βούλητον, ἂν μὴ βούλητ'. ὁ γὰρ μήποτε *καταχύσει τὸ περφυκότος. σὴ δ' ὁ μὴ σβέσει τὸν ἀπιν θῆρα τὸν θεόπυρος, ἀλλ' ἀνάψει ποτὲ, φιλοχθηρᾶς ἀγωγῆς ὑπορχώμενον.

* καϊσχύσει

frustra? In cõtrariũ mihi cesserunt. Tale quiddam sunt peccata, grauiaq; & multa. Vale.

Proclo. 70

Hic Proclus fuit presbyter Constantinopolitanus, tandẽ creatus episcopus. Eius literarũ desiderium indicat.

AB anno superiore nullæ mihi ueniunt literæ à sacra tua manu. Numeraui & hoc inter ea, quæ mihi illa tempestate molesta contigerunt. Multum enim ego ob multa anno superiore contristatus sum. Verùm huius anni tempestas, unum quod mihi supererat ad solatium, abstulit puerũ. In fatis enim utiq; est, ut te præsente felices simus: absente, malam experiamur fortunam. fiat ergo aliqua consolatio, literarum paterni tui capitis acceptio, preciosissimum mihi onus, quod à Thracia aduehi possit.

Pylæmeni. 71

Salutatio.

DVplex fama de te fertur, quare simul & in Thraciam & in Isauriam scribo, ut omnino te uel una conueniam epistola. Argumẽtum autem ambarum est, ut salutem charissimum caput Pylæmenem philosophum. Hoc enim est, uelit nolit. Nunquam enim contra naturam prævalebit, neque extinguere poterit ignis diuini scintillam: sed accendet aliquando, praua institutione superata. Vale,

Episco-

Τοῖς ἐπισκόποις. οβ

ΑΝδρόνικος τὴν ἐκκλησίαν ψευσάμενος, ἀληθευούσης αὐτῷ πειραθείτω. πρώην, ὅπω πάνυ πρώην, ἥμαρτεν εἰς θεόν· ἐξύβρισεν εἰς ἀνθρώπους· ἐφ' οἷς ἀποκλείσαντες αὐτῷ τὴν πρ' ἡμῖν ἐκκλησίαν, ὑπηγορεύσαμεν πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀδελφότητα γράμματα, τῆς ἐπ' αὐτῷ γνώμην μηνύοντα. τούτων ἔφθασε τῆς * ἀρχιστολικὴν ἱκετείαν προσποιησάμενος, καὶ μετάνοιαν ὑποσχόμενος, ἣν ἅπαντες ἠξίουν με δέχεσθαι, πλὴν ἐμοῦ· ἐγὼ γὰρ ἐδόκουν σαφῶς κατανενοηκέναι τὸν ἄνθρωπον, πάντα ῥᾴδιον εἰπεῖν καὶ ποιῆσαι. ὃς προσεδεχόμην τε καὶ προὔλεγον, ὡς ἐκ τῆς τυχούσης αἰτίας εἰς τὴν φύσιν ἐπανελεύσεται· ὅν γε εἰκὸς ἀτολμότερον ἔσεσθαι προσκεκυφότα ταῖς ἐκκλησίαις πολὺ μᾶλλον, ἢ εἰ μηδὲν ὕποπτον αὐτῷ κατελείπετο. διὰ ταῦτα μὲν οἷος ἦν ἐγκαρτερῆσαι τῷ δόγματι. ὡς ἅμα τάτε πρὸς θεὸν εὐσεβέστερον βουλευσάμενος, καὶ τὰ πρὸς τοὺς πολίτας ὠφελιμώτερον. ἀλλ' ἰταμὸν γὰρ ἀντισχεῖν ἐνία πολλοῖς παλαιοτέροις νεώτερον. πρὸς δὲ δαπανηκόσι τὸν βίον ἱερωσύνῃ, τὸν ὅπω

* ἐπιστολὴν,

πέρυσιν

Episcopis. 72

ANdronicus, qui ecclesiam mendacio fefellit, uera eam dicentem experiatur. Nuper, non admodum nuper, peccauit in Deum, iniurijs petulanter affecit homines: quorum gratia occludẽtes illi nostram ecclesiam, literas ad uestram fraternitatem dictauimus, sententiam de illo nostram indicantes. Has ille præuertit, Apostolicam supplicationem simulans: pœnitentiamq; promittens, quam omnes uolebant me recipere, præter me. Ego enim uidebar mihi, hominem penitus perspexisse, promptum ad quiduis dicendum ac faciendum: atque expectabam paulisper, prædicebamque eum ex leui causa ad ingenium rediturum, quem utique ueri similius erat minus aut surum, inclinantem se ecclesijs, quàm si nihil illi suspectum relinqueretur. Propterea uolebam perseuerare in decreto, ut simul & erga Deum magis pie, atque erga ciues utilius rebus consulerem. Sed improbum erat resistere unum multis, antiquiorib. iuniorem: ijs qui ætatẽ in sacerdotio cõsumpserunt, eum qui anno

De Andronici perfida impietate queritur.

πρὸς ὑμᾶς ἐμμένον τῷ πράγματος. ἔξα δὲ μὴ νοις, μήπω πόθεν πέμψαι τὰ γράμματα, δ' ἐξαδται δὲ ὑπὸ ξηντοῖς, ἐφ' ᾧ μηκέτι μανεῖ ται κατὰ τὸν ὁμοτίμων· ἐφ' ᾧ νοῦν αὐτὸ πάθος τοῦ βίᾳ πρόσηται. καὶ μὴ ἔφιμο ἐσω μὴν τῶν ὅρων οὓς ἔθεν, νεῦ τε ἀπορρῦ ξόμεθα τοῦ ἁμαρτίας, καὶ τοῦ λοιπὸν συ νδυξαίμεθα. ἀναλυσαμένῳ δὲ τὰ δ' ὁμο λογίας, ἡ δίκη μὴν, καὶ εἰς ἅπαντα δ' ημο σιεύθήσεται. φοβοῦμαι αὐαπεθῆναι χρόνου, ὅδε ἐλέγξαι σε τὸν ῥόπον, αὐτὸ πανόρθω τον. ἔδοξε ταῦτα, καὶ πεῖραν αὐτός τε ἔ- * ἡμεῖς φη δ' ὡσειν, καὶ * ἡμᾶς λήψεσθαι δ' ἐδώκε, καὶ ειλήφαμεν· ἐπεὶ δ' ἀφιλόσοφα τοῖς ἔνο θέσεσι δ' ἀπηκριβώξεως. ὅπως τότε δ' ἡμεῖν σις ἐπετόλμησε, ὅπως τότε φόνος ἐγένετο χέ- γετο. πόθι δ' ἀπὸ τούτων ἁλῶνται; πόθι τῶν πεῶν ὧλε ἐπὶ ἐπιμαπικῶν, δ' ἀπὸ τούτων πῶ- χθόνος ἰν; ἀλλὰ μικρὰ ταῦτα, πρὸς τὸν εὖ μεγονότα μέγαν, κἀκῶς ἢ ἀπολόμενον. λεῖται πᾶς ἀνδρὸς λαμπρότατος, ἅπα- σι τοῖς ὅσι λελειτουργηκὼς τῇ πόλει, τῷ πρὸς ἕτερον φθόνου γεγονὼς παραπάλω- μα. ἡτεῖτο χρυσίον· ὁ μὲ δίδοὺς, ἐτύπτετο. καὶ δίδως, ὅτι πόρον δ' ἔδωκεν, ἐτύπτετο.

πὶ γὰρ

superiore nondum rem attigit. Cessi rogantibus, ut nondum literas circummitterem: certis autem eum susciperem conditionibus, ut uidelicet non amplius insaniret contra pares, ut mentem pro affectibus uitæ præficeret. Et siquidem (inquam) intra terminos quos posuisti manseris, & nunc pro tuo peccato Deum precabimur, & in posterum unà tecum precabimur. Retractanti autem conuentionis articulos, pœna manet, & ubiq; publicabitur: tantisper suspensa, dum arguãtur tui mores, quòd sunt incorrigibiles. Placuerunt hæc illi, seq; dixit documentum daturum, nosq; accepturos. Dedit. Accepimus. Auctarium etiam addidit argumentis abdicationis. Nondum tunc bonorum publicatio facta erat. Nondum tunc cædes incepta erat. Quot per hunc sunt in exilio? Quot nuper adhuc locupletes, per hunc mendicant? Sed parua sunt hæc. Cum bene quidem nato, malè autem perdito Magno, iacet clarissimi uiri filius, qui omnibus suis bonis ciuitati inseruiuit, appendix factus inuidiæ aduersus alterum. Exigebat aurum, qui non dedit, uerberabatur: & qui dedit uerberabatur, quòd quæstum inuenisset.

τί γὰρ οὐ τοῖς αὐτοῖς φίλοις, ἀλλὰ τῷ στρατη-
γῷ τὸν ἀγρὸν ἀπέδοτο; διακρύω μὲν ἐγὼ
καὶ τὴν πρανομηθεῖσαν νεότητα, καὶ τὰς ἐ-
π' αὐτῇ ματαίας ἐλπίδας τῆς πόλεως· ἀλ-
λὰ τῆς ἐκείνου νεότητος, τὸ τῆς μητρὸς γῆρας
ἐλεεινότερον, ὅτι δυοῖν ἀῤῥήνων ὁ μὲν οἴ-
χεται φυγὰς δι' ἀνδρόνικον, καὶ οὐδὲ οἶδεν
οἷ γῆς· τὸν δὲ οἶδεν οἷ γῆς κατορώρυχε.
φεῦ τῶν νόμων τῶν συναδικουμένων, παρ'
οὓς ἄρχουσι τῆς ἑαυτῶν, παρ' οὓς ἐπ' ἀρχῇ
διανείζονται χρήματα. τούτῳ μὲν οὖν ἑτέ-
ρους ὑπομελητὰς ὁ θεὸς εἶναι βούλεται. ἡ-
μῖν δὲ ἀπόχρη καθαρεύειν ἐν καθαροῖς. ἐὰν
ἄρα δυνώμεθα, μένειν εἴσω τῶν περιβόλων
τῶν ἱερῶν, ἀκρηλείειν τε τοῖς ἐναγέσι τὰ
παναγέστατα.

Τρωΐλῳ. ογ

Σὺ γὰρ δὴ καὶ φιλόσοφος εἶ, καὶ φιλάν-
θρωπος· οἵ με δεῖ προσανακλαύσα-
σθαι τὰς τῆς ἐνεγκούσης συμφορὰς· ἣν τιμή-
σεις μὲν διὰ πολίτην φιλόσοφον, ἐλεήσεις
δὲ διὰ τὸ τῆς σαυτοῦ φύσεως ἥμερον· δι' ἀμ-
φότερα δὲ πεσοῦσαν ἀνορθῶσαι πειραίσει.
δύνασαι δὲ, ἐπειδὴ σώζειν τὰς πόλεις ἀνθέ-
μιος καὶ φύσιν ἔχει, καὶ τύχην, καὶ τέχνην.
ᾧ πολλῶν

Cur enim non ipſius amicis, ſed Imperatori agrum tradidit? Defleo equidem & iniuria affectam iuuentutem, manesq; ſuper ea ſpes ciuitatis. Verùm illius iuuentute, matris ſenectus miſerabilior eſt: quòd ex duobus filijs alter in exilium abierit propter Andronicum, neque ſciat, quonam gentium: alterum autem ſciat, ubi ſepelierit. Heu leges, ſimul iniuria affectas, præterquas ſuæ patriæ principatum obtinent, præter quas propter principatum ad uſuram accipiunt pecunias. Huic quidem rei alios eſſe curatores uult Deus: nobis autem ſufficit, purè agere inter puros, ſi modò poterimus intra ſacra manere ſepta, occludereque impuriſſimis puriſſima. Valete.

Troilo. 73

Precatur, ut Pētapolitanorum miſerijs Anthemiū ſuccurrere urgeat.

TV ſanè & philoſophus es, & humanus: apud te me oportet patriæ deplorare calamitates: quam honorabis quidem propter ciuem philoſophum, miſeraberis autem propter tui ingenij lenitatem, propter utraque uerò cadentem erigere conaberis. Poteris autem, quoniam Anthemius ad ſeruandas ciuitates & ingenium habet, & fortunã atq; artem.

Anthemiꝰ ſub Theodoſio iuniore præfectus Cõſtantinopoli, omnia dextrè gubernabat, conſilio uſus Troili ſophiſtę, ac aliorũ doctorũ.

ὦ πολλῶν ὑπαρξάντων εἰς ὄνησιν παρὰ θεοῦ, τὸ μέγιστον ἀγαθὸν, οἱ φίλοι. καὶ τοῦτο ἡμῖν ὁ θεὸς τὸ μέγιστον. ὅπως οὖν μὴ μόνον τὰς ὄψεις ἀδιέκλινες, ἀλλὰ καὶ τὸν νοῦν, πανσόφρονα παρεσκεύασε τοῖς πράγμασιν, ὧν ἐγὼ πολλὰ κατέπαυσα δάκρυα. τί γὰρ δεῖ φοινίκων μὲν ὄκ ἄρχουσι φοίνικος, ἐρέτου δὲ λασύρων κοιλόσυροι, αἰγυπτίοις δὲ πᾶσιν μᾶλλον ἢ ἑαυτοῖς, λίβυσι δὲ μόνοις ἑαυτοῖς, ἢ μόνοι λίβυες εἰσὶν αὐθεντόκτονοι, καὶ χωρεῖν ὁμόσε τοῖς νόμοις ἐγνώκασιν. ὧν ὁπόταν πλείω καὶ φοβερώτερα τοῖς πρεσβεύουσι γένηται τὰ πρόσταγμα, τότε μᾶλλον αὐτοῖς αἱ πονηραὶ φύσεις ἐνεκυβέρνησαν. ἔδει μὲν ἁρπάσαι αὐτὴν ἅπαξ τὴν πόλιν τῶν πολεμίων· ὁ δὲ λιμὸς καὶ ὁ πόλεμος, οὕπω παῦσιν ὁδὸν εὗρεν καταλύσεως· ἀλλὰ διατρίβουσι, καὶ καταμηκύνουσιν ἀκμάζουσιν· ἐνταῦθα τὸ λεῖπον εἰς τὸ ταχὺ κατεργάσωμαι πρόσχημα. καίτοι τοῦτ' ὄδιν, ὃ τὸν παλαίφατον λόγιον ἐπεχρησμώδησε τῇ τελευτῇ τῶν ταπόλεως, πατρῴων αὖ καὶ πάππων ἠκούσαμεν, ὅτι φθορεῖ τὰ λιβύων ἡγεμόνων ἀκόντων. αὐτὸ γὰρ τοῦτο τὸ ὄδιν, τοῦ χρησμοῦ τὸ τεμμαχίον.

ἀλλ' ὦ

Cui quum multa ad hoc suppetant à Deo, maximum tamen illi bonum sunt amici, & inter has maximum, Troilus. Vt igitur non solum oculos adhibeas, sed & mentem, uehementer, prorsus attendes literis, quas ego multis imbui lachrymis. Nam cur Phœnices non imperant Phœnicibus, neque Cœlosyri Cœlosyris, Aegyptiíque cuiuis terræ potius quàm suæ, soli autem Libyes suæ? An soli Libyes sunt strenuissimi? & amicè congredi cum legibus nouerunt? Quarum quum plures horribiliores quę transgredientibus propositæ fuerunt mulctæ, tunc magis mala cum illis luserunt ingenia. Oportebat quidem funditus destrui, cum ipsa Cyrene, Pentapolim: ut fames ac bellum, nondum omne quantum oportebat, offecerunt: sed morantur, paulatim que disperdunt. Quare quod reliquum est, ut citò conficeretur, adinuenimus modum. Quanquam hoc est, quòd olim de Pentapoleos fine oraculo proditum est, nos que è patribus auis que audiuimus, quòd res Libycas præfectorum perditura sit malicia. Hoc enim ipsum oraculi fragmentum est.

ἀλλ' εἰ καὶ τὸ ἐπερωτᾶν ἔοικε, ἀναβολὴν ποιήσασθαι μηχανήσομαι. καὶ γὰρ ἡ τῶν ἰατρῶν τέχνη, τὸ μὲν ἀφθαρεῖν ἀνθρώπους, ἐπὶ πολὺ φύσις δέδωκεν, οὐ καθάπαξ λωλύει· ἐμποιεῖ δέ τινα διατριβὴν τῷ χρεών· ὅμοιόν τι καὶ τοῦτο καὶ παρὰ τὴν τέχνης τὴν ἀρχικῆς. βοηθησάτω τῇ φύσει κατὰ τὸ νόον, μὴ μὲν τοι καταπονηθήτω τὸ ἐλεύθερον. μὴ, δέομαι. μὴ γένοιτο τὸ ἀνθεμίου τὸ μεγάλου κομῶν, ἐπαρχίαν ῥωμαϊκὴν ἐκμισῆς ἀνηρῆσθαι τὸ διοικήσεως· εἰπὲ πρὸς αὐτὸ, εἰπὲ πρὸς τὸ λόγων. ὃ σὺ καταπεμφθῆναι τὸν νόμον γέγονας αἴτιος, ὦδε τοῖς πάλαι τὸν πρόσφατον, ὃς ἀνατείνεται πολλὰ μὴ χαλεπὰ τοῖς μνησθύουσι τὴν τῶν γεγενημένων ἀρχήν; πῶς οὖν οὐ νεμεσᾶς τοῖς φιλοπολιτεύμασι τοῖς ἐμοῖς ἐπιβρηγνύναι τὰ σὰ πολιτεύματα; εἰ μὲν οὖν οὐ λανθάνουσιν, ἀδικεῖς· εἰ δὲ λανθάνουσιν, ἀμελεῖς. χρὴ δὲ οὐχὶ τὸν ἄνδρα τὸν ἡγεμονικώτατον, ἀλλ' ἐνὶ τούτῳ μᾶλλον προσέχειν τὸν νοῦν, πῶς ἂν παύσαντας ὡς βελτίστους αὐρεῖσθαι. θεία γὰρ αὕτη καὶ μεγαλοπρεπὴς ἡ πρόνοια, πρὸς ἣν λαπαναῖτον φρόντις εἰς ἐκλογὴν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. ἀλλ' ὦ

πύτῳ

At etiamsi hoc est in fatis, mali tamen dilationem quandam oporteret excogitare. Nam & medicorum ars, ut non moriatur homo, quando hoc naturæ est, nunquam prohibet: moram tamen aliquam adfert fato. Simile quiddam etiam ab arte Imperatoria petimus. Succurrat naturæ aduersus morbum, non quidem approperet interitum: non (rogo.) Non sit hoc magni Anthemij temporum, ut Romana prouincia è medio auferatur imperio. Dic ad eum, dic, rogo per liberales disciplinas. An non tu autor fuisti, ut lex super ueteres noua transmitteretur, quæ multa & atrocia minatur ijs qui sibi patriæ comparant principatum? Quomodo igitur nõ indignaris, contendentibus tuo tempore disrumpere ea quæ in republica sanxisti? Si te quidem non latent, iniuriam facis: si uerò latent, negligens es. At non oportebat esse, uirum imperatorijs uirtutibus instructissimum: sed huic uni præcipuè attendere animum, ut quàm optimi præfecti eligerentur. Diuina enim hæc atq; magnifica prouidentia, in quam insumitur cura, ad boni uiri electionem. Nam in

τούτῳ γὰρ ἔστιν ἔθνους ὁλοκλήρου πεποιῆσθαι φροντίδα. τούτων οὖν εὐθὺς ἀπεγνωκέναι προσήκει τῶν ἐναλλομένων τοῖς νόμοις, παρ' οὓς ἄρχουσι τῆς ἑαυτῶν, παρ' οὓς ἐφ' ἡμῖν ὥσπερ ὑπὲρ κτήμασι διανείζοντες χρήματα. στήσατε τὸ κακόν· ἄρχοντας ἡμῖν νομιμωτέρους ἐκπέμψατε, ἀγνοοῦντας, ἀγνοουμένους· ταῖς φύσεσιν, οὐ τοῖς περὶ ἕκαστον πάθεσι τὰ πράγματα κρίνοντας· ὡς τὰ νῦν ταῦτα καταπλεῖ δεσπότης, ὁ πρώην αὐτιπολιτευόμενος, καὶ τὴν ἐν πολιτείᾳ διαφορὰν ἀπὸ τοῦ βήματος ἀγωνίζεται. ὅσα δὲ ἄλλα παραβλαστάνει κακά. συκοφαντεῖται συμπόσια. καὶ γυναικὶ δίδοται χάρις, ἡ τοῦ πολίτου συμφορά· καὶ κατήγορος ἐκκέλευστος. ὃς δ' ἂν μὴ γράψηται παρανόμων, ἑάλωκεν, εἰ μὴ καὶ πρὶν ἁλῶναι, τὰ τῶν ἑαλωκότων ὑπέμεινεν. ἐθεασάμεθα δεσμώτην ἀπὸ τούτου γενόμενον, ὅτι μὴ τὸν ἄρτι παυσάμενον τῆς ἀρίστης ἀρχῆς, ὑπὲρ κλοπῇ δημοσίων ἐδίωκε. μᾶλλον δὲ τοῦτον οὐδὲ τεθεάμεθα, ἀλλ' ἀπείρητο προσιέναι καθάπερ τοῖς ἐναγέσιν, ἢ τοῖς βασιλέως ἐχθροῖς, ἕως *διέπραξαν τὸ πᾶν ὅσον ἐβούλοντο.

* διεπράξαντο

καὶ τὸν

hoc situm est, ut integræ gentis cura habeatur. Hos igitur statim conuenit reprobare, qui leges calcant, præter quas suæ patriæ dominantur: præter quas, nobis, quemadmodum possessionibus oppositis, mutuò accipiunt pecunias. Sistite malum. Magistratus nobis legum tenaciores emittite: ignorantes, ignoratos: qui res natura, non affectibus erga unumquemque iudicent: ut res has præsentes diuersò modo gubernat dominus, qui nuper diuersum in republica sentiebat, controuersiam que in republica è tribunali disceptat. Quot autem alia suboriuntur mala? Calumnijs patent sympoſia: mulieri que beneficium datur, ciuis calamitas: & accusator præstò est subornatus & impulsus. Qui non accusauerit aliquem legum transgressarum, damnatur, nisi & ante damnationem ea quæ sunt damnatorum sustinuit. Conspeximus uinctum ab hoc: ideo quòd eum, qui modò magistratu optimè gesto se abdicauit, non peculatus reum fecit. Quin potius hunc non conspeximus? sed interdictum erat accedere, tanquam ad execratos, Cæsaris que hostes, donec cõfecerunt omne quod uolebant.

Et solem

κὴ τὸν ἥλιον εἰσέρχεσθαι ἀδιόρθωτοις ἀνθρώποις, ἐφ' ᾧ γραφεῖσιν ἔγραψεν. ἀλλ' ἡμεῖς ἡμετέρα σωφροσύνῃ πόλις γραφεῖσα μὲν τὸ σύρον, πολλὰ δὲ διὰ πολλῶν ὤνατο· καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι κὴ λόγῳ καὶ παιδεῖ τὴν ἀρχὴν διηρέψας, ἐλαθεν ἡμᾶς τῷ ἁπλουστάτῳ τε καὶ ὀνομαστοτάτῳ διὰ σκληρότητα πλείονα χρῆμα ἴσχυσις δημοσίας ψήφοις εἰσφερόμενον· ἐφ' οἷς οὐδεὶς ἐδάκρυσεν, ἐφ' οἷς οὐδεὶς ἀπέδυτο τὸν ἀγρόν. ἐκείνῳ ἄν τις εἰσφορὰν δυσεβῆ δικαίως ἐκάλεσεν, ἣν οὐχ ὕβρεις ἢ μάστιξιν ἄγαγε. τὰ πρὸς τῶν πολιτῶν, φθόνῳ μνήμης τῶν παλαιωθέντων, φθόνῳ πείρας τῶν ὁρωμένων· οὐδὲν οὕτω ἄξιον μῶμον καινόν, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν νόμων αὐθέμιτον ἐκβάλλομεν, ὑπὲρ τῶν νόμων τὸν τούτων φύλακα· ὧν ἄξιον μὲν αἰδεῖσθαι τὴν ἀρχαιότητα. νόμου γὰρ ἰσχὺς τοῦτο σεμνότης. εἰ δέ τῳ δοκεῖ, τῶν διαταγμάτων τὰ νεώτερα, τὴν ὡς ἂν εἴποι τις ἔμψυχον ἐπὶ βασιλείαν ἐπιγραφόμεθα.

Συλαμένη. οΛ

Ἐπαμψάσθω τὸν λόγον ἀπήκριβῶ, καὶ ἀκριβοῦς ὀργασίας. ὃν ἂν μὲν ἐπαινέσῃ συλαμένης, ἡ κεκτημένη τῶν ἀνθρώπων, αὐτὸ

Et solem * uidit certis conditionib. homo, propterea quòd Gennadium accusauit. Atqui nostræ Pentapoli Gennadius Syrus multùm in multis profuit. Et maximum est, quòd rationi ac suadelæ permisso magistratu, ignorantibus nobis, sæuissimorum hominum nominatissimorumq; ob immanitatem, pecunias multas publicis suffragijs in ærarium intulit, propter quas nemo lachrymatus est, propter quas nemo uendidit agrum. Illam illationem iurè piam quis uocauerit, quam non contumelia uel flagrum expressit, coegitq;. Quid autem ciuibus accidit, heu memoriam tristem defunctorum, heu experimentum atrox uisorum. Proinde nihil rogamus nouum, sed pro legibus Anthemio supplicamus: pro legibus harum custodi, quarum par est antiquitatem reuereri. nã legis & hæc honestas est. Porrò si cui placent edicta ordinationesq; iuniores, titulum nobis (ut aliquis dicere posset) uigentis adhuc regni uendicamus. Vale.

uidit) hoc est, è carcere extractus est.

Pylæmeni. 74

MIsi tibi librum Atticæ dictionis, accuratæque operæ: quem si laudauerit Pylemenes, exactissimi homo iudicij, illud

De sua quadã oratione ei iudiciũ defert.

αὐτὸ τοῦτο τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου συνέστησεν. εἰ δὲ μηδὲν φανεῖται σπουδαῖον, ἔξεστι δήπου παίζειν τὰ παίγνια.

Νικάνδρῳ. ος

Τοὐπίγραμμά σου τὸ κλεινόν (πῶς δὲ οὐ κλεινόν, ὅπερ ὁ μέγας ἐπήνεσε νίκανδρος) τῆς χρυσῆς εἰκὼν ἢ κύπριδος ἢ στρατονίκης, ἐπίστασαι πάντως, ὅτι καὶ εἰς ἐμὴν ἀδελφὴν ἐποιήθη παρ' ἐμοῦ τότε, παρὰ τοῦ στίχου μαθών· ταύτῃ τῇ Ἑλτάτῃ μου τῶν ἀδελφῶν, νῦν καὶ τῆς εἰκόνος ἠξίωσα, καὶ τοῦ στίχου, θεοδόσιος ὁ βασιλέως ὑπασπιστὴς συνοίκος, ἕνεκα μὲν τοῦ χρόνου καὶ τῆς ἐν στρατείᾳ προσεδρίας, καὶ ἐπροστάτησε πάλαι. αἱ δὲ σπουδαὶ, πλέον δύναντο τῶν ἐνιαυτῶν. ταύτῃ τε οὖν ὄφελος αὐτῷ γενοῦ καὶ ταῖς δίκαις, εἴ τινες εἶεν αὐτῷ πρὸς ἀνθέμιον, ὀνάσθω δέ τι τοῦ μεγάλου νικάνδρου.

Θεοφίλῳ. ος

Ὀλβιάταις (οὗτοι δὲ δῆμός εἰσι κωμήτης) ἐδέησεν αἱρέσεως ἀπισκόπου, τοῦ μακαριωτάτου πατρὸς ἀθάμαντος τοῦ μακρῷ βίῳ τὴν ἱερωσύνην συγκατα λύσαντος. ἐπεκαλέσαντο δὴ κἀμὲ, κοινωνὸν αὐτοῖς γενέσθαι τοῦ σκέμματος.

καὶ

illud ipsum posteritati commendauit. Sin uerò nullum uidebitur operæprecium, licet utiq; tamen ludere ludicra. Vale.

Nicandro. 75

EPigrãma,* meum inclytum (quomodo enim non inclytum, quod magnus laudauit Nicander) aureæ imago uel Veneris uel Stratonices, scis prorsus & in meam sororem à me tunc factum esse, ex uersu id discens. Huic charissimæ mihi sororum, quam & imagine & uersu dignatus sum, Theodosius Cæsaris satelles contubernalis est: & temporis causa militiæq; præfecturæ, licet olim præfuerit, at studia plus ualent quàm anni. Propter hanc igitur illi prosis: quinetiam in causis, si quæ illi fuerint cum Anthemio, commodum aliquod percipiat à magno Nicandro. Vale.

Commendaticia. In Græco legendum puto μυ, non συ. quod sequentia indicant.

Theophilo. 76

OLbiatis (sunt autem populus uicanus) opus erat electione episcopi, postquam beatissimus pater Athamas cum longa uita & sacerdotium reliquit. Ergo me quoq; aduocarunt, ut consilij essem particeps. Et con-

Antonium ab Olbiatis episcopũ electũ, à Theophilo confirmari petit.

καὶ συνήσθην μὲν ἀνδράσιν, ἐκ πολλῶν καὶ πάντων ἀγαθῶν ποιουμένοις τὴν αἵρεσιν. πολὺ δὲ πλέον ἀντωνίῳ συνήσθην, τῷ καλοκαγαθίας, ὅτι καὶ καλῶν ἔδοξεν εἶναι καλλίων. ὑπὲρ γὰρ τοῦτον ἡ πάνδημος ψῆφος ἠνέχθη· προσεθέντων δὲ καὶ δυοῖν εὐλαβεστάτων ὑπισκόπων τῇ γνώμῃ τοῦ πλήθους, οἷς συνετέθραπτο, καὶ ὧν τῇ θατέρου χειρὶ πρεσβύτερος ἀπεδείκτο, ἐτύγχανον μὲν οὐδ' αὐτὸς ἀγνοῶν πάνυ τὸν αὐτώνιον. ἀλλὰ δι' ὅσων αὐτὸν ἔγνων λόγων καὶ πράξεων, διὰ τοσούτων ἐπήνεσα. προσθεὶς δὲ οἷς ἠπιστάμην καλοῖς, ἅπερ ἤκουσα, φέρω κἀγὼ τὴν ἐμαυτοῦ ψῆφον ἐπὶ τὸν ἄνδρα. καὶ γένοιτ' ἄν μοι βουλομένῳ κοινωνὸν αὐτὸν εἰς τὴν ὁμότιμον ἱερωσύνην προσδέξασθαι· ἑνὸς οὖν ἔτι δεῖ, τοῦ κυριωτάτου μέν τοι τῷ ἱερᾶς σου χειρός. τοῦ τοῦ μὲν ὀλβιάταις δεῖ, ἐμοὶ δὲ εὐχῶν.

Ανυσίῳ.

ΟΥΚ ἐθέλει πραμένειν ἄλληλα τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος. ἀλλὰ νόμῳ φύσεως περιΐσταται. ἐπανελθόντες ἀπὸ τῆς πομπῆς, ἀνδρόνικον κατελαβόμεν.

τῷ αὐτῷ

Et congratulatus quidem sum hominibus, ex multis omnibus´que bonis facientibus electionem: multo autem magis congratulatus sum Antonio, ob morũ probitatem, quòd etiam bonis sit melior uisus. In hunc enim uniuersorum suffragia collata sunt. Assentientibus autem & duobus religiosissimis Episcopis sententiæ multitudinis, quibus commissum erat, quorum´que alterius manu presbyter erat constitutus, ne ego quidem ipse prorsus ignorabam Antonium: sed tamen quantum eum ex sermonibus actionibusq; noueram, tantum laudaui: addens autem bonis quæ sciebam, ea quæ audiui, fero & ego meum in hominem suffragium: meq; uolente fiet, ut recipiatur in participatum æqualis sacerdotij. Vno duntaxat adhuc opus est, principalissimo quidem, sacra nempe tua manu. Hoc quidem opus est Olbiatis, mihi autem precibus. Vale.

Anysio. 77

HAud simul uolunt manere lux & tenebræ, sed naturæ lege inuicẽ cedunt. Reuersi à tui deductione, Andronicum oppressimus.

Eidem.

Τῷ αὐτῷ. ον

Οὐδὲν ἂν γένοιτο ὠφελιμώτερον πόλει λυσιτελέσδρομ, τοῦ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ἀνδρείους καὶ στρατιώτας ἐννοεῖσθαι πρότερον μηδὲν ὠφελεῖν στρατιωτικῶν, ὃ δὴ ἐγχωρίων λεγομένων μένον, ἀλλὰ καὶ ὅδε ὠφέλησε τὴν συμμαχίαν εἰς τοσόνδε τὸν τόπους ἀφίκοντο· ἐκεῖνοι μὲν γὰρ ὀλίγοι πάμπλήσιοι ἐλαύνουσι τῶν πολεμίων μετὰ τοῦ θαρρεῖν σωθῆναι ἐθέλησαν. ὅτι δὲ ὀλίγοι ἦσαν καὶ τρὶς πρὸς ἄνδρας τοὺς χιλίους τὸν ἀριθμόν, μόνοι τὸν παράκοντα μετὰ τοῦ θεοῦ καὶ σὺν στρατηγοῦ πᾶν ἐτάξαντο, καὶ νίκας τὰς μεγίστας καὶ παλλίστας ἀνείλοντο. τῶν ἓν εἰς ὄψιν αὐτοῖς ἐλθόντων βαρβάρων, τοὺς μὲν ἀκλωλεκότες, τοὺς δὲ ἀπελαύνοντες, τότε μετέωρα τῆς χώρας ἔτι πολεμοῦσι, τὰς εἰσβολὰς τῶν πολεμίων φυλάττουσι, ὥσπερ σκύλακες αὐλῆς περιδεδίσασιν, ἐφ' ᾧ θηρίον ἐκ γαλεῆς τῆς πίμνης. ἀλλ' ἡμεῖς ἀσχυνόμεθα τὰς ἀθεσίας, ὧν αὐτοῖς, τοῖς τοῦτο ἡμῶν ἐδρῶσι δικαιοῦντας, οἷα γὰρ οὐ γεγράφασι πρὸς ἡμᾶς, ἐγὼ μὲν ἐκ ἀπαθῶς ἀναγνωσκομένων ἀκήκοα. ἀξιῶ δὲ μηδὲ σε τῶν ἐκεσίαν αὐτῶν παριδεῖν. δίκαιον γὰρ ἀπὸ σοῦ μὴ δ' ἡμῶν βασιλέως

Eidem. 78

NIhil utilius Pentapoli fieri posset, quàm si boni & uiri & milites Vnnigardæ omnibus præponerentur militibus, non indigenis solum, sed & omnibus qui unquam auxilij ferendi causa in hæc loca uenerunt. Illi enim nunquam pares, uirilíq; animo cum paucioribus hostibus conflixerunt: hi autem bis iam & tertium aduersus uiros plus mille numero, soli quadraginta cum Deo atque ductore in acie constiterunt, victoriás que maximas atq; pulcherrimas reportarunt. barbarós que qui illis uenerunt in conspectum, partim perdiderunt, partim repulerunt: & adhuc regionis incerta ob ambulant, incursús que hostium obseruant: quemadmodum catuli prosilientes septis, ne qua bestia gregi insiliat. At nos pudet strenuissimorum inter eos, quòd ob súdores pro nobis profusos lachrymentur.

Vnnigardarum militũ causam regi cõmendandam, huic proponit.

Quæ enim & scripserunt ad nos, ego quidem non sine affectu legere audiui: putò autem nec te illorum supplices preces despecturũ, Rogent enim te quidem per nos: Regem

ἢ δῆλα σὲ δ' ἐκεῖνα, ἢν εἰκὸς ἡμᾶς ὦ, ἐκείνων σιωπώντων ποιήσασθαι, μὴ καταλεγῆναι οὐδ' ἀνδρας ἀριθμοῖς ἐγχωρίοις. ἀχθοῖτο γὰρ ἂν ἑαυτοῖς τε κἠμῖν γένοιντο, τῶν βασιλικῶν δωρεῶν ἀφηρημένοι, εἰ μήτε ἵππων ἔξεσι δαδέχεσθαι, μήτε ὅπλων πεῖρα σκευὴν, μήτε δαπανᾶν ἀγωνισαῖς ἀνδράσιν ἀρκέσαν. μὴ σύγε ὦ μετ' αὐτὰ ἀριστεῦ, μὴ πολίτης οὐ στρατιώτας εἰς ἀλιμοτόραν τάξιν χωρῶντας. ἀλλ' ὅτοι τὲ μένοντων ἄσυλοι τ' ἐργῶν γὲ βεβαίων τ' πρότερον ἀξίας ὁ γένοιτ' ἄν, εἰ δὲ τ' σῆς ἀναφορᾶς ὁ Φιλανθρωπότατος ἡμῶν Βασιλεὺς μάθοι, πόσῳ ὄφελος ἐγένοντο σωτηρίας μὴ δηθῆναι βασιλέως ὑπ' ἡμῶν, γὼ ἐοῖς σαυτ' γράμμασι δήσειν ἑτέρων, ἀνδρας ἑκατ' ἐξήκοντα πρὸς τεθραρήκοντα τότοις πρωτεθῆναι μεδὲ τ' θεόν. πρὸς δὲ καὶ ἀκριφνὲς δισχιλίους ἐννιακοσίους μὴ γνώμῃ μὴ χεῖρα τότοις πρὸ πλησίους, ὧν ὀχ ἥκιστα ἐπαινῶμεν τὸ πρᾶον τ' γνώμης, σοῦ στρατηγοῦντος, ἀρκέσαι εἰς τὸ δι' ἀπολεμηθῆναι βασιλεῖ τ' ἀσυμφανοῦ πολέμου; μὴ τί δεῖ καταλόγων πολλῶν, μὴ τ' φοιβώσης καὶ ἐνιαυτ' δαπάνης, τοῖς γε θάδε στρατεύμασι; χρῶν δεῖ τοῦ πολέμου, καὶ δὲ ἀνομάτων ἀπὸ πολλῶν.

autem per te, ea quæ nos par erat illis tacentibus rogare, ne in numerum indigenarum centurientur. Inutiles enim & sibijpsis & nobis fierent, donis regijs spoliati, si neq; equorum habebunt successionem, neq; armorum suppeditationem, neque sumptus certantibus uiris sufficientes. Ne tu igitur, ô cum illis uir strenuissime, ne despicias milites, ut in ordinem minus honorificum redigantur: sed maneant his sua præmia in certitudine prioris dignitatis. Quod fieri posset, si per tuam relationem humanissimus noster Rex cognosceret, quantum fuerint commodum Pentapoli. Rogato autem pro nobis Regem in tuis literis aliam petitionem, ut nempe uiros centum & sexaginta hisce quadraginta addat cũ Deo. Quis non censeret ducentos Vnnigardas, manibus animisq; horum similes (quorum præcipuè animi mansuetudinem laudamus, te ducto re) sufficere ad debellandum Regi bellum Assyrianum? Et quid opus est multis delectibus, sumptibusq; annuatim uenientibus exercitui hic uersanti? Manibus opus est ad bellum, non multis nominibus. Vale.

Ἀναστασίῳ. 68

Οὐδὲν ἐγὼ γέγονα χρήσιμος ἀναγκίῃ τῷ πρεσβυτέρῳ· οὐδὲ γὰρ οἶδ' ἐτέρῳ τινὶ τὰ ἀδικημένων. ἄρχει δ' ἡμῖν ὁ βερέβονικεὺς ἀνδρόνικος, ἀκριβὴς ἄνθρωπος, παλαμναίαν ἔχων τὴν γνώμην καὶ γλῶτταν. ὃς εἰ μὲν ἐμὲ καταφρονεῖ, πρᾶγμα οὐδέν. ἀλλ' ἀναμνήσθαί μοι δοκεῖ καὶ τὰ θεῖα πεμῆσαι. ὅτος ἀράσας τὴν λιφαλῆν τὴν ὀρανόν. νὴ τὸν ἱδρᾶ σε τὴν τριπόθητον λιφαλῆν, ἀγῆμα ὡς ναπόλεως ὠγάθιμον πόδι τέθεικε, δ' ἀκτυλήθρας καὶ ποδὸς ῥαθας δξυρὸν, καὶ ξυρὰς ἄβλα κολασάμια κατ' ὀδενὸς τῶν ἀδικοῦντων (πάνυ δ' τουτῶν ἐξεστι τῷ βουλομένῳ ἀδικεῖν) κατὰ δὲ τῶν σωτηλοῦντων ἑωτὸν τῶν ὄσιον καὶ τῶν ἄλλων ὁποῖ ὀφελόντων. δ' αὐτὸς γὰρ αὐτὸν τοιοῦτος ὀξυθύμησε, τῆτε ἑαυτοῦ καὶ τῆ θόαντος φύσει πρεπούσας· ὃν ὠδὶ τῶν *δεσμῶν ὄντα, τοῖς ἀπαιτήσεσιν ἔταξε τὸ στρατιωτικὸ χρυσίον τὸ καλουμένου τυρωνικοῦ. καὶ συνῆψε τὰ αὐλαιὰ. καὶ ἀεί τι καινὸν ὠδὶ παλαιῷ καπὸν, ἐφ' ᾧ κατὰ φῦλα καὶ δήμους αἰκίζεσθαι. οὐ γὰρ ὄσιν οὐδὲ τοῖς ἐχθροῖς ἐπλοτοῦσιν, ἁμαρτιγώτοις αὐαχωρῆσαι· ἀλλ' ἕως

*δεσμωτῶν

NVlla in re utilis fui Euagrio presbytero, neque alteri unquam iniuriam passo. Principatum enim obtinet apud nos Beronicensis Andronicus, inauspicatus homo, diram habens & mentem & linguam. Qui si me contemnit, non magnum est: sed mihi uidetur erubescere, res etiam diuinas honorare. Hic cœlum capite concutit, per sacrum tuum & desideratum caput, lugubrem habitum induit Pentapolin, dactylethris & podostrabis repertis, aliisq; quibusdam peregrinis tortorijs instrumentis, contra neminem qui faciat iniuriam (prorsus enim nunc cuiuis uolenti licet iniuriam facere) sed contra tributum pendentes pro facultatibus, contraq; alios quidlibet debentes. Acutus enim uir est ad inueniendas occasiones, suum ipsius & Thoantis ingenium decentes. Quem cum uinculis præesset, super exactiones auri militaris constituit, quod tyronicum appellatur. Conuunxitq; Aulanæa, semperq; nouum malum ueteri, ut per tribus populosq; homines uerberibus afficeret. Neq; enim ne diuites quidē atq; habētes absq; flagris possunt recedere:

Cur Euagrij causa nil potuerit: de Andronici, eiusq; ministrorū improbitate, & suis miserijs queritur.

ἀλλ' ἕως ὁ παῖς οἴκαδε βαδίζει τὸν χρυσίον οἴσων, ὁ δεσπότης ἠλόηται, καὶ πρὸς ἐνίους τῶν δακτύλων ἐγένετο. ὅταν δὲ προφάσεως ἀπορῇ δυναμένης αὐτὴν ἑστιάσαι, μαξιμῖνος καὶ κλεινίας ἔφεδροι. ἐν ἐκείνοις χαρίζετο τῷ πάθει. ἀλλά μοι δοκεῖ τοιοῦτος ὢν, πονηρῶν δαιμόνων προνοίας τυγχάνειν, οἳ βούλονται μὲν ἐπαινεῖσθαι καὶ εὐτυχεῖν τὰς παλαμναιοτάτας ψυχὰς, αἷς ὀργάνοις δύνανται χρῆσθαι, πρὸς τὰς κοινὰς συμφοράς. ἀπὸ τούτων οὖν πρασκευάζουσιν αὐτῷ δόξαν ὡς ἀνδρὶ γενναίῳ. καίτοι πῶς εὔλογον, ὅς τις ὑπερύψωσε τὸν ὑψηλὸν, καὶ τὸν ταπεινὸν ἐταπείνωσεν; ἐφ' οὗ πᾶς μὲν μέτριος καὶ πρᾶος τὸν τρόπον, ἐν καρὸς μοίρᾳ καὶ ἄτιμος; δύνανται δὲ μόνοι ζηνᾶς καὶ ἰούλιος· ζηνᾶς, ὁ πρᾶξας πέρυσι τοὺς διπλοὺς φόρους, ὃς ἀπειλεῖ τὸν ἐμὸν ἀδελφὸν ἀνασταίσιον, παραπρεσβείας καὶ διώξεσθαι, καὶ αἱρήσειν. οὗτος μὲν τοι ἑκόντος αὐτοῦ δύναται· ἰούλιος δὲ ἄκοντός τε καὶ κλάοντος. καὶ κατ' οὐδενὸς οὕτως, ὡς κατ' ἀνδρονίκου γέγονεν ἰσχυρότερος. ἐγκραγὼν γὰρ αὐτῷ δίς που καὶ τρὶς, καὶ τοῖς ἐξ ἁμάξης λοιδορησάμενος,

καὶ πάν-

sed dum puer domum it aurum allaturus, dominus interea uerberatus est, digitosq; aliquot amisit. Quando autem occasio illi deest, quæ illius queat animum oblectare, Maximinus & Clinias substituti sunt. Per illos affectibus suis indulget. Cæterùm mihi uidetur, quum talis sit, malorum dæmonum prouidentia gubernari, qui uolunt, ut diriſsimæ scelestisſimæq; animæ laudem bonamq; fortunam consequantur, quibus tanquam instrumentis ad communes utantur calamitates. Proinde ex his comparant illi, ut strenuo uiro, gloriã. Verùm quo modo rationi consonum, ut laudetur is qui supra modum extulit excelsum, deiectumq; deiecit, sub quo quisq; modestis mansuetisq; præditus moribus, Caris & ignominia notati sortem obtinet? Soli autem potentes sunt Zenas & Iulius. Zenas ille, qui superiore anno duplex tributum exegit, qui minatur se meum fratrem Anastasium falsò obitæ legationis reum acturum atq; peracturum? Hic quidem illo uolente potens est. Iulius, aũt nolente illo atq; flente: cõtraq; neminem ita fortis fuit, ut cõtra Androni cum. Nã quum illum inclamarit bis iam et tertium, conuicijsq; quasi ex plaustro inceſsiuerit,

καὶ πάντα ἐπανατεινάμενος, ἅπερ αὖ εἰρῆσθαι καὶ πάρ ἐμοῦ τοῦ πάντος αὖ ἐπιμισάμενος, ἀπέλειξε τὸ κάθαρμα μοῦ αὐτὶ λέοντος. καὶ δὴ ἐκείνου χρῆται καθάπερ αὐδραποδώ, παρόσον ἀκέως δὲ γε ταῖς γωνίαις ἐπιψιθυρίζομι κατὰ τοῦ δεσπότου τολμᾷ. ἔστιν ὃ δὴ πάσθων ἔξεστι τοῖς οἰκέταις ποιεῖν. αὐδρόνικος δὲ δὲ ἔστιν. τὸ γὰρ ἀλόγιστον αὐδρεῖον μὲν δὲ αμὸ· παρὰ δὲ τοὺς καιροὺς, δηλόν τε καὶ θρασὺ γίνεται, τουτέστιν ἅπαντα χοῦ πονηρόν. ὁ θαυμάσιος ἥρως, ἀξίως αὐτοῦ πῶς ὑμᾶς ἐρεῖ τὰ πρὸς αὐτοῦ, ἂν γε δὴ δεχθήναι. διετέθη γὰρ ὅτως ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σωθῆναι τῇ μοχθηρίᾳ τοῦ αὐθρώπου· καὶ καθ' ἡμέραν ἀπορρήγνυσθαι, καὶ οἷς ἔπασχε δεινοῖς, ὑφ' οἷς ἔπασχεν, ὡς καὶ μόλις ἐλευθερωθεὶς τῆς θανατηφόρου σωσυσίας, δύσελπις ἦν τοῦ ἑαυτοῦ ζωοῦ ἀπολήψεσθαι. καὶ ὅπως τό τε θόας, ἀπὸ τῆς ὠφελιμωτάτης ἀπολαύσεως παρῆν. νυνὶ γὰρ ὅτος ὅτῳ ὁ πᾶσιν αὐτοῦ τοῖς δυσχεράσιν ὑπερτειχίσας δεκέλειαν, τὸ ἀπόρρητον τοῦ ἐπαέρχου δεδιηκόσας φύσπνιον· ὁ βόλεται μὲν τοῦ φθάσε τεθνάναι τινὰς, βούλεται δὲ δεδέσθαι τινάς.

καὶ

omniáq; insuper minatus sit, quæ & à me dicta esse magni æstimarem, declarauit piaculum pro leone murem esse. Atque ex illo tempore, eo tanquam mancipio utitur, propterea quòd intrepidè ne in angulis quidem contra herum susurrare audet. Hoc autem utique & seruis facere licet, Andronicus autem ne hoc quidem audet. Inconsiderantia enim nusquam quidem uirilis est: pro temporum autem occasione timida & audax fit, hoc est, ubique mala. Admirandus Heron pro dignitate illius ad nos dicet illius res, si modò in uita manserit. Sic enim affectus est à consuetudine cum hominis nequitia, & quotidie dirumpitur atrocibus quæ audiuit & quæ passus est, ut & uix liberatus à mortifera consuetudine, paruam spem habeat suam uitam recuperandi. Et nondum tunc Thoas à glorioſissima peregrinatione aderat. Nunc enim hic est, qui eum omnibus claro genere prognatis præclusit, muroque cinxit, quasi Deceliam, arcano præfectorum allato somnio, quod uult quosdam hic mori, quosdam uinciri.

Et uin-

καὶ δέδενται πρὸ ἡμῖν ἄνθρωποι, διὰ τὸ ἐνύπνιον τὸ ἀπόῤῥητον. οἱ δὲ ἀπ' οὐδεμιᾶς φαινομένης αἰτίας ἀπεθνήσκουσι· καὶ γὰρ εἰ μηδέπω τεθνήκασιν, ἀλλ' αὐτίκα τεθνήξονται. τὸ μὲν γὰρ ὠδὶ ταῖς μάστιξιν, ἀπολώλασι· τὸ δὲ ὠδὶ τῇ τῶν σωμάτων ἰσχύϊ, ζῶσιν ἔτι μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ πέμπω τὰ γράμματα, ἀλλ' οὐχ ὑγιανεῖ, φησιν ὁ μέγας ἀνθέμιος· οὐδὲ παύσεται πυρέττων ὁ ῥωμαίων ὕπαρχος, ἂν μὴ μαξιμῖνος (ἐκλείνιας ἀπόλων). ταῦτα θόας ἡσυχῇ θρυλλεῖ. διατοῦτο οὐδὲ εἰσφέροντος ἀνέχετο μαξιμίνου· ἀλλ' ἀναβοᾶ πάντας ὁ ἀνδρόνικος, τοὺς ὠνουμένους τὰ λευκίππου· πρόκειται γὰρ οὐ τὸ πληρωθῆναι τὰ δημόσια, ἀλλὰ τοὺς ὑπάρχους ὑγιαίνειν. οἵτινες εἰσκληθέντος οἴκοι θόαντος μόνου, τοῦ φιστοῦ φησι μόνου παρόντος, ἐξενηνόχασι πρὸς αὐτὸν τὸ ἐνύπνιον· καὶ οἱ λιμένες ἐκλείσθησαν, ὅσά γε δὴ θόας ὄμνυσιν, ἕως αὐτὸς ἐκπλεύσας φθάσῃ, καὶ πρὸς ἀνδρόνικον ἐξενέγκῃ τὸ ἀπόῤῥητον, ἵνα μὴ λαθῇ τὶς διαδρὰς τῶν ἀξίων αὐτὶ τῆς ἀνθεμίου τεθνάναι ψυχῆς. εἶτα ἀφ' ὧν ἕτερος ὄναρ ὁρᾷ, μᾶλλον δὲ ἰδεῖν λέγεται,

πεν-

Et uinciuntur apud nos homines propter somnium illud arcanum, partim autem ex nulla apparente causa moriuntur. Nam etsi nondum mortui sunt, mox tamen morientur. Quòd enim ad flagra attinet, perierunt: quòd autem ad corporum robur, uiuunt ad hanc usque diem, in qua has literas mitto. At non conualescet (ait) magnus Anthemius, neque à febri liberabitur Romanorum præfectus, nisi Maximinus & Clinias perdantur. Hunc rumorem Thoas tacitè spargit. Propterea Maximinum ne tributum quidem pendentem sustinet, sed repellit omnes Andronicus, qui Leucippi bona uolunt emere. Proposita enim sunt, non ut impleantur publica, sed ut præfecti conualescant, qui uocato intrò in ædes solo Thoante, sophista (aiunt) solo præsente, arcanum illi somnium ediderunt, & portus clausi sunt (quantum quidem Thoas iurat) donec ipse enauiget, Andronicoq; edat arcanum, ne quis clàm effugiat ex ijs qui digni sunt pro Anthemij anima mori. Interea quatenus alter somnium uidit, imò uidisse dicitur,

Penta-

ϖ ϕ τ ἀ πολις ὕ πῳ ϖ ὲ πρ α γε πονήρως. ἀν-
δρόνικος γὰρ ὃς τὰ τοιαῦτα ϖ ις δυθεὶς καὶ
ϑυδρ γέτης τ ὃ δυζυχοῦς τ ὑ ϖ αρχων οἰκίας
ἐσύμϑη. μαίνε ϑ ἐκπάγλως πίσωνος ϑοαν λ.
ϑ λέτι οἶδε τίνι αὐέρας, ϑ δὲ ϑεός. κρατορὴ
δ ἐ ἐ λύσας δ ἐ δλυκεν. φ ὶ δ τοις τῇ παρδίδ
τῶν πραγμά τῶν ὄντῶν, ὃκ ἐδ ἐ κησεν ϑυαχρίω
μαύτως εἰς πϖαγόρδυσιν τδ πονηρῶς ἀ-
παλλαξειν, εἰς τ ὸ δικαιότερον ἀπελθόντ.
ἀλλ αὐτὸς αὐδρόνικ Θ ἄν πκρυς, ϑ πῶς
τδ τον, ϑ δὲ πῶς ἐκεῖνον, ἀλλὰ πῶς αὐτὸν
ϑυάχριον ϑ ξ ἠγειλε τῷ γνώμῳ τῷ ἑαυ-
τδ· κ ἠ ἔχεδ ϑ φ ἰλ τ ρ γίας ἐθελοντῷ ἐκέ-
* ἀποφα- λδυσεν, ἐαὶ σώφρονῇ ϖ αὐτως δ * ἀφανεῖ
νεῖδαι ται τ ἢ κατα δικάζ δσαν. ἀχλελόγημαι δὲ
κ ἠ θεῷ, κ ἠ τῷ θείῳ δ ὐσκαρίδ ν, κ ἠ ϖ ᾶσιν αὐ
θρώποις, ὡς ἔγωγε ἀλμότερος ϑ ξ γίλμοτέ-
ρα γέγονα, τάγε αὐθρώπινα· ἀδῳέσερος ϑ
ϑ ξ ἰχυροτόρα. κὰὶ αὐδρόνικος ἀπόντῶν μᾶλ
ἡμῶν, τῷ δ ὡ ἀμιν ἐϑρά πδυσε, δ ἠν οὐ
γέγονε δλις ἐπ ἀλεξανδρείας ἀγώγιμ Θ.
πρόνπ δὲ ὅτ ω χρῆται, νὴ τῷ ἰδρᾶ ὑμῶν
λεφαλῶ, ὡς ἐπειδ ή μοι σωὶ ἐπεσεν ἀκρ-
βαλεῖν τ ὸ ϖ αιδίον τὸ φίλτατον, ἐαὶ ϑ ξ ἡ
γαγον ἐμαυτ ὸν κρατηθεὶς ὑπ τδ πάϑες.
οἶδα

Pentapolis reuera malè affecta est. Nam Andronicus, cui hæc credita sunt, futurus felicis præfectorum domus benefactor, horribiliter insanit, fretus Thoante: neque nouit honorare uiros, indomitáque illum subijt rabies. Quum in his rebus patria esset, non opus habebat Euagrius uate, ad prædicendum, quòd malè à iudicibus esset discessurus: sed ipse Andronicus palàm, non ad hunc, neque ad illum, sed adipsum Euagrium suam protulit sententiam, iussitque eum sponte publico muneri insistere, si saperet. Omnino enim sententiam feret contra eum. Excusaui me iam & Deo & diuino Dioscuridi, omnibusque hominibus, quòd ego ex honorato inhonoratus factus sum, quod quidem ad humana attinet, exque forti infirmus. Et Andronicus nostram absentium quidem potentiam ueneratus est, per quam factum est bis, ne Alexandriam duceretur: præsentem autem sic tractat (per sacrum uestrum caput) ut, quoniam mihi accidit, filiorum ut charissimum amitterem, etiam uim mihi ipsi attulissem, à perturbatione superatus,

(scis

οἶδα γὰρ ὅτι θᾶλυς εἰμὶ πρὸὶ τοῦτο ὠδῖνα τ' ἀλέοντ@. νυῖ δὲ λογισμῷ τὸ πάθους ἐκράτησα, ἀλλ' αὐθρόνικ@ αὐτιπορικῆγαγε, καὶ πρὸς ταῖς κοιναῖς συμφοραῖς τὸν νοῦν ἔχειν ἐποίησε. καὶ γεγόνασί μοι συμφοραὶ, πρὸ ἀμυθίαι τῶν συμφορῶν, πρὸς ἃς τὰς αὐθέλκουσαι, κὴ πάθῃ πάθος ἐκπρούσασαι, ὀργὴ συμμιγὴς λύπῃ τλὴ ὑδῖ τῷ ἀσιδίῳ λύπλω· οἶδα ὅλι μοι μαντόλυτος ἰῶ θάνατος εἰς ἰυείαν τ' ἔτους ἡμέραν· ἣ γέγονεν ἐκείνη καθ' ἣν ἑορτάμλω. ἡδόμλω μεταβολῆς βίᾳ, ὃς ἄχει νυῖ ἐμπανηγυρίσας αὐτῷ. καὶ τιμῆς αὐθρωπίνης καὶ πάσης γλυκυθυμίας πρὸ ὀντινοῦν τῶν πώποτε φιλοσοφικόν τῶν ἀφελεμλώνως, ὀχ ἧττον τοῦ σῶ τὰ θύραθεν, ἢ σῶ τῆ παρασκλιὼ ψυχῆς, ἅμα πάντῶν ἀφιεμλώνος αἰδάνομαι. τὸ μὲν δὴ μέγιστον τῶν κακῶν ὁ μοιρῆ δύσελπιν τὸν βίον ποιεῖ, οὐκ εἰωθὸς ἀντυγχάνειν γὰ ἱκετείαις θεοῦ, νυῖ πρῶτον οἶδα μάτλω δύξάμλνος. ὃς τλὴ μὲν οἰκίαν κακῶς ὁρῶ πρὰ ἧσσαν, τλὴ δὲ πατρίδα δυσυχοῦσαν οἰκεῖν ἀναγκάζομαι. καὶ πᾶσιν ἐκπέμλν@ ἐφ' ᾧ πᾶσαν ἀπλάδαι, καὶ κατὰ ταυτὸν ἕκαστον ὀλοφύρεσθαι, πρὸ-

δάκλω

(scis enim, quàm in his muliebris sim, suprà quàm conuenit) nunc autem non ratione superaui perturbationem, sed Andronicus in diuersam reduxit uiam, effecit'que ut communibus calamitatib. animum applicarem: factæq; mihi sunt calamitates calamitatum consolationes, ad sese trahentes, ac perturbatione perturbationem expellentes: dolore'que commisto iræ, dolorem, propter puerum acceptum. Nosti, quòd mihi mors diuinata est ad certam anni diem: fuit'que illa, in qua factus sum sacerdos. Sensi mutationem uitæ, qui ad præsens usque tempus festos in ea dies egi, omniq; humano honore ac animi dulcedine perfruitus sum, non minus propter externa, quàm propter animæ industriam. nunc sentio me simul omnibus orbatum esse. Porrò maximum malum hoc est, quod mihi & uitam penè reddit desperatam, quòd non solitus antea in supplicationibus frustrari à Deo, nunc primùm sciam me frustra preces effudisse. Qui domum quidem uideo afflictam, patriam autem infelicem habitare cogor: atque omnibus expositus, ut mihi applorent, atque ego hoc modo unumquemque deplorem, au-

δήκην ἔσχον ἀνδρόνικον τὸν κολοφῶνα τῶν κακῶν. δι' ὃν οὐδὲ ἀκαρῆ καρποῦμαι τῆς συντροφόν μοι σχολήν. ἀλλ' ἐμὲ δεῖ μηδὲν ὄφελος ὄντα μηδενὶ, πάντων πεσιόντων, καὶ τῆς ἀσθενείας ἡμῶν διελεγχόντων, ἀνέχεσθαι. πρὸς ταῦτα δέομαι· πάνυ σφόδρα δέομαι ἀμφοῖν μὴ ὑμῶν· διαφορόντως δὲ σοῦ τῆς φίλης μοι κεφαλῆς, ἀδελφὲ ἀναστάσιε (σὺ δὲ δὴ φήμην ἔχεις πεστατεῖν ἀνδρὸς λυσσῶντος) εἴ τίς σοι δύναμις παρέστιν· ὑπὲρ συνεσίου γὰρ μᾶλλον ἢ ὑπὲρ ἀνδρονίκου δικαιότερος ἂν εἴης αὐτῇ χρώμενος, ἀπάλλαξον κατηφείας πτολεμαΐδα τὴν λαχοῦσάν με πόλιν. οὐκ ἐμοῦ γ' ἐθέλοντος· οἶδεν ὁ πάντα ὁρῶν ὀφθαλμὸς τοῦ θεοῦ· οὐκ οἶδα ὑπὲρ τίνων ἐκτίνω τοσαύτας δίκας· καὶ εἴ τῳ φησὶ θεῶν ἐπίφθονοι πρότερον ἦμεν, ἀκχρόντως τετιμωρήμεθα. ἀλλὰ ταύτην γὲ τῆς φωνὴν, ἄξιον εἰπεῖν καὶ ὑπὲρ μαξιμίνου καὶ ὑπὲρ κλεινίου· οὓς ἐμοὶ δοκεῖν ἂν καὶ ὅστις ὠμότατος δαιμόνων ἠλέησεν. ἐξηρήσθων τοῦ λόγου θόας τε καὶ ἀνδρόνικος, οἱ μόνοι δαιμόνων ἀμείλικτοι.

θεο-

ctarium habui Andronicum, malorum colophonem. Per quem ne momento quidem ocio fruor, quo sum educatus: sed me oportet, qui nulli quicquam commodare possum, omnes accedentes, nostramq; infirmitatem confutantes, sustinere. Propter hæc obsecro, ualde admodũ obsecro uos ambos quidem, excellenter autẽ tuum charum mihi caput (frater Anastasie) tu enim famam obtines, quòd rabioso uiro præsis, si qua tibi potentia præstò est, (nam iustius pro Synesio quàm pro Andronico ea utereris) libera Ptolomaidem à mœsticia, quæ me sortita est, me nolente, quod nouit omnia uidens Dei oculus. Haud scio, quibus pro factis tantas pendo pœnas. Et si cui (aiunt) deorum prius inuisi fuimus, sufficienter puniti sumus. Sed hanc uocem æquum est omittere et pro Maximino & Clinia, quos (ut mihi uidetur) uel crudelissimus dæmonum miseratus esset. eximãtur ab hoc sermone Thoas & Andronicus, qui soli dæmonum sunt implacabiles. Vale.

Θεοφίλῳ. π

Ἐγὼ μὲν οἶδα ὧν ἔχω πατρικῶν πωσάγμασι καὶ χεῖρα καὶ γνώμην ὑπηρέτην εἰσενεγκεῖν· ἀλλ' ὅμως οὐκ οἶμαι κάλλιον ἀμπέλῳ ἐσκέψατο πόδι τὴν ἑαυτῷ λυσιτελοῦσαν, ἢ νίκαι ὑπὲρ τοῦ ὡς ἀλλοτρίῳ θείη τὴν ἑαυτοῦ· ὅτε γὰρ ἐφ' οἷς πρότερον ἀπῆργον οἶδα καλῶς, ὅτ' ὠδῖ τίσιν ἐπανῆλθον, ὅτ' ὠδῖ τίσιν αὖθις ἀχρήσομαι. πῶς γὰρ οὐ ὅτ' εἶδον, ὅτε πόδι αὐτοῦ τι σαφὲς ἀπήγγελλετο; ἀλλὰ τὴν ὑπερβολὴν ἡ ἰσρᾶς σοῦ χειρός, ἕτερός τις ἐνόμισε. καὶ ταύτην αὐτήτησον, ὡς ἥδη νικαίας λύσαντος τὸ πρυμνήσιον. καὶ ἐγὼ μὲν οὐκ εἶδον αὐτόν. ὁδὶ ἡγεμὼν εἶδεν, ἢ ἤκουσεν· ἀλλὰ κἀκεῖνος ὅτ' εἶδεν, ὅτ' ἤκουσε. πῶς οὖν ὅδε νίκαιον νικᾶν, ὑπερόριον ἡγῇ ἀγῶνα διαιτώμενον; ἀλλ' αὐτὶ τούτου πολλὰ κἀγαθὰ, καὶ ὅσα φέρουσιν ὧραι τοῖς γεωργοῖς ἔχοντα. πλέον δ' αὖ ἐμοὶ, εἰ καὶ τὴν μητρῴαν ἐκράτησεν.

τῇ φιλοσόφῳ. πα

Εἰ καὶ μὴ ναύτας ὁ δαίμων ἀφελέσθαι με δικάσατο; ἀλλὰ βούλεται ὅσά γε δικάσατο, ὅς μ' ἐξ ὁμοπολιτῶν τε καὶ ἑταίρων εὐνὴν ἔθηκεν, ἀλλὰ τόγε προαιρεῖσθαι τὰ βέλτι-

Theophilo. 80

EGo quidem poteram paterno mandato & manu & consilio subseruire, sed non opinior melius sua Ampelius commoda consideraui, quàm Nicæus, quomodo à suis alienaretur. Neque enim propter quæ prius discesserit, bene nouit: neq; propter quæ nam re dierit, neque propter quæ rursus peregrinetur. Quomodo enim, quem neque uiderim, neque mihi de eo certi quicquam sit renunciatum, sed sacræ tuæ manus epistolam, alius quidam attulerit, & hanc petierit uicissim, quasi Nicæus iam funem soluerit? Et ego quidem eum non uidi: at præses uidit, aut audiuit. At ne ille quidem uidit, neque audiuit. Quomodo igitur possumus Nicæum * uincere, extra fines ruri degentem? Sed pro hoc multa bona, & quæcunque ferunt anni tempora agricolis, habentem. Porrò plura haberet, si materna etiam bona obtinuisset. Vale.

Excusat, cur eius mãdatum nó potuerit exequi.

uincere) Alludit ad nomen Nicæi, quod à νικῶ, quod est uinco, deducitur.

Philosophæ. 81

ETsi non omnia mihi auferre fortuna potest, sed uult quæcunque potest, quæ me multis probisq; filijs orbum reddidit: tamen opti-

Cupere se amicis, nõ posse prodesse, queritur.

βέλτιστα, καὶ τίθεσθαι τοῖς ἀδικουμένοις, ὅπ
ἀφαιρήσεται. μὴ γὰρ δὴ γε γνώμης ἡ-
μῶν ἁπτήσεται. μισῶ μὲν δὴ τὴν ἀδικίαν· ἔ-
ξεστι γάρ. ἰωλύειν δὲ βελοίμην μὲν· ἀλλὰ
καὶ τοῦτο τῶν ἀφαιρεθησομένων ὄν, καὶ οἴχεται
καὶ τοῦτο πῶς τῶν παιδίων. πάλαι ποτ' ἦ-
σαν ἄλκιμοι μιλήσιοι. ἰῶ ὅτε λάγω φίλοις
ὄφελος ἰῶ. σὺ μὲν ἐκάλεις ἀλλότριον ἀγα
θὸν εἰς ἑτέρους σ' ἀπανῶντα, πλὴν πλὰ τὰ μέ
γα δωσαμφίω ἀδελῶ. καὶ ἦσαν ἐκεῖνοι χεῖ
ρες ἐμοί. νυνὶ δὲ ἅπαντῶν ἕρκιον ἐστολέι-
πομαι, πλὴν εἴ που σὺ δωίη· καὶ γὰρ δὴ καὶ
σὲ μετὰ τ' ἀρετῆ, ἀγαθὸν ἄσυλον ἀειθμῶ.
σὺ μὲν δὴ ἀεὶ καὶ δωίη, καὶ δικαίως, κάλλι
σα χρωμένη τῷ δικάσθαι. νίκαιος δὲ ἡ φι
λόλαος, οἱ καλοὶ λάγαθοὶ νεανίαι καὶ συγ-
γενεῖς, ὅπως ἐπανέλθοιεν τῶν ἰδίων γεγόμε
νοι λύσιοι, πᾶσι μελέτω τοῖς τὰ σὰ τιμῶ
σι καὶ ἰδιώτας καὶ ἀρχάσι.

Τῷ ἀδελφῷ. πβ

Τίνα μὲν τοι τίνα πλὰ τ', οἵος αὐτὸς εἶ,
πρὸσικὲ θαυμαζέτω; τὸν σάφρονα, τ'
ἐμμελῆ, τὸν παιδείας ἑταῖρον, τὸν πρὸ-
σανέχοντα θεῷ καθάπαξ, τὸν οἵος ὄζι γε-
γόντιος. ἔχεις δὴ τὸν ἄνδρα μετὰ δὴ ὧδε
συλῆς.

optima uelle, suppetiasq; ferre iniuriam passis, non auferet. Absit enim, ut etiam menti nostræ prævaleat. Odi quidem iniuriam (licet enim) uellem autem prohibere quidem: sed & hoc ex ablatorum numero est, perijtq; & hoc ante filios. Quondam fortes erant Milesij. Fuit, quando & ego amicis poteram esse utilis: tuq; me dicebas alienum bonum in alios insumere, nempe reuerentiam erga me potentum, illiq; mihi manus erant. Nunc autem omnibus sum destitutus, præterquam si quid tu potes. Nam & te cum uirtute, bonum numero, quod auferri nequeat. Tu igitur semper & potes, & possis utinam, quæ honestissimè uteris potētia. Porrò Nicæus et Philolaus, honesti boniq; que adolescentes ac cognati, ut redeant suorum bonorum facti domini, omnibus curæ sit, te honorantibus, & priuatis & magistratibus. Vale.

Fratri. 82

QVem nam, quem ab ijs, qualis ipse es, conuenit suspici? Eū qui sit modestus, qui sit concinnus, qui sit eruditionis amicus, qui Deo prorsus adhæreat, qui sit qualis est Gerontius. Habes igitur hominem cum epi- Commendaticia.

στολῆς. ᾧ χρησάμενος, ἐρεῖς οὐ φαῦλον ἐπαινέτην ἐμέ.

Χρύσῃ. πγ

ΟΥχ ὅτι μοι τῶν παιδίων συγγενὴς ἐστὶν ὁ θαυμαστὸς γερόντιος, συνίστημι τὸν νεανίσκον τῇ φιλίᾳ τῇ σῇ· καὶ τοῦτο μὲν γὰρ. ἀλλ' ὅτι πρέπον ἐστὶ τοῦ χρυσοῦ χρύσου, τοῖς τρόποις, εἰ δεῖ μέ τι καὶ ψυχρὸν εἰπεῖν καὶ γοργιαῖον. παντὸς μέν τοι μᾶλλόν ἐστιν ἀληθὲς, εἰπεῖν σε εἶναι ἁπάσης ἀρετῆς εἴσω, καὶ τὸν διδόντα σοι τὴν ὠθιστολὴν, ἀξιώτατον ἀπολαύειν σου τῆς συνουσίας.

Τῷ ἀδελφῷ. πδ

ΜΗκος ὠθιστολῆς, ἀνοικειότητα κατηγορεῖ τοῦ διακομίζοντος. ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς γερόντιος, οἷδε μὲν ὅσα κἀγώ. εἰ δὲ μὴ πρὸς τὸ ψεῦδος ἀνοικείως εἶχε, διηγήσατο ἂν καὶ ὧν ἠπίστατο πλείονα, τῷ φιλεῖν ἐμὲ, καὶ τὴν γλῶτταν ἔχειν ἀρκοῦσαν τῇ γνώμῃ. ὃν ἂν ἴδῃς ἡδέως, εἶδες ὡς ἐγὼ βούλομαι.

Τῷ αὐτῷ. πε

ΔΕδεξο μετὰ τῆς ἐμψύχου καὶ τῆς ἄψυχον ὠθιστολήν· μετὰ τοῦ θαυμαστοῦ γεροντίου, ταῦτα τὰ γράμματα, νόμῳ τὸ πλέον ἢ τῇ χρείᾳ τοῦ προσειπεῖν σε γενόμενα.

ſtola. quo ſi fueris uſus, dices me non malum eſſe laudatorem. Vale.

Chryſæ. 83

NOn propterea quòd mihi cognatus eſt admirandus Gerontius, ideo tuæ amicitiæ adoleſcentem cõmendo, licet & propterea: ſed quòd moribus * aureus, Chryſen deceat, ſi quid me frigidum oportet & prodigioſum dicere. Atqui præ omnibus uerum eſt, dicere te omni præditum uirtute: eumq; qui dedit tibi epiſtolam, digniſsimum, qui tua fruatur conſuetudine. Vale.

Item.

aureus) alludit ad nomen Chryſe, quod ab auro deducitur. quaſi diceret, aureis moribus prędi tus, dignus eſt auro.

Fratri. 84

EPiſtolæ prolixitas, tabellarium indicat non adeò eſſe familiarem. ſed admirandus Gerontius, nouit quidem quæcunq; & ego: ſi uerò non malè illi cum mendacio conueniret, plura etiam quàm ſcit narraret, quòd & me amet, linguamq; habeat quæ animo poſsit ſufficere. Quem ſi uideas libenter, uidiſti ut ego uolo. Vale.

Item.

Eidem. 85

SVſcipe cum animato & inanimatam epiſtolã: cũ admirãdo, nẽpe Gerontio, haſce literas, magis lege quàm neceſsitate ſalutãdi te

Item.

γενόμενα. ὅτι γὰρ ἡμεῖς συζῶμεν τῇ περὶ σοῦ μνήμῃ, μυρίων ἐπιστολῶν μακρῷ μεγαλοφωνότερον ὁ νεανίσκος ἂν διηγήσαιτο.

Τῷ αὐτῷ. πϛ

Ἐπιστολὴν ἐπέθηκα τοῦ θαυμαστῷ γεροντίῳ, πρὸς τὴν ἱεράν σου καὶ τριπόθητον κεφαλὴν, τῆς πρώτης ἐντεύξεως παρέξουσαν πρόφασιν. τότε μὲν γὰρ αὐτὸν ἴσως δι' ἐμὲ τιμήσεις· μετὰ δὲ τὴν πεῖραν, ἕτερόν τινα δι' αὐτόν.

Τῷ αὐτῷ. πϛ

Ὠδέδωκα τὴν ἐπιστολὴν, ταμίας ἐστὶ καὶ σιτοδότης τοῦ δαλματῶν τάγματος. πάντας δ' ἐγὼ τοὺς δαλμάτας, ἴσα καὶ τοὺς ἡμέας τιμῶ· δῆμος γάρ εἰσι τῆς λαχούσης με πόλεως· μόνα ἦν ταῦτα μηνύσαι πρὸς σέ. σὸν * δ' ἐν τοῖς ἐμοῖς ὡς σαυτοῦ χρήσασθαι.

* δὲ, τοῖς

Γυλαιμένει. πη

Ἠρινὰς ἀπὸ θρᾴκης ἐπιστολὰς κομισάμενος, ἠνώχλησα τοῦ φακέλου τῶν γραμμάτων, εἴ που τὶς εἴη τὸ κλεινὸν ἐπιγεγραμμένη πυλαιμένους ὄνομα, ὡς οὐκ ἄξιον ἑτέρῳ βιβλίῳ προσντυχεῖν.

ἀλλ'

factas. Quòd enim nos tui recordatione tecũ uiuimus, longè uocalius sexcentis epistolis adolescens narrare poterit. Vale.

Eidem. 86

Et hæc.

EPistolam dedi admirando Gerontio, ad sacrum tuum ac exoptatissimum caput, primi congressus occasionem præbituram. Tunc enim illum fortassis propter me honorabis: post experimentum autem, alium quendam propter illum. Vale.

Eidem. 87

Similiter

CVi dedi epistolam, quæstor est & frumenti curator cohortis Dalmatarum. Omnes autem ego Dalmatas haud secus ac filios honoro. Sunt enim ex populo ciuitatis, quæ me creauit episcopum. Hæc sola tibi significãda erant, tuũ autem est, ita tractare meos, ut tuos ipsius. Vale.

Pylæmeni. 88

Queritur de nõ acceptis ab eo literis.

QVum Erimas à Thracia epistolas attulisset, molestus fui literarum fasciculo, sicubi aliqua esset, quæ inclytum Pylæmenis nomen haberet inscriptum: quòd par non esset, in alium prius libellum incidere.

Sed

ἀλλ' ἰῶ ἀδελφὲ ἀδελφέ. εἰ μὲν δὴ τυγχάνεις ἀφειλημῶν, ἀλλ' ἐπανέλθοις ταχέως τε καὶ καλῶς. εἰ δ' ἐπεδήμεις ἥνικα πάντων οἱ γνώριμοι ζωσίμῳ τὰς ὑδριολὰς ἐπεδίδοσαν, τοῦτ' ἂν εἴη τὸ παραδόξου, εἴ τις ἐμβύετο πρὸς ἐμὲ πυλαιμόνους μνημονικώτερος.

Τῷ ἀδελφῷ. πθ

Τέως μὲν ἐπῃσάμην εὖ. εἶθ' ὥσπερ βρόμματος αὐθυπογεχθέντος, καὶ τὰ κοινὰ λυπεῖ, καὶ τὰ ἴδια. ζῶ τε γὰρ ὄκ ἰδιώτης ἐν χώρᾳ πολεμουμένῃ. λαμὲ δὲ δεῖ λελάθειμ ἀεὶ τὴ ἐπάσῃ συμφορᾶ. καὶ τ' μηνός πολλάκις ὠδὶ τὰς ἐπάλξεις περιαῶ, ὡς ἐφ' ᾧ γε συσπατάλλομαι, μεμισθωμένῳ, ὄκ ἐφ' ᾧ γε πεσσάλλομαι. βιαίῳ ἀρρένῳ, ᾧ ἔτι μοι λείπετ'. σὺ δὲ ἐὰν δὴ ἀρίας πλέης, καὶ ζῆς ἥδέως, ὁ πάντα ἡμᾶς ὁ δαίμων λυπεῖ.

Θεοφίλῳ. ϙ

Οἰκτεῖ τὸ δίκαιον δὴ ἀνθρώπων. ἀνδρόνικος καὶ πρότερον ἠδίκει, καὶ νῦν ἀδικεῖται. τὸ δὲ ἐκκλησίας ἦθος, οἷον ὑψῶσαι μὲν ταπεινόν, ταπεινῶσαι δὲ ὑψηλόν. τοῦτον δὴ τὸν ἀνδρόνικον, ἐμίσει μὲν ἐφ' οἷς ἐποίει· διὸ καὶ πρόπαλαι μὲν ἐκ τῶν ἐλθεῖν, ἐλεεῖ δὲ νῦν, ἐφ' οἷς ἤδη λοῖς

Sed nulla usquam erat. Si tu quidem peregrinaris, redeas utinam & citò & pulchrè. Sin autem peregrè abijsti, postquam omnes noti Zosimo dederunt epistolas, hoc sanè admirabile foret, si quis mei plus meminit quàm Pylæ menes. Vale.

Fratri. 89

Queritur de sua miseria.

PAulo antè quidem benè uiximus, deinde mala fortuna, tanquam fluctus irruens, et communia uexat, & propria. Viuo enim non priuatus in regione bello oppressa, meq; oportet semper unusquisq; deflere calamitatem, et crebrò in mense super propugnacula saltare, quasi conductus sim ut simul militem, non ut precer. Ex tribus masculis, unus mihi adhuc reliquus est. Tu uerò si secundo uento nauigas, uiuisq; iucundè, non in omnibus nos fortuna uexat. Vale.

Theophilo. 90

Andronico resipiscenti ueniã petit.

PErijt iusticia ex hominibus. Andronicus & antea iniuriam fecit, et nunc iniuriam patitur. Porrò ecclesiæ mos hic est, ut in sublime tollat humilem, humilietq; sublimem. Hunc ergo Andronicum oderat quidem, propter ea quæ faciebat: quare etiam usq; ad hæc progressa est. miseratur autem nunc, propter eos quib.

super

ὑπὲρ κατάραν ὡμίλησεν· ὅτι καὶ οὐ νῦν ἐν δυνάμει δι' αὐτὸν ἐλυπήσαμεν. ἀλλὰ δεινὸν εἰ μηδέποτε μετὰ τῶν εὐημεροούντων στησόμεθα, τοῖς δὲ κλάουσιν ἀεὶ συνδακρύσομεν. ἡμεῖς τε οὖν ἐν ταῦθα συγνοῦ βήματος αὐτὸν ἐξειλόμεθα, καὶ τ' ἄλλα ἐλάττους αὐτῷ πρὰ πολὺ τὰς συμφορὰς ἐποιήσαμεν. καὶ ἡ σὴ θεοσέβεια φροντίδος αὐτὸν ἀξιώσῃ, τοῦτο μέγιστον ἐγὼ τεκμήριον δέξομαι, τοῦ μὴ παντάπασι τὸν ἄνθρωπον ἀπεγνωσθῆναι παρὰ θεοῦ.

Τρωΐλῳ. ϙα

ΠΑλαι μὲν ἀπραγμονεστέρας ἐποιούμην τὰς πρὸς τοὺς ἑταίρους ἐντεύξεις, καὶ πρὸν καὶ γράφων. ἔζων γὰρ ὠθὶ τῶν βιβλίων, τρόπον τινὰ ἀσύντακτος πάσῃ πόλει καὶ πολιτείᾳ. νυνὶ δὲ (ἐπέταξε γὰρ ὁ θεὸς εἰς ἀποδεδειγμένον χωρίον οἰκεῖν ἐν τῇ πόλει τινὰ τάξιν, καὶ ζῆν οὐκ ἐν διηριθμημένοις ἀνθρώποις) βουλοίμην ἂν ὄφελος εἶναι τοῖς συλλαχοῦσι, καὶ ποιεῖν ἀγαθὸν ὅ, τι δυναίμην, καὶ ἕκαστον ἰδίᾳ, καὶ τὴν πόλιν κοινῇ, ἵν' ὁρῴην τε καὶ ὁρώμην ἡδέως πρὰ τῶν ὡς ἂν εἴποι τις σύμπλων τοῦ βίου. εἴ τι τοίνυν μαρτύριος ὄναιτο τῆς δι' αὐτὸν γενομένης ἐπιστολῆς,

ἴσθι μοι

ſuper execrationem congreſſus eſt: quia etiam potentes propter eum contriſtauimus. Cæterùm graue eſt, ſi nunquam cum cõmodè uiuentibus ſtabimus, cum flentibus autem ſemper flebimus. Nos igitur hic eum ex triſti gradu eximus, & in alijs minores illi multo calamitates reddidimus. Etſi tua pietas illius curam habere dignabitur, id maximum ego iudicium ſuſcipiam, quòd homo non omnino condemnatus ſit à Deo. Vale.

Troilo. 91

Commendaticia.

OLim quidem minus moleſtus fui amicis, interceſſionibus, tã præſens quàm ſcribens (uiuebã enim incumbens libris, quodãmodò in nulla ciuitate atq; republica ad ullum munus publicum aſcitus:) nunc autem (conſtituit enim me Deus in deſignatum locum, ut habeam aliquod in ciuitate munus, uiuamq; non inter numeratos homines) uellem utilis eſſe ijs qui me ſortiti ſunt, beneq; facere, quicquid poſſem & unicuique priuatim, publiceq; ciuitati, uti uiderem atque uiderer libenter à connauigatoribus (ut ita dicam) huius uitæ. Proinde ſi quem fructum percepit Martyrius ex epiſtola propter eum ſcripta,

ſcito

ἴσθι μοι χαρισάμενος ἐν ἀνδρὶ συνδιημερεύοντι, καὶ ναὶ μὰ τοὺς λόγους τὰ μὰ τὰ σὰ παιδικὰ, πολλάκις εἰς τὸ συνεῖναί μοι πολὺ καὶ τῆς νυκτὸς μέρος ἐπιλαμβάνοντι.

Τῷ ἀδελφῷ. ϙβ

Κακὸν οὐ μικρὸν ἀπολαύσω τῆς ἀγροικίας, * λίαν ἀληθεύων διάθεσιν εὖ ἴσθι ὅτι καὶ ὠδὶ τῆς λιβύων ἐσχατιᾶς.

* τὸν τρόπον λίαν.

Ησυχίῳ. ϙγ

Ἀθηναῖοι θεμιστοκλέα τὸν νεοκλέους ἐπήνεσαν, ὅτι καί τοι πολιτικῆς δυνάμεως ἐρασὴς παρ' ὁντινοῦν τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ γενόμενος, ἀπηύξατο πᾶσαν ἀρχὴν, ἐν ᾗ τῶν ξένων οὐδὲν ἔμελλον πλέον ἕξειν οἱ γνώριμοι. σοῦ δὲ ὅτι μὲν ἐπέγνωσαν τὴν ἀρετὴν οἱ καιροὶ, καὶ διὰ σὲ παρῆλθεν εἰς τὴν πολιτείαν ἀρχῆς, ὄνομα καὶ πρᾶγμα καινὸν, ἥσθην μὲν ὥσπερ εἰκὸς ἑταίρους ἐκ παλαιοῦ γεγονότας, τῆς ἱερᾶς γεωμετρίας ἀλλήλοις ἡμᾶς μνησευσάσης. ὅτι δὲ ἐν τοῖς βουλευταῖς καὶ τὸν ἐμὸν ἀδελφὸν ἀξιοῖς ἀριθμεῖν, ἀλλ' οὐκ ἀπαλείφεις τὴν οἰκίαν ἀπὸ τοῦ πονηροῦ βιβλίου, κἂν εἴ τι κατὰ συμφορὰν ἀρχαίαν προειλήφει γενόμενον, τοῦτο δὲ οὐ κατὰ θεμιστοκλέα σε φημὶ ποιεῖν, ὅτε δοκοῦν-

scito te mihi gratificatum in homine, qui dies totos mecũ contriuit, & (per liberalia studia, meas tuasq; delicias) qui magnam etiam frequenter noctium partem assumpsit, ut mecum esset. Vale.

Fratri. 92

MAlum non exiguum percipiam ob rusticitatem, nimis uera loquens ex animo, atq; hoc in extremis Libyæ finibus. Vale.

Hesychio. 93

THemistoclem Neoclei filium laudarunt Athenienses, quòd, quamuis politicæ potentiæ amator esset, supra quoscunq; suo seculo: recusaret tamen omnem magistratũ, in quo nihilo plus essent noti habituri, quàm peregrini. Tuam autem uirtutem quòd tempora agnouerint, propterq; te in rempublicã uenerit magistratus nomẽ atq; negocium nouum, lætatus quidem sum, quemadmodum conuenit sodales ab antiquo factos, quosq; alterum alteri sacra geometria conciliauit: quòd autem in senatoribus & meum fratrem uis numerare, & non deles donum ex malo libello, etiamsi quid antea illi ex ueteri calamitate factum est, hoc te non Themistoclis more aio facere, neq;

Fratrẽ ab eo inter Senatores relatum, dimitti petit.

δυκᾶντα τῇ θείᾳ γεωμετρίᾳ. δύο πλοῦν γὰρ
γὲ ἀδελφοῖς ἔδει τε τάχθαι τοῖς ζοῖς, ἐ τὰ
τῷ αὐτῷ τὰ αὐτὰ, καὶ ἀλλήλοις ἐᾶν δλῆ τὰ
αὐτὰ· εἰ ἢ δλα ἢ τ πεθικεχυμένων πρᾶγμά
τῶν ὄχλου, τὸ χρεὼν ἠμέλητ μέχρι τοῦ νῦν,
δεῖξον ὦ θαυμάσιε. καὶ λαβὼν τὴν ἀδικο-
λίαν, ἄνες τὴν τοιχθρὰν αὐτοῦ ἀπὸ πον
ζημίας, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα, καὶ τὰ πρὸ-
τοῦ. καὶ ἀπόδος μοι τὸν ἀδελφόν, ὃν εἰ μὲν
δι' αὐτὸ τοῦτο ἀφῆκεῖ, θεὸς οἶδε· πῶς ἐ-
μὲ ἢ παύν παραμυθίας δέομενον ὧδε πολ
λαῖς, ὧν ἐκ αὐτάρκου εἰ συμφοραῖς, ὀδὲν ἑ-
τερον προφασίζεται.

Αννσίῳ. υδ

ΠΡώην ἐκ ἐφθασε τὴ βαρεῖαν ἀκοὴν
ἀφ' τ λιβύης ωυθόμενος. διὰ γὰ μὴ
δι γνοάμην ἢ τάχος ὠδὶ τὰ ζδύχθρα ωαρα-
πέμψαι τῇ φήμην. ἦκε δ' ἐλις ἀγγέλων, ὡς
ὁ στρατηγὸς ἤδη τὰ μετέωρα τ χώρας κατέ
ληφεν. ἐφθάκεις γ' ἀρα ωυθόμενος. ἐυρεμο τ
προθυμίας ἀμοιβὴ πρὸς τ θεὸ, κἠ νῦν κἠ ἐ
σέπεῖσα. ἐγὼ ἢ αὐτὰ ταῦτα κἠ νῦν ἐπαινε
σόμην ἔπεμψα, ἐ ωδυσόμην γ' οἷς εἶπες. εἶ-
πες ἢ γὰ πασιν ἀγαθοῖς. μέλοι μ γαρμοι, μέλοι
ἐ ωᾶσι τοῖς πόλεως, ωᾶσι δ' οἷς τ γε μητρίδος,

ὡς

diuinæ placita geometriæ. Nam Euoptium in tuorum fratrum loco habere te oportebat, si, quæ sunt eidem eadẽ, etiam inter se eadem esse oportet. Si uerò propter circũfusorũ negociorum turbam debitum officium hucusq; neglectum est, id ostende, ô admirande: & accepta hac epistola, libera illius socrum ab absurda mulcta. eaq; quæ sequuntur, quæq; præcedunt effice: atq; redde mihi fratrem, qui an ob hoc ipsum peregrinetur, Deus nouit: apud me uerò, indigentem consolatione ob multas, quas utique audiuisti, calamitates, nihil aliud prætendit. Vale.

Anysio. 94

NVper ubi primùm graue rumorẽ à Cyrene audiui, statim ego cogitaui quàm ocyssimè famã *Teuchira transmittere. Venit aũt quidã annũcians, ducẽ exercitus iam perturbatã regionẽ occupasse. Prius ergo audieras. Inuenias utinã huius promptitudinis retributionẽ à Deo & nunc & postea. Porrò ego hasce literas misi & laudaturus te, & sciscitaturus in quib. sis: sis autem utinam in omnibus bonis. Curæ enim mihi est, curæ est & Pentapolis (qũo enim non? quæ nempe sit μητρὶς,

De bello Cyrenaico petit se certiorem fieri.

Teuchira) urbs est Pẽtapolis, quæ etiam Arsinoe dicitur.

ὡς ἂν λιρῆτες εἴποιεν) ἐχώρησα δὲ σὲ, καὶ ἡ δόξης ἡ σῆς. ἐφ' ἑκάστῳ γὰρ δὴ τῶν σῶν ἀγαθῶν, ἐμὲ ταὐτὸν ἀξιοῦσι σωτῆρα. ὡς δὴ γὰρ οἱ λειμώνιος, ἄρεισε αὐθρώπων τε καὶ πραγμάτων, δίκαιός εἰμι καὶ εἰδέναι τὰ σά. ἐπαινῶ μὲν προθυμίαν, ὡς γε λέγω, ἀγαθὸν εἶναι, καὶ ἄλλως δὲ καὶ ἀθύμως πρατιόντα, ἐὰν ὁ θεὸς αὐτῷ τιθῆται. δίος αὐτῷ χεῖρα δεῖ τ' ἀδελφόν, ὃς αὐτὶ πολλῶν ἐπαρήγησει. τὸν δὲ ἐμοὶ μὲν ἄρειον δοκεῖ βάλλυμα, τῷ τὰς φύσεις εἰδέναι τ' νεανίσκων, καὶ ὡς ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους ἀδελφούς. εἰ δ' καὶ οἱ φανεῖται, λύειν ἔσω, δεῖν ἑτούρων οὓς *πρατυομένους ἅπαντας. ὁ σωφρονιστὴς μὲν ταχέως ἐπανήκοι τὸ, καλόν τι φέρων πρὸς πολίτας δίκημα. ὃς λαί τοι δηλόπατος ὢν, ἐβαδέρησε τὴν ὁδὸν, δεῖν σῶν ὅπλων ἐμπεδῶν ὄντων. δίος τῇ λυρικῇ τῶν σωφρόνων δεῖν ἀδελφῶν. μαχῶντου γὰρ ἐπὶ ἐρ δὴ γενικόσης τε καὶ τροφόσης αὐτός.

* πρατυομένους

τῷ ἀδελφῷ. γε

ΟΤι μὲν ἡμᾶς εἶκειν ἢ γῆ τοῖς σαυτοῦ πρεσβεύμασιν (ὅτω γὰρ γέγραφας) καλῶς γε ποιεῖς, καὶ δίκαια πρὸς ἡμῶν φρονεῖς, καὶ πολλὰ λαγαθά σοι γένοιτο δεῖ τοῦτο. ὡς ἀπὸ

ut Cretenſes dicerent) præcipuè autem tu, tua'que mihi gloria curæ eſt. Super unoquoq; enim tuorum bonorum omnes me uolunt collætari. Vt igitur in te iudicandus (uirorum atq; ducum optime) par eſt ut res etiam ſciam tuas. Ioannem adhortati ſumus, quantum fieri poterat, ut uir fortis ſit: qui & alioqui miles eſt non ignauus, ſi Deus illi opem ferat. Da illi manum propter fratrem, qui pro multis miniſtrabit. Hoc mihi optimum uidetur conſilium, adoleſcentum ingenia ſcienti, quo'que ſint inter ſe affecti pudore. Porrò ſi etiam tibi uidebitur, ratum ſit. Sodales qui unà militant, ſaluta. Collactaneus meus citò reuertatur, pulchram aliquam ferens de bello narrationem: qui tametſi timidiſſimus ſit, audacter tamen ſuſcepit iter, quòd ſciret arma tua ante ſe eſſe. Da Cyrenæ par iſtud fratrum. Pugnant enim pro patria, quæ & tulit illos, & aluit. Vale.

Fratri. 95

De Iulij ingrati hominis malicia, apud eum queritur.

QVòd tu nos quidem obedire putas tuis mandatis (ſic enim ſcripſiſti) bene ſanè facis, ac iuſtè de nobis ſentis: multa'que tibi bona eueniant propter hoc.

ὡς ἀπέχομαι γε τῆ χαρίτι, εἰ δή τις ὀφείλε
τ' ἢ νεωτέρῳ πρὸς ἀδελφὸν πρεσβυτέρα
τοῦ πείθεσθαι χάρις, ὡς ὅπερ ἔγωγε οἶμαι. ἀλλ'
ἡμῖν εἰς αὐτάρκειαν ἀρκεῖ, τὸ μὴ ἀγνοεῖσθαι πα
ρὰ σοῦ τῆ γνώσιμ ἡμῶν, ὅτι μόνῳ σοὶ τῶν
ἄλλων ἐκκείμεθα. ὅτι ἢ φῆς εἰδέναι σαφῶς, ὡς
δι' ὀλυχῆς ἄγοι τὰς Φιλίας ἡμῶν ἰδίας,
ὧν δὲ ἀκήκοε ἄξιον ἀπολέγεσθαι. λίαν γὰρ
ὄχλον αὐθρώπων ἀπαθωμένοις, μὴ ἀπαθῶς τε
ἔπειμι. ὁμοῦ γὰρ ἐγώ τε τὰ παρὰ σοῦ χρή
ματα αὐξηνίωσαμεν, καὶ ἕτερός τις τὰ παρ'
αὐτοῦ. ἢ σὺ μὲν ταῦτα φῆς, ἐκεῖνος δὲ τἀ-
* λέγεται ναντία· ἢ αὐξηνωκέναι ἢ ἀκηκοέναι *λε-
γόντων, ὅπι ὀλίγοι τοῦ ἡμῶν αὐτοπα-
θεῖς λόγους. ὅτ' οὖν ἀπιστεῖν εἶχον αὐ-
θρὶ καλῶ ἀγαθῷ, καὶ πιστεύων, οὐ μὰ τ'
ὁμόγνιον γὰρ ἐμόν τε καὶ σόν, ὃ μετανόουν
ἐφ' οἷς εὖ ποιήσειν τὸν αὐθρωπον, αὐτῇ
τῇ πρωτοραίᾳ σοὶ βίᾳ τὸν κατήγορον ἀρ
σκυλάκων, ὃς ἐδίωκεν αὐτὸ ἀσεβείας, ὡς ἀ-
δικοῦντα τῆ Βασιλέως ἑστίαν. νὴ τὸν ἱε-
ραύ σου λεφαλήν, εἰ μὴ ζαῖς συχναῖς πείραις
αὐτέχομ', τὸ μὴ τῇ τ' δίκας ὃ φίλια μετά
νοιαν ὠδὶ ποιούσης ἐνοβίστως ὁ πρωτιμέ-
νου. τοῦτο δὲ τὸ κατηγορούντ' ἀχρυσίᾳ,

πρω-

quia recepimus gratiam, si qua modò debetur iuniori à seniore fratre propter obedientiam gratia: quod ego non puto. Sed nobis ad retributionem sufficit, quòd non ignoratur abs te nostra instantia, quòd à te solo uiuentium pendemus. Quòd autem te perspicuè dicis nosse, optatam esse Iulio nostram amicitiam, hoc uerò iam probari non potest. Est enim hominis nimis decepti, ne decipientis dicam. Simul enim ego tuas legi literas, & alius quidam ab illo scriptas. Et tu quidem hæc dicis, ille uerò contraria, & legisse se atque audiuisse dicentes, quòd incommodos de nobis dissereret sermones. Non igitur poteram non fidem habere uiro honesto ac bono: fidemq; habens, non (ita me Deus, generis nostri ac germanitatis autor, amet) me pœnituit eorum beneficiorum quæ contuli in hominem, quòd hac ipsa superiore die accusatorem ui submoui, qui eum fecit impietatis reũ, tãquã læsisset regis lares. Per tuũ sacrũ caput, nisi ego multis restitisse experimentis, partim quidẽ iudicis timiditati, pœnitẽtiã in huiusmodi cõtrouersia non admittentis, partim accusantis uecordiæ,

προαποιεμένοις μὴ τῇ αὐάγκῃ, προθυμεῖσθαι δὲ ἅπασά τε κακὰ καὶ παθεῖν, καὶ γαμεῖν αὖ αὐτὸν ἡ παῖς ὧν ἤνατο τὸ δεινὸν πάτερ, ἡ συγγνώμην συγχωρῶν καὶ φαύνη φίλων, πλησίων τε ἡ φωνὴν καὶ ὅλως, καὶ κῶν αὖ ἰλιὰς πόλεις τῇ πόλιν ἡμῶν, ἐπ' αὐτοῖς ἀκρινόντες τῇ σωτηρίαν, θανατῶντος. γένηται δ' αὖ ἰδιλιος νίκην, ἐφ' ᾗ ζῆν δὲ αὖ ἤυξαθ. ὥσπερ ὦν ἅπαντῶν ἀνθρώπων πικτέα μοι ταῦτα εἶν τὰ γεγραμμένα. ἡ δὲ ἐμῆς φύσεώς τε ἡ προαιρέσεως παραπολαύετω ἡ ὅστις ἔχθιστος. πολλῷ μὲν ἐμοὶ κάλλιον ἔχει τὸ αὐαξίως ζυᾶ ποιήσαι καλῶς, ἢ πορθῆσαι πολλὰς, δεξόν λαβοῦσαι, πρὸς τῇ ἀξίαν πολεμούσας κακῶς. δ' δὲ ἡ ἡ δυσμὴ γυναῖκα ἡ τὰ παιδία τ' αὐθρώποισιν μισῶ. καί τοι γε δ' αὐτὸς ἄξιός δεῖν ἐπὶ ταῖς κατ' ἐμὲ λοιδορίαις παθεῖν τί καὶ κῶς ὑπ' ἐμοῦ. πολλὰ γε ἡ δεῖ. *μισεῖ μὲν ἡ ἡ φαύνη. λυπεῖν δ' οἰόμενος λέγω, ἡ ὡς δεδόμθ' φθέγγεται. ἡ προαίρεσις δ' ἐστὶ αὐδίβυνος, ἀλλ' ὑπαίθιος. ἴσως μέντοι, μᾶλλον ἢ μὴ ἴσως. φαύσαιτο μὲν αὖ εὖ ποιῶν ἡμᾶς. σὺ μέντοι ἀφῶς ἴσθι τὸ πάλαι λεγόμενον, ὑπ' ἐχθρῶν ὡς ἔστιν ὠφελεῖσθαι, νῦν δ' ἔγωγε φαινόμενον.

*μισεῖσθαι

simulantis quidem necessitatem, cupientis aũt aliquid mali & facere & pati, prorsus & coniugem illius & pueros acerrimè aggressus esset, multosq; cognatos, & admodum amicos, diuitesq; et pauperes: ac omnino malorum Ilias circumstetisset nostram ciuitatem, ab homine salutẽ desperante, mortemq; appetente. Vicisset autem Iulius uictoriam, cuius gratia non optasset uiuere. Pro quib. omnib. facienda mihi duxi esse ea quæ facta sunt. Meo autem ingenio ac proposito perfruatur uel inimicissimus quisq;. Multo enim mihi honestius est, ut immerito alicui benefecerim, quàm ut contemnam multos præter meritũ mala passuros. Nõ enim & genere claram coniugem & liberos hominis odi. Quanquam sane ne ipse quidem dignus est, propter conuicia contra me, ut aliquid à me patiatur mali. Multùm profectò hoc illi abest. Odit ille me, et ualdè quidẽ. Dicit enim, putans se mihi dolorem incussurum, quasiq; morsurus loquitur. Propositum ergo non culpa uacat, sed est culpabile. Sciat uerò, imò haud sciat: desineret enim nobis benefacere. Tu uerò perspicuè scias, id quod olim dictum est, * ab inimicis nos utilitatẽ percipere posse, nũc facto cõspici.

ab inimicis) de eo Plutarchus libellũ scripsit.

νομ. τί γὰρ εἰς δύκλφαν ἡμῖν αὐτὴρ ὁ σωτὴρ λεῖς πᾶς ὅστις ἡμᾶς ἐπαινεῖν βούλε), μηδὲν ἕτερον δὲ δυρίσκων εἰπεῖν, λέγε τοῦτο πρῶτον μὴ μόνον μὴ μέγιστον, ὡς ἰδιώτης αὐτὸν ἀγορεύει κακῶς. ἐνὶ δὲ τούτῳ λόγῳ, ποῖος ὁ τοῦ ἐσμὸς ἀγαθῶν; τὸ γὰρ αὐτὸ πεπειρῶσθαι ἔχειν πρὸς πάντα τὸν ἁπλῶς πονηρίαν, οἰκείως ὀξὺν ἔχειν πρὸς πάντα τὸν ἁπλῶς ἀρετὴν. ἐγὼ μὲν δὴ ὁδὲ ἂν ἐμαυτῷ σωφρονεῖν τοιοῦτον· ἐκεῖνος δὲ φησιν· οἷς γὰρ ταὐναντία φησί, τοῦτο πιστὸν εἶναι, ὥστε μὴ χαρίεν ἂν εἰδείην αὐτῷ. νὴ τὸν ἱδρῶτά σε λιπαρῆ, καὶ τὸν σὸν παιδίων μὰ σωτηρίαν, ὃ μή ἐστιν ὅ, τι ἂν μοι μεῖζον τοῦ λοιδορεῖσθαι χαρίσαιτο. εἰ γὰρ καὶ πῶς θεὸς μὴ πῶς ἀνθρώπων, ἐν τῷ καλλίστῳ μοι δείσεται τῶν. ἀλλὰ μὴ φιλ πεφαρέσεως δώσει δίκας, ἐμοὶ μὲν ὅ(τυχόν μὴν δὲ δὴ ἂν εἰ δικαίμην, βουλοίμην. πάντως δὲ δὴ ἂν εἰ βουλοίμην, δικαίμην· τί γὰρ πρὸς τὸν ὠδὶ καιρεῦ δικάσω ἄνθρωπος ὅτως ἀτυχὴς, ὡς ἀλᾶσθαι φεύγων τὸν ἑαυτοῦ, καὶ μηδὲ ἐλπίδας ἔχειν καθόδου, τῶν πολεμίων ἐστρατοπεδευκότων ἐν τοῖς ἐμοῖς, καὶ κείνοις ὁρμητηρίοις κατὰ κυρίως χωμένων) τίνι μὲν τοι, τίνι δώσει δίκας; αὐτῇ τῇ δίκῃ. ἐγγυῶ·

Quid enim nobis ad nominis celebritatem non confert homo? Quisquis nos laudare uult, nihil aliud inueniens quod dicat, hoc primum dicit & solum & maximum, Iulius illi malè dicit. Huic autem uni sermoni, quod non bonorum examen ineſt? Nam cui cum omnigena malicia minimè conuenit, illi familiariter conuenit cum omnigena uirtute. Ego quidem horum nihil mihi conſcius ſum, ille autem dicit. Nam quibus contraria dicit, illa fidem inueniunt. Itaq; & gratiam illi habeo, & (per tuum ſacrum caput, perq́ue filiorum meorum ſalutem) non eſt quod maius mihi largiatur, quàm ut conuicijs inceſſat. Nam & apud Deum & apud homines hoc mihi honeſtiſſimum futurum eſt. At etiam propoſiti dabit pœnas, mihi quidem non, (forſan enim neque, etiamſi poſſem, uellem: omnino autem neque ſi uellem, poſſem. Quid enim apud huius temporis magiſtratum poſſet homo, ſic infelix, ut erret exulet́que patria, neq; ſpem ullam habeat in patriam reuertendi: quum hoſtes caſtra in meis poſuerint, illiſq; ceu propugnaculis utantur aduerſus Cyrenenſes?) cui aũt, cui tandem dabit pœnas? Diuinæ ultioni.

Me

ἐγγυῶμαι γὰρ ἐγὼ τοῦτο σαφῶς, εὖ εἰδὼς ἐναι δικῶν. μετελθύσεται γὰρ αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ φίλων κοινῆς πατρίδος, ὑπὲρ ἧς ἴσως αὐτίκα πεπολεμήσομεθα, οὐ δι' ἣν ἀλλήλοις ἀπηχθήμεθα. ὁ γὰρ ὑπὲρ τῶν ἐμαυτοῦ τινος ἂν δι' αὖ αὐτὸς εἰπεῖν ἔχοι· ἀλλὰ τὰ πρῶτα μὲν, ὅτι τὸ στρατιωτικόν τε καὶ τὸ βουλευτικὸν ἑώρων εἰς ἓν πίπτον, καὶ ἐπειρώμην αὐτέχειν. ἔπειτα μέν τοι τὰ περὶ τὴν πρεσβείαν, καὶ πάνυ λαμπρῶς διεσάσαντα ἡμᾶς. ἐῶ τὰ κατὰ τὸν ἕταιρον διοσκορίδην, ὃν μετρίως ἐπράχθη, καὶ ὃν ὡς αὖ λιν ἅπασα θεὸς τε καὶ ἀνθρώπων νέμεσιν. αὖτη μέν τοι σαφῶς ὅτι, περὶ ἧς πρὸς λύραν ἄδομεν. λήθουσα δὲ παρὰ πόδα βαίνεις, γαμουμένου αὐχένα κλίνεις· ὑπὸ πῆχυν ἀεὶ βιοτὰν μερατεῖς. ἀλλὰ ἡμφίζεσθαι δεῖ· ἐγὼ μὲν ἔγραφον ὑπὲρ φίλης πατρίδος, ἀστρατείαν εἶναι τοῖς ξένοις· ὁ δὲ αὐτέλεγχον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ καὶ θεσμῶν. καί τοι πῶς ἂν οἶσθα, ὅτι καὶ σὺ φύσει στρατιωτικῶς ἔχοντας τῶν ἀρχόντων, οἱ ξένοι μεταπιπράσκουσι, καὶ μετασκευαζουσιν εἰς ἐμπόρους; πάλιν ἔγραφον ὑπὲρ τοῦ λειτουργεῖν τὴν παρ' ἡμῖν στρατηγίαν, ὅπερ ἅπαν-

Me sponsorem de hoc manifestè offero: nam bene scio. Vlciscetur enim illum pro me & cõmuni patria, pro qua diuersa sensimus in republica gerenda, & propter quam inter nos facti sumus inimici. Neque enim propter ullam rem meam, neq; ipse dicere posset. Sed primùm quidem, quòd militares ac senatorios honores uidebam mercenarijs conferri, conabarq; resistere. Deinde uerò, legatio etiam admodum splendidè nos fecit dissidere. Omitto ea quæ in sodalem Dioscuridem facta sunt, quòd mediocriter sint facta, & non ita ut Dei hominũq; excitare possint Nemesin. Ipsa uerò perspicuè ea est, de qua ad lyram canimus:

Sectaris autem hominum latens uestigia,
Superbientes atq; ceruices premis,
Subq; cubito uitam edomas semper tuo.

Cæterum suffragia ferre oportebat. Ego quidem scripsi pro patria, ut militiæ uacationem haberent peregrini. Is autem contradixit pro Helladio & Theodoro. Atqui quis non nouit, quòd magistratus etiam natura appositos ad militiam, peregrini dedoceant transmutentq; in mercatores? Rursum scripsi pro solutione præfecturæ militaris apud nos, quam quidem

ἅπαντες ὁμοφώνως οἱ τῇδε ἄνθρωποι μόνον εἶναί φασι λυτήριον τῶν δεινῶν, ἐπανελθεῖν εἰς ἀρχαίαν ἡγεμονίαν τὰς πόλεις· τουτέστιν ὑπὸ τὸν αἰγυπτίων ἄρχοντα καὶ τὰς λιβύων τετάχθαι· ὁ δὲ αὐτέλεγεν ὑπὲρ τῶν μερδῶν. καὶ ἄντικρυς ἀπετόλμα λέγειν, ὅτι λυσιτελεῖ ταπεινοὺς εἶναι στρατιώτας. ἀλλ' ὦ ταῦ· ἄξιον γὰρ διὰ τοῦ πρὸς αὐτὸν εἰρῆσθαι, διαταῦτα νῦν μὲν ἐπαράτος εἶ, καὶ κοινῆς τύχης ὑπὲρ ταὐαντία πειρώμενος. εὐτυχεῖς γὰρ ἐν ἀτυχοῦσιν, ἐγὼ δὲ τῇ πόλει συνατυχῶ. ἴσθι μέν τοι σαφῶς, ὅτι φύσεώς ἐστι νόμος, ἐμπεριέχεσθαι τοῦ καθόλου τὰ μέρη. καὶ ὅταν πάνυ πολὺς ἀπὸ τοῦ τοῦ σώματος συμφορᾶς ὁ σπλὴν αὐξηθῇ, ἕως μὲν αὐτέχει τὸ ὅλον* εὐσθενεῖ τε καὶ πιαίνεται· ἀπολλυμένῳ δὲ, συναπόλλυται· καὶ σὺ τὸ παρὸν εὖ τιθέμενος, λήσεις τοῖς σαυτοῦ πολιτεύμασιν, εἱμαρμένη τοῦ πατρίδος τε ὤν, καὶ σαυτοῦ. μέχρι τούτου λασθένης ὠνομάζετο φίλος φιλίππου, μέχρι προὔδωκεν ὄλυνθον· τὸν δὲ ἄπολιν, πῶς εἰκός ἐστιν εὐτυχεῖν;

* εὐθενεῖ-ταί τε

ὀλυμπίῳ.

quidem omnes qui hic sunt homines una uoce unam esse dicunt malorum solutionem, si ciuitates ad antiquam redirent præfecturam: hoc est, si sub Aegyptiorum præsidem etiam Libycæ ciuitates redigerentur. Is uerò contradixit pro lucris: atque palàm ausus est dicere, quòd prosit milites esse humiles. Verùm ô amice, (æquum enim est ut per te hæc illi dicãtur) nunc tu quidem execrandus es, quòd diuersa à communi fortuna utaris. Felix enim es inter infelices. Ego uerò, cum ciuitate infelix sum. Scis autem perspicuè, naturæ legem esse, ut partes contineantur in toto. Et quando lien ex corporis calamitatibus multùm creuerit, dum quidem totum saluum est, ualet & impinguatur: pereunte autem toto, simul disperit. Et tu in præsentia rebus tuis bene confectis, obliuiscaris, quòd tuis in republica actionibus fatum sis & patriæ, & tui ipsius. Tantisper Lasthenes nominabatur amicus Philippi, donec prodidit Olynthum. Eum autem qui ciuitate careat, quomodo uerisimile est felicem esse? Vale.

Olympio.

Ἐγὼ μάρτυρα ποιοῦμαι θεόν, ὃν καὶ Φι-
λοσοφία καὶ φιλία πρεσβεύει, πολ-
λὰς μὲν ὧν θαυμάτων αὐτὸ ἱδρωσώσης εἰλό-
μην· τοῦ θεοῦ δὲ ἐπιγενομένου οὐχ ὅπορ ἥ-
τουν, ἀλλ' ὅπορ ἐβούλετο, σὺν χρόμαι τὸν γλυκὺ
μόνον νομίσας τοῦ βίου, γλιχθῆναι καὶ τοῦ νεμε-
θέντος πρωτάτου, ὡς μὴ φανῆναί μοι τὸ
πρᾶγμα φιλοσοφίας ἀποβάσιν, ἀλλ' εἰς
αὐτὴν ἐπανάβασιν. τέως ἦ, ὥσπορ εἶπον
τῶν ἡδέων σωεπεπόνει, ἐκοινωνάμην
ἂν οἱ τῇ παρόντι φιλτάτῃ μοι κεφαλῇ· οὕ-
τω καὶ τῶν λυχνούχων εἰς σὲ πραπέμπω τὴν
ἀκολουθίαν, ἵνα σωάχθοιό τε, καὶ εἴ τι δικαίως
πρὸς τὴν ἐμὴν φύσιν τὸ πρᾶγμα δέξεται-
ρας, εἰσπήσαιο γνώμην, ὅ τι με δήσει ποι-
εῖν. νῦν γὰρ ἐγὼ πόρρωθεν ὅτου σκοπεύω-
μαι τὸ πράγματος, ὡς ἑβδόμου ἤδη μῆνα
χρόμενος τῷ δεινῷ, μακρὰν ἀφεστηκὼς
τῶν ἀνθρώπων παρ' οἷς ἑορτάζομαι, ἕως ἂν
ἀκριβῶς ὁπποῖόν ποτέ ἐστι τῇ φύσει κατα-
νοήσω. καὶ μὲν ἐγχωρῇ, μετὰ φιλοσοφίας
πρᾶγμα ὀργάζομαι. εἰ δὲ ἀλλοῖόν ἐστιν, ἢ
κατὰ τὴν ἐμὴν ἀγωγήν τε καὶ προαίρε-
σιν, τί ἄλλο ἢ τὴν σὺν δὲ ἀληθῆς ἑλκύσης

ἀπ-

Olympio. 96

EGo Deum testor, quem philosophia atque amicitia colit, quòd multas mortes pro sacerdotio maluissem: Deo autem inferente, non quod petebam, sed quod uolebat, precor eum qui uitæ dator fuit, ut etiam dati sit patronus, ut mihi res non uideatur descensus à philosophia, sed ad eam ascensus. Hactenus autem, quemadmodum si quid mihi iucundi accidisset, communicassem utique tibi, omnium mihi charissimo capiti: ita et rerum difficilium ad te transmitto rumorem, ut simul & condoleas: & si quid possis, expenso ad naturam meam negocio, consilium aliquod adferas, quid me oporteat facere. Nunc enim ego ita procul rei facio periculum, ut quum septimum iam mensem uersatus sim in hac acerbitate, longè peregrè absim ab hominibus, apud quos sacerdotio fungar, donec exactè expendam, quale nam tandem hoc negocium sit. Et si quidem mihi possibile sit, cum amore exequar: sin uerò aliusmodi est, quàm ut meæ institutioni ac proposito conueniat, quid aliud, quàm rectà hinc, ad inclytam Græciam

De sacerdotij difficultatibus queritur.

ἀφπλέων οἰχήσομαι; ἀπειπαμένῳ γὰρ τῆς ἱερωσύνης, ἀφγνωστέον ἐστὶ καὶ τῆς πατρίδος, εἰ μή με δεῖ πάντων ἀτιμότατον εἶναι, καὶ ἐπαρατότατον, ἐν ὄχλῳ μισούντων ἀναστρεφόμενον.

Τῷ αὐτῷ. 43

Τὴν ὑπόστολην ἀναγινώσκων, ἐν ᾗ δηλήσω περὶ τῆς ἀῤῥωστίας, καὶ ἐφοβήθην ἀρχόμενος, καὶ παυόμενος ἀνεθάῤῥησα. ἀπειλήσας γὰρ κίνδυνον, ἐνηγγελίσω τὰ λώονα. περὶ ὧν δὲ ἤτησας πεμφθῆναι πρὸ ἡμῶν ἢ κομισθῆναι, τὰ δυνατὰ πάντα πάντως ἢ πεμφθήσετε, ἢ κομισθήσετε· τίνα δὲ αὐτῶν τὰ δυνατά· καὶ τὰ μὴ δυνατά, περιττὸν γράφειν· αὐτὴ γὰρ ἡ δόσις ἐπιδείξει. ἐῤῥωμένος καὶ εὐδαίμων διαβιώης θεῷ κεχαρισμένος, ἑταῖρε τριπόθητε. γένοιτο ἡμᾶς καὶ συμμίξαντας ἀλλήλων αὖθις ἀφλαῦσαι, καὶ μὴ προεξέλθοις πρὶν ἂν ἀλλήλοις ἐν τύχωμεν· εἰ δὲ θεὸς ἄλλῃ πῃ βεβούλευται, σὺ δὲ καὶ ἀπόντων ἡμῶν μέμνησο. βελτίο σι μὲν γὰρ συνεσίου ἐν τεύξῃ πολλοῖς, φιλοῦσι δὲ μᾶλλον οὐκ ἂν ἄλλοις ἐντύχοις.

τῷ

abnauigans abibo? Recusanti enim sacerdotium, desperanda est & patria: nisi me oportet omnium abiectissimũ esse atq; execratissimũ, inodientium uersantem turba. Vale.

Eidem. 97

De morbo eius.

QVum epistolam legerem, in qua de tua narrasti mala ualetudine, et timui incipiens, & desinens animum recepi. Nam quum minatus esses periculum, pòst meliora nunciasti. De quibus autem rogasti, ut tibi à nobis mittantur, aut transportẽtur, omnia tibi omnino, quantũ fieri potest, aut mittẽtur, aut transportabuntur. Quæ'nam aũt mitti possint, aut non possint, superuacaneum est scribere. Ipsa enim donatio demonstrabit. Bene ualens atq; felix utinã uitã transigas, Deo acceptissime, sodalis exoptatissime. Vtinã fiat, ut cõueniamus fruamurq; alter, altero: neq; egrediaris prius, quàm colloquamur. Si uerò Deus aliter animatus est, tu tamen & absentium nostrûm memineris. Meliores quidem Synesio conuenies multos: magis autem amantes, nullos conuenies. Vale.

τῷ αὐτῷ. γη

Πῶς οἴει με διψῶντα ταῖς ἡδίσταις ἐπιστολαῖς ἐντετυχηκέναι; πολλὰ ποῖα ἢ μέρη τῶν ἐπιστολῶν οὐκ ἐπάσῃ διαχυθῆναι τῇ ψυχῇ; ἀφ' ὧν ἦλθον εἰς πολλὴν ἀπορίαν διάθεσιν. καὶ δὴ καὶ εἰς μακρὰν προσδοκῶν τὴν ἀλεξανδρέων, ἔσχασαν ἐπὶ τῇ φίλῃ λιφαλῇ, ὄψεσθαι. καὶ ἐφ' οἷς γάρ σπουδῶν εὖ ἐποίησας, ἡμᾶς ἐτίμησας· καὶ ἐφ' οἷς ὅτῳ χρὴ φῶν τιμᾶς, δέχεται σαυτόν. καὶ ἐποίησας ἂν σύ, πρόθυμον τὴν χαρὰν ὁρῶμεν ὄντες, οὐκ ἀπαγινώσκομεν τὴν ἀξίαν, διπλῆ τιμώμενοι, καὶ τῷ μεγέθει τῶν γραφομένων, καὶ τῇ ταχυτῆτι τῶν γραμμένων. τῷ δεσπότῃ μὲν τῷ πάλαι γέγραφα μὲν ἤδη πολλάκις. ἐπεὶ δὲ γε τὰς διὰ τοῦ παιδὸς ἐπιστολὰς, αἰτιᾶ μὴ γεγραφότα πρὸς αὐτόν, ἐπέθηκα καὶ τῷ δεσπότῃ μὲν τῷ ἀδελφῷ πρὸς αὐτὸν γράμματα. ἐρρῶσθαί σε καὶ διαλαίμων διατελῇ φιλοσοφίας ἔχων φρονήσια, ὅσῃ προσήκει τῷ μετὰ θείων ἐρῶντι τῶν πραγμένων ταύτης. ἀκροᾶσθαι δὲ καλύπτης σοι γέγραφα, μόλις αὐτεχόμενος εἰς διασκολιὰν τῶν γραμμάτων. δύξαι τὰ ἄριστα ἡμῖν, ἅπερ αὐτὸ θεὸς ἄριστα δοκιμάσοι. ἐὰν αὐτὸ σφάλω, ἀπὸ τῆς ἀλεξανδρείας δυθὺς ἥξεται.

Eidem. 98

QVomodo me putas ſitientem in tuas epiſtolas incidiſſe? In quibus autem epiſtolarum partibus, non tota lætatum eſſe anima? Ex quibus multipliciter ſum affectus, & non multo pòſt ſpero Alexandriam, charum adhuc caput habentem, me uiſurum. In quib. enim Secundo bene feciſti, nos honoraſti: & quibus, ita ſcribens, nos honoras, applicaſti tibi, feciſtiq; eſſe tuos: propterea quòd, quum ex humi repentium numero ſimus, non agnoſcamus meritum, duplici honore affecti, & ſcriptorum magnitudine, & factorum ſtudio. Domino meo Cometi ſcripſi quidem iam ſæpius. quoniam autem in epiſtolis per puerum miſsis, me accuſas, quaſi ad eum non ſcripſerim: dedi etiam domino meo fratri ad eum literas. Bene ualens ac beatus degas, philoſophiæ habens curam, quanta conuenit ei qui cum diuinis amoribus eam aggreſsus eſt. Ex lectulo tibi ſcripſi, uix ſufficiens ad compoſitionem literarum. Precare nobis optima, quæ utinam Deus optima approbet. Si ſanitatem recuperauero, Alexandriam ſtatim uadam. Vale.

Gratiarũ eſt actio.

Τῷ αὐτῷ. ϛθ

ΚΑΙνὸς οὗτος τρόπος ἐπιτηδεύεται
παρ' ἐμοῦ χρείας ἐπιστολῶν. οὐ γὰρ ἵ-
να συστήσω τῇ φιλίᾳ τῇ σῇ τὸν ἐπιδιδόντα
τὴν ἐπιστολὴν γέγραφα, ἵνα δέ σοι τὸν ἄν-
δρα χαρίσωμαι, κέρδος οὐ μικρὸν ἐσόμενον
σοί τε καὶ τῷ μεγάλῳ διογένει τοῖς σοῖς παι-
δικοῖς. καὶ μὴ χαλεπήνῃς, εἰ κέρδος οὐχ ὑ-
μᾶς θεοτίμῳ, θεότιμον δὲ ἡμῖν εἶναι δοκιμά-
ζω καὶ λέγω. ἀλλὰ τοῦτο εἴ γε ποιητὴς ἀ-
νὴρ τῶν νῦν ἐνθεώτατος δυνάμεως δέοιτο.
δυνάμεως δὲ δεῖταί τις ἂν ποιητικῆς, ἵνα
καὶ τοῖς μετέπειτα δόξῃ, καὶ μηδὲ τοῦ ἀπόν-
τας λάθῃ· τὰ γὰρ μεγάλα τῶν ἔργων, ἂν μὴ
τύχῃ λόγων κηρύκων, ἀπρρεῖ τῆς μνήμης,
καὶ λήθην ἀμπίσχεται, παρ' αὐτὸν μόνον
τὸν τοῦ πραττεσθαι καιρὸν, ἐν τοῖς ὁρῶσιν
αὐθήσαντα. ταύτῃ τε οὖν τιμητέον ὑμῖν
τὸ ἕρμαιον, καὶ αὐτὶ παντὸς σπουδαστέον,
καὶ δίχα τῆς χρείας. αἰδοῖ γὰρ μουσῶν, τοῦ ἱε-
ρεῖς αὐτῶν ἄξιον περιέπειν, καὶ μὴ δευτέ-
ρους τίθεσθαι τῶν κολακεύειν τὰς θύρας εἰδό-
τῶν. προσκείσθω τοῦ τρίτη τις αἰτία τῆς πρὸς ὑ-
μῶν εἰς τὸν ἄνδρα τιμῆς, συνέσιος ἀγασθεὶς
αὐτοῦ πάντα ἐφ' οἷς ἀνθρώπους ἄνθρωποι
καὶ

Eidem. 99

NOuus hic mos instituitur à me, usus epistolarum. Non enim ut commendem amicitiæ tuæ, eum qui tibi hanc epistolam reddidit, scripsi: sed ut tibi uirum donem, lucrum nõ exiguum futurum tibiq; & magno Diogeni, tuis delicijs. Et ne indigneris, quòd lucrum non uos Theotimo, sed Theotimum uobis esse censeam & dicam. Verùm hoc, si quidem uir poeta omnium huius ætatis diuinissimus potentia indigeret. Potentia autem poetica aliquis indiget, ut etiam apud posteros sit in existimatione, neque absentibus sit ignotus. Magna enim opera, si uon nanciscantur sermones præconum uice, excidunt è memoria, induuntq; obliuionem, eo solum quo fiunt tempore florentia. Hac ratione igitur honorandum uobis est lucrum, & in primis colendum, etiam citra usum. Nam ob Musarum reuerentiam, sacerdotes earum æquum est colere, neque postponere ijs qui foribus sciunt adulari. Adiungatur & tertia causa uestri erga uirum honoris, Synesius: admiratus illum in omnibus, in quibus homines ab hominibus

Commendat ei poetam Theotimum.

καὶ ἐπαινοῦσι, καὶ μακαρίζουσιν. ἐῤῥωμένος
δταβιώης πάντων γένεκα ἐμοὶ τίμιε. προσα-
γορεύουσι τὴν ἱεράν σου διάθεσιν πάντες οἱ
τὴν αὐτὴν ἡμῖν οἰκίαν οἰκοῦντες, ἐξ ἁπάν-
των δὲ μάλιστα ὁ σὸς ἰσίων· καὶ ἡμεῖς, σοῦ ἅ-
μα σοι· μάλιστα δὲ τὸν ἐμὸν ἀβραμιον. τοῦ
κόμητί γε δοῦναι ἃ γέγραφα, αὐτὸς δοκι-
μάσεις, εἴ τε μή.

Γυλαιμένει. ρ

Ουτος ἐκεῖνος ὁ πολὺς γὰρ τοῖς λόγοις
ἡμῶν ἀναστάσιος· καί σε δ' ἂν αὐτῷ
δείξας, τὸν αὐτὸν ἔπαινον εἶπον ἂν περὶ
σοῦ· ὥσπερ οὖν γὰρ ἐμοὶ συνελθόντες πάλαι
τὴν συντυχίαν ἀναγνωρισμὸν ποιησάμε-
νοι, φιλοφρονήσασθέ τε ἀλλήλους, καὶ κοινῇ
σκοπεῖτε πῶς ἂν ἀγαθόν τί με ποιήσητε·
σχολὴ δὲ μέγιστον ἀγαθὸν, ἢν εἴποι τις ἂν ὥ-
σπερ χώραν πάμφορον ἅπαντα καλὰ φέ-
ρειν τῇ τοῦ φιλοσόφου ψυχῇ· καρπώσομαι γὰρ
σχολὴν, ἂν τοῦ συντετάχθαι τῇ πολιτείᾳ
ῥωμαίων ἀπαλλαγῆναί μοι γένηται. τοῦτο
δὲ παρέσται, τῆς λειτουργίας ἀνειμένῳ τῆς
καταράτου. ἧς τὸ μὲν ὠδὶ βασιλεῖ, γέγονα
ἐκτός. ἐμαυτὸν δ' ἂν αἰτιασαίμην δικαί-
ως, αἰσχυνθεὶς ὄνασθαι σπουδῆς οἰκείας.

ἀπολο-

& laudantur, beatiq; prædicantur. Bene ualens uitam transigas, propter omnia mihi chare. Salutant sacrum tuum animum, omnes qui eandem nobiscum domum habitant: ex omnibus autem præcipuè tuus Ision. & nos, eos qui apud te sunt, præcipuè uerò meum Abramium. An Cometi danda sint quæ scripsi, an non danda, ipse probabis. Vale. Pylæmeni. 100

Per Anastasium hunc petit se reddi ocio literario.

HIc ille est Anastasius, cuius sæpe mentionem fecimus in sermonibus nostris. Et te si illi ostendissem, eandem utiq; laudem dixissem etiam de te. Quasi igitur in me iam olim congressi sitis, hunc congressum quasi ob agnitionem facientes, humaniter alter alterum suscipite: communiterq; considerate, quó nam pacto boni mihi aliquid faciatis. Literarium autem ocium maximum bonum est, quod quis dicere queat regionẽ fœcundissimã ad omnia honesta ferẽda philosophi animo. Fructũ aũt huius ociỹ capiã, si mihi obtigerit ut à publicis Romanæ reipublicæ muneribus liberer. Hoc autem aderit mihi, si à maledicta functione absolutus fuero, à qua, quod ad regem attinet, fui liber: me ipsum autem iurè reprehenderem, quòd me puduerit familiari frui studio.

ἀπολογήσομαι τοίνυν αὐτὸς ἐμαυτῷ. δόξω
γὰρ αὐτουργεῖν πάλιν τὴν πρεσβείαν.
πάλιν γὰρ ἐμὴ γλῶττα πρεσβεύει. καὶ οὐ-
δεὶς ἀντερεῖ τῶν πυθαγόραν ἐπαινεσάν-
των, ὃς τὸν φίλον ἄλλον ἑαυτὸν
ὡρίσατο.

Τῷ αὐτῷ.

Φυκούντιος ἄνθρωπος (κυρηναίων δ' ἐ-
πίνειον ὁ φυκοῦς) ἐπέδωκέ μοι φέρων
ἐπιστολὴν, τὸ σὸν ἐπιγεγραμμένην ὄνομα.
ταύτην ἀνέγνων ἡδέως ἅμα καὶ ἀγαμένως.
ὠφείλετο δὲ τὸ μὲν τῇ διαθέσει τῆς ψυχῆς, τὸ
δὲ τῷ κάλλει τῆς γλώττης. καὶ δῆτα πρεσκεύα-
σά σοι θέατρον ὠδὴ λιβύης ἑλληνικὸν, ἀπαγ-
γείλας ἥκειν ἀκροασομένοις ἐλλογίμων
γραμμάτων. ἐν νῦν γὰρ ταῖς πρὸ ἡμῖν πόλε-
σιν, ὁ πυλαιμένης πολὺς, ὁ δημιουργὸς τῆς
θεσπεσίας ἐπιστολῆς. ἓν οὖν ἄτοπον ἐφά-
νη ἐν πρὰ δόξαν ἀπήντησε τῷ θεάτρῳ. τὰς
κυνηγετικὰς ἤτεις τὰς ἐμὰς, ὡς δή τι σπου-
δαῖον αὐταῖς γνόν. ἔδοξας οὖν σεσηρὸς ἦθος
πρέχεσθαι, ἐν εἰρωνείας ἀνάπλεων· οὐ δὲ ἠξίουν
τῶν πρὰ σφίσι τὸν φαυλότατον εἰπεῖν, ἐξε-
νέγκαι τι παίγνιον τῆς πρὰ σοὶ σπουδῆς ἄξιον.
ἐγὼ δὲ τούτου μέν σε πρητούμην τῆς εἰρωνείας.
ἐδίδα-

Proinde defendã me apud memetipsum. uidebor enim ipse rursus subire legationem. Nam mea lingua rursus legatum agit, & nemo contradicet ex ijs. qui Pythagoram laudauerunt, qui amicum alterum seipsum definiuit. Vale.

Eidem. 101

Laudat eius doctrinam, hortaturq; ut ad se philosophãdi causa ueniat.

PHycuntius homo (est autem Phycus Cyrenensium nauale) dedit mihi epistolam tuum habentem inscriptum nomen. Hanc legi libenter, simul & cum admiratione. Debebatur enim illud quidem affectioni animi tui, hoc autem linguæ pulchritudini. Et omnino præparaui tibi theatrum in Libya Græcanicum, uocatis undiq; qui audire uellent literas elegantes: & nunc in nostris ciuitatibus Pylæmenes multus est, diuinæ epistolæ artifex. Vnum hoc absurdum uisum est, præter quæ opinionem occurrit theatro. Venatorios libros petebas meos, quasi quicquam illis studio dignum insit. Visus igitur es mordacem exhibere indolem, atque ironia plenam. Non enim uolebant uel uilissimum inter ipsos dicere, te efferre ludicrũ quoddã tuo studio dignũ. Cæterum ego te de hoc excusaui, nẽpe de ironia.

docebam

ἐδίδασκον δὲ, ὅλῃ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἄδοι πάρεσιν ἀγαθὰ, φιλανθρωπότατός τε εἶναι, καὶ τὸ ἐγκωμίων φιλοδωρότατος. ὅπως μὴ καταγέλωτι ποιήσῃ τὴν ἀπόκρισιν, ἀλλ' ἵνα ἡδύμολπος, τὴν πρὸς τοῦ τοιοῦδε μαρτυρίαν πιμώμενος. χράφε δή, ὁπόταν αὖ ἐγχωρῇ καὶ ἔστω λυρῳδὸς τῷ λόγῳ· ὡς ὃ δεῖ αὖ αὐτοῖς ἥδιον ἀνάγνωσμα γένοιτο τῶν λαμέναν γραμμάτων, ἅπερ κατεχημένοις ὑπὸ τοῦ δήματος. πάντως ἢ συχνοῖς ἐντύχοις τοῖς δοῦρα ἀπινυμένοις. καὶ εἰ μηδ' ἐσιν ἄλλοις, ἀλλὰ τοῖς ἄρξασιν ἡμῶν καὶ τῶν ἐλάττω καὶ τῶν μείζω καὶ τῶν ἀγυιᾶται ἀρχῶν. οὓς ἐκ εἰκὸς ἀγνοεῖσθαι διὰ τὴν ἀπολυθίαν τῶν δανιστῶν. ἐπεὶ δὲ διαφέρει σι τὰ μὰ εἰδέναι, φιλοσοφῶμεν ὦ γαθὲ, τὴν ὁρμίαν ἀγαθὸν ἔχοντες σωβρόνα, ἀνθρώπων δὲ ὃ δὲ να. ὃ δ' ἔσιν ὅτου ποτὲ ἀδὶ λιβύης ἀκήκοας φωνὴν ἀρίσ'ντος φιλοδόφου, ὅτι μὴ δι' ἀχοῦς αὐτῷ φθεγγομένης ἡμῖν. ἀλλὰ κόσμει, φησὶν ἂν ἔλαχες πάρεδραν. διὰ γά μοι δοκῶ τὴν εἱμαρμένην ἀγαπήσειν τε καὶ ἀσπάσεσθαι τὴν αὐτὸς ἐμαυτὸν, ἡγούμενον ἀγώνισμα τοῦτο πρακεῖσθαι τῷ βίῳ καὶ βάσανον, εἰ μηδὲ ἀτυχῆσαν ἀκλιμπάνω φιλοσοφίαν.

ἐμοὶ

docebam autem, te ad alia quæ haberes bona, etiam humanissimum esse, laudumque largissimum. Non igitur derisus gratia eam feciſse petitionem, ſed ut lætarer teſtimonio à tali uiro honoratus. Scribe igitur, quoties uacuum eſt, paſceq; Cyrenenſes oratione. Nihil enim illis iucundius prælegi poteſt, quàm Pylæmenis literæ, à morſu, tanquam à diuino numine occupatis. Omnino autem multos conuenies, qui huc proficiſcantur. Et ſi nullos alios, eos certè qui apud nos minorem atq; maiorem & Aegyptiorum magiſtratum gerunt: quos ueriſimile non eſt abs te ignorari, propter comitatum fœneratorum. Quoniam autem magni pendis res meas ſcire, philoſophamur ô bone: ad quod nobis ſolitudo bene cooperatur, hominum autem nullus. Neque quiſquam eſt, quem unquam in Libya uocem audiuerim emittere philoſophicam, niſi Echo nobis reſpondentem. Sed orna (aiunt) Spartam, quam nactus es. Ego que mihi uideor fatum ipſe meum diligere ac ornare, exiſtimans certamen hoc atque indicium uitæ propoſitum eſſe, ut neque infortunijs preſſam relinquam philoſophiam.

Mihi

ἐμοὶ δὲ εἰ μηδεὶς ἄλλος μαρτυρεῖ, ἀλλ' αὐ-
τός γε πάντως ὁ θεός, ὃς σπέρμα ὁ νοῦς ἐς αὐ-
θρώπους ἥκει. δοκῶ δέ μοι καὶ σὺ ἀστέρας εὐ-
μενῶς γνατενίζειν ἑκάστοτε, ὃν γὰρ ἠπείρῳ
πολλῇ μόνον ὁρῶσι θεωρὸν αὐτῷ σὺν ἐπιστή-
μῃ γινόμενον. συνεύξαι τοίνυν ἡμῖν γὰρ οἷς
ἐσμὲν εἶναι, σαυτῷ δὲ ἀπολιπεῖν τῆς κακοδαί-
μονα ἀγορὰν, ὦ κακῶς σὺ τῇ φύσει χρώμε-
νε. μάλιστα μὲν οὖν ἀξιῶ σε καὶ εὐροούντων τῶν
* ἀτυχίας ἔξωθεν, ἰδεῖν εἰς τὰ εἴσω. τὸ γὰρ * εὐτυχίας
εὐδαιμονίαν ἀλλάξασθαι, χρύσεια χαλκεί-
ων ἐστί. κἀγὼ χαίρω καταγελώμενος, ὅτι τῶν
συγγενῶν σπουδαρχούντων, μόνος γὰρ πολ-
λοῖς ἰδιώτης εἰμί· τῆς γὰρ ψυχὴν ἀρεταῖς δο-
ρυφορεῖσθαι πρετιμῶ μᾶλλον, ἢ στρατιώταις
τὸ σῶμα, οὐκέτι τῶν πραγμάτων χωροῦν τῶν
ἐπιμελητὴν πολιτείας φιλόσφον. εἰ δὲ
μηδὲν τοῖς κατ' ἀγορὰν βέλτιον πέπρα-
χας, ὥσπερ οὐδὲ οἶμαι, οὐδ' ἔστιν ὅτε περὶ
σοῦ πονηρὰς ἔσχον ἐλπίδας, ὡς ἄρα ἐκστή-
σῃ σαυτοῦ, καὶ ὁμότροπος ἔσῃ τοῖς εὐδο-
κιμοῦσι τῶν γραμματέων· οὐ γὰρ ἂν εἴποι
μι τῶν ῥητόρων. ἑτέρως δὲ οὐκ ἔστι πλουτεῖν
γὰρ ταῖς καθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς, μὴ πάντα μι-
γνῦντα καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα δίκαια,

καὶ

Mihi enim si nullus alius testimoniũ perhibet, ipse tamen omnino Deus, cuius semen mens hominis est. Videtur autem mihi, quòd & stellæ libenter intueantur eum interdum, quem in multa continente solum uident sui spectatorẽ esse cum scientia. Precare igitur nobiscum, ut in his, in quibus sumus, simus: tibi autem infelix relinquamus forum, ô malè utens ingenio. Proinde maximè te oro, etiamsi externa tibi bene succedunt, ut ad interna respicias. Nam pro rebus secundis permutare beatitudinem, est permutare aurea pro æreis. Atque equidem gaudeo quòd deridear, quòd quum cognati magno studio ambiant magistratus, solus inter multos priuatus sim. Malo enim animam uirtutum stipari satellitio, quàm corpus militibus, non amplius negocijs admittentibus philosophum ad reipublicæ curam. Quod si uerò rebus forensibus nihil profeciſti (quemadmodum neque puto, neque est quando aliàs de te malas habui spes, quasi nempe illis tibi ipsi eripereris, consimilisq; moribus fieres scribis celebribus, non enim dixerim rhetoribus. Alio enim modo ditari non licet per fora uestra, nisi quis omnia cõmisceat diuina & humana iura,

καὶ κέρκωπα ἀντ' ἐλευθέρου γινόμενον.
εἰ τοίνυν οὐδὲ πλουτεῖς, ἔτι μᾶλλον εἰς φιλοσ
φίαν ἴδε. καὶ μὴ γὰρ τύχῃς ἀνδρὶ συντόνως
ἐργαζομένῳ φιλοσοφίαν, οὐκ ἀνεμέσητον δὴ
ἐκπεφινοστεῖν καὶ τὴν ἑλλάδα καὶ τὴν βαρ
βαρον ὠδὶ θήρᾳ τοιάδε, καὶ ἡμῖν τὸ ἕρμαιον
κοινῶσαι. εἰ δὴ ὡς γὰρ αὐχμώσῃ τῇ φορᾷ, καὶ
ἡμεῖς ἀρκεῖν σοι δοκοῦμεν, ἧκε μεθέξων καὶ
ἡμῶν καὶ τῶν ἡμετέρων. ὠδὶ τὰ ἴσω καὶ τὰ ὅ-
μοια φησὶ τὸ γράμμα τὸ λακωνικόν. πρό
σειπε πρὸς ἐμοῦ, πάνυ πολλὰ τὸν σεβασμιώ
τατον μαρκιανόν· ὃν εἰ πολαβὼν ἀριστεί-
δην ἑρμοῦ λογίου τύπον εἰς ἀνθρώπους ἔ-
φην ἐληλυθέναι, μόλις ἂν ἔτυχον τῆς ἀξίας,
ὅτι πλέον ἐστὶν ἢ τύπος. ὠδιστολὴν δὲ ἐξ εὐ
θείας πρὸς αὐτὸν ὠδιθεῖναι, καίτοι προθυ-
μηθεὶς, γὰρ ἄρκησα, ἵνα μὴ εὐθύνας ὑπόσχω
τοῖς πανδέκταις, τοῖς ἀπεσμιλεύουσι τὰ ὀ-
νόματα. οὐ γὰρ μικρὸς ὁ κίνδυνος γὰρ τῷ πα
νελληνίῳ τὴν ἐπιστολὴν ἀναγνωσθῆναι. κα
λῶ δὲ οὕτω τὸν τόπον, γὰρ ᾧ πολλάκις ἐφρόν
τισα τὰς βαρείας φροντίδας, τῶν ἁπαντα
χόθεν ἐλλογίμων συνιόντων. ἐφ' ᾧ τοῦ ἱε-
ρᾶς ἀκοῦσαι τοῦ πρεσβύτου φωνῆς, πα-
λαιὰ καὶ νέα καταμαστεύουσης διηγήματα.

ἀλλὰ

& Cercops fiat pro libero.) Si igitur ne dues quidem effectus es, adhuc magis philosophiam inspice. Et si quidem incideris in uirum philosophiam acriter exercentem (uitio enim uerti non debet, si quis ob huiusmodi uenationem & Græciam & barbaras terras domo profectus perambulet) & nobis insperatum lucrum cõmunica. Sin uerò, quasi in sicca talium uirorum copia, & nos tibi uidemur sufficere, ueni, particeps futurus & nostri, rerumq; nostrarum, æquali lege & conditionibus, ut Laconicũ ait scriptum. Salutame nomine plurimum, uenerandissimum Martianum: quem si præsumens optimam Mercurij studiorum præsidis formam ad homines uenisse dicerem, uix dicerem pro uiri dignitate, quia plus est quàm forma. Epistolam autem directè ad eum dare, tametsi institueram, neglexi, ne pœnas luam Parcedctis, quæ nomina scalpello eradunt. Nõ parum enim est periculum, epistolam legi in Panellenio. Sic enim locum appello, in quo sæpe grauib. incubui curis, undique conuenientib. eximijs ac doctis uiris ad audiendũ sacrã senis uocẽ, antiquas nouasq; inquirentẽ narrationes.

ἀλλὰ καὶ τὸν ἑταῖρον εὐχαρίστον, χαίρειν μέλεσθαι πρὸς ἐμοῦ, καὶ πάντας ὅσους ἄξιον.

Τῷ αὐτῷ. ρϐ

Συνίστημι τῇ φιλίᾳ καὶ τῇ προστασίᾳ τῇ σῇ, τὸν θαυμάσιον σωσηναῖν. ὧ τῆς δὲ λόγων τραφέντι καὶ αὐξηθέντι, τὰ πρὰ τῆς τύχης οὐκ ἀπαντᾶ κατὰ λόγον. αἰτιᾶται δὴ τὴν τῆς πατρίδος ἀκληρίαν· καὶ πείθει τὶς αὐτὸν λόγος, ὡς ἔστι συμμεταβαλεῖν τῷ χωρίῳ τὴν τύχην. ἀφίξεται δὴ πρὰ τὴν ἔχουσαν τὴν βασιλέα πόλιν, ὡς ὅπου βασιλεὺς, ἐκεῖ καὶ πάνυ τῆς τύχης οὔσης, καὶ τυχὸν ἠδιγνωσμένης αὐτόν. εἰ δὴ τίς σοι δύναμις, συντέλεσον αὐτῷ πρὸς ὅ, τι βούλεται. σοῦ γὰρ ἄξιον τὸ καὶ δύνασθαι, καὶ οὐδεομένους συνιστάναι τῇ ἀγαθῇ τύχῃ. ἐὰν δέηται φίλων, τῶν σοὶ φίλων αὐτὸς προσείσεις αὐτόν.

Τῷ αὐτῷ. ργ

Οὐ μὰ τὸν φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σόν, οὐκ ἔγωγε ὦ πυλαίμενες ἀπέσκωψά σου τὴν εἰς τὴν γενεγκοῦσαν εὔνοιαν· οὐχ οὕτως ἄπολις εἰμί τις, οὐδὲ ἀνέστιος. ἀλλὰ σὺ κακῶς ἐξεδέξω τὸν νοῦν τῆς ἠδιστολῆς· καὶ κατηγόρηκας ἡμῶν ἅττα οὐκ ἄξιον.

ἐγὼ

Quin & sodalem Eucharistum saluere iube ex me, & omnes quoscunque dignum est. Vale.

Eidem. 102

Commendaticia.

COmmendo amicitiæ ac patrocinio tuo admirandum Sosenam: cui in studijs educato & prouecto, fortunæ fauor non respondet. Causatur uerò patriæ calamitatem, aq; sermone quodam persuasus est, quòd quis cum loco & fortunam mutare possit. Proficiscetur autem ad urbem, in qua rex habitat: quasi ubi est rex, ibi prorsus sit & fortuna: & fortasse agnoscet eum. Si quid ergo potes, cõmoda illi ad hoc, quod uult. Te enim dignum est, ut multum possis, rogantesq; bonæ fortunæ commendes. Si opus habebit amicis, tuis ipse amicis eum adducas. Vale.

Eidem. 103

Excusat ea quæ epistola 101. scripserat. Oratoriæ cum philosophia collatio habetur.

NOn (ita me Deus nostræ amicitiæ conciliator amet) non ego ô Pylæmenes, conuicijs incessiui tuã erga patriã beneuolentiã: non ita profugatus quispiã sum à ciuitatib. ac larib. sed tu malè intellexisti epistolæ sensum, nosq; de quibusdam accusasti præter meritũ.

ἐγὼ γάρ, ὅτι μὲν ἡρακλείας ὁρᾶς, καὶ πρό-
θυμος εἰ ποιῆσαί τι τῇ πόλιν ἀγαθόν, ἐ-
παινῶ. σὺν λόγος δ' ἐποιούμην ὑπὲρ τοῦ
δεῖν αὐθελεάδη φιλοσοφίαν ἢ ἀγοραίδ ζαύ
της δ ζατριβῆς. εἶτα σύ μοι δοκεῖς δίκας ἀ-
γορεύων, οἴεσθαι μᾶλλον ἢ φιλοσοφῶν, ὠφε
λιμώτερος ἔσεσθ τῇ πατρίδι· πῶς τοῦτο;
ὅτι τοῦ μὴ μεταθέσθαι σε τῶν προαιρέσιν,
ἡπάσω τὸ ἢ γνώμης φιλόπατρι. τοῦτ' οὖν
ἀπέσκωψα, ὡς ὀχὶ τῶν δύνοιαν, ὅπι καλῶς
οἴει πρᾶγε ἰέναι ποιήσειν εἰς τὸν καλὸν τοῦ
τὸν ἔρωτα, τὸ πθστεροβούειν ταῖς δίκαις.
καὶ γὰρ εἰ μὴ λέγοιμι φιλοσοφίαν ἱκανὴν
εἶν τὰς πόλεις ὀρθοῦν, ἐλέγξει με λυσιμά-
χειμάνη πολὺ δήπου τ' γε τῷ πόντῳ πό-
λεων ἀκεισθέστερον. ἀλλ' εἴποιμι μὲν ἄν, ὅτι
φιλοσοφία ἡ ἐκπεσικῆς ἡ ἧς τινος βουλεύ
καὶ τέχνης ἡ ὠφελήμης, ἅτ' ὢν πάσαις ὑ-
σαι, πᾶσ ἔχετ τὸν ἔχοντα ἡ ἰδιώτη ἡ οἴκῳ
ἡ πόλεσιν ὠφελιμώτερον. σὺ μὲν ἀρκεῖ τὸ
καθ' ἑαυτὸν ἀγαθόν τι ποιεῖν σὺν αὐθρώ-
πος. ἔχει δ' ὅτως, ὦ λῶστε πυλαιμένες· τὰ
καλὰ τ ὠφελήσιμα τῷ, δυσάμεις ἐνίοις εἰσὶ
ἡ πᾶσασθαι ψυχῆς, καὶ οἷον αὐτὸ μόνον
τὸ χρήσιμον. καιροὶ δ ἡ τύχαι, φέρουσιν ἄν ω
καὶ κάτω

Ego enim, quòd Heracliam ames, promptusq; sis ad benefaciendum aliquid ciuitati, laudo. Verba autem feci de hoc, quòd oporteat te philosophiam amplecti, pro forensi hoc exercitio. Deinde tu mihi uideris putare, quòd causas agens utilior patriæ sis futurus, quàm philosophiæ incumbens. Quomodo hoc? Quia ut ne mutes tuum propositum, causaris affectum tuum erga patriam. Hoc igitur conuicijs incessiui, non beneuolentiam: quòd malè putes, operæprecium te facturum ad honestum hunc amorem, assidendo causis. Etenim si non philosophiam dicerem sufficere ad erigendas ciuitates, redargueret me Cyrene: multo utique accuratius sita, quàm Ponticæ ciuitates. Verùm dicere possem, Philosophiam & Rhetorica & quauis arte ac scientia, ut quæ omnibus præstet, reddere sui studiosum, & priuato & domui ciuitatique utiliorem. At non per se sufficit, ut bonum aliquod hominibus faciat. Sic enim res habet, optime Pylæmenes: honesta studia potentiæ quædam sunt, facultatesque animi: & solum ipsum, quod in usu est, potest adferre utilitatem. Porrò tempora & casus sursum

καὶ κάτω τὰ τῶν πόλεων πράγματα. καὶ
νῦν μὲν ὅτως ἔχειν, νῦν δ' ἑτέρως ἀνάγκη
φύσεως ἧς μετείληφε. φιλόπολις μὲν οὖν
εἰ σύ· τυγχάνω δὲ ὢν καὶ αὐτός. εἰ σὺ μὲν ἐρ-
γάζῃ ῥητορικήν· καὶ συγχωρῶ σοι μὴ ταύ-
την ἐπιτηδεύειν. ἀλλὰ τὴν ὀρθὴν καὶ γεν-
ναίαν, ἣν οὐδὲ πλάτων οἶμαι διαγράφειν
πειρᾶται. ἐγὼ δὲ φιλοσοφίαν τιμῶ τε, καὶ
τῶν ὅσα ἀνθρώπινα ἀγαθὰ πρωτιμῶ· τί οὖν
ταύτῃ πρὸ ἡμῶν πλέον ταῖς πόλεσιν, εἰ μὴ
καὶ βίοι τινὲς ὑποβληθεῖεν ἀρχοῦντες ταῖς
προαιρέσεσι. δεῖ μὲν δὴ ὅλης ἐπιτηδείας, δεῖ
δὲ ὀργάνων τῷ χρῆσθαι δυναμένῳ. τὸ δὲ ταῦ-
τα πρασκευάζον, ἡ τύχη· εἰ μὲν οὖν ἐκείνως
μόνον, τοῦτέστι διὰ τῆς ῥητορικῆς οἴει σοι πρέ-
σεσθαι τῆς τύχην, ὥστε ἄρξαι ποτὲ πρασχεῖν
ἢ ὑπάρξαι τῆς μεγίστην ἀρχήν, τί κατεγνω-
κας ἀτυχίαν φιλοσοφίας; εἰ δ' ἐπίσης ἀμ-
φοῖν ἐνδέχεται καὶ ἀπεῖναι καὶ πραγενέσθαι,
τί μὴ τέως αἱρῇ τῶν φαινομένων τὸ ἄριστον;
αὐτὸ μὲν καθ' αὑτὸ, φιλοσοφίαν καὶ σὺ φῂς
εἶναι καλλίω ῥητορικῆς. τὸ δὲ δεῖν ὄνασθαί σου
τῆς πόλιν, ἀναγκαιότερόν σοι τὸ χεῖρον ποι-
εῖν. ὡς δὴ νῦν μὲν ἔξεστιν ἐλπίζειν τὰ ἀμεί-
νω, φιλοσοφήσαντι δὲ οἱ θεοὶ πάντες ἐχθροί,

καὶ

ac deorsum ferunt res ciuitatum publicas: & nunc quidem sic se habere, nunc autem aliter necesse est, pro natura quam sunt adeptæ. Ciuitatum quidem amans tu es, sum autem & ipse: & tu quidem exerces Rhetoricam: concedoq; tibi, non ut huic des operam, sed rectæ illi & generosæ, quam ne Plato quidem, opinor, abrogare conatur. ego autem philosophiã magnifacio, & pluris quàm omnia humana bona. Quid igitur hac ratione à nobis plus habent ciuitates, nisi & uitæ quædam subijciantur proposito sufficientes? Opus quidem est tota aptitudine, opus aũt est & instrumentis ei qui uti possit. Hæc aũt præparat fortuna. Si ergo illo tantũ modo, hoc est, per Rhetoricã, tibi putas fortunã adfuturã, ut aliquando tibi principatũ aut præfecturam maximam præbeat adipisci, quid condemnas infelicitatis philosophiã? Sin aũt æqualiter ambæ possunt adesse ac abesse, cur nõ hactenus eligis, quod uideatur optimũ, ipsum quidẽ per se? Philosophiã & tu esse dicis Rhetorica meliorẽ: ut aũt tuæ prosis ciuitati, magis tibi necesse sum, ut facias id quod est deterius. quasi nũc quidẽ liceat sperare meliora, philosophiæ aũt incũbenti, dij omnes sint inimici,

καὶ τὴν τύχην ὑποχειρίαν, ὡς μηδὲν ἐν ταῖς ἐλπίσιν ἀπολειφθῆναι. ἐγὼ δὲ ὅπως μὴ τὴν μοῖραν τοῦ λόγου ἀκινήτως οἶσθα τοῦ λόγου, ὅτι τῇ σεμνῇ φιλοσοφίᾳ θεὸς ὅτι μὴ ῥᾴστην ἀντυχεῖν. ἀλλὰ μόλις μὲν ἐν τῇ κοινῇ τῇ φύσει, σωτὴρ ἐθέλοιεν ἰσχύς τε καὶ φρόνησις. ἔστι μὲν ὅτε σωτήρων αὐτὰς ὁ θεός. ἔξεστιν ὅμως ἐκ τοῦ λόγου, μᾶλλον ἢ τὰ ἄλλα ἀνάγκη, τὸ αὐτὸ εἶναι καὶ φιλόσοφον καὶ φιλόπολιν· καὶ μηδὲν ἀπρεπὲς ἀποσκήψῃ τῆς τύχης, ἀλλὰ καὶ πρὸς δικαίων τὰ ἀμείνω, ἀλλὰ τῆς οἰκείας ἀξίας. ὀχ ἥκιστα γὰρ μόνοι πλουτοῦσιν, ὡς παλαιὸς λόγος, οἱ χρυσοὶ τῶν πονηρῶν ταῖς ἀγαθαῖς ἐλπίσι. πῶς ὅμως ἔλαττον αὐτὸν ἔχειν συγχωρήσομεν; ἀνάγκη δέ· εἰ πρὸς τὰ σοῦ λόγου φιλοίημεν, ὃς εἰς τοῦτό σε προήγαγεν ἁμαρτίας τὸ φαῦλον τῆς πόλεως γένος δεῖν μένειν ὑπὸ τῇ τέχνῃ. αὐτάρκης γάρ μοι μεταπιθέντος εἰς κατηγορίαν, τῆς περὶ τὸ σκώμματος ἀκριβείαν. ὃ δὴ μὴ ὄν, ἔδοξεν εἶναί σοι πρότερον. ὃ γὰρ οἶμαι νῦν ἔτι δοκεῖ. ἐπέτι κινδυνεύω καὶ δεδεῦλῆσθαι πρὸς τὴν ὁρᾶν λυσιτελοῦσαν τοῦ σοῦ, καὶ τοῦτο τῆς φίλης μοι κεφαλῆς. εἰ γὰρ δὴ πείσθειεν αἱ πόλεις, ὅπερ ἐγὼ μόνη δύναται μετα-

fortunam que auertant, ut ne in spe quidem relinquatur. Ego uerò nondum ad hanc usque diem hunc audiui sermonem, quòd uenerandæ philosophiæ diuina sors sit, esse infelicem: sed quòd uix in communi hac mortali natura conuenire possent, robur & prudentia. Est enim, quando Deus utraque coniunxit. Licet igitur ex sermone, imò planè necesse est, eundem esse & philosophum, & ciuitatis amantem. Neque desperanda est fortuna, sed expectanda sunt meliora ob propriam dignitatem. Præcipuè enim soli (ut uetus sermo habet) benigni, bonis spebus antecellunt malos. Quomodo igitur, minus me posse, concedemus? Est autem necesse, si tuo sermoni assentiamur, qui in tantum te perduxit errorem, ut te dicas ciuitatis gratia manere oportere in arte. (Sustine enim me, ut scommatis defensionem in accusationem transferram.) Quod quum non sit, uisum est antea tibi esse. Non enim puto, adhuc tibi uideri. Quoniam non nihil & in periculum uenio, ne accuser apud sacram Cyrenen, abs te præsertim, charo mihi capite. Nam si persuaderentur ciuitates, Rhetoricam solam posse

μεταθεῖναι τὰς πρόσας αὐτοῖς συμφορὰς, καὶ μόνον ἐστὶ οὐκ γέρας τῶν βοηθούντων τοῖς ἔχουσι περὶ συμβολαίων τὰς δίκας, χαλεπαίνουσιν ἡμῖν τοῖς ἄλλοτι θεραπεύουσιν, αὐτὶ τοῦ βήματος· εἷς οὖν ἐμοὶ πρός σέ τε καὶ τὰς πόλεις ἁπάσας περὶ φιλοσοφίας ὁ λόγος· ὅτι πρόσης μὲν τύχης, καὶ καλεσάντων αὐτῶν ὧδε τὰ πράγματα τῶν καιρῶν, οὐδεμιᾶς ἐστι τέχνης, ἀλλ' οὐδ' ἅμα πασῶν ἐρίσαι φιλοσοφίᾳ περὶ τοῦ τὴν συντονωτέραν ἁρμόσαι, καὶ μετατάξαι, καὶ βελτίω τοῖς ἀνθρώποις ποιῆσαι τὰ πράγματα. τῇ εἱμαρμένης δὲ οὔπω ταύτῃ ῥυείσης νοῦν ἔχει πολὺν οἰκειοπραγεῖν, ἀλλὰ μὴ πραδοικεῖν, μηδ' ἀσχημονεῖν, ἀξιοῦντας ὠθίζεσθαι πρὰ οὗ τοῦ δεῖνος ἀρχεῖον, οἷς μὴ πᾶσα ἀνάγκη. ἀνάγκᾳ δὲ οὐδὲ θεοί φασι μάχοντι. ἡμῖν δέ ἐστιν ἄλλα σεμνότερα. καὶ ὅταν ὁ νοῦς ἀνεγνόρηκτος ἦ περὶ τὰ ἐνθάδε, περὶ τὸν θεὸν ἐνεργεῖ. δύο γὰρ αὗται μερίδες φιλοσοφίας, θεωρία καὶ πρᾶξις, καὶ δῆτα δύο δυνάμεις ἑκατέρα πρὸ ἑκατέραν μερίδα σοφία καὶ φρόνησις. αὕτη μὲν δεομένη τύχης. σοφία δὲ αὐτάρκης, καὶ ἀκώλυτος ἡ κατ' ἐκείνην ἐνέργεια.

τοῦ

præsentes ipsis calamitates auertere, solisq; deberi honorem hunc opem ferentib. ijs, qui contractuũ causas habent, iraſcerentur nobis, qui aliud quid quàm tribunal in precio habemus. Vna igitur ad te mihi, adq; omnes ciuitates de Philoſophia oratio eſt, quòd præſente fortuna, uocantibusq; ad rempublicam gerendam temporibus, nullius eſt artis, imò neq; omnium ſimul, ut cum philoſophia contendant de incitatiore harmonia coaptanda, ac tranſmutanda: deq; eo, ut meliores hominibus reddantur res publicæ. fato autem nondum hoc modo fluente, mentis ſanæ eſt, domeſtica curare, & non ciuilibus ſe immiſcere perperam, neq; indecorè ſe gerere, conflictari uolentes circa huius & illius prætorium, quibus nulla incumbit neceſſitas. Neceſſitati autem ne dij quidem (aiunt) repugnant. Nobis autem ſunt alia grauiora: quumq; mens nihil rebus in externis operatur, rebus in diuinis operatur. Hæ ſunt enim duæ philoſophiæ partes, ſpeculatio atq; actio. Sunt que etiam duæ potẽtiæ utriq; parti aſſignatæ, ſapientia & prudentia. Hæc quidem indiget fortuna: ſapientia uerò ſe ipſa contenta eſt, circaq; illam operatio prohiberi non poteſt. Vale.

Fratri.

Τῷ ἀδελφῷ. ρδ

Τοὺς αὐτοὺς ἂν ἴδοις σὺ μὲν εἰρήνην θερα
σεῖς, σὺ δὲ πολέμῳ σπεύδεις· τοῦτ' ἔσιν,
ἅπαν ταχὺ πονηρός. ὡς τέ μοι δοκεῖ τοῦ
τῳ τις δικαίως εἰσφέρειν ὑπὲρ πολέμου χά
ριν, ὅτι βάσανός ἐσι τοῦ παρὰ τοῦτο καρδίαν
αἵματος ἀπειλῆς· ἢ συχνὸς ἀλαζόνας πε
ραλαβὼν, μετριωτέρους ἡμῖν ἀπεδίδωσιν.
ὁ γὰρ οἶμαι τὸ ἀπὸ τοῦδε βεβήσειν σὲ φῂ ἀ
γορᾶς ἰωάννου τοῦ ἀλιτήριου, ὃς δὲ ὠὺξ γέ
τνειν, ὃς δὲ λὰξ φαλεῖσθαι τῷ ὠθεπιεσέρω
τινί. χθὲς τοι τωὰν λαμπρῶς σωκηγορή
κει τῇ παροιμίᾳ μᾶλλον δὲ τῷ χρησμῷ χρη
σμὸς γὰρ ἀντικρυς· τοῦτό γε πάντως οἶ
δα, τό, οὐδεὶς κομήτης ὅς τις ὁ ψιλίζε
του. ἡμέρας γάρ τινας ἑξῆς οἱ πολέμιοι
προσηγγέλλοντο· καὶ μοί τε ἀπαντητέον ἐ
δόκει καὶ βαλαγρίτας σωπεπαγμένους,
ἦν δ' ὁ φύλαρχος. εἶτα φθάσαντες αὖ
ἐς τὴν πεδινὴν, προεμηνύομεν. ὁ δὲ μοῦ ἦ
φαινομένων, περὶ βουλυτοῦ ἀπεχωρεῖμεν
ἕκαστος οἴκοι, σωθέντες πάλιν ἤξειν εἰς τὴν
ὑστεραίαν· ὁ δὲ φρὺξ ἰωάννης τέως μὲν ἠ
δόλαμοῦν, ἔπειτα ὥστε καὶ φανερὸς εἶναι· φή
μας ἦ ὑπεπεμπε, νυῦν δὲ ὡς καταγὼς εἰπ,
καὶ

Eidem. 104

EOsdem uidere possis in pace quidem feroces, in bello autem timidos: hoc est, ubiq; malos. Quare mihi uidetur hanc nos iure bello debere gratiam, quòd accuratum sanguinis circa cor sit experimentum: multos q; acceptos glorioſos, modestiores nobis reddat. Non enim puto posthac pomposè per forum ingressurum Ioannem illum scelestum, neque colaphos impacturum, neq; calcibus insultaturum in quenquam humaniorem. Heri enim admodum splendidè prouerbio patrocinatus est, imò oraculo (nam palàm oraculum est) Nam prorsus nosti hoc quod fertur: Nemo comatus est, qui non præcidatur. Dies enim aliquot continuos nobis annunciabantur adesse hostes, mihi'que uidebatur illis occurrendum esse: & Valagritas ordinatas eduxit tribunus. Deinde occupatis locis campestribus, expectabamus. Quum autem illi nusquam conspicerentur, circiter uesperam discessimus suam quisque domum, constituto ut postridie eòdem conueniremus. Porrò Phryx Ioannes tum nusquam erat, quod sciri posset: submittebat autem rumorem, nūc quidem quòd fregisset crus, eiq;

Pulcerima Thrasonis iactabūdi, atq; iuxtà in bello timidi, descriptio.

καὶ δ[illegible]παρίεται τὸ σκέλος, νυνὶ μὲν ὡς κάδμα νοσεῖ, νυνὶ δὲ ὡς ἄλλότι καινὸν δ[illegible]αίσιον ἔχει. τοιγαροῦν τινες ἐφοίτων λογοποιοί, ἄλλος ἀλλαχόθεν ἥκειν φάμενοι, τὸ μηδὲ ζαφὲς εἶναι ποῖ γῆς ἰωάννης δ[illegible]δυκεν ἢ λαύπτερ. μεταξὺ δ' αὖ δ[illegible]ηγόμενοι, πρὸς τὴν ἀκαιρίαν δὲ συμφορᾶς ἐχετλίαζον, ὑπωδ[illegible]άκρυον. νυνὶ ἔδ[illegible]η τὸ γηραιὸν λήμματος, νυνὶ δὲ τὸν ἐκείνου χειρῶν. τί αὖ ἐποίησε; τί αὖ ἐγένετο; καὶ ὧδε πᾶσιν ὦ τὸ δαίμονος ἐπῴμ αὖ ἕκαστος, καὶ τὼ χεῖρε πατάξας, ἀπηλλάττετο. ἦσαν δὲ οὗτοι τῶν ἐπ' οὐδ[illegible]γνὶ χρυσίῳ πάλαι πεφορεφομένων αὐτῷ, κομῶντά κἀπτιηδὲν ὑγιές· ἀρνῶν ἢδ[illegible] δρίφων ἐπισήμιοι ἁρπακτῆρες, ἡγὴ οὐθενὸς ἧττον ὅπη καὶ γυναικῶν. τοιούτους λοχίτας ἐκ πολλοῦ παρεσκεύασο. μεθ' ὧν ἐὰν μὲν αὐτὸς δ[illegible]' ἐπιχειρεῖ, χαλεπὸν γάρ· σοφιστὴς δ[illegible]' ἐστί. καὶ ὡς ἂν δ[illegible]ξῇ αὐτὸς εἶναι παρὰ τοὺς ὄντας ἄνδρας, ἀρίστα σκέπτεται· ἀλλά μοι δοκεῖ λαλῶς αὐτῷ τὸ δαιμόνιον αὐτὶ πολιβύσταδ[illegible] τὼ μπήν μὲν δ[illegible]ὴ τοῖς ὅπλοις μάτην * προελπλύθη μὲ τὰ πολεμίων· δὲ καὶ παντάπασιν ἀκρατὴς ἦξεν αὐτούς, ὡς δὲ

* προελπλύθη μετεωρότερα λακεργόντων τὰ πολεμίων.

eiq; abscinderetur, nunc autem quòd asthmate laboraret, nunc quòd magnum aliquod illi malum accidisset. Huiusmodi quidam ueniebant rumigeruli, alius aliũde se uenire dictitãtes: ut manifestum non esset, ubi nam terrarum Ioannes sẽ abdidisset atq; occultasset. Inter narrandum autẽ, ob calamitatis importunitatem quiritabantur, lachrymabantur, nunc (dicentes) opus esset generosa animi præsentia, nũc illius manibus. Quid ille feciset? Quid factum esset? Et super omnia, quum quisq; dixisset, ô fortunam, manusq; complosisset, recedebat. Erant autem hi ex ijs, quas ille iam olim ad nullam utilitatem aluerat, comati & hi, nihilq; sani. agnorum atq; hœdorum publici raptores, et, per deos, interdum etiam mulierũ. Huiusmodi manipulares ex lõgo tẽpore comparauit, cum quibus ne conatur quidem uir esse, difficile enim, sophista uerò est, atque uti uideatur uir esse supra eos qui reuera uiri sunt optimè considerat. At mihi uidetur pulchrè illi in his actionibus fortunam restitisse. Quintam enim iam in armis diem exegeramus, hostibus adhuc altiora regionis populantibus. Is uerò prorsus desperans eos uenturos,

quasi

ὡς ὅπ αὖ τὸ βάθος ἡ χώρας θαῤῥήσοντας,
πρὶν. * μὴ πάντα βυθὺς ἀπορμίας ἐμπίπλη
σι. μὴ ἀδηφείας ἢ ὅπ ἐμέμνηπο. καὶ ἀγελᾶγε
ζι μὴ αὐαχομένων ἀπέσαι. αὐτὸς ἦ ἥκειν ἐ
φη πορῤῥωθεν, ὅπ οἶδα ὅθεν. ἐπεὶ δ' εἰς συμ
μαχίαν πρᾶπεκλήθη, πρὸ καὶ σεσῶσθαι
τὸς ἀδικαλελειμμένους ἀγρύς. ὃ δὲ γὰρ ἐμβά
βληκφάλ τὸς πολεμίους, πρὸς τὴν φήμην
ἡ ἰωάννα πρασίας καταπλαγέντας· ἀ
σφαλῶς ἦ τὰ κεῖ κατεσκεύμενος, πρὸς τὸ
πονᾶν ἔφη κατὰ δεδραμηκφάλ· πρὸς λέ
χεθαι γὰρ ὅσον ὅπω τὸς ἄνδρας, ἢν λάθη
παρών, μὴ μὰ δαίβη τὸ νομα· βυθὺς οὖν
ἅπαντα ἀπορμίας ἐμπίπλησι πρασρατη
γεῖν ἀξιῶν. μὴ γ' βραχεῖ τέχνην τὴν νικᾶν
πρασώσειν ὑποχνούμενον, βοᾶν ἀδὲ μέτω
πον, ἀδὲ φάλαγγα, καὶ κατὰ τὸ λέρας πο
λὺ τὸ πλαίσιον· ποιῶν ὀνόματα τάξεων,
ὧν ἡγνόη τὴν χρείαν. καί ζισιν ἀχρ τότε ἐ
δρέπ τις εἶναι, καὶ τὴν γε φύσιν ἐμανθάνεζον
μὴ ἐμαθητίων πολλοί. ἤδη δὲ δαίλη τι τῶν
ὀψίαν, καὶ καιρὸς ἐφόδου. καὶ δὴ πρόσω
ἡ ὀρεινῆς καταβαίνοντες ἐγγύς ἐσμεν. καὶ
ταῦτα νεανίαι τέσσαρες, ἑξακοσίων χωρὶς
κῶς καὶ μικρὰ γόντες, ὅθεν ἐχώρουν αἱ μι-

φαλαὶ,

quasi non ausuros ingredi regionis profunditatem, aderat, statimq; omnia perturbatione implet. Et ægrotationis quidem non meminit, deridebatq; eos qui audire sustinerent. Ipse autẽ se procul uenire dicebat, haud scio unde. Illuc enim se in auxilium uocatum, propterea & seruatos aduocantes agros. Neq; enim hostes irruisse, postquam audiuissent adesse Ioannem: sic fuisse attonitos. Rebus autem illic tutò compositis, ad laborẽ se dicebat accurrisse. Se nãq; expectare quamprimùm uiros, si præsens lateat, neq; suum nomen hostes audiant. Statim igitur omnia implet perturbatione, intrudere se in ducatum uolens, breuiq; artem uincendi sẽ traditurum pollicens, clamansq; in porrectam frontem, in phalangem, in cornua protensa multùm obliquè: ordinum nomina faciens, quorum ignorabat usum. Et quibusdam ex hoc uisus est aliquis esse, ingenium que illius beatum prædicabant, á que illo discere gestiebant multi. Iam autem & uespertinum erat crepusculum, tempus que incursus: nos autem ante montana descendebamus, atque hic adolescentes quatuor rusticè uestiti, clamantesq; quantum capere poterant ca-

φαλαὶ, δρόμῳ πρὸς ἡμᾶς ἔθεον, ὡς μηδε-
νὶ μάντεως δεῖν, ὅτι πολεμίους πεφόβην-
ται, καὶ σπεύδουσιν εἴσω τῶν ὅπλων γενέ-
σθαι. πρὶν δὲ καὶ καλῶς αὐτῶν ἐκείνων ἀκοῦ-
σαι, λεγόντων ὅτι καὶ δὴ πάρεισιν, ὁρῶμεν
ἐφ' ἵππων ἀνδράσια πονηρὰ, καὶ ὡς ἐμοὶ
δοκεῖν ὑπὸ λιμοῦ στρατηγούμενα, πρόχειρό-
τατα δ' οὖν ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν
ἀπρθνήσκειν ἐθέλοντα· ἐπειδὴ δ' οὖν εἶδον
καὶ ὤφθησαν, πρὶν εἴσω βέλους ἐλθεῖν, οἱ μὲν
ἀπρβάντες, ὥσπερ εἰώθεσαν, τῶν ἵππων, ὡς
εἰς μάχην διεσκευάζοντο, καί μοι καλῶς
ἔχειν ἐδόκει μιμεῖσθαι σὺν ἄνδρας· καὶ γὰρ
* ἄφιππα *ἔφιππος ἦν. ὁ δὲ γεννάδας οὐκ ἔφη πρα-
νομήσειν εἰς τὴν ἱππικὴν, ἀλλὰ τὸν ἀγῶνα
τῶν ἵππων ποιήσειν. τί οὖν; πρὸς νεγκὼν βίᾳ
τὸ ψάλιον, ἐμεταστραφεὶς, ἔφυαγεν ἀνὰ
κράτος ἐξελαύνων, ἐξαιμάττων τὸν ἵππον,
ἅπασαν ἡνίαν ἀφεὶς, κέντρῳ παντὶ χρώ-
μενος, καὶ ἡμάστιξ πυκνή, καὶ ἡ βοὴ τὸ κε-
λευστικὸν ἤχει. ἐν τούτῳ δὲ οὐκ ἔστι ῥάδιον εἰ-
πεῖν, ὅν τινά τις μᾶλλον ἐπήνεσε, πότερον
τὸν ἵππον, ἢ τὸν ἱππέα. ὁ μὲν γὰρ ὁμοίως
κατὰ πρανῶν, ὁμοίως καὶ κατ' ὀρθίων ἐφέ-
ρετο, καὶ διὰ τῶν διασέων, καὶ διὰ τῶν ψιλῶν,
ῥύμῃ

pita, cursu ad nos ferebantur, ut nulli augure opus esset, quòd hostes metuissent, festinarētq; nostris armis protegi. Prius autem quàm rectè illos audiremus, dicentes quòd adessent, uidemus in equis uirunculos squallidos, & ut mihi uidebatur, ob famem profectos in militiam, propensissimè ergo pro nostris bonis mori uolentes. Postquam igitur uiderunt nos, uisíque sunt à nobis, prius quàm intra teli iactum uenissemus, descenderunt illi (ut soliti erant) ab equis, aciemque instruebant, ceu ad prælium: mihíque uidebatur bonum esse, ut uiros imitaremur. nam in equo sedebam. Ille autem generosus, non se dicebat delinquere uelle in artem equestrem, sed certamen equorum subire. Quid igitur? Distorquens ui frenum, conuersúsque fugiebat totis uiribus, impellens cruentansque equum, omnibus remissis habenis, stimulis omnibus utens, & scutica frequens, clamorque classicum resonabat. In hoc autem non iam facile dictu est, quem quis magis laudauerit, utrum equum, an equitem. Is enim similiter per decliuia & accliuia, per densa & glabra ferebatur,

* ὄχθυς ῥύμῃ μιᾷ διεπήδια τάφρους, ὑπὲρ οὗ * ἐχθρὸς ἤρετο. ὁ δὲ διὰ πάντων τῶν χωρίων ἔποχος ἦν, καὶ ἐν οὐδενὶ τῷ καθέδρας ὠλίσθησε. δοκεῖ γάρ μοι καὶ τοῖς πολεμίοις καλὴ θέα γενέσθαι, καὶ ὡς πολλὰ ἂν εὔξαιντο τοιαῦτα θεάσασθαι, οὐ μὴν τόγ' ἐφ' ἡμῖν εἶδον, ἀλλ' ἀθυμότεροι μὲν ὡς τὸ εἰκὸς ἐγενόμεθα, ψευσθέντες πρὰ πολὺ τῶν εἰς τὴν κομήτην ἐλπίδων. ἐταξάμεθα γοῦν, ὡς εἴτις ἐπίοι δεξόμενοι· αὐτοὶ δὲ μαίχης ἄρχειν οὐδενοούμεθα. καὶ γὰρ ὅς τις αὐτὸς εὔψυχος ἦν, ἠπίστει τῷ πέλας, πρὸς πράδειγμα τὸ γεγονὸς ὁρῶν. ἔνθα οὐ γὴν ἦν αἴσχιον κόμης. οὕτω δὲ ἦν, πρῶτος οὗτος ὑπὸ δοξότατος πρὸς τὸ προδώσειν ἡμᾶς. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῖς πολεμίοις ταὐτὸν ἴσως οὗτος πρέστη. καὶ ταξάμενοι, περιέμενον ἡμᾶς, ὡς, ἢν ἐμβάλωμεν, ἀμυνούμενοι. ἐπεὶ δὲ πρὸ οὐδετέρων ἐπεχειρεῖτο, πρῶτον μὲν αὐτοὶ τῇ ὠθὶ τὰ λαιὰ φέρουσαν, καὶ μετ' ἐκείνους ἡμεῖς τῇ ὠθὶ θάτερα ἐτραπόμεθα, οὐδέτεροι θᾶττον ἢ βάδην, ἀλλὰ σχολαίῳ βαδίσματι, τῷ μὴ δοκεῖν εἶναι φυγὴν τὴν ἀναχώρησιν. εἶτα μέντοι καίπρ' ἐν τούτοις ὄντες, ἐπυνθανόμεθα ποῖ γῆς ἰωάννης. ὅδ' ἑνὶ πνεύματι καταλαβὼν ἄρα

τὴν

unóq; ſaltu tranſiliebat foſſas, ſupráq; quàm hoſtes poſſent agitabatur: hic autem per omnia loca manſit in equo, & nuſquam è ſella excidit. Cæterùm mihi uidetur & hoſtibus pulchrum hoc fuiſſe ſpectaculum, quodq; optarent frequenter ſe huiuſmodi uidere. At non (quantum in nobis fuit) uiderunt. Verùm triſtiores (ut par erat) facti ſumus, multum decepti ſpe in comatum poſita. Attamen aciem inſtruximus, ceu obuiam ituri inuadentibus: ipſi autem prælium incipere non cogitabamus. Nam quicunque ipſe animoſus erat, diffidebat proximo, ad exemplum factum reſpiciens. Illic nihil erat turpius coma. Nam cui erat, is maximè ſuſpectus fuit, quòd nos eſſet proditurus. Quin & hoſtibus hoc ipſum fortaſſe in mentem uenit, inſtructáque acie expectabant nos, ut, ſi irrueremus, repulſuri. Poſtquam autem à neutris prælium cœptum eſt, primùm quidem ipſi ad ſiniſtram: poſtq; eos nos ad dextram defleximus: neutri citius quàm paſſim, & lento inceſſu, ut ne fuga eſſe uideretur diſceſſio. Deinde uerò licet in his eſſemus, percunctati tamen ſumus, ubi nam terrarũ eſſet Ioannes. Is uerò uno ſpiritu apprehẽſa

τὴν Βομβαίαν, δίκλω ἀρχαίᾳ μυός, γνέδε-
δύκει τῇ πέτρᾳ. ὄρος δὲ ἡ Βομβαία κοί-
λην, ὃ σωτελθεῖσαι τέχνη καὶ φύσις, εἰργά-
σαντο φρέαρ ὀρυμνόπαρον. ἔστιν ἡμῖν πάν-
λαι μὲν ξυνδικίμει δικαίως, καί τινες αὐτὸ
πρὸ τῆς αἰγυπτίας ἐξήτασον συνεγγύας.
νυνὶ δὲ λέκεται τὰ πάντα χῶ τείχη νικᾷ,
οἷς ὁ πρὸ πάντας ἑαυτῷ προμηθέσατος ἵνα
μὴ λίαν ἀγροίκως εἴπω δεινότατος, αὐτὸ
τὸ πρᾴγματος ὄνομα) δίκην πρακάβητ,
μὴ τῇ σωτηρίαν προτίμησε. μὴ δ' εἰσελθόντα
λαβυρινθῶδίες ὄζει, μὴ δυσδιεξίτητον, ὡς
μόνους ἂν χωρῆσαι τοὺς ἰωάννου δραπέτους.

Τῷ αὐτῷ. ρε

ΑΝόητος αὖ εἶμι, εἰ μὴ πολλῷ χαρίεν
εἰδείην πολεμαίοις, ὅτι με τοσοῦτον
ἀξιοῦσιν, ὅσον ἐμαυτόν· ἀλλ' ὅτε
εἰ μεγάλα χαρίζονται, τοῦτο πρωτίκεται σκο-
πεῖν, ἀλλ' εἰ λαβεῖν ἐμοί δοκιμά. τὸ δ' ἄν-
θρωπον ὄντα, μικρὸν θείας καρποῦσθαι μοίρας,
δικαίῳ μὴ ὄντι τυγχάνειν, οὐδὲν ἧττον εἰς ἀπό-
λαυσιν ἔρχεται· λέπομαι δὲ πρὸς ἀπολύτου ἀ-
ξίας, ἐλπίδα πικρὰν ὑποστένειν τε μέλλον-
τος. ὁ γὰρ νεὼς τόρμος ὅτι τὸ πλέος, ἀλλὰ μὴ λί-
αν ἀγχαῖον, τὸ, μὴ δι' ὁδοῦ θεοῦ ἀμπλακεῖν,

τιμᾶν

Bombæa, agrestis more muris petram subijt. Mons est Bombæa cauus, quem conuenientes ars & natura castellum reddiderunt munitissimũ. Hic olim quoq; iurè celebrabatur, & nonnulli eum Aegyptiacis fistulis comparârunt. Nunc autem iudicatus est omnia ubiq; terrarum superare munimenta, præ quibus ille super omnes homines sui prouidentissimus (ne nimium rusticè dicam, formidolosissimus, ipsum uidelicet nomen rei dicens) huic assidet, suamq; credidit salutem. Nam ingredienti Labyrinthi more perplexus est, ut difficulter egrediaris, ut solas capiat Ioannis fugas. Vale.

Eidem. 105

Sacerdotij recusati causas edit.

STultus profectò essem, si nõ magnã habere gratiã Ptolemæensib. quòd tantorũ me dignentur, quantorũ nõ ipsè memet. Cæterùm nõ hoc solũ cõsiderandũ est, an illi magna largiantur: uerùm etiã, an à me suscipi possint. nam si homini iusto paulisper cõtingit fructũ ex diuinis percipere honoribus, ea illi iucundissima est fruitio: multo autem inferiori dignitate, acerbam rerum futurarum spem ostendit. Non enim recens hic metus est, sed ualde antiquus, ne quid circa Deum peccans,

τιμαὶ πῶς ἀνθρώπων ἐφδύρω. ἐγὼ δὲ καὶ
παμμαθάνων ἐμαυτὸν, εὑρίσκω παντάπα-
σιν ψυδέεσδρον, ἢ ὡς ἁρμόσαι τῇ ἰδρῶ
σώκης σεμνότητι. καὶ δὴ πάνυ σφαλέξομαι πῶς
σὲ πρὸς τῶν θεῶν ἐμαυτοῦ ψυχῆς εἰνημάτων.
ὃ γὰρ ἔχω πῶς ὄν τινα ἄλλον, ἀντὶ σῆς
φίλης καὶ σωτρόφου μοι ἀδελφαλῆς. σὲ γὰρ
εἰκὸς καὶ μετέχειν μοι τῶν ἴσων φρονήσεων,
καὶ νύκτωρ ἀγρυπνεῖν, καὶ μεθ' ἡμέραν σκο
πεῖν, ὅπως ἂν ἀγαθόν τί μοι γένηται, καὶ
ὅπως ἂν κακόν τι σφαφύγοιμι. ἄκρα τοί-
νυν ὡς ἔχει τἀμά· τὰ πλείω δ' ἂν αὖ τῶν καὶ
ἐλλείπῃς. μικρὸν ἀράμενος φορτίον, καλῶς
γ' ἐγκεῖν μοι δοκῶ τὸ μέχρι τοῦδε φιλοσοφῆ
σαι. σὺ δὲ τὸ σὺξαι μὴ παντάπασιν αὖθις
ἁμαρτάνειν ἐπαινεθεὶς ἐπ' ἐμοὶ, ἀξιῶμαι
μείζονων, πρὸς τῶν σὲ ἐλόντων ἐρῆναι ψυχῆς
ἀδιαφθορίαν. φοβοῦμαι δὲ μὴ χαῦνος γνώ
μων, καὶ προσίεμενος τιῶν τιμῶν, ἀμφοῖν
σφαμαρτῶ· τοῦ μὲν ὑποβριλῶν, τοῦ δὲ ἀ-
ξίας * μὴ ἐφικόμενος. σκόπει γὰρ ὅτω. σὺ
τούτοις ἑκάστοτε μερίζων τὸν χρόνον· παιδιᾷ
καὶ παιδιᾷ. καὶ παίζων, ἰδιώτης εἰμὶ μάλι
σά γε τὰ θεῖα, καὶ παίζων κινότατος. οἶν
δα γὰρ, ὡς ὅταν ἀνακύψω τῶν βιβλίων,
ὠλί-

* ἐπ

honorem ab hominibus inueniam. Quum autem meipsum exploro, inuenio me ab omni parte inferiorem, quàm ut congruam sacerdotij dignitati. Atque adeò iam colloquar tecum de animi motibus mei. Non enim habeo alium quempiam, præ tuo mihi charo unáq; educato capite. Te enim par est consortem esse mearum curarum, noctúq; uigilare, atque interdiu considerare, ut mihi boni quid obtingat, utque mala effugiam. Audi igitur quomodo habeant res meæ, quarum tu tamen magnam partem nouisti. Paruam tollens sarcinam, pulchrè mihi adhuc ferre uideor philosophiam. Propterea autem quòd uidear non prorsus ab ea aberrare, laudatus à quibusdam, maioribus habeor dignus ab ijs qui animæ aptitudinem iudicare nesciunt. Metuo autem, ne factus arrogans, admittens que honorem, ab utrisque aberrem: à philosophia quidem, despiciens: à sacerdotio autem, dignitati eius non satisfaciens. Considera enim sic. Duobus his interdum partior tempus, ludo & studio. Et studens, meus sum, maximè quòd ad diuina attinet: et ludens, cõmunissimus. Scis enim quàm ego sim, quum oculos à libris remoueo,

ἐπιβρεπὴς εἰμι πρὸς ἅπασαν παιδιὰν. πο-
λιτικῆς ἢ φροντίδος ἀμοιρῶ κὴ φύσει καὶ
μελέτῃ. τὴν δ' ἰδρεὰ, ἄνδρα δεῖ θεατὴ σι-
ωπῇ εἶναι, οὗ γε πρὸς μὲν παιδιὰν ἅπασαν ἱ-
κανὰ κὴ θεῶ ἀμείλικτον εἶναι χρή. ὅς, ἵνα πρὸς τῇ
τοῦ σώματος θέσιν, τοῦτο μυρίων ὀμμάτων φρουρεῖ.
ὧν ὀδὲν ἢ μικρὸν ὄφελος, εἰ μή τις εἴη κα-
* σμόνυς τεσκευασμένος * ψῆνας τε κὴ πρὸς ἅπασαν
γλυκυθυμίαν ἀνῳδότος. τὰ δ' ἐγκρατῆ πρὸς
θεοῦ, ὃν κὰν ἴδοι τις, ἀλλὰ κοινότατος εἴη, νο-
μοδιδάσκαλος ὤν, καὶ νενομισμένα φθεγ-
γόμενος. χρὴ δὲ κὴ πράγματα πραγματεύε-
σθαι τοῦ παντός. τὰ γὰρ ἅπαντων, μόνου
* συνέχεσθαι δεῖ πρωτεύειν, ἢ πάσαις αἰτίαις * συνέχεσθαι.
πῶς οὖν οὐκ εἴη σύμπεφθους ψυχῆς κὴ μερα-
τίσης, γνῦ ἔγκαιρος τοῦ τοιούτου φροντίδων,
καὶ μὴ κατακλύσαι τὸν νοῦν, καὶ μὴ κατα-
σβεσθεῖσαν γὺ τῇ ψυχῇ προθυμίαν τῶν μοῖ-
ραν τῶν θείαν, ὅτω παντὸς ἀπῶν ὑδάτω-
δυμάτων ἀπαγαγόντων αὐτόμυξον οἶδα, ὅ-
τι δῶ ἀτὸν γνίοις τοῦτο· κὴ μακαρίζω τὰς
φύσεις αὐτῶν, καὶ κείνας ἀληθῶς εἶναι ἡγοῦ-
μαι τὰς θείας ἄνδρας, οὓς ὁ ὁμιλεῖν πάνυ
πράγμασιν αὐθρωπίνοις μὴ ἀρκούντει τοῦ
θεοῦ· ἀλλὰ κὴ αὐτοῖς οἶδα γὺ ἄσμενόν τε καὶ ὑπὲρ
καὶ

propensus ad omnem ludum. Politicæ autem curæ non sum particeps & natura & meditatione. Porrò sacerdotem, diuinum esse uirum oportet, quem ad omnem ludum, haud aliter quàm Deum, inflexibilem esse conuenit: qui ut propositũ seruet, ab innumeris oculis custoditur: quorum nulla aut perparua utilitas est, nisi quis ita sit instructus, ut sit intenta mente, adque omnem animi iucunditatem immobilis. atque rebus in diuinis non suus, sed cõmunissimus sit: legis doctorem agens, ac legitima proloquens. Oportet autem eum & negocia obire, quanta simul omnes. Omnium enim negocia solum oportet obire, aut omnibus accusationibus esse obnoxium. Quomodo igitur non essetamplissimi animi, præstantissimique, tantum ferre curarum onus? neque mente obrui tot negociorum undis, neque sinere extingui in anima diuinam aciem, sic omnigenis studijs eum abstrahentibus? Non me latet hoc quosdam posse, beataque prædico eorum ingenia: uereque illos diuinos esse uiros existimo, quos assidua cum humanis negocijs conuersatio non amputat à diuinis. Quin & eundẽ scio & in urbẽ descẽdisse,

ac ex

κὴ ἀπ' ἄκρου αὐτόντα, καὶ φιλόμυον τοῖς πᾶσι τὰ γεώδη μεθέλκουσι, κὴ ἐμπιπλάμενον ἀκηλίδος, ὃ κ ἂν εἴποι τις ὅσιος. ὥσ γὰρ οἰκείας εἶναί μοι καὶ πάλαι μολυσμὰς, καὶ τὸ τυχὸν μόριος ἀδικημένον, εἰς πᾶθος ἥκω μέγα συμβάλλειν. ῥώμη δ' ὃ κ ἔστι μοι, καὶ τἀνδρὸς ἡ χυγιὴ καὶ πᾶς τὸ ἐκκρος αἰρεῖν ἐχ οἷός τέ εἰμι, κὴ πολλῶ πλέω τῶν ἐκ τῶ σωφρόνος φορεῖν αὐτίαν. καὶ ὁσάκις ἂν μέ τις ὁρῴτο, λέγειν σφαῖρᾶ δὴ πλῶ ὃ κ ἀναπλέομαι. ὡς τὸν ἱερέα σφᾶς, τὸν αὐτὸν ἀκηλίδωτον ἂν πρόσκειται πολλῷ τῷ πρὸς ὀντι, ὡς κὴ ἐτέρος τῶν μιασμάτων ἐκπλύνοντα. διὰ κεῖνο δὴ πρόσεῖναι τοῖς πᾶς τ ἀδελφόν κάμμασι. τὸν αὐτὸς δὲ ἀναγνώσονται συχνοὶ τῆ ἐπιστολῆ. κὴ γὰρ ἐχ ἥκιστα τότε χάριν ἀπὸ τῆ ἐπαγγορδίᾳ, τοῦ πᾶσι καταφανὲς εἶναι τὸ πρᾶγμα δηλονὸτι, ὡς ὅτι ἂν ἀφθῆ, κὴ πρὸς θεὸν καὶ πρὸς ἀνθρώπων ἀναίτιος ὤν, κὴ ἐχ ἥκιστα πρὸς τοῦ πατρὸς θεοφίλου. πιθεὶς γ' ἐν μέσῳ τάμά, ⟨καὶ⟩ δηλῶς ἐξ ἁπάντων ἀν ⟨ὡς⟩ βουλόμενος πρὸ ἡμῶν, πῶς ἂν ἔπαιτίος εἴην; ἐμοὶ τοιγαροῦν, ὅ, τε θεὸς ὁ, τε νόμος, ἥτε ἱερὰ θεοφίλου χεὶρ, γυμνᾶσα * ὑπὸ δὲ λώκα, πᾶσαγορδίᾳ τοίνυν ἅπασι, καὶ μαρτύ-

* ἐπιλέδω κε

ac ex urbe ascendisse, inuolutum' que fuisse ad terrena retrahentibus, impletum' que maculis, quantas nemo dixerit. Nam quum propriæ mihi sint ueteres' que inquinationes, etiam læuissima pars addita, magnũ reddit auctarium. Porrò robur mihi nõ est, & interiora nõ sunt sana, & ad exteriora non sufficio. multumq; sum impar ad conscientiæ meæ perferendas molestias: & quotiescunq; me quisquam interrogauerit, palàm dicere non recusò, quòd sacerdotem per omnia immaculatum esse conueniat omnino, ut qui aliorum inquinamenta eluere debeat. Et illud quoque literis ad fratrem inesse oportet: multi enim haud dubiè epistolam sunt lecturi. nam & præcipuè hanc eam ob causam dictaui, ut omnibus negocium sit perspicuum: timore perculsus, ut quicquid euenerit, & apud Deum et apud homines culpa uacem, atq; præcipuè apud patrem Theophilum. Positis enim in medium rebus meis, permissáq; illi facultate deliberandi de nobis ex omnibus, quomodo in culpa essem? Proinde Deus mihi, & lex, atque sacra Theophili manus, uxorẽ dedit. Prædico ergo cunctis, &

prote-

μαρτύρομαι, ὡς ἐγὼ ταύτης ὅτε ἀλλοῖος
ὁμαι μαθάπαξ, ὅτε ὡς μοιχὸς αὐτῇ λάθρα
σωιέομαι· τὸ μὲν γὰρ ἥκιστα δύσεβές, τὸ δὲ
ἥκιστα νόμιμον. ἀλλὰ βαλήσομαί τε ἢ δύξο
μαι συχνά μοι ταῦτ' ἢ χρήσασ' ἡμέας ταυ
δία. ἢ δ' ἢ τοῦτο δεῖ τὸν λύσιον ἢ χειρο τε
νίας μὴ ἀγνοῆσαι. μαθέτω δὲ αὐτό, παρὰ
τῶν ἀμφὶ τὸν ἑταῖρον ταῦλον καὶ δονύσι-
ον, οὓς πρεσβύτας ἤρῆδαι πρὸς τοῦ δήμου
πωυθάνομαι· ἐκεῖνο δὲ ὃ δεῖ δ' εῖ μαθεῖν αὐ
τὸν, ἀλλ' ὑπομνησθῆναι. δ' αλέξομαι δὲ
πλέω πρὸς αὐτόν. ἢ γὰρ αὖ ἅπαντα τἄλ-
λα μικρὰ, πῶς ἢ τις αὖ τοῦ θεῖτο, χαλε
πόν ὄντιμ, εἰ μὴ καὶ λίαν ἀδρώ ατον, εἰς ψυ
χὴν τὰ δ' ἐπισήμης εἰς ἀπόδειξιν ἐλθόν-
τα δύγματα ἁλῦθῆναι· οἶδα δ' ὅτι πολ
λὰ φιλοσοφία τοῖς θρυλλουμένοις τότοις αὖ
τισ' ατάπεπ δύγμασιν· ἀμέλει τῆ ψυχῆ
ἢ ἀξιώσω ποτὲ σώματος ὑστερογενῆ νομί-
ζειν. τὸ νόσμον δ' φήσω ἢ τἆλλα μόρια σω
δ' αφθείρεδαι. τῆ καθωμιλημένην ἀνάσασιν
ὁρόμενι ἢ ἀπόῤῥητον ἥγημαι. ἐπολλὸ δ' ἐω
τοῦς τοῦ πλήθους ὑπολήψεσιν ὁμολογῆσαι.
νοῦς μὲν οὖν φιλόσοφον ἐπόπτης ὢν τἀ-
ληθοῦς, συγχωρεῖ τῇ χρείᾳ τοῦ ψεύδεδαι.

ἀὐτά-

protestor, me hanc nunquam relicturum, neque cum ea clàm ut mœchus habitabo. Alterum enim minimè pium est, alterum minimè legitimum: sed & uolam, & precabor, ut multi mihi atque probi gignantur liberi. Hoc unum ergo oportet eum, penes quem ordinandi potestas est, non ignorare. Discat autem hoc à sodale Paulo ac Dionysio, quos legatos à populo electos esse audio. Illud autem non oportet eum discere, sed in memoriam reuocare. Disputabo autem de eo plura. Nam omnia alia cum uno hoc comparata, parua quisquam duxerit. Difficile est, imò impossibile fere, dogmata, quæ per scientiam ad demonstrationem, animæ insertæ sunt, loco moueri. Nosti autem, quòd philosophia diuulgatis his dogmatibus multa præcipiat contraria. uerbi gratia, Animam nunquam censebo corpore posteriorem origine. Mundum non dicam, aliasq; partes, simul interire. Omniũ sermone tritam resurrectionẽ, sacrũ quid & arcanũ existimo: longeq; ab eo absum, ut uulgi opinionib. cõsentiã. Proinde mens philosophica, quũ sit ueritatis inspectrix, cõcedit necessitati, ut mendacijs utatur.

Propor-

ἀνάλογον γὰρ ἐστι φῶς πρὸς ἀλήθειαν, καὶ
ὄμμα πρὸς λήμην, καὶ ὀφθαλμὸς εἰς κακὸν
ἂν ἀπλαύσειεν ἀπλήστου φωτός. ἢ τοῖς ὀφθαλ
μιῶσι τὸ σκότος ὠφελιμώτερον, ταύτῃ καὶ
τὸ ψεῦδος ὄφελος εἶναι τίθεμαι δήμῳ, καὶ
βλαβερὸν τὴν ἀλήθειαν τοῖς οὐκ ἰσχύουσιν
ἐνατενίσαι πρὸς τὴν τῶν ὄντων ἐνάργειαν.
εἰ ταῦτα καὶ οἱ τῆς καθ' ἡμᾶς ἱερωσύνης συγ
χωροῦσιν ἐμοὶ νόμοι, δυναίμην ἂν ἱερᾶσθαι.
τὰ μὲν οἴκοι *φιλοσοφῶ, τὰ δ' ἔξω †φιλόμυ
θός εἰμι, διδάσκων, ἀλλ' οὐδὲ μέν τι μεταδι
δάσκων, μένειν δὲ ἐῶν ὠθεῖ τῆς πολήψεως.
εἰ δέφασιν οὕτω δεῖν καὶ κινεῖσθαι, καὶ δῆλον
εἶναι τὸν ἱερέα ταῖς δόξαις, οὐκ ἂν φθάνοιμι
φανερὸν ἐμαυτὸν ἅπασι καθιστάς. δήμῳ
γὰρ δὴ καὶ φιλοσοφίᾳ τί πρὸς ἄλληλα, τῆς
μὲν ἀλήθειαν τῶν θείων, ἀπόῤῥητον εἶναι δεῖ. τὸ
δὲ πλῆθος, ἑτέρας ἕξεως δεῖται. αὖθις δὲ καὶ
πολλάκις ἐρῶ μηδεμιᾶς ἀνάγκης πρόσεις,
οὔτ' ἐλέγχειν σοφόν, οὔτ' ἐλέγχεσθαι. καλού
μενος δ' εἰς ἱερωσύνην, οὐκ ἀξιῶ προσποι
εῖσθαι δόγματα. ταῦτα θεόν, ταῦτα ἀνθρώ
πους μαρτύρομαι. οἰκεῖον ἀλήθεια θεῷ, ὡ
δὲ πάντων ἀναίτιος εἶναι βούλομαι· ἐν τοῦτο
μόνον οὐχ ὑποκρίνομαι, ἐπεὶ καὶ φιλοπαίγ
μων

* φιλοσοφῶν

† φιλομυθῶν

Proportionem enim habet lumẽ ad ueritatem, & oculus ad lippitudinem. Neq; oculus absq; damno frui posset immenso lumine. Qua ratione ex oculis laborantib. tenebræ sunt luce utiliores, ea & mendacium utilius esse censeo populo, ueritatemq; noxiam non ualentibus mentis oculos intendere in rerum existentium euidentiam. Si hæc etiam leges sacerdotij huius æt atis mihi concedunt, possem sanè sacerdotium accipere. Domi quidem philosophiæ incumbo, foris autem libenter sermocinor, docens, sed nihil etiã dedocens, sed manere unũquẽq; sinens in anticipata opinione. Sin autem aiunt ita debere & moueri, sacerdotẽq; oportere esse * populũ opinionibus, nõ possum omnib. meipsum facere manifestũ. Quid enim populo & philosophiæ inter se cõmune? Rerũ diuinarũ ueritatẽ occultã esse oportet, multitudo uerò alio habitu habet opus. Rursus aũt & sæpius dicã, nulla præsente necessitate: Neq; redarguere sapientis est, neq; redargui. Porrò uocatus ad sacerdotiũ, nolo dissimulare dogmata. hæc Deũ, hæc homines testor. Familiaris Deo ueritas est, apud quẽ in omnib. culpa uacare uolo. Hoc unũ nõ dissimulabo: quoniã quũ ludo-

* Hoc loco alterum exẽplar δήμου habebat, nõ δήλου.

μων ὦν, ὅς γε παιδόθεν αἰτίαν ἔχων ἁπλο-
μανεῖν τε καὶ ἱπποκομεῖν ὡρᾶτο τὸ λέοντος,
ἀνιάζομαι μὲν, τί δ' οὐ πάθω, τὰς φιλτάτας
κύνας ἀθήρους ὁρῶν, ᾧ τὰ τόξα θεραπολίσα-
τας; καρτερήσω γ', ἂν ἐπιτάξῃ θεὸς· οὐ μισό-
φρονος ὦν, οὐδ' ὠμὸς ἐμαυτῷ δόξω, οὐκ ἐξομαι γ' δι-
κιδίων καὶ πραγμάτων λατρείαν τινὰ τοῦ
φίλου, εἰ μὴ βαρεῖαν, ἐκπιμπλὰς τῷ θεῷ. δύσ-
ματα δὲ ὅσα ἐπιλυγάσομαι, οὐδὲ κασιάσει
μοι πρὸς φίλου γλῶτταν ἡ γνώμη. ὅτῳ φρο-
νῶν, ὅτῳ λέγων, αὖ ἐσκεῖμαι οἶμαι θεῷ. ὁ βό-
λομαι δὲ καταλελεῖφθαί τινα περὶ ἐμὲ λό-
γον, ὡς ἀγνοηθεὶς ἥρπασε τὴν χειροτονίαν·
ἀλλ' ὡς εἰδῶς ὁ θεοφιλέσατος πατὴρ θεό-
φιλος, καὶ ὡς ἐπισάμενος, ἔφης μοι πεισ-
θεὶς ὅτῳ βουλυσάσθω περὶ ἐμοῦ. ἢ μὴν καὶ χώ-
ραν ἐάσει μένειν ἐπ' ἐμαυτῷ φιλοσοφοῦντα,
ἢ τὸ μετὰ ταῦτα μείνειν οὐ δυνήσομαι ἡμᾶς
τοῦ χρεὼν τὸ ἱερέως, ἑαυτῷ χώραν ὀχυ-
ρωτέραν. πῶς ταῦτα λῆρός ἐστιν ἅπαξα
γνώμη· ὃ γὰρ ἀληθὲς, εὖ οἶδ' ὅτι τοῦ θεῷ
πρόσφιλέστατον, καὶ νῦν τὴν ἱερωσύνην λιφα-
λῆν, καὶ ἔλεγε πρὸς ταύτην νῦν τὴν ἐφορον ἀληθέστα-
τον, ἄχθομαι μὲν, πῶς γὰρ οὐ μέλλω δεῖ-
σαι ὥσπερ εἰς βίον ἀπὸ βίου μεταστυάζεσθαι,

οὐδὲ

rum ſim amans, ut qui à puero malè audierim, quòd inſano equorum atq; armorum ſtudio tenerer pluſquã addecet, cõtriſtabor quidẽ (quid enim facerẽ, chariſſimas uidens canes nõ exeũtes uenatũ, arcusq; et ſagittas à tineis corroſas) perferã tamen, ſi mãdauerit Deus: quumq; oſor curarũ ſim, dolebo quidẽ, ſuſtinebo tamẽ cauſarũ ac negociorũ tractationẽ, miniſteriũ hoc quoddã, etſi graue, Deo exoluens. Dogmata uerò non occultabo: neq; mihi animus cum lingua diſſidebit. Eum qui ſic ſentit atq; loquitur, Deo placere puto. Nolo autem ullum de me rẽ lictũ eſſe ſermonem, quaſi ignoratus rapuerim ordinationem: ſed tanquam ſciens chariſſimus Deo pater Theophilus, atq; cognoſcens rẽ mihi certã, ita deliberet de me. Aut enim in regione ſinet manere me, mecũ ipſum philoſophantem: aut poſtea nullũ ſibi relinquet locum iudicandi de me, aut me de choro ſacerdotum expungẽdi. Ad hæc nugæ ſunt, omnes ſententiæ. Veritatẽ enim Deo eſſe ſcio acceptiſſimam. Et per tuum ſacrũ caput, atq; inſuper pro hoc, per ueritatis præſidẽ Deũ, moleſtè fero quidẽ (quomodo enim nõ moleſtè ferrẽ, quũ me oporteat inſtitutã uiuẽdi rationẽ in aliam tranſmutare?)

εἰ δὲ τόδε φανδρῶμ γνωμώνω, ἅπερ ὀκ ἀξιῶ λανθάνειν, ἐγκείνειν ἡμᾶς ἱδρῦσιν, ᾧ τοῦτο δίελωκεν ὁ θεός, ἕως δύναμαι τῷ αὐτάρκει, καὶ ὡς θεοῦ σωθημα κατασ-ξομαι. λογίζομαι γὰρ, ὅτι καὶ βασιλέως ἂν ὧν τάξαντος, καὶ κακοδαίμονός τινος αὐ-γοσαλίσ, δίκην ἂν ἔδωκα μὴ πειθόμενος. ζῆν θεῷ δὲ ἐθελοντῷ δεῖ πείθεσθαι. εἰ δ' μὴ πρόσεστί με λειτουργοῦντος ὁ θεός, καὶ ἐκ πο-οιμίων δεῖ τὸ θειότατον ἀγαπᾶν τῷ ἀλή-θειαν, ἀλλὰ μὴ δεῖ τῶν φαντιωτάτων, ὁ πεῖ-ρον ὄντι τὸ ψεῦδος, εἰς τὴν ὑπουργεσίαν αὐτοῦ πρᾶγμα ἐλθεῖν. χρὴ δὲ μὴ τὸ τὸς χολασικὸς ἐ-δέφαι ταῦτα, μὴ πῶς ἐκεῖνον ἐξαγγεῖλαι.

ρϛ

Τῷ αὐτῷ.

Ηρόμην τὸ μειράκιον ὅστις τὴν σιλφίν, πότερον ἀπὸ *γεωργίας ἢ σιλφίου λαβὼν, ἔθυε μειρίλακι καμοι. μὴ δῆτα μαθὼν, ὡς τὸ ἀσυδαζόμενον ὑπὸ σοῦ πεῖ-ρον, πᾶσι μὴ τοῦτον ἐκόμισε τὸν μαρ-πτὸν, ἁθλον δίπλοῦν, τῶν τε κάλλει τοῦ λαχά-νου, μὴ τῇ φήμῃ τοῦ τόπου. ὄναιο τοῦ ταμφό-ρου χωρίου. καὶ μήτε σὺ κάμοις ἐπαντλῶν ταῖς φιλτάταις πρασιαῖς, μήτε ἐκεῖναί ποτε πῶς τὰς ὠδῖνας ἀπαγορεύσειαν,

ἵν'

si uerò his patefactis, quæ nec latêre uolo, accensebit nos sacerdotibus, cui hoc dedit Deus, subibo necessitatem, utq; diuinam tesseram suscipiam. Cogito enim, si hoc idem mandaret rex, aut infelix quispiam Augustalius, pœnas darem, si non obedirem. At Deo sponte obedire oportet. Quod si uerò me Deus ministrum non admittit, ex procœmijs oportet merem diuinissimam diligere ueritatem, & non per maximè contraria, quale est mendacium, in illius ministeriũ irrepere. Fac ergo ut scholastici hæc sciant, adq; illum enuncientur. Vale.

Eidem. 106

INterrogaui adolescentulum de silphio, an ab agricolatione tibi prouenerit: an dono accipiens, decideris & mihi partem. Et tandem postquam didici, quòd hortulus iste magno abs te studio comparatus, cum cæteris etiam hunc tulit fructum: lætatus sum duplici nomine, & oleris pulchritudine, & loci fama. Fruere fertilissimo loco: atque utinam neque tu defatigeris irrigans charissimas areolas, neque illæ ad partus dolores deficiant, ut ha-

De silphio misso gratias agit.

ἵν' ἔχῃς αὐτός τε χρῆσθαι, καὶ ἡμῖν δεσπέμπειν, ὅσα φέρουσιν ὧραι.

Τῷ αὐτῷ. ρι

Ἡ δὺς εἶ, κωλύων ἡμᾶς, ὅπλα κατασκευάζεσθαι, τῶν πολεμίων μὲν ἐπεχόντων, καὶ λίαν ἅπαντα ποιουμένων, καὶ ἀπρόφατον τόν τε ὁσημέραι δήμους ἀθρόους· στρατιωτῶν δὲ οὐκ ὄντων, ὥστε καὶ φαίνεσθαι. εἶτα λέξεις, ὡς οὐκ ἐξὸν ἰδιώτας ἀνθρώπους ὁπλοφορεῖν, ἀπρεθνήσκειν δὲ ἐξὸν, εἴπερ καὶ ἡ πολιτεία χαλεπαίνει τῷ πειρωμένῳ σώζεσθαι. ἀλλ' εἰ μηδὲν ἄλλο κερδιανῶ, τὸ γοῦν οὐδὲ νόμους γενέσθαι κυρίους ἀντὶ τούτων τῶν ἀλαστόρων. καὶ πόσου δοκεῖς οὐδὲν τιμῶμαι, πάλιν εἰρήνην ἰδεῖν, καὶ βῆμα κεκοσμημένον, καὶ κήρυκα σιγὴν ἐπιτάττοντα; αὐτίκα τεθναίην, τὸ πρῶτον σχῆμα τῆς πατρίδος ἀπολαβούσης.

Τῷ αὐτῷ. ρη

Ἐμοὶ λόγχαι μὲν ἤδη γεγόνασι τριακόσιαι, καὶ κοπίδες τοσαῦτα. ξίφη δὲ ἀμφήκη καὶ πρότερον ἦν, οὐ πλείω τῶν δέκα. παρ' ἡμῖν δὲ οὐ χαλκεύεται τὰ πάνυ πεμήκη ταῦτα σιδήρια. ἀλλ' οἶμαι τὰς κοπίδας ἐῤῥωμενέστερον ἐμβάλλειν τοῖς τῶν αὐτιτεταγμένων σώμασι. τούτοις οὖν χρησόμεθα· εἰ χρη-

ut habeas ad utendum & ipse, adq; mittendum nobis, quæcunq; ferunt anni tempora. Vale.

Eidem. 107

Arma à se cur rapta?

SVauis es, prohibens nos ne arma fabrice mus, hostibus omnia & obtinentibus, uer tentibusq; in prædam, interficientibusq; quotidie totos populos, nullis que nobis militibus (quod appareat) præsentibus. Ergo'ne dices, nõ licere priuatis hominibus arma portare, mori autem licere: siquidem respublica irascitur illi, qui seruare se conetur? Verùm si nihil aliud lucri facio, hoc saltem, ut leges dominentur pro his pestibus. Et quanti putas hoc facio, ut rursus uideam pacem, ac tribunal exornatum, præconemq; imperantem silentium? Statim utinam moriar, quum pristinam formam patria recuperauerit. Vale.

Eidem. 108

Se præliũ postridie commissurum narrat.

MIhi hastæ quidem iam factæ sunt trecentæ, ac bipennes totidem. Gladij autem utrinq; incidentes et prius nobis nõ plures decẽ erant. Non fabricantur aũt apud nos præ longi hi gladioli. Sed puto bipennes ualidius in uasuras hostium corpora. His igitur utemur.

εἰ χρηστέον δὲ, καὶ πορεύας ἕξομεν. ἀγαθοὶ
δὲ οἱ πάπποι παρ' ἡμῖν. φίοις δὲ ἡμῶν εἰσὶ
*περὶ μὴ τελέκεις ἑτερόστομοι, *πρὸς τῇ ζώνῃ ἐ-
κάστῳ, οἷς τὰς ἀσπίδας αὐτῶν ἀλοήσαντες,
φῶτ' ἴσως κτάσθαι αὐτὸς, οἱ μηδὲν ἔχοντες ὅ-
πλων πρόβλημα. ὁ δὲ ἀγὼν, ὡς εἰκάσαι, τῶν
ὑστεραίας. τοῖς γὰρ σκηπτοῖς ἡμῶν πεφυ-
κόντες φῶτ' τῶν πολεμίων, καὶ διώξαντες
ἀνακράδην, ὡς ἔγνωσαν κρείττους ὄντας ἢ ἀ-
λῶναι, ἐκέλευσαν ἀγγέλλειν ἡμῖν ἅπαξ ἅπα-
σι, εἰ μηκέτι διώξει πλανᾶσθαι ζητοῦντας
ἀνθρώπους φυλαττομένους ἢ πείρᾳ πλωτικῇ.
νειν γὰρ ἔφασαν, καὶ ἐθέλειν μαθεῖν οἱ πε-
νόμενοι ὄντες, ἡμερῶν τοσούτων ὁδὸν ἀφεστά-
σαι φῶ χώρας ἐτολμήσαμεν. ἐφ' ᾧ συμμί-
*ἀνθρώ- ξαι πολεμίοις *ἀνδράσι, βίον ζῶσι νομα-
πους κόν, καὶ τὰ εἰς πολιτείαν ὅτῳ κατεσκευ-
σμένοις, ὥσπερ ἡμεῖς τὰ ἀπὸ τῆς στρατείας. ὡς
οὖν ἄξιον σὺν θεῷ τοὺς πολεμίους νικήσαν-
σαν, ἂν μόνον σὺ ἕν πάλιν νικήσῃς (μηδὲν γὰρ ἀπαίσιον φθεγξαίμην) ἀθυσκήπτῳ σοὶ τῶν παιδίων ἀθυμεληθῆναι. πρόσκει δὲ, ὄντι θείῳ, εἰς αὖ τὰ ἀγνοήσαι τὸν χαρίεν.

Si utendum uerò, etiam clauas habebimus. Boni autem sunt apud nos oleastri. Quibusdam ex nobis sunt etiam secures, una parte incidentes, circa ζonam unicuiq; : quibus, comminutis illorum scutis, æquale subibimus certamẽ cum illis, qui nullum præterea habent armorum munimentum. In certamen autem, quantum conijcere possum, descendemus postridie. Nam quum hostium quidam in speculatores nostros nuper incidissent, eosq; totis uiribus essent persecuti, ut cognouerunt fortiores esse quàm ut capi possent, iusserunt nobis annunciare, quæ iucundissima sunt: si non amplius nos uagari oportebit, quærendo homines continentis ingressos latitudines. Nam dixerunt se manere ac cognoscere uelle, quí nam simus, quòd tot dierum uiam à regione ausi simus auelli, ut bellicosis congrederemur uiris, uitã uiuentib. pastoralem: quiq; ita rempublicã constituissent, quemadmodũ nos militiam. Tanquã igitur in crastinũ Dei adiutorio uictu rus hostes, si uerò oportet, rursus dico, uicturus (nolo enim malè ominari) mãdo tibi ut puerorũ curã habeas. Conuenit enim tibi, ut patruo, ut beneficia mihi debita in eos conferas. Vale.

ζ 5 Eidem.

Τῷ αὐτῷ. ϙθ

Οὐκ ὄνος, οὐχ ἡμίονος, οὐχ ἵππος ὄδε μοι,
ἀπαύστῳ ἀνδμωὼν ἐς πόαν, οἷς χθο-
σάμενος αὖ ἦλθον εἰς σε τῆ φιλτάτῃ μοι
λιφαλῇ. βαδίζειν γὰρ πάνυ μὴ ἐβουλόμην,
καὶ τυχὸν *ἐδωιάμην. σὺ μὲν ἔφασκες οἱ πό- * ἠδωιά-
σκοντες σεῦ, ἵνα μὴ σφαδικὴ τοῖς ἀπαν- μην.
τῶσι γνοίμεθα. τοῦτος δ', οἵ ζωντες αὖ ὦσιν,
οὕτω πάνυ σοφὸς ἦν τις, καὶ τοσοῦτον νοῦν
ἔχειν, ὡς ἕκαστον αὐτῶν ἄμεινον ἐμοῦ σκέψα
σθαι πόθι τ' πρεπόντων ἐμοί. τοσοῦτον ἡμᾶς
σφαρτῶσι μελιτῶν, οἱ πῶς δύξαν τῆς ἔξω ζημ
αὐανκάζοντες. πόθι γὰρ οὐκ ἐθέλοντο ἂν ἀνθέρω
τες, ἀλλὰ τὸν βιαιότερον τρόπον, ἐπεὶ δὴ
πῶς ἁμὲ δὴ ἐπιζέποντες, ἀλλ' αὖ λαμβα-
νόμενοι τ' ζιωνίου· τί δ' ἂν ὑστέρειον, ἢ τῶν
ἐπισολῶν αὐτ' ἐμοὶ σεῖλαι πῶς σέ, δι' ἧς ἀ-
πωάζομαί τε σε, καὶ πωυθάνομαι τίνα τὰ ἀπὸ
πολεμαίδος ἀγώγιμα, λόγος μανὸς οὐς
εἰκὸς σε κομίζῃ ἀπὸ τ' στρατηγίς, καὶ μάλιστα
τί τὸ θρυλλούμενον ἀποζήκητον ἀπὸ ζῆ ἐπὶ ε-
ρας. οἶδα γὰρ ὅτι πάνυ μοι σφαφὲς γνώμῃ
ὅτω καὶ μὴ γνώμῃ. εἰ γὰρ δὴ ἔκασα ζαφῶς
ἔχεσαν ἐπισολῶν ἐκπέμψεις, ἔξω κατὰ
χώραν· εἰ δ' μὴ, καὶ σὺ μέμψῃ πόθι τ' ζρόμε,

ζοῆ

Eidem. 109

NOn asinus, non mulus, non equus mihi est, omnibus dimissis in pascua: quibus usus uenissem ad te, charissimum mihi caput. Pedes autem ire omnino uolebam, & forsan poteram: at agnati dicebant me facere non debere, ne obuiam uenientibus essemus in mora. Hos enim, quicunque essent, ita prorsus sapientes putant, tantumq; habere mentis, ut eorum quisque melius quam ego, consideret, quid me deceat. A tot nos iudicibus pendere uolunt illi, qui nos ad externam gloriam uolunt uiuere. Vicerunt ergo non admonendo, sed uiolentiore modo, postquã progredi non permiserunt, sed pallio retinuerunt. Quid igitur aliud restat, quàm epistolam ad te pro me mittere? per quam saluto te, ac percontor, quid nam à Ptolemaide allatum sit: ecquos habeas nouos rumores, quos te uerisimile est, à prætorio attulisse: & maximè, quod nam sit illud, quod fertur, arcanum, ab Occidente. Scis enim, mea prorsus referre, si aliquid fiat, an non fiat. Si ergo epistolam singula perspicuè cõtinentem emiseris, manebo domi: sin minus, & tu me reprehendes ob cursus celeritatem. Vale.

Cur nõ ad ipsum uenerit.

Eidem.

Τῷ αὐτῷ. ρι

Χειλᾶς ὁ πορνοβοσκὸς, ὃν οὐκ εἰκὸς ὑπὸ πολλῶν ἀγνοεῖσθαι, διὰ τὴν ἐκ τῆς τέχνης λαμπρότητα· καὶ γὰρ ἡ μῖμος αὐδρομάχη, τῆς τούτου γέγονε φαλαγγος, ἡ δὲ κάλλιστον τῶν γυναικῶν ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις αὐθήσασα. οὗτος ἐννεάτας τοῖς οὕτω καλοῖς ὑπὸ τηδεύμασι, πρέπον ᾠήθη τοῖς προβεβιωμένοις αὐτῷ, * γηρῶν στρατιωτικαῖς ἐκλαμπρύνεσθαι † τάξεσιν· ἔναγχος οὖν ἥκει πρὰ βασιλέως, στρατηγεῖν εὑράμενος τῶν γενναιοτάτων μαρκομάνων. οὓς εἰκὸς ἡμῖν ἐστι, καὶ πρότερον ἀγαθοὺς στρατιώτας ὄντας, νῦν ὑπὸ τυχόντας καὶ πρέποντος στρατηγοῦ, μέγα τι καὶ γενναῖον ἔργον ἐπιδείξασθαι. ἔλεγε γοῦν συριανῷ συγγενόμενος, οἶσθα τὸν ἐκ γειτόνων τὸν ἰατρόν. ὁ δὲ συριανὸς ἀπήγγειλε πρὸς ἡμᾶς, ἐν οἷς ἀπολείπει τὸ θεῖον στρατόπεδον. τὰ μὲν οὖν ἄλλα τί αὖ * δέοι πρὸς σὲ γράφειν, ὧν † ἐγὼ παρέργως ἠκροασάμην; ἐφ' οἷς δὲ αὐτὸς ἀκούσας ἥσθην ὑπερφυῶς, σέ τε δι' αὐτῶν * εὐφραῦναι βούλομαι, τὰ δέ ἐστιν· ὁ θαυμαστὸς ἰωάννης, μικρὸν εἰπεῖν, ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐστιν, ἐπιδούσης τῆς τύχης ἐν τοῖς ἐκείνου πράγμασιν, ὅσον

* ἐν γηρᾷ
† πράξεσιν
* δέοι
† κἀγὼ
* εὐφραν-θῆναι

Eidem. 110

CHilas leno, quem ueriſimile non eſt à multis ignorari, propter conſecutum ex arte ſplendorem. nam & mima Andromache illius fuit cohortis, quæ inter mulieres noſtræ ætatis pulcherrima floruit. Hic poſtquam iuuentutem traduxit in honeſtis adeò ſtudijs, decere putauit anteactam uitam, ſeneſcens ut militaribus inclareſceret ordinibus. Nuper igitur uenit à rege, nactus ducatum generoſiſimorum Marcomanorum: quos ueriſimile nobis eſt, quum & antea ſtrenui fuerint milites, nunc nactos decentem ducem, magnum aliquod ac egregium opus deſignaturos. Hæc dixit, conuento Syriano (noſti illum ex uicinia medicum) Syrianus autem nunciauit nobis, dum relinqueret diuina illa caſtra. Alia quidem, quæ obiter audiui, quid opus eſſet tibi ſcribere? propter quæ autem audita, ipſe ſupra modum lætatus ſum, teque illis lætificare uolo, hæc ſunt. Admirandus Ioannes, parum dictu, in eodem ſtatu eſt: creſcente fortuna in illius rebus, quan-

Narratio de quibuſdam indignis præfectis.

ὅσον ἐπιδόσεως χωρεῖ, καί τινα καθ' ἑαυτὴν ὑπερβολὴν ἐξευρούσης. αὐτοῦ τε γὰρ ἀνεῖται τὰ βασιλέως ὦτα· καὶ πρὸ τούτων ἡγνώμη χρῆσθαι πρὸς ὅ, τι δέοιτο. καὶ ὅσα αὐτίοχος δύναται, δύναται τούτῳ. δύναται δὲ αὐτίοχος, ὅσα βούλετο. αὐτίοχον ἡγοῦ μὴ τὸν ἀπὸ γραπανοῦ, τὸ ἱερὸν ἀνθρώπιον· τὸ βέλτιστον μὲν οὖν τρόπος, εἰδὲ χθέστατον ἢ τὴν ὄψιν· ἀλλ' ἕτερός ἐστιν ὁ νεανίσκος ὁ πρόκοιλος. ὀναρσῆ τοῦ πέρσῃ παραδυναστεύσας τὲ καὶ ἐπιδυναστεύσας, τοῦτον ἐξ ἐκείνου μέχρι νῦν ἡ τύχη μέγαν ποιεῖ. τούτων οὕτως ἐχόντων, εἰκός ἐστι κορώνης γνιαυσοῦ ἄρξαι παρ' ἡμῖν τὸν δικαιότατον ἄρχοντα, τοῦ μὲν ὄντα συγγενῆ, τοῦ δὲ οἰκεῖον γενόμενον.

Τῷ αὐτῷ.

Πυνθάνῃ περὶ διοσκορίου, πόσους ἀπαγγέλλει στίχους ἑκάστης ἡμέρας πεντήκοντα. τούτους ἀποδίδωσιν, οὐ προσπταίων, οὐ διοσολογῶν, οὐκ ἐρισάμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροῖσαι σὺν χρόνῳ. ἀλλ' ἐπειδὰν ἄρξηται λέγειν, κατατείνει συνεχῶς· καὶ ἡ σιωπὴ τέλος ἐστὶ τῆς ἀπαγγελίας.

τρωΐλῳ.

quantum capere potest incrementum, atq; aliquam per se inueniente excellentiam. Nam illi patent regis aures, & antehac animus erat illis uti ad ea quæ rogaret. Et quicquid potest Antiochus, huic potest: potest autem Antiochus, quicquid uult. Antiochum autem putato, non illum à Gratiano, sacrum homuncionem, optimum quidem moribus, deformissimum autem facie: sed alius est adolescens ille uentriosus, qui cum Onarse Persa, postq; illum præfecturam gessit. Hunc ex illo tempore usq; nũc magnum reddit fortuna. His ita habentibus, par est ut cornicis annos magistratum apud nos gerat, iustissimus præfectus: partim quòd sit cognatus, partim quòd familiaris factus sit. Vale.

Eidem. 111

QVæris de Dioscorio, quot singulis diebus uersus recitet? Quinquaginta. Hos reddit non offensans, non sese reuocans, non restitans ad colligendam tempore memoriam: sed simulac dicere incepit, pergit continenter: recitationis q; finis est silentium. Vale. De memoria Dioscorij.

Troilo,

Τρωΐλῳ. ριβ

Οὔτε ὠθὶ τοῖς αὐτοῖς ἄνθρωποι φι-
λοῦσι καὶ ἐπαινοῦσιν, οὔτε μία δύνα-
μις τῆς ψυχῆς ἐπ' ἄμφω τέτακται ταῦτα.
ἀλλὰ τῷ παθητικῷ μὲν οἰκειούμεθα, καὶ ἀλ-
λοτριούμεθα. τῷ δὲ κρίνειν δυναμένῳ, καὶ
λόγον ἔχοντι τῆς ψυχῆς, ἐπαινοῦμέν τε καὶ
μεμφόμεθα.

Τῷ ἀδελφῷ. ριγ

Εἰ τὰ τοὺς μὲν κακοδαίμονας τούτους ὁ-
ρῶμεν ἀπεθνήσκειν ἐθέλοντας ὑπὲρ τῶν
ἀλλοτρίων, ἅττα αὖ λείαν περιποιήσωντι,
τοῦ μηκέτι πρόσθαι τοῖς κυρίοις αὐτά. ἡ-
μεῖς δὲ ὑπὲρ χώρας, ὑπὲρ ἱερῶν, ὑπὲρ νό-
μων, ὑπὲρ κτημάτων, οἷς ἡμᾶς ὁ χρόνος συ-
νηθεστέρους ἐποίησεν, οὐκ ἀφειδήσομεν ἑαυ-
τῶν, ἀλλὰ περιεξόμεθα τῶν ψυχῶν; οὐκ ἄρα
δόξομεν ἄνδρες εἶναι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἰτητέον ἐ-
στὶν ἐπ' αὐτοὺς ὡς ἔχω, καὶ πεῖραν λαπτέον
τῶν πάντα τούτων τολμώντων, οἵ τινες ὄν-
τες ἀξιοῦσι ῥωμαίων καταγελᾶν, ἐχόντων ὁ-
πώς ποτε ἔχουσιν· ἀλλ' ἡ κάμηλος γὰρ τοί-
φασι καὶ ψωριῶσα, πολλῶν ὄνων ἀνατί-
θετι φορτία. ἀλλὰ μὴν καὶ ἀπεθνήσκοντας,
ὡς ἐπίπαν ἐν τοῖς τοιούτοις ὁρῶ, τοὺς περὶ

πλείστου

Troilo. 112

NOn ob easdem res homines amant & laudant: neq; unà super hæc utraq; animæ potentia ordinata est. sed affectibus quidem, aut familiares efficimur, aut disiungimur: ea uerò animæ parte, quæ iudicio atq; ratione ualet, laudamus & uituperamus. Vale.

Amor ac laus quid differant.

Fratri. 113

ERgò ne infelices hos uideamus mori uelle, rebus pro alienis, ne uidelicet ea quæ rapuerunt, uerteruntq; in prædam, ijs quorum fuerũt dimittant: nos autem pro regione, pro sacris, pro legibus, pro possessionibus, quorum amorem nobis tempus conciliauit, parcemus nobis ipsis, nostrasq; animas magnifaciemus? Non igitur uidebimur esse uiri? Proinde mihi aduersus eos eundum est, utcunque instructo: sumendumque experimentum eorum qui omnia facere audent, qui nam sint: ut Romanos sibi putent deridendos, utcunque sint instructi. Sanè camelus (aiunt) & scabiosa multorum asinorum imposita fert onera. Quin etiam cerno ferè eos mori in rebus huiuscemodi, qui uitam

Quo animo pugnaturus sit.

πλέστε πεισμώτες τὸ ζῆν ἡδὺ ζῶντας ὅτι τὸ ζῆν ἀπεγνώκασιν. τοῦτ' ἔγωμαι μαχέσομαι δ' ὡς ἀρθαυμώτως. ἡ εὖ οἶδ' ὅτι ἀπεύξομαι. λάπωμ γὰρ ἀνωθρώπειμι, ἡ οἶδα τὸ πῶς λεωνίσαν ὑδιτολμῶ τὸ τέλως, μα χέσθωμ ὡς τεθναξόμενοι, ἡ ὁ τεθνάξοντες.

Τῷ αὐτῷ. ριδ

* ὅσις τὸς Εἰ πα θαυμάζις* αὖθ ἀνχμώσις φυσῶντας οἰκῶν, εἰ ῥίγοις, καὶ τὸ αἷμα ἀζεπονήρδυσας; τοὐναντίον μὲν τοι θαυμάζειν ἐχρῆν, εἴ σοι τὸ σῶμα ῥεῖπον ἦν ἢ αὐτόθι φλογός. ἀλλ' ἔστί σοι, παρ' ἡμᾶς ἐλθόντι σὺν ζωῇ θεῷ, ῥάδιον γνῶσθαι, ἀπαλαγήτω μὲν ἀέρος διεφθορότος ἐπὶ πλέονας ἀτμίδος, ἀπαλαγήτω δὲ ὕδατος ἁλυκοῦ, καὶ χλιαροῦ, καὶ τὸ ὅλον ἑσῶτος, ὃ ταυτὸν εἰπεῖν ἡ νεκρός· τί γ' ἡ καλὸν ὕδωρ πλὴν ψάμμου πλὴν ἀγιαλίτιν ἀναπεσεῖν, ἣν μόνην ἔχετε πλατρίδα; ποῦ γὰρ πλὴ καὶ προαπεστάδε; φάσθω δέ, οἷον μὴ ἔστιν ἐλθεῖν πρόσθου σκιὰν λιμὴν πρόσθου, κἀμεῖ λαι πρόσθου ἐκ πρόσθου, καὶ ὅλον ἄλσος ἐξ ἄλσος. οἷον δέ, τὸ πλατὺ ναὶ παραῤῥέον ὑπάστιον; ὡς ἁπλοῦν δὲ ὁ ζέφυρος ὑποκινῶν ἠρέμα τοὺς κλάδους; πεπείλαι

maximi faciunt: eosq; uitam conseruare, quicunq; uitam desperarunt. Horum ero ex numero. Pugnabo enim ut moriturus, beneq; scio me superstitem futurum. Nam Lacon iam inde ab initio sum: nouiq; magistratus epistolam Leonidæ scriptam, Pugnent ut morituri, & non morientur. Vale.

Eidem. 114

Phycunte spreta, ut ad se ueniat hortatur.

ITáne admiraris apud squallidos Phycuntas habitans, si friges, sanguinemq; reddidisti deteriorem? Contrarium uerò admirari oporteret, si corpus tuum flammam istius loci perferre potuisset. Cæterùm quum ad nos ueneris, licebit tibi Dei adiutorio habere melius, liberato ab aere palustri uapore corrupto, liberato quoq; ab aqua salsa & tepida, & (breuiter) stante: quod idem est, quod mortua. Et quid pulchri etiam est in littoralem arenam procumbere, quod unum uobis est exercitiũ? Quo enim alio iretis? Hic autem poteris subire arboris umbram: & si tibi sub ea manere displicuerit, poteris arborem arbore mutare, & (breuiter) nemus nemore, poteris etiam præterfluentem transire aquulam. Quàm dulce autem, quòd fauonius sensim mouet ramos?

ποικίλαι δὲ καὶ ὀρνίθων ᾠδαὶ, καὶ αὐθέων χροιαὶ, καὶ λειμῶνες θαλλοὶ· τὰ μὲν γεωργίας ὄργανα, τὰ δὲ φύσεως δῶρα, πάντα ζυώδη. γῆς ὑγιαινούσης χυμοί· τὸ δὲ τῶν μφῶν ἄντρον ὃ κἀγὼ ἐπαινέσομαι· θεοπείτου γάρ δεῖ. ἔστι δέ τι καὶ παρὰ τοῦτο.

Θεοδώρῳ ἰατρῷ. ριε

Ἀγαθὸν ἀναγκαῖον ἡ ὀλιγοστία, ἧς ἕνεκα μὲν ἂν ὁ λιμὸς κἀμὲ σκώψῃ. εἰ δὲ θέμις, ἱπποκράτει μὲν οὐχ ἥκιστα, ὃς ἀφορίζων τὴν γῶν δίδαξεν, ἔφη, ὑγείας εἶναι μητέρα.

Αὐξεντίῳ. ριϛ

Εἰς ὄρος ἢ εἰς λῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, ὅμηρος ἀρδιοπομπεῖν τὰ ἐπιλυσιμήκιας πακά. φιλοσοφία δὲ δὴ τῶν ἀρχῶν αὐτοῖς δίδωσι πάροδον εἰς ψυχήν. ἀλλ' ἡμεῖς ἀσθενέστεροι μέν. ἢ ὥστε φιλοσοφεῖν. τό γε ἐμὸν μέρος, ὃ μὴν ἀξιόμεμπτον πάντα πᾶσι φαυλότερον ἔχειν ἀνθρώπων σπουδῶν, ἐφ' οἷς ἡ ποίησις γέγονε. πάλιν δὴ ὁ μήρῳ χρηστέον, ὅς ποτ φησίν· ἄρχε, σὺ γὰρ γενεῇ φι νεώτερος. μάχη γὰρ μὴ γένοιτο μέν. εἰ δὲ γένοιτο, ὁ νεώτερος ἀφῖ ἀρχέτω. τοιοῦτον γάρ τι νοεῖται τῷ ποσειδῶνι, τὸ πᾶσαν χωρεῖν τὴν θυμικὴν ἀξίαν τῷ νεωτέρῳ θεῷ. τὸ μὲν

Varij quoq; sunt auium cantus, florumq; colores, & prati cespites, partim agriculturæ opera, partim naturæ dona, omnia beneolentia, sanæ terræ succi. Porrò Nympharum antrum non laudabo. opus enim est Theocrito. Est autem quiddam etiam præter hæc. Vale.

Theodoro medico. 115

Parcitatē cibi laudat.

NEceßarium bonum est, ciborum abstinentia: quam alius quispiam etiā posset reprehendere. tibi aūt fas nō est, Hippocratē profitenti, qui definiens tibi inopiā, sanitatis dixit esse matrē. Vale.

Auxentio. 116

Ad reditū in gratiā, eum prouocat.

IN montem aut in undas resonantis maris Homerus malā relegat ex contentione oriunda. Philosophia uerò ne initiò quidem illis ingressum permittit in animum. Sed nos infirmiores quidem sumus, quàm ut philosophemur, quantum quidem ad me attinet: non tamen censemus nos omnino peius affectos esse, quàm milites, de quibus poesis facta est. Rursum igitur Homero utendum, qui alicubi dicit: Incipe, nam tu minor es natu. Pugna quidem non oriatur: si autem oriatur, iunior eam incipiat. Huiusmodi enim quiddam sentit Neptunus, in eo quòd iuniori Deo cōcedit, ut prior incipiat.

Il ia.φ

τὸν δὲ πρεσβύτερον, ἐγκμόνα δεῖ δῶ καλ
λίσωμ εἶναι. κἀλλισομ ὁμόνοια. ἐγὼ ὡς ὁ σὸ
πρεσβύτερΘ μόνομ, ἀλλὰ καὶ ἥδιμ πρε-
σβύτης, χρῶ δ' ἥλομ ὁ φορεκύδ'ης φησίμ· ὁ-
κοῦ τὰ ἁλ ἀκρλογίας εἰς ἐμὲ πεδιίσατου.
εἰ δὲ καὶ τομ πρότερομ ἁμαρτάνοντα δεῖ
πρότερομ γνῶναι, σὺ δ' ἐμὲ βάλει τδι-
τομ εἶναι, συγχωρῶ σλὶ χάειμ καὶ τδτο. δεῖ
γὰρ αὖτι ποιηθέντα σὺ πρότερομ, ἥθυς ἐ-
θελήσαντί σοι χαρίζεσθαι.

Ηλιοδώρω. ριζ

Η φήμη λέγει, δ' ιὼ καθαί σε πολλὰ πα
ρὰ τῶ νεῖ ἔχοντι τλὶ αἰγυπτίων αἰ
χλὶ· ὦ ἀληθῆ λέγει. δικαιότατος δ' εἶ, κα-
λῶς τῷ δ'ιὼ καθ' χρώμενος. ὅπως οὖν ὄναιο
τῆς φύσεως καὶ δ'ιωάμεως, ἴσως ἂν ὁ ἐ-
μὸς ἥυσέβειος δέκτης, λέγοντος ἄκουσον, ἵν' ἐ-
λῆς ὅτι καὶ ῥήτορα σωιεπέσθαμθα.

Τρωίλω. ριη

Ει τὸν πρῶτα μαξιμῖνομ οἶσθα, δι' ἐρι-ψε
γὰρ χρόνομ τοσοῦτομ ἥυδὲ σρατοπέ-
δλ, πάντως καὶ ὅτι χρηστὸς λῶ οἶσθα. τότου
τοῦτ' ἐμὸς ἀξανέψιος, ὃς ἥυδ'ιώσει σι τλὶ
ἐπισολλὶ. ὃν ἕτερΘ μλί τις ἴσως καὶ δέα
τλὶ τύχλι τιμήσει· δῶ γὰρ αὖ ξανδῶ ὃτλι
ὃτι

Cæterùm seniorem, honestissimarum rerum oportet esse ducem. Honestissima uerò res, concordia. Porrò ego, quòd non solum te sim senior, uerumetiam iam senex, ex corpore manifestum est, ut ait Pherecydes. Quare apologiæ munus ad me recidit. Si uerò etiam eum qui prior peccauit, priorem oportet cõcedere, huncq; me esse uis, cõcedo tui gratia hoc quoq;. Oportet enim eum qui te prior desiderauit, statim uolenti tibi gratificari. Vale.

Heliodoro. 117

Commendaticia.

FAma fert, te multum posse apud eum qui nunc Aegypto præest, & uera dicit. Iustissimus enim es, quòd honestè utaris potentia. Vt igitur tui ingenij potentiæq; fructum capias, audi meum Eusebium, pro quibus roget, ut scias nos etiam rhetorem tibi commendasse. Vale.

Troilo. 118

Eiusdem argumẽti.

SI heroa Maximinum nosti, (nam moratus est aliquãdiu in castris) omnino etiam quòd benignus sit nosti. Huius, mei consobrini, filius hic est, qui hanc tibi reddet epistolam: quem alius quispiam fortassis & propter fortunam honore afficiet, (nam ex ijs est, qui

ὐκ ἀφιλότιμον ἀρχήν. ὁ δὲ φιλόσοφος τρωΐ-
λος τἄνδον ὄψεται τοῦ νεανίου, κἀκεῖθεν
αὐτὸν ἐπαινέσει. δῆλον δὲ, ὅτι καὶ συνδιοί-
σεις τὰ παρόντα αὐτῷ. παράττεται γὰρ
ὑπὸ ἐνδεικτῶν κακῶς ὑπὸ φύντων τῇ κυρή-
νῃ, εἰ μὴ σύ γε * δώσεαι ἀλκήν. ὅτι γὰρ ἀν-
θέμιον ἢ τινὰ τῶν ὁμοτίμων αὐτῷ πείσεις ὑ-
πὲρ ὑμῶν τε καὶ τἀληθοῦς φθέγξασθαι, τοῦ-
το σὸν ἔσται πάντως, καὶ σὺ αἰτίαν ἕξεις
τοῦ γενομένου. δι' ἑνὸς οὖν ἀνδρός τε καὶ
πράγματος δέομαι, προθυμήθητι τῶν παμπο-
νήρων τούτων ἡμᾶς ἀπαλλάξαι θηρίων. τὸ δὲ
εὐτυχηθῆναι τῆς πεῖραν τοῖς φθάσασι, πολ-
λοὺς ὁμοίους † αὐτοῖς γενέσθαι προτρέψεται.

* δύσεαι

† αὐτοῖς in altero deest.

Τρύφωνι.

ριθ

Εἰς διογένην ὅ, τι ἂν ποιήσῃς, ὧν σοι φύ-
σις ἐστὶν ἐργάζεσθαι, οὐδὲν καινὸν ἔσῃ πε-
ποιηκὼς, ἀλλ' ἐποικοδομῶν τοῖς σαυτοῦ. κυ-
ρηναῖος γὰρ ἐστι, τῆς δὲ ὑμᾶς ἔτι πόλεως. δεῖ
δὲ οὐ μόνον ἀθρόους, ἀλλὰ καὶ καθ' ἕνα εὐεργε-
τεῖν. τίνα δὲ ἐστὶν ἐν οἷς φίλων δεήσετε διο-
γένης; οὐκ ἐμοῦ γράφοντος ἀναγινώσκειν, ἀλ-
λ' αὐτοῦ λέγοντος ἀκούειν σε δεῖ. οὐδὲν γὰρ ἂν
γένοιτο τοῦ παθόντος ῥητορικώτερον. μαρκια-
νὸν τὸν φιλόσοφον τὸν ἄρξαντα παφλαγόνων,

προσεῖπε

magistratum gesserunt non aspernandum) philosophus aũt Troilus interiora iuuenis conspiciet, atq; inde illũ collaudabit. Manifestũ aũt, quòd unà quoq; cum illo laturus sis, quæ illum in præsentiarũ affligunt. Laceratur enim à quadruplatorib. qui mala aliqua fortuna Cyrenæ suboriuntur, nisi tu robur dederis. Quòd enim Anthemio aut alteri cuidã eiusdẽ facultatis persuadebis, ut pro nobis atque ueritate uerba faciat, hoc omnino tuum erit, tibiq; imputabitur quicquid fiet. Per unũ igitur uirũ atq; negociũ, rogo te, incumbe, ut ab hisce scelestissimis liberemur bestijs. Nã quũ primis bene successerit rei periculũ, id adhortabitur, ut multi illorũ similes exoriantur. Vale.

Tryphoni. 119

QVicquid in Diogenẽ beneficij cõtuleris, ex ijs quæ tuũ ingeniũ cõferre solet, nihil facies noui, sed addes ad aliorũ beneficiorũ cumulũ tuorũ. Cyrenensis enim est, quæ adhuc uestra opera ciuitas est. Oportet aũt nõ solũ multos unà, sed etiã singulos beneficijs afficere. Quibus autem in rebus Diogenes opus habebit amicis, non me scribente legere, sed ipso dicente accipere te conuenit. Nihil enim iniuriam passo eloquẽtius esse queat. Martiano philosopho, qui Paphlagonibus præfuit, Item.

πρόσειπε πρὸς ἐμοῦ. καὶ ἄντι δύνηται, στοχάζο-
μαι δὲ ὅτι δύνατο, κωλυσάτω συγγενῆ μου
σφόδρα αὐτανέψιον, ἔργον γενέσθαι συκο-
φαντῶν ἐνδεικτῶν, κοινῶν ἀλαστόρων τῆς χώ-
ρας, ὅν σοι μετὰ τῆς ὠθιστολῆς ὑὸν ἐγχειρί-
ζω· δι' ὃν ὄντες ἀδελφοὶ δύο, τρεῖς ἀριθ-
μούμεθα.

Τῷ ἀδελφῷ. ρκ

Οἱ ἀσκληπιάδαι, τοῖς δυσεμέτοις
ὕδατος χλιαροῦ διδόασιν ἀπρρο-
φεῖν, ἵνα τούτῳ συνεπισπάσωνται καὶ τὸ
προαποκείμενον· βούλομαι δή σοι κἀγὼ φή-
μας καινὰς ἐνάγχος ἐκ τῆς ἠπείρου διακο-
μισθείσας ἀπαγγεῖλαι, ἵνά μοι πολλαπλα-
σίους αὐτὰς ἀπρδῶς, προσθεὶς εἴ τι πλέον εἰ-
δὼς τυγχάνεις.

*Αθανασίῳ τῷ ὑδρομύστῃ ρκα

* Αναστα-
σίῳ

Ὀδυσσεὺς ἔπειθε τὴν πολύφημον, δια-
φεῖναι αὐτὸν ἐκ τοῦ σπηλαίου. γόης γὰρ
εἰμι, καὶ εἰς καιρὸν ἄν σοι πρέπειν, οὐκ εὐτυχοῦν-
τι τὰ εἰς τὴν θαλάττιον ἔρωτα· ἀλλ' ἐγώ τοι σοὶ
ἐπωδὰς οἶδα, καὶ κατάδεσμους καὶ ἐρωτικὰς
κατανάγκας, αἷς οὐκ εἰκὸς ἀντισχεῖν οὐδὲ προσ-
βραχὺ τῆς γαλάτειαν· μόνον ὑπόστηθι σὺ τῆς
θύραν ἀπρκινῆσαι, μᾶλλον δὲ τὴν θυρεὸν ἰοῦσαν.

ἐμοὶ

meo nomine salutẽ dicito, & si quid possit (cõiecto autem eum posse) prohibeat ne cognatus meus, admodũ consobrinus, in quæstum cedat sycophantorum quadruplatorum, cõmuniũ regionis pestium: quem tibi filium cum epistola trado in manus, per quem, quum duo simus fratres, fit ut tres numeremur. Vale.

Fratri. 120

Faceta ad rumores scribendos inuitatio.

AEsculapij sectatores, medici, difficulter uomentib. aquam tepidam dant ad exsorbendum, ut simul cum hac, etiam antea in uentriculum demissa extrahant. Volo igitur & ego nouos tibi rumores, nuper ex continenti allatos, annunciare: ut mihi eos magno cum fœnore reddas, additis, si qua plura nosti. Vale.

Athanasio Hydromysti. 121

Vlyssis exemplo uafrè se à legibus solui cupientem, grauiter terret.

VLysses suasit Polyphemo, ut se emitteret è spelũca. Præstigiator sum (dicẽs) atq; opportunè tibi posem opẽ ferre, nõ admodũ fortunato in marino amore. Ast ego incãtationes scio, uinculáq; atq; amatorias illecebras, quibus Galateam ne breui quidem tẽpore resistere posse, uerisimile est. tantum tu sustineas tantuam amouere, imò saxũ hoc ostio obiectũ.

Mihi

ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ ἀκρωτήριον ἂν φαίνεσθαι. ἐγὼ δ' ἐπανήξω σοι θᾶττον ἢ λόγος τὸν πατέρα καταργασάμενος. τί λέγω καταργασάμενος; αὐτῷ ἐκείνῳ ἀφανῶ σοι δι' ὀλίγου πολλαῖς ἴυγξι χρωμένῳ ἀγώγιμον, καὶ δέσεται σε καὶ ἀντιβολήσει. σὺ δὲ ἀκμὴν καὶ καταφρονήσῃς· ἀτὰρ μεταξὺ μέλι καὶ τοιοῦτον ἔθραξε. μὴ τοίνυν ὁ γράβις ἀκμὴν χρήσεται κέρι ξυφώσει, καὶ λοιμὸν ἡμέρας πολλάκις. καλὸν δῆτα, εἰ ταῦτα ἀνθετήσας, ἐκποδὼν εἶναί τε, καὶ ἐκ πλανεῖς, καὶ φθυμάσεως τὸ σῶμα ἄλιον· ἔλιξ κάλλιον, εἰ καὶ στεφάνους πᾶσι κολάσαιο, λιτὸς τε καὶ μίλακος, οἷς σαυτὸν τε καὶ τὰ παιδικὰ ἀναδήσαιο. ἀλλὰ τί δὴ τρίβῃς, καὶ ἐπεγχρεῖς ἤδη τῇ θύρᾳ. πρὸς οὖν τοῦτο ὁ πολύφημος ἐξεκάγχασέ τε ὅσον ἠδύνατο μέγιστον, καὶ τῷ χεῖρε ἐκρότησε. καὶ ὁ μὲν ὀλυσεύς, ὡς τὸ αὐτοῦ τοῦτο χαρμονῆς οὐκ ἔχειν ὅ, τι ἔκαμψε τὸ πρόσωπον, καὶ ἐλπίσαντα τῶν παιδικῶν περιέσεσθαι. ὁ δὲ τοῦτο γνοὺς ἀπὸ τοῦ, ὡς οὔτι ἔφη δριμύτατον μὲν ἀνθρώπιον ἔοικας εἶναι, καὶ ἐγκατατετειμένον γε πρᾶγμασιν. ἄλλο μέν τοι ποίκιλλε· γνῶθι γὰρ οὐκ ἀποδράσεις.

* μίλακος

ὁ μὲν

Mihi enim & promontorium esse uidetur. At ego redibo tibi citius quàm dici potest, superata puella. Quid dico superata? ipsam illam ostendam huc multis iyngibus adductam, & rogabit te ac obsecrabit: tu autem fictè recuses, dissimulesque amorem. Verùm interea me quiddam tale perturbat, ne tergorum fœtor iniucundus sit puellæ delicatæ, atque interdiu sæpius lotæ. Pulchrum igitur, si omnibus compositis, & euerras & eluas domunculam, suffitumque facias. Præterea quoque pulchrius, si etiam coronas appares ex hedera, smilaceque, quibus & temetipsum tuosque amores redimias. Sed quid moraris, neque manum ianuæ admoues? Ad hæc Polyphemus, cachinnos quàm potuit maximos edidit, complositque manus. Et Vlysses quidem putabat eum præ gaudio non esse apud se, sperantem suis se amoribus potiturum. ille uerò demulcens illius barbam, ô Vti, dixit, acutus homunculus mihi uideris esse, inque rebus gerendis detritus: uerùm aliud machinare, hinc enim non aufugies.

Vlysses

ὁ μὴ δῦ ὁσίους εὐς, ἠδίκει το ἢ ὄντως; ἔμέλ-
λῳ ἀρ᾽ τ πανοργίας ὀνήσεσθαι. σὲ δὲ λύ-
κλωπα μὴ ὄντα τῇ τόλμῃ, σίσυφον ἢ τοῖς
ἐγχειρήμασι, δίκη μετῆλθε, καὶ νόμος κα-
θεῖρξεν, ὧν μή ποτε σὺ κατεγελάσθης. εἰ
ἢ δεῖ πανταχοῦ ὑπῆρχεν σε τῶν νόμων, ἀλλὰ
μὴ ἔγωγε εἶμι ὁ πεῖσαι λύων αὐδῆ, καὶ τὰς θύ
ρας κατεῤῥῆγνυς τοῦ ὠδῖ τοῖς δεσμώτας
οἰκήμασιν. ἢ γὰρ εἰ μὴ ἰῶ ὠδῖ τοῖς ἰσρδύσιν
ἢ πολιτεία, τότε αὐτὸς ἔδρᾳ πονηρίας
ἰολασὰς ἔσῃ. ὡς ἔσῃ τὸ δημόσιον ξιφο-
δὲχ ἥπερ, ἢ τὰ φῶ τοῖς πρότερον ἰσμασι χέρ
νιβα, πόλεως καθαρτήριον. ὅτω καὶ τ πρό-
δρμον ἐπισυβόμεθα κλέα αὐδρῶν. ὅτως ἐποί
σεν ἕως ἐδόκει, καλὸν ἔσῃ τ αὖτ᾽ σύγχεαι τε
ὡσὲρ τ κοινῶν ἀγαθῶν, καὶ πρᾶξῃ ὅπως
αὖ πεφυκότο. ἢ μὲν ἀγύμναστοι καὶ τὸ ἑβραί-
ων γένος, χρόνου συχνοῦ ὡσὸ τ ἱερέων ἐβα
σιλεύθησαν. ἐπεὶ ἢ διωκίσθησαν οἱ βίοι, καὶ
ὁ μὲν ἱερεὺς, ὁ ἢ ἡγεμονικὸς ἀπεδέχθη, τε-
τάχαται ἢ ἕτεροι μὲν ὧν τοῖς πράγμασιν, ἡμεῖς
δ᾽ ἐν ταῖς ὀλυχαῖς ἔσῃ οἷς ὁ νόμος ἀπαγορεύει
χεῖρα ὀρέγειν τῇ δίκῃ, καὶ ἀρκλυννύναι τὸν
πονηρότατον, πῶς ἄνδρες αὐτοῖς ὦ τοῖς ἐφοιγν
ἀνδροὶ πανούργῳ χεῖρα ὀρέξαι καὶ δίκης,
ἀλλ᾽ ἐγὼ

Vlyſſes quidem aſtutiæ fructum meritò percepturus erat: nam reuera iniuria afficiebatur. te uerò, qui Cyclops es audacia, & Siſyphus conatibus, iuſticia ulta eſt, lexq; compegit in carcerem, quæ tu nunquam deridere poteris. Quod ſi uerò te omnino ſuperiorẽ eſſe oportet legibus, nõ tamẽ ego is ſim qui eas deſtruã, carcerisq; ianuas effringã. Etenim ſi quidẽ in ſacerdotũ manu res eſſet publica, hos ipſos oporteret punitores eſſe maliciæ. Nam publicus gladius nõ minus, quàm in templorũ ueſtibulis malluuia, ciuitatis purgatoriũ inſtrumentũ eſt. Sic & ſuperioris ætatis uiros gloriam adeptos accepimus. Sic faciebant, dum uidebatur pulchrũ eſſẽ, eundem pro cõmunib. precari bonis, idq; agere ut aduenirent. Nã & Aegyptij & Hebræorũ genus multum temporis à ſacerdotib. gubernatũ eſt. Poſtquã aũt diſparatæ ſunt uitæ, hæc quidẽ ſacerdotalis, altera uerò politica facta eſt. Conſtitutiq; ſunt alij quidẽ ad gerendam rem publicã, nos aũt ut in precationibus ſimus, quibus lex interdicit manum porrigere iuſticiæ, interficereq; uel peßimum. Quomodo quiſquam illis permitteret, ut uiro uerſipelli manũ porrigerent contra iuſticiam?

Cæterùm

ἀλλ' ἐγὼ, τόγε εἰς ἐμὲ ἦκον ἅπαν ποιῶ· δύ-
χομαι γὰρ οἶκοι, καὶ ὧδε τὰ κοινὰ ὁρᾶν, ὥσ-
περ ἐν ἀδικίας τῇ πόλει, καὶ πονηρίας
ἐκκαθαρθῆναι τὴν πόλιν. τοῦτο δὲ ταυτόν
ἐστι, τὸν κακὸν κακῶς ἀπολωλέναι, καὶ σὲ,
καὶ ἄλλον ὅς τις ἐστὶ πρᾶος πλήσιος. ἔστω δή σοι
ἐμοῦ τεκμήριον· τίς ἂν ἐγνώμην ἔχοι τι
ποιεῖν, ὃς ἐπειδὴ τάχιστα ἔξεστι καταρᾶσθαι.

Τῷ ἀδελφῷ. ρνβ

Πολλὰ ἀγαθὰ γένοιτο τοῖς ἐρᾶσιν
ἀξιοπίστοις, οἵ τὸν στρατιωτὴν κατα-
λυποῦντα γνώμοις ὁρῶν, καὶ ἀξιοῦντα τὸ
αἷμα φέρειν, οἱ δὲ τὸν ἀγροῖκον λεών πα-
ρακαλέσαντες ἀπὸ τῶν ἐρᾶν αὐτὸν, τῶν τι
θὺ τῶν πολεμίων ἡγήσαντο. καὶ πρόσθυ-
μοι, πρόπαιον ἔστησαν γῆ τῇ μυρσινίτι
δι. φαφάγξ δὲ αὖτη πρωμήκης τε καὶ βα-
θεῖα, καὶ ὕλη σωφρεφὴς. ἀλλ' ὥσπερ τὸ μὴ
δὲν τοῖς βαρβάροις ὅπλον πολέμιον, ἁπλῶ
στικέναι, καὶ τὰς λυσχορίας ἐθάρρυναν.
ἔμελλον δ' ἐπὶ καὶ μελαμπύγῳ τὸ ὄζειν
φαύσου τὸ δρακόντος τῶν ἐρᾶν· οὕτω δὲν
ὁ πρῶτος, ὥσπερ ὁπλίτης γυμνός, καὶ
παίσας ἐκ χειρὸς λίθῳ κροταφιαίαν πλη-
γὴν, ὁ βαλὼν, ἀλλ' ὥσπερ ὠὺξ γήθορών.

ὡσόντα

Cæterùm ego, quod ad me attinet, facio, precor & domi & in communibus sacrificijs, ut iusticia superet iniusticiam, utq; ciuitas purgetur à malicia. Hoc autem idem est, ac si precer, ut malus malè pereat, & tu, & alius qui cunq; tui similis est. Hinc autem conijce, qualis erga te fuissem, si quid mihi licuisset facere: qui postquam non licet, diris te deuoueo. Vale.

Fratri. 122

Fausti cuiusdam, & sociorū eius fortitudinē prędicat.

MVlta bona obtingant sacerdotibus Auxumitarum, qui, quum milites montium spelunças subijssent in Cheremis, sanguinemq; suum custodire uellent, rusticanam plebem ab ipsis sacris conuocatam, rectà contra hostes duxerunt, precibusq; ad Deum fusis trophæũ erexerunt in Myrsinitide. Vallis autem ea perlonga est, & profunda, syluaq; umbrosa. Sed Barbari, quòd nullum sibi hostem obuiam uenisse uidebant, ausi sunt difficilia loca ingredi. Incasuri autem erant in Melampygum, Faustum, sacrorum diaconum. Hic est, qui primus armatũ hostẽ excepit nudus, inflixit'que illi lapide uulnus secundum tempus, cedens, nõ iaciens, sed quasi pugillatu insiliens.

ωσούντας ἢ ἥλιν πορθήσειν τὰ ὅπλα, σύν-
χνὸς ἐπ' αὐτῷ μετείργασται. καὶ ὅς πρὶν ἔτε-
ρος ἀνὴρ ἀγαθὸς, ἐδόξεν ἐν τῷ τότε, φαῦλον
ἀλλαττόμενος τὸ γιγνόμενον, καὶ οἷς ἐποίησε καὶ οἷς
πρὸ τοῦ καιροῦ ἐφθέγγετο. ἐγὼ δὲ καὶ ἅπαν-
τας οὓς προσγιγνομένους ἴδοι ὀργῇ ἥδιστα ἂν
στεφανώσαιμι καὶ ἀνακηρύξαιμι. πρῶτοι
γὰρ ἦλθαντο καλῶν ὀργῶν, λέξαι τοῖς κα-
ταπεπληγμένοις, ὅτι μὴ δεδρύφαντες εἰσὶ·
μηδὲ τῶν πρὸ τοῦ ῥᾳδίαν δαιμόνων, ἀλλ' ἄν-
θρωποι καὶ πρῶτοι καὶ θνητοὶ καθάπερ ἡ-
μεῖς. εἰ δὲ καὶ ἡμεῖς ἄνδρες γενοίμεθα, ἐν
τοῖς τοιούτοις, ὁδὲ τὰ δόλιτορκία γένοιτο
ἂν ἀφιλότιμα. τυχὸν δ' ἂν καὶ πρωτεῖα
συγχωρηθείημεν, εἰ μὴ λοχήσαντες ἐν φά-
ραγγι, τριακοσίους πεντηκοντα πενομβύοντες δύο
χήσαιμεν, ἀλλὰ νομίμῳ πολέμῳ καὶ φα-
νομαχίας πρασκευαῖς πλήθη πρὸς πλῆθος
ἀγωνισαίμεθα.

Τρωΐλῳ. ρκγ

Εἰ δὲ θαύμαστὸν πορ κατελήθοντ' ἐν ἀΐ-
δαο, αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθε φίλτατε μεμνή-
ξομ' ἑταίρου. ὁμήρῳ ᾗ *ἐποίησαν οἱ ἴσχοι· ὁ
πλεῖστος μοῦλος ἄξιον εἰρῆσθαι, ἢ ἐμοὶ πρὸς σοῦ,

* ἐποιήθησαν ἢ νῦν αὖ τῷ, ὃν οἱ λαοὶ ἐν ἀχιλλεῖ πρὸς πατρόκλου μᾶλλον ἄξιον εἰρῆσθαι, ἢ ἐμοὶ πρὸς σοῦ,

Cadentem autem iam armis spolians, multos super eum interfecit. Et si quis alius uir fortis tum uisus est, Fausto imputanda sunt ea quæ fortiter facta sunt, & propter ipsius facta, & propter uerba quæ opportune prolocutus est. Cæterùm ego cunctos qui operi adfuerunt, libenter coronarem, summisq; ornarem præconijs. Nam primi aggressi sunt honesta opera, ut ostenderent attonitis, quòd non Corybantes sint, neque ex dæmonibus circa Rheam, sed homines uulnerabiles mortalesq; sicuti nos. Si uerò & nos uiri essemus in talibus, ne secundæ quidem partes essent aspernandæ. Forsitan autem & primæ nobis concederentur, si non insidijs in ualle positis, quindecim feliciter cæpissemus: sed legitimo bello, conspicuisq; apparatibus, multitudine aduersus multitudinem certauissemus. Vale.

Troilo. 123

SI defunctorum memores non sunt apud Orcum, Illic ipse tamen chari reminiscar amici. Ab Homero quidem facti sunt hi uersus: eorum autem sensus, haud scio an Achilli de Patroclo æquius sit dici, an mihi de te, Iliad. x. Memoriâ, eiusq; desiderio suo testatur.

τῆς φιλτάτης τε καὶ εὐεργέτιδος κεφα-
λῆς. ὡς ἐγὼ μάρτυρα ποιοῦμαι θεὸν, ὃν φι-
λοσοφία πρεσβεύει, τῆς ἱερᾶς σου καὶ γλυ-
κείας ψυχῆς ὠδὶ μέσης καρδίας ἄγαλμα
περιφέρω, καὶ ἐμβομβεῖ μου ταῖς ἀκοαῖς ἡ
θαυμαστὴ σου τῶν σοφῶν λόγων ἠχώ. τῇ πα-
τρίδι δὲ ὑπὲρ δημήσας ἀκὴ τῆς αἰγύπτου, καὶ
δυοῖν γνίαν τῶν ἐπιστολὰς ἅμα ἀνεγνωκὼς,
πλῆθος ὅσον δακρύων κατέσπεισα τῶν γραμ-
μάτων. οὐ γὰρ οἷς ἀπέλαυόν σου διὰ τῶν γε-
γραμμένων ἡδόμην, ἀλλ' ἠνιώμην ἀναφέ-
ρων ἀκὴ τῶν γεγραμμένων τῆς ἐμψυχόν σου
συνουσίαν, οἵου φίλου τε ἅμα καὶ πατρὸς
ὄντως ζῶντος στεροίμην. δεξαίμην οὖν ἂν
βαρυτέρους ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς πατρίδος
ἐθελοντὴς, ἵνα μοι γένοιτο πάλιν πρόφα-
σις ἀκοδημίας. ἆρά σε ποτὲ ὄψομαι πά-
τερ ἀληθῶς γνησιώτατε; ἆρα ποτε τὴν
ἱεράν σου κεφαλὴν περιπτύξομαι; ἆρα με-
θέξω τοῦ συνεδρίου τοῦ διὰ σὲ μακαρίου; εἰ
γὰρ γένοιτό μοι τοῦ τῶν τυχεῖν, ἀκοδείξω μη-
κέτι μῦθον ὄντα τὸν ὠδὶ αἴσονι τῷ θετα-
λῷ λόγον, ὃν φασιν αἱ ποιήσεις δὶς
ἀναβῆσαι νέον ἐκ πρεσβύτου
γενόμενον.

τῇ φιλο-

chariſsimo ac benefico capite. Nam Deum teſtor, quo philoſophia nihil habet antiquius, quòd ſacræ tuæ dulcisq; animæ ſimulacrum in médio corde circumfero, inſonat'que auribus meis admiranda ſapientium ſermonum echo. In patriam autem reuerſus ab Aegypto, duorumq; annorum ſimul lectis epiſtolis, magnam lachrymarum multitudinem affudi literis. Nō enim ob perceptum ex literis tuis fructum lætatus ſum, ſed dolore affectus: reuocans ex ſcriptis in mentem, uiuam tuam præſentiam, quali amico pariter & patre uerè uiuente ſpoliarer. Suſciperem igitur etiam grauiora pro patria pericula, ut mihi rurſus occaſio peregrinandi contingeret. Nunquando te uidebo, pater uerè germaniſsime? Nunquando ſacrum tuum caput amplexabor? Num particeps ero confeſſus propter te beati? Nam ſi hæc conſequar, declarabo non ultrà fabulam eſſe, quod de Aeſone Theſſalo fertur: quem poemata dicunt iterum ad puberta-
tem ueniſſe, ex ſene iuuenem
factum. Vale.

Τῇ φιλοσόφῳ. ρκδ

Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν ἀΐδαο, αὐτὰρ ἐγὼ κἀκεῖ σε φίλης ὑπατίας μεμνήσομαι. ἐγωγέ τοι τοῖς πάθεσι τῆς πατρίδος περιεχόμενος, καὶ μὴ δυσχεραίνων αὐτὴν ἐφ' οἷς ὁρῶ καθημέραν ὅπλα πολέμια, καὶ ἀκροφαττομένους ἀνθρώπους ὥσπερ ἱερεῖα, καὶ τὴν ἀέρα διεφθαρμένον ἕλκων ἀπὸ τῆς σήψεως τῶν σωμάτων, καὶ αὐτὸς ἕτερα τοι αὖτα παθεῖν * προσδοκῶ. τίς γὰρ εὔελπις, ἐν ᾧ καὶ τὸ περιέχον ἐστὶ κατηφέστατον, κατειλημμένον τῇ σκιᾷ τῶν σαρκοφάγων ὀρνέων. ἀλλὰ καὶ ὠδὶ τούτοις φιλοχωρῶν, τί γὰρ καὶ πάθω λίβυς ὤν, καὶ ἐνταῦθα γενόμενος, καὶ τῶν πάππων οὐδὲ τάφους οὐκ ἀτίμους ὁρῶν, ἀλλά σέ μοι δοκῶ μόνην ὑπερόψεσθαι τῆς πατρίδος, κἂν λάβωμαι σχολῆς, μεταναστεύσειν.

* προσδοκῶν

Τῷ ἀδελφῷ. ρκε

Δυσυχοῦμεν οἷς εὐποροῦμεν πονηραῖς ἀλλήλους ἀγγελίαις ἀμείβεσθαι. ἰδοὺ δὲ καὶ βαττίαν ἐπηνείμαντο, καὶ ἀπεσύλεως ἥψαντο, καὶ ἅλως ἐνέπρησαν. καὶ γὰρ ἐδηώσαντο, καὶ γυναῖκας ἠνδραποδίσαντο. ἀρρένων δὲ οὐδὲ μία φείδω καίτοι πρότερον εἰώ-

Philosophæ. 124

SI defunctorum memores non sunt apud Orcum, Ast memor ipsi illic quoque ero charæ Hypatiæ. Ego sanè afflictionibus patriæ implicatus, grauiterq; eam ferens, quòd quotidie hostilia uideam arma, interfectosq; homines tanquam uictimas, aeremq; corruptum trahens ex putrefactione corporum, etiam ipse me alia huiusmodi passurum expecto. Quis enim bonam habeat spem, dum & aer nos ambiens mœstissimus est, umbra comprehensus carniuorarum auium? Verùm tamen etiam in his, quamuis libenter hic sim (quî enim affectus essem aliter, quum sim Libys, atque hic natus, uideam'que auorum sepulchra non contempta?) propter te mihi tamen solam uideor patriam contemnere posse: atq; si ocium nactus ero, in exilium proficiscì. Vale. De malis patriæ suę.

Fratri. 125

INfelices sumus, malis inuicem nuncijs mittendis, quorum nobis copia est. Ecce enim & Battiam depopulati sunt, & Aprosylin agressi sunt, areas'que incenderunt, uastarunt terram, mulieres'que abduxerunt in seruitutem. Masculis autem nemo parcit, etiãsi antea De apparatu suo bellico.

εἰώθεισαν ζωγρεῖν τὰ παιδάρια. ἀλλὰ νῦν
οἶμαι τὸν ἀριθμὸν ἐλάττους ἴσασιν ὄντες, ἢ
ὥστε νέμειν τὲ τῇ λείᾳ φύλακας συχνοὺς, καὶ
ἀρκεῖν τοῖς λειπομένοις ὡς ὠδὶ πόλεμον εἴ
τις ἐπεξίοι. ἡμῶν δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ, ἀλ
λ' οἴκοι καθήμεθα, τὴν συκίνην ἐπικουρίαν
τοῦ στρατιώτας προσδεχόμενοι· καὶ τὸ σι
τηρέσιον καὶ τὰς ἐν εἰρήνῃ πλεονεξίας διὰ
στόματος ἔχομεν, ὥσπερ τούτοις δικάζε
σθαι δέον, ἀλλ' οὐκ ἐκείνους ἀμύνεσθαι. οὐ
παυσόμεθα φλυαροῦντες; οὐ σωφρονήσο
μέν ποτε, καὶ γεωργοὺς βωλοκόπους ἀθροί
σαντες, ὁμόσε χωρήσομεν τοῖς ἐχθροῖς ὑ
πὲρ παίδων, ὑπὲρ γυναικῶν, ὑπὲρ χώ
ρας· εἰ δὲ βούλει, καὶ ὑπὲρ αὐτῶν τῶν στρατιω
τῶν; καλὸν γὰρ ἐν εἰρήνῃ λαλεῖσθαι ταῦτα, ὡς
ἡμεῖς αὐτοὺς τρέφομέν τε καὶ σώζομεν. ἐγὼ μὲν
οὖν μόνον οὐκ ἔποχος ὢν ἵππῳ, τῇ ἐπιστολὴν
ὑπηγόρευσα. καὶ δὲ λόχους καὶ λοχαγοὺς ἐκ τῶν
πρόντων ἐποίησα. ἀθροίζεται δέ μοι καὶ ἐν ἀσου
σάμαντι πλῆθος συχνόν. καὶ γὰρ *διώσταις ἀ
πανταῦ ὠδὶ τῇ †ἠλεοπάτρας ἀπήγγειλα.
ἐλπίζω δὲ, ἐπειδὰν πρὸ ὁδοῦ *γένωμαι, καὶ
περιαγγελθῇ νεανική τις συστᾶσα περὶ ἐμὲ
δύναμις, πολὺ πλείους ἔσεσθαι τοὺς ἀλή
κτους.

* σοέσταις
† ἠλεοπά-
τραν
* γενώμε-
θα

pueros solebant uiuos conseruare. Sed nunc (opinor) sciunt se pauciores esse, quàm ut multos prædæ custodes distribuant, cæteriq; sufficiant ad bellum gerendum contra inuasores. Nostrûm autẽ nullus indignatur, sed domi sedemus, siculnum auxilium, milites præstolantes: & frumenti diuisionem aliasq; pacis cupiditates in ore habemus, quasi cum his iure agere, & non illos ulcisci debeamus. Aliquandó'ne nugas agere desinemus? aliquandó'ne discemus sapere: coactís'que agricolis, terræ fossoribus, congrediemur cum hostibus, pro liberis, pro uxoribus, pro regione, & (si uis) pro ipsis etiam militibus? Honestum enim in pace dici hoc, quòd nos & alimus eos, & defendimus. Ego quidem tantum non conscenso equo hanc dictaui epistolam. Nam & cohortes & cohortium præfectos ex præsentibus feci. Cogitur aũt mihi & in Asusamanti magna multitudo. nam & Diostensib. mandaui, ut ad Cleopatræ monumentum occurrant. Spero aũt, quũ in procinctu ero, circũq; diuulgatũ fuerit, iuuenilẽ quandã circa, me collectã manum, multo plures fore illos qui non sunt

κτους. ἔξεσι γὰρ ἅπαντα χθων, οἱ βέλτιστοι μὲν ἐφ' ᾧ μετα χεῖρ ὀργᾶσθαι καλὸν· οἱ πονηρώτατοι δέ, καὶ ὧδε ἁρπαγῆναι λαφύρων.

Ασκληπιοδότῳ. ρνη

Ὀλίμοι· τί δὲ οἴμοι; θνητά τοι τὰ πάντα μοῖρα· ὀρθίτης γε καὶ λοιπὸς οἴχεται τῶν ἐμῶν. ἀλλὰ τόγε δόγμα, τὸ πρὸς τῶν μηδὲν εἶναι τὸ σκῆπτρον ἡμῖν ἀγαθὸν ἢ κακόν, ἐᾷ πᾶς ἐμοὶ σώζεσθαι· μᾶλλον ἢ πάλαι καὶ ἐν μαθήμασι νεανικοῖς γεγονὲ δόγμα ψυχῆς ἐγγεγυμνασμένης ταῖς πρὸς τὰ σώματα ἐπιῤῥοαῖς. ἐπεὶ δὲ ἄρα χαλεπώτερόν μοι γηρᾶσαι τοῦ παθεῖν τὴν πρόσθεν λύπην· καὶ ἁπλῶς τὸ δαίμονι ᾧ μέλλει βλάπτεσθαι τὰ ἐμά, πρόφασιν ὀνομάζεσθαι, μὴ ὄντος σοῦ τοῦ φίλου μοι πρόξενον γενέσθαι κεφαλῆς. ἀλλ' ἔλθοις ποτὲ βαθμάσιν ἡμῖν ἐπιθήκαις, καὶ φίλων ἀσθενέστατος μάρτυς εἰμὶ τῷ θαυμαστῷ μεγέλεῳ τοῦ πρὸς σὲ ἁπαθείας· ἁπαθὲς τὸ πολλάκις ἀδίκως σωθὲν ἡμέρᾳ μιᾷ, ἵλιος δὲ ἀνὴρ μνήμης ἐπίθετο· καὶ πολλὰ τῇ ψυχῇ πρόσκεινται, καὶ τοῖς ὠδῖνος ὅποις, ὃ δὲ ἀπάγουσιν αὐτὸν ἀνθρώπου ἀνθρώπου χειρὸς πρὸς τὸ μέγαν ἀσκληπιὸν ἀνθρωπον, ἀνθρώπου γνώμῃ καὶ καθαρισῶν, ὡς ὧδε μείζοσιν ἀνθρώποις ἀνθρώπου τετέλεκεν. ἵν' ἔχωμεν ὕδωρ ψυχρὸν, ὑδρεύειν ἢ πίθοις ἐκ μαρμάρου ζητῶ. ὅσῳ

* διετίθετο

*uocati. Venient enim undique, fortissimi quidem ut consortes sint pulcherrimi operis, ignauissimi autem ad spoliorum direptionem. Vale.

* uocati) ἀκλήτους legendum puto, non ἀκλήτους. Euripides. De filij morte: eũ ad se inuitat.

Asclepiodoto. 126

HEi mihi? Quid hei mihi? Scilicet passi sumus humana. Tertius & residuus mihi filius periit. Verùm dogma illud, nihil bonum esse aut malum, quod non est in nostra potestate, adhuc apud me saluum est: imò olim quidem à me discebatur, nũc autem animæ infortunijs exercitatæ dogma factum est. Oportebat autem difficiliorem mihi fieri perturbationis impetum, atq; propterea fortuna, cui curæ est res meas affligere, antè disposuit, ut ne tu quidẽ, charũ mihi caput, adesses. Sed uenias utinam aliquado admirãde ac desideratissime, amicorumq; sincerissime. Testis sum admirando Menelao, sui erga te affectus. Propter hoc sæpe dies iucundè cũ eo cõtinui, quòd honorificã tui faceret mẽtionẽ. Quũq; multũ offenderit & animũ & procuratores, neq; tamẽ abducũt eũ rectá uersus Teuchira ad magnũ Asclepiodotũ. Bonus uir fuit, gratusq;, ut erga sũmũ benefactorẽ, uitã exegit. Vt aquã habeamus frigidã, hydriã uel doliũ ex marmore quæro:

quo

ὅσῳ μείζων, τοσούτῳ κάλλιων. λείσετ? δὲ ἡν
ἀσκληπιῷ τῷ ποταμῷ. πῆ? αὐτῷ ἡ κτίζω
τὸ ἀσκητήριον, ἡ ἀγνὰ σκιὴ πεδύρεπί
ζομαι. σοὶ θεῷ δὲ εἰμι ἐπιβαλλόμενος.

Τῷ ἀδελφῷ. ρκβ?

ΑΣπίδα, φρυάν, ὅπλα, καὶ λαδικὲ
ας τοὺς ἐφόβυγε, καὶ λιμὰ λυσκτῆ
ρα, καὶ πάλιν λαδικείας. ἀλλὰ μετὰ τὸν ἠ
μερώτατον καὶ φιλοσοφώτατον τῶν τάδι
ον τὰς γυναικίδας, ἃς ἡ πολιτεία σώθημα
ποιεῖται ἡ ἀγυιπτίας ἀρχῆς, ὑβάλιος ὁ λα
δικεὺς ἔχει λαβὼν. οἶδα γὰρ νεανίσκον, ὡς
ἀκάζομ ἐξεπιν ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἡμῖν χρόνας
ὧδι στρατοπέδα ἀγαγόντα. ἐγὼ γὰρ δὴ εἰκ
λανθάνειν αὐτὸν ὅτι ὁ τρόπος, ὅτε τὸ ἐπώ
νυμον. βάλλαντά τινα ἥκας, ὃ πατρόθεν
ἡ σεμνῆς ταύτης πεδηγορίας ἐληρονομή
σαντα, ἀλλ' αὐτὸν πόλιποιησάμενον. ἐπει
δὴ γὰρ οἶμαι λυδίας ἀρχὴν ἀφλειχθείς,
ὑπὸ τὰς δρυφίνα καιρὰς, ἦγε καὶ ἔφορε
τὰ λυδῶν, νεμεσᾷ δρυφίνα· καὶ μίτει
σι ζημίαν χρυσοῦ, λιτρῶν πεντεκαίδεκα.
τάξει ὃ στρατιώτας ἐκ τῶν ὑπηρετῶν ὡς ὠκε
ρ τὰς εὐδρομοτάτους, καὶ δυνουσάτους.
ἐφ' ᾧ σοὶ βίᾳ πραξαντας τὸ χρυσίον,
ἀνακο-

quo maius, hoc pulchrius. Statuetur autem in flumine Asclepio. Nam iuxta eum condo locum philosophiæ aptum, puraq; uasa adorno. Vtinam autem diuino fauente numine aggressus sim. Vale.

Fratri. 127

De Euthalio nebulone, præfecto creato.

ASpidem, rubetam, serpentem, & Ladicenses fugito: & canem rabidam, & rursus Ladicenses. Cæterùm post leniſsimum philosophiæq; addictiſsimum Pentadium, tabellas, quas respublica tesseram Aegyptiacæ præfecturæ censet, Euthalius Ladicēsis habet. Nosti iuuenē, ut conijci licet, eisdem nobiscū temporib. in castris uersatum. Nō enim latêre eum sinunt neq; mores, neq; cognomen. Sacculum quendam audisti dici, qui hanc uenerādam appellationem non à patre iure hæreditario consecutus est, sed ipse acquisiuit. Postquam enim, opinor, Lydiæ præfectus constitutus est, Rufini temporibus, Lydorum bona egit & tulit. Indignatus Ruffinus, eum multa ulciscitur, auri librarum quindecim: statuit'que milites ex suis ministris (ut putabat) fortiſsimos atque beneuolentiſsimos, ut ui exactum aurum ad

suam

ἀνακομίσαι πίσσης εἰς τὴν βαπτεζαν τὴν
αὐτοῦ. τί οὖν πῶς ταῦτα ὁ σίσυφος; ἀλλὰ
μὴ λίαν ἀπειρόκαλος ὦ βεβομβύκα ὦν δίη
γόμφος, ὡς ἐπυσαι πάντως τῆς σωφροσύνης
τῆς βαλαντίου. ἃ δὴ ἵππων ὀυμήλων πολὺ
μᾶλλον ἀλλήλοις ἐοικότα κατασκευάσας,
τῷ μὲν φιάλην ὀβολοῦ ἐκ χαλκοῦ, τῷ δὲ σα-
τῆρας χρυσοῦς. καὶ ὃν μὲν ὤξας, ἐκεῖνο δὲ
λιγύφας, ὡς ἀπηχεῖσθαι σαν, ὡς ἐζυγοστάτη-
σαν, ὡς κατεσημαίνοντο τῇ δημοσίᾳ σφρα-
γῖδι τὸ χρυσίον, λανθανούσῃ θάτερον αὐλῶνα,
ᾗ τὰ μέλιτα ἀντὶ τῶν σατήρων τοῦ ὀβολοῦ.
οἱ δὲ ὡμολογήκεσαν γὰρ δημοσίοις γράμμα-
σιν ἔχειν καὶ ἀκριβεῖν τὸ χρυσίον. ἐκπεπύ-
στο δ' ἀφνὶς πᾶσι ποιμέσι πρῶτος ἐγκύκλιος.
ὧν τὸν σύθαλλον ὠδῖν μέγα τύχης ἀγῆρως.
ὀλίγοι γὰρ ἐπέβλεψαν ὁ γέλως ὥσπερ βλη πο-
λιτείας ἀγανακτῆσαι. ἀλλ' ὡς ἄνδρα πα-
ρὰ τὸς ὠώποτε θαυματοποιόν, ἰδεῖν ἐπε-
θύμησαν. καὶ ἦκε μετάπεμπτος ὥσπερ δύες
γέτης ῥωμαίων, ὀχήματι δημοσίῳ πομ-
πεύων διὰ τῆς πόλεως. ἐκάγὼ τὸν θρώπιον
οἶδα τὸν σωφρονιστὴν ἐν τῷ πρωτομφι-
σμάλῳ τοῦ βαλαντιρίου λαλίστερον. ὅτος οὖν
ὀδέπω παρελύσατο τὰς ἀρχῆς τὸ ἐτοῖμον ὠφ-
πώδιον.

suam fideliter mensam referrent. Quid igitur ad hæc ille Sisyphus? Verùm ne nimis sim ineptus diuulgata narrando, audisti omnino par illud sæculorum, quos longè sibi similiores quàm Eumeli fuerunt equi, comparauit, & in alterum quidem obolos æreos indidit, in alterum autem aureos stateras: & quum hoc quidem ostendisset, illum autem abscondisset, dum dinumerarunt, dum appenderunt, dum publico sigillo aurum obsignarunt, clam alterum supposuit, misitq; pro stateribus obolos. At illi confessi erant in publicis literis, habere se ac apportare aurum. Atque ex hoc Daphnis apud pastores primus factus est. Hoc Euthalium in magnam fortunam extulit. Nemini enim permisit risus, ut pro republica indignaretur: sed at uirum supra omnes qui unquam fuerunt, præstigiatorem uidere cupiuerunt. Venit'que accersitus ut Romanorum benefactor, publico uehiculo pompose per ciuitatem uectus. Et ego homuncionem noui, considentium in curiæ uestibulo loquacissimum. Hic quam primum euertet præfectura amicum Pentadium, Vale.

Episcopo

Γρὸς ἐπίσκοπον ἐξωσθέντα τῆς ἐπισκοπῆς μὴ βουληθέντα συνθέσθαι τῷ ἀρείου δόγματι. ρκη

Ἀγέλαβες, ὅπερ ἦς· οὐκ ἀπέβαλες. οὐ γὰρ ὅτάν τις τοῦ τῆς ἀσεβείας χωρισθῇ καταλόγου, τότε καὶ τῶν τῆς εὐσεβείας ἀπεστέρηται θρόνων. αἰγύπτου δὲ περιπτύσσου τὴν ἀλλοτρίωσιν· καὶ νόμιζε πρὸς σὲ τὸν προφήτην μεγαλοφώνως ἠεκραγέναι, τί σοι καὶ τῇ γῇ αἰγύπτου, τοῦ πιεῖν ὕδωρ γεῶν. τὸ γὰρ ἔθνος θεομάχον ἀρχαῖον, καὶ πατράσιν ἁγίοις πολέμιον.

Γυλαιμένει. ρκθ

Πλάτωνι σωκράτης πεποίητε, προσιὼν μὲν ὀψέ ποτε πρὸς τὰ παιδικά. ἀξιῶν δὲ αὐτὰ μὴ θαυμάζειν, εἰ ὥσπερ φησὶ μόλις ἠρξάμην, οὕτω καὶ μόλις παυσαίμην· ἐγὼ δέ μοι δοκῶ ταυτὸ πεπονθέναι πάθος πρὸς σὲ, καὶ τὴν αὐτὴν δίκαιος εἶναι παραιτεῖσθαι συγγνώμην, ἐνιαυτὸν ὅλον, οὐκ ἄξιον οὐδὲ ἀληθὲς εἰπεῖν, ἐπιχὼν, ἀλλὰ μάτην στείλας ἐπιστολὰς τῷ πάλιν αὐτὰς εἰς τὰς ἐμὰς χεῖρας ἀνακομισθῆναι, νῦν ἀθρόας ἐκπέμπω. ἃς οὐ μόνον ὥσπερ φόρων ἐλλείμματα ἀπροδιδοὺς μακρηγορῶ, ἀλλὰ

Episcopo cuidam ab episcopatu ejecto, quòd noluisset Arij assentiri dogmati. 128

RECepisti, quod eras: non abiecisti. Non enim, quum quis ab impiorum separatur numero, tunc etiam piorum priuatus est thronis. Porrò Aegypti alienationem amplectere, censé que prophetam ad te magna uoce clamasse: Quid tibi & terræ Aegypti, ut bibas aquam Geon? Gens enim est antiquitùs Deo rebellis, sanctisq; patribus inimica. Vale. Consolatoria. Hiere. 2.

Pylemæni. 129

PLatoni Socrates factus est, quòd serò tandem ad puerorum amorem accesserit: uelitq; hoc neminem admirari, si, quemadmodum (inquit) uix inccepi, ita & uix desinam. Ego autem eundem mihi erga te affectum habere uideor, meritoq; eandem rogare ueniam, quum totum annum (non dignum est, ne uerum quidem dicere) me continuerim, frustraque miserim epistolas, eo quòd in meas relatæ sint manus: nunc multas simul emitto, quas non solum sicuti tributorum reliqua reddens, multa facio uerba, uerùm De intermissis literis excusatio.

ἀλλὰ καὶ προσενεγκεῖν σοι βούλομαι. καί-
τοι νὴ τὸν Φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σόν, ἐπ'
αὐτῷ τούτῳ κατέβην ὠδὶ θάλατταν, καὶ
τοῖς φυκουντίων κωπεῦσι διείλεγμαι
σχασάμενος ἱππικὴν, ἵνα σείλω πῶς ἡ-
μᾶς τοῦτο μὲν γράμματα, τοῦτο δὲ, ἀλλ' οὐκ
ἄξιον ποιεῖσθαι κατάλογον τῶν πεμφθέν-
των μὲν, ὥστε πυλαιμένη λαβεῖν· ἐν ἀλε-
ξανδρείᾳ δὲ, ἐκτεθέντων διὰ τὸν δυσυχέ-
στατον ἀπόπλουν. καὶ σοῦ μὲν ἕνεκα, καί-
τοι τῶν ἐκεῖ Φίλων, ὁ Φιλικώτατός μοι πυ-
λαιμένης ὀστὶν· ἀλλὰ νὴ τὴν τιμίαν σου διά-
θεσιν, ῥᾶον ἂν ἤνεγκα, ἢ δι' ἑτέρους συ-
χνοὺς, καὶ μάλιστα τὸν θαυμάσιον πρό-
κλον, καὶ τρύφωνα, περὶ ὧν καὶ μόνων,
ὡς προσαγορευόντων με γέγραφας. ἀπέ-
στειλα οὖν τῇ μὲν τιμίᾳ σου διαθέσει,
χρυσοῦ νομίσματα δέκα· τῷ δὲ ἑταίρῳ
πρόκλῳ, κατὰ τὸν θεσπέσιον ἡσίοδον,
τριτημόρια πλείω τῶν παρ' αὐτοῦ. ἔχει
γὰρ οὕτως. ἀποδημῶν ἐδεξάμην εἰς τὸν
ἀπόπλουν δεῆσαν παρ' αὐτοῦ, χρυσί-
νους ἑξήκοντα. τούτους γεγραφήκει μὲν
ἑβδομήκοντα· ἀπέστειλα δὲ ὀγδοήκοντα.

ἐγένοντο

etiam plura tibi pendere uolo. Proinde, per nostræ amicitiæ conciliatorem Deum, propter hoc ipsum descendi ad mare, Phycuntiorum'que cum remigibus res mihi fuit, desinens artem equestrem, ut mitterem ad uos partim quidem literas: partim autem, sed non æquum est recensere ea quæ missa quidem sunt, ut Pylæmenes acciperet: Alexandriæ autem è naui exposita, propter infortunatissimam abnauigationem. Et tui quidem causa quanquam ex amicis illic agentibus amicissimus mihi Pylæmenes est, sed per preciosum tuum animum, facilius tulissem, quàm propter alios multos, præsertim propter admirandum Proclum & Tryphonem: de quibus etiam solis, quòd me salutassent, scripsisti. Misi igitur precioso quidem tuo animo aurea nomismata decem: amico autem Proclo, iuxta diuinum Hesiodum, trientem plus quàm ab eo accepi. Sic enim res habet. Quum peregrinarer, accepi ab eo aureos sexaginta, ad abnauigationem necessarios: hos ille quidem scripserat septuaginta, misi autem octoginta.

ἐγχύοντο δ' αὖ ἔτι πολλῷ πλείους, εἰ τὰ πρῶτα πρὸς ὑμᾶς ἐκενόμισε γράμματα, καὶ ἡ ναῦς ἐπ' ἐκείνοις τοῖς φορτίοις. νυνὶ δὲ ἐγὼ μὲν τύχῃ τινὶ χρησάμενος, ὧδε τῷ ἀλεξανδρείαν ἀπεδήμησα, σὺ τοῖς ὑμετέροις λιμέσι προσορμιεῖν ὤμην τὸ σκάφος. τὸ δ' ἐλαύθανεν ὀλίγιστος αὐτὸς ἐμοὶ ἀκρίτης μόλις εἰς τὴν αἰγυπτίαν ἀκρωθὲν θάλατταν. ἢ τί ἐκώλυεν ἡμᾶς, ὥσπερ τὰς ἀλεκτορίδας, ὅτω τὰς χορσαίας βρέφειν σφᾶς; ἀκροδρυᾶναι τοῖς ἐμοῖς τὸ γραμματεῖον πρὸ τοῦ θαυμασιωτάτου πατρὸς πρόκλου δικαίου, αὐτὸν ὀγδοήκοντα χρυσίνους κομισαμένου· ἢ τοῦ ἑταίρου βοΐλεον πρασκυνάσαι * ὥστε εἶλαί * ἀποσεῖ, λαι μοι, ὅτι κομισάμην τυγχάνοντα βιβλία, ἃ πρὸ ἀκροδρυᾶς ἐδώκας αὐτῷ, τὸ νικοστράτου δηλέγω, ἢ τὸ τοῦ ἀφροδισέως ἀλεξανδρέως. εἰ δὲ τῷ ἰδρώσαι σε διάθεσιν φίλοι ὑμῖν οἱ ἄρξοντες ὑμῶν ὧδ' ἡμοῖν, πρὸς φιλοσοφίαν ὑμῖν συντελέσῃς τὸ μέρος τοῦτο, ὅσον πλάτωνι ἤγειται πρὸ τῆς ἀτιμίας λωλύεσθαι.

Συμπλικίῳ ρλ

Εχαρίσω λυρεαλίῳ δ' αὖ τῷ προσειπεῖν ἡμᾶς, τὸ λαθεῖν ἡμέρας τῷ τε πονηρὸν ὄντα. ἤλπισαν γάρ τι χρῆσθαι αἱ πόλεις πρὸς ἀνδρὸς, ὃν ἀχ ἅπαξ ἠξίωσαν εἰδῆναι

Facti autem essent adhuc multo plures, si primæ meæ ad uos perlatæ essent literæ, nauisq;, propter illa tum temporis onera. Porrò ego nunc quidem fortuna quadã usus, Alexandriam profectus sum, uestrisq; putabam portubus scapham appulsuram: ea uerò ex improuiso impetuosis uentis à Creta uix in mare Aegyptium salua peruenit. Aut quid nos prohibuisset, quemadmodum gallinas, sic etiam terrestres alere struthiones? Vt meis reddatur libellus ab admirando patre Proclo, postquam octoginta aureos acceperit, iustum est. Et amicus Troilus fac ad me scribat, quòd libros, quos ei reddidisti, receperit: Nicostratium autem illum dico, & Aphrodisei Alexandri. Si propter sacrum tuum animum, amici, qui magistratum apud nos gesturi sunt, ad nos peregrinabuntur, ad philosophiam nobis tuam conferes partem, quãtam Plato existimat ab ignominia prohibere. Vale.

Simplicio. 130

Cerealij improbitatem detestatur.

GRatificatus es Cerealio, per eũ nos salutans, ad huc, ut dies quinq; latêret, quòd prauus esset. Nam ciuitates cõmodi quippiam sperauerũt à uiro, quẽ nõ semel cupiunt uidere

σιμπλίκιος. ὁ δὲ παχὺ μάλα ἴσχνε, σὲ μὲν
δ' μὴ γάρ ποτε ἐπ' ἄλλῳ τὰ σὰ γράψιστο. ἐ-
αυτὸν δὲ, ἡγ τλῶ ἀρχλῶ. καὶ ἵνα μὴ δαξίβω
τὰ ῥωμαίων πράγματα, ὥνιος ἄνθρωπος, ἐ-
λαχίστ δόξης, ἀμελὴς, ἀπόλεμος, ῥᾳδίως ἂν
βαρὺς. ἧς πῶς βραχύτατον ἀπελαυκῶν.
ὁ γὰρ ἐδεήθη χρόνο πῶς τὸ ῥωμαῖα αὐ ἀφέ-
ψαι τε καὶ συγχέαι. ὡς γὰρ ὄντος νόμου
τὰ τῶν στρατιωτῶν εἶν τῶν στρατηγῶν, ἃ ῥωμά
νες εἶχον λαβὼν, αὐτὸ ἐδωκῶν αὐτοῖς ἀστρα
πίαν, ἡγ τὸ μὴ σιωπᾶν πάθαι, βαδίζειν ὧδε
βρέψας ἧπις ὤετο βρέψεαδ. ταῦτα οὖν ἐπι
χωρίσας ποιήσας, ἐπεὶ τὸς ξένος ὀπλῶν ἀρ-
γυρολογεῖν, ἠργυρολόγησε δὲ αὐτῶν τὰς πό
λεις, ἄγων καὶ μεθιστὰς, ὀχ ἧ λυσιτελίσε-
ρον ἦν, ἀλλ' ἧ ἁρδαλεώτερον. ἐφωμόμε
ναι γὰρ αὐτῶν τῷ καθέδραν αἱ πόλεις, χρυ
σίον εἰσέφερον. τούτων ὀξέως ἤσθοντο μα-
κέτα, καὶ γέγονε δαιδόσιμος ἀπὸ τῶν μιξο-
βαρβάρων εἰς τὸς βαρβάρος ἡ φήμη. ἦλθον
ἔπτὰ θοῦα φύλλα ἡγ ἀνθέα γίνεται ἔτος. φοῦ
δὲ νεότητος, ἣν ἀπόλωλέκαμεν. φοῦ δὲ ἀφ-
πῶν, ὃς μάτην ἠλπίσαμεν, ἐὰν σέραμεν τῷ
πολεμίῳ πυρί. ζῆς πλείοσιν ἡμῶν ἡ πλοῦτος
ὧν βοσκήμασιν ἦν, ὧν ἀγελαίαις καμήλοις,
ὧν ἱπ-

Simplicius. Is uerò ualde citò turpitudine ac pudore affecit, te quidem non (absit enim ut tua in alterius sita sint potestate) seipsum autem et magistratum. Et ne morer Romanorum negocia, uenalis homo est minimo, gloriæ negligēs, ad bella inutilis, in pace molestus, qua breuissimum perfruitus est tempus. Non enim tempore opus habuit ad omnia subuertendaq; & confundenda. Quasi enim lex esset, quæ iuberet militum bona ducum esse, accepit quæ habuere omnes: illisq; retribuit militiæ uacationem, discessionemq; à signis, permittens unumquemq; currere qua uellet. Quum hæc feciſſet indigenis, quoniam ab hospitib. argentum colligere nō poterat, collegit per eos à ciuitatibus, eò ducens ac transferens, non ubi esset conducibilius, sed ubi lucrosius. Nā quū ciuitates illorum sedem molestè ferrent, aurū depēdebant. Hæc acutè senserunt Macetæ, famaq; dispersa est à mixtis barbaris ad barbaros. Venerūt deinde, Quot folia & flores nascuntur tēpore uerno. Heu iuuentutem, quam perdidimus. Heu fructus, quos frustra speraūimus. Seminauimus hostili igni. Compluribus nobis omnes diuitiæ erant in pecoribus, in armentalibus camelis,

γὴ ἵπποις φορβάσι. πάντα οἴχεται, πάντα
ἐλήλαται. ἀλλ' ἀνόμαι γιγνόμενος τοῦτο τὸ
πάθος ἔνφορος. ἀλλὰ σύγγνωθι· τειχήρης
γάρ εἰμι, καὶ πολιορκούμενος γράφω, τὰ ὥρας
πολλάκις φρυκτοῦ ὁρῶν, καὶ αὐδὲ αὐλάπαλων
καὶ αὐδὲς ἄλλοις σημεῖα. κυνηγεσία
ἢ ἐκεῖνα τὰ πρόσω καταυοῶν, οἷς ἐπ' ἐξου-
σίας ἐχρώμεθα πρότερον ἐχ ἥκιστα σέ,
πάντα ἐρᾷ, καὶ σφόμεθ μεμνημένοι ἥδης
τ' ἐκείνης, νῦ τ' ἐκείνα καὶ φρονῶν· ἀλλ' ἵπ
πους κρατεῖται μὲν ἅπαντα, καὶ τὴν χώραν
ἔχουσιν οἱ πολέμιοι. ἐγὼ δ' ἐνταῦθα μεθ' ὑπνε
γίω τεταγμένος, ὑπονομαχῶ. γὰ δρὶ μέν μοι
μᾶζα μεμαγμένη, γὰ δρὶ δέ μοι οἶνος ἰσμα
ρικός· πίνω δ' γὰ δρὶ λελιμένος. ἐκ οἶδα
εἰ μᾶλλον ἀχθόμενος ἐπεῖν ταῦτα πεσόν-
τα ἰῶ. κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο λόφεω-
λιος, εἰ μὴ καὶ πεδαπόλωλε δι' ἀρᾶς· ὡς ἄ-
ξιός γε ἰῶν ὀργὴν γεγονέναι τοῦ πεσόντος χει-
μῶνος, ὃς ἐπεὶ δὴ τὴν χώραν εἶδεν γὰ ὤλιν
δυσὶ κατέσησεν, ἐπίσησε καθάπαξ τῇ γῇ.
καὶ τὸ χρυσίον γνθεὶς διαρμενίοις ὁλκάσιν,
ὧδε μετεώρε σαλεύει. τὰς δὲ ὑδρολάς αὐ-
τοῦ πεδαφέρει λελήθαμεν, ταῦτα ἃ δὴ καὶ
ποιδμεν ὠδὶ πεδόλας, ἕως τειχῶν εἶναι,

μηδ' ἅπα

n pascualibus equis. Omnia disperierunt, omnia sunt abacta. Sentio me ob perturbationem concitatiorem esse: sed ignosce. Mœnibus enim inclusus sum, obsessusq; scribo, frequenter in hora faces uidens, ipsasq; accendens ipse, tollensq; in signum alijs. Porrò uenationes illæ priores, quibus antè licenter utebamur, maximè propter te, omnes perierunt: gemimusque illius recordantes pubertatis, illiusq; mentis & animi. Verùm omnia equis perstrepunt, regionemq; nũc obtinent hostes. Ast ego sub murũ inter duas turres constitutus, cũ somno pugno:

Mi cibus in armis sumitur,
Ismarica in armis uina mi,
Armis & incumbens bibo.

Haud scio, an hæc magis conueniant Archilocho dicere, quàm mihi. Malus malè pereat Cerealius, nisi & ante execrationem perijt. Dignus sanè foret, qui à nupera confectus esset tempestate. qui postquam uidit in quo uersaretur regio periculo, diffisus semel terræ, auroque impositio actuarijs Diarmeniorum nauibus, in alto fluctuat. Epistolas autem illius paruus circumfert celox, hæc quæ facimus mandantes, intra mœnia esse, ne-

μηδ' ἐνὰ πεπηδαῦ τῶν τάφρων, μηδὲ ὁμό
σε χωρεῖν ἀμάχοις ἀνθρώποις. ἢ δ' ἁμαρτύ
ρεται καθαρὸς αἰτίας εἶναι· φύλακας δὲ κα-
θιστάναι διδάσκει τὴν νυκτὸς τέτταρας, ὡς
ἐν τῷ μὴ καθεύδειν ὀσῶν τῶν ἐλπίδων. ἔοι
κε γὰρ εἶναι τὰ τοιαῦτα σοφός, ἅτε ἐπιτήδει
ος ἀτυχεῖν ἄνθρωπος. καίτοι γε ἡμῖν οὐδὲ
μετέχειν ἠβουλήθη τῶν συμφορῶν. οὐ γὰρ
παρ' ἔπαλξιν ὥσπερ ἐγὼ σύνεσιος ὁ φιλό
σοφος, ἀλλὰ παρὰ κώπην ὁ στρατηγὸς
ἵσταται. εἰ δὴ τῶν ποιημάτων ἐρᾶς ἅπερ ἤ-
τησας, καίτοι γε ἡμεῖς οὐδὲν αὐτοῖς σύνι-
σμεν ἀγαθὸν, ὅτι μὴ τὴν ὑπόθεσιν, σύνευ
ξαι κυρηναίοις μικρὸν ἀκὸ τῶν ὅπλων γενέ-
σθαι. ὡς γὰρ νῦν ἔχομεν, οὐκ ἔστιν ἀκὸ κιβω-
τίων * ἐξαράσθαι Βιβλία.

* ἐξεράσαι

Γυλαιμένει. ρλα

Τοὺς γεωμετρικοὺς ὅρους ἀληθεστάτους
ἡγοῦ, ὅτε γε καὶ ταῖς ἄλλαις ἐπιστήμαις
ὑπάρχει σεμνύνεσθαι, καὶ καταμικρὸν εἰς
τὰς ἀκριβείξεις αὐτῶν ἐκ γεωμετρίας τὶ
συμπορίσωνται. ἔστι δήπου τις ἐν αὐ-
τοῖς λόγος ἀξιῶν, τὰ τῷ αὐτῷ τὰ αὐ-
τὰ, καὶ ἀλλήλοις εἶναι δεῖν τὰ αὐτά.

ἐμοὶ

minem prosilire ultra fossam, neque congredi cum imbellibus hominibus, aut protestatur se purum esse à cladis causa. Custodes autem ordinare docet noctu quatuor, quasi in non dormiendo spes sit. Videtur autem in hisce sapiens esse, utpote idoneus homo ad ferenda infortunia: quanquam nobiscum sanè ne particeps quidem calamitatum uoluit esse. Non enim iuxta propugnaculum, ut ego Synesius philosophus, sed iuxta remum dux exercitus consistit. Si tu ergo poemata cupis, quæ petiuisti, quanquam nos sanè illis nihil boni conscij sumus, præter argumentum, opta simul Cyrenensibus paululum requiei ab armis.

Nam ut nunc res habent nostræ, non licet libros ex arculis tollere. Vale.

Pylæmeni. 131

Commendaticia.

GEometricas definitiones uerissimas existimato: quandoquidem & aliæ scientiæ gloriari possunt, etiam si paululum quiddam ex geometria ad suas ipsarum demonstrationes unà comparent. Est ergo inter eas sermo quidam, uolens, eidem eadem, etiam inter se eadem esse oportere.

Mihi

ἐμοὶ δὴ σὲ μὲν ὁ τρόπος ἐποίησε φίλον.
τὸν δὲ θαυμαίσιον διογένη, καὶ ἡ φύσις. ἄμ-
φω δὲ ἑνὸς ἐστὲ φίλοι. δεῖ δὴ καὶ ἀλλήλων
ὑμᾶς ἐξηρτῆσθαι, καθάπερ ἐμοῦ τοῦ μέσου.
*καθαίπτω τοιγαροῦν ὑμᾶς ἀλλήλοις διὰ
τῆς ἐπιστολῆς, μεθ' ἧς ἑαυτὸν μὲν ἐπιδώσει
τῇ φιλίᾳ τῆς σῆς σεμνοπρεπείας ὁ θαυμάσι-
ος διογένης. ἀντιλήψεται δὲ οἶδ' ὅτι τὴν ἐμὸν πυ-
λαιμένη· καλῶν δὲ ἐμὸν, οὔτε αἰσχύνειν οὔτε
αἰσχύνεσθαι φήσαιμ' ἂν ἔγωγε. ὅτι δὲ διὰ σοῦ
καὶ τοὺς ἄλλους ἕξει τοὺς ἐμὲ ἀγαπῶντας
φίλους, ὅσοις δὲ δύναμίς ἐστι καὶ χρησίμους,
οὐκ ἂν δίκαιος εἴην εἰ ἀμφιβάλλοιμι· δεῖ δὲ
αὐτῷ φίλων χρησίμων, εἴπερ τῷ πώποτε.
τὰ γὰρ κατ' αὐτὸν ὡς ἐν βραχυτάτοις, οὕ-
τως ἔχει. νέος ἐστὶν ἁπλοῦς καὶ γενναῖος, θυ-
μοειδὴς καὶ πρᾶος, οἵους ὁ πλάτων ἀξιοῖ
τῆς ἑαυτοῦ πόλεως τοὺς φύλακας εἶναι. ἐστρά-
τευται γέ τοι καὶ οὗτος κομιδῇ μειράκιον
ὤν. ἄρτι δὲ ἐξ ἐφήβων ἦρξε παρ' ἡμῖν τὴν
τῶν στρατευμάτων ἀρχὴν, παραβαλλόμενος
ὑπὲρ βασκάνων μαρτύρων. τοιοῦτοι γὰρ οἱ
πολῖται, πρὸς ἅπαν τὸ εὐτυχοῦν. ἀλλ' οὗ-
τος ἑαυτὸν παρέσχε καὶ φθόνου ἠρείττω. περὶ
οὗ πολλὰ μὲν ἂν ἕτερος εἶπεν· ἀλλ' ἐοίκα

μεν

* συνάπτω

Mihi sanè te tui mores fecere amicum, admirandum autem Diogenem etiam natura. Vnius ambo estis amici: oportet igitur & uos mutuò cohærere uobis, sicuti mihi medio. Proinde conglutino uos alterum alteri per epistolam, qua cum semetipsum quidem amicitiæ tradet grauitatis tuæ admirandus Diogenes, accipietq; uiciſsim (scio) meum Pylæmenem. Nam meum dicens, neq; eum turpitudine affici à me, neq; me ab illo dixerim. Quòd autem propter te, alios etiam qui me diligunt, habiturus sit amicos, & quibus aliqua potentia est, etiam ad opẽ ferendã utiles, nõ iustus essem si dubitarẽ. Opus est autem illi utilibus amicis, si cuiquam unquam. Nam res illius, ut breuiſsimis dicam, sic habent. Iuuenis est simplex & ingenuus, animosus & mansuetus, quales Plato uult suæ ciuitatis esse custodes. Militauit uerò & hic, quum esset admodum adolescens. Nuper autem egressus ex ephebis, gesſit apud nos præfecturam super exercitum, inuidis obiectus testibus. Huiusmodi enim sunt ciues, aduersus omnes felices. Cæterùm hic ita se gesſit, ut etiam inuidiam uinceret: de quo multa quidem alius fortasse diceret, sed nos uidemur

μὲν γὰρ ὁμοίως ἔχειν ἐγώ τε πρὸς τὸ ἐπαι-
νεῖν, κἀκεῖνος πρὸς τὸ ἐπαινεῖσθαι. σωφελόνη γ'
γὰ νίκησον, ὅπλοις μὲν τοὺς φλωατρίδας ἐχ-
θροὺς, ἀρετῇ δὲ τοὺς γ' αὐτῇ πονηρούς· νέος γὰρ
ἐξουσίᾳ χρώμενος, οὐκ ἤρκεσε φιλοσόφοις συν-
ηθύμαν. τοιοῦτος ὢν, πράγμασιν ὁμιλεῖ πολι-
τικοῖς, ὅτι αὐτὸ ἐχ ἥκιστα τὸ καλὸς κἀγα-
θὸς εἶναι. ἑρμαιον γάρ ὅτι τ' κακοήθων ἅπας
ἐπιφθόνως, καὶ ἡ πρόοδος τοῖς πονηροῖς ἐκ τ'
ἐτοίμας μερίδος πράγίνεται. γοῦν εἴκοτως οὐ-
τις ἀξιῶν μισοδυστεῖσθαι πρὸ αὐτοῦ, ὦ μὴ τυγ-
χάνων, δηλῶ πρὸς αὐτὸ ἔλαχεν. ὡς δὲ οὐ
προσχώρει ταύτῃ τὸ σωφρονεῖν τῷ ὁ πρω-
κόντων, ἀλλ' ἅπερ οἱ νόμοι μεθ' ἡμῶν, ἐτέρων
ἐβράβευε. καὶ ποιεῖ τῷ δηλῶ γράφω,
ἀνατεινάμενον ἔγκλημα τ' κατηγορημέ-
νου πρεσβύτερον. ἦκε δὲ τὸ κλεπτεῖν φθά-
σας. τὸ γὰρ ἄξιον γνῶναι θαυμαστῶν γε συ-
νοφαύτῃ, ἢ πρέσθαι τὰ παρρωμένα τ' ἢ τὰ
παππῶα μετὰ δόξης αἰρεῖσθαι. πρὸς τού-
τοις, κλεῖται φίλων ἀσθένων, ἀκαπνολούτων,
νοῦν ἐχόντων, οἷος εἶ σύ. ἔξειμι γὰρ, σοὶ θεῶν εἰρή-
σθω, σὲ μὴ δι' ἐμοῦ, ἀλλὰ σοῦ δὲ τοὺς φίλους τοὺς
ἐμούς τε καὶ σούς· ὧν ὅ, τι ἂν τις ἀφ' ὁτέρου εἰς αὖ
τὸν ἐργάσηται, τοῦτό τ' χάριν ὀφείλειν ἐγὼ
δίκαιος εἰμι.

mur similiter affecti esse, ego ad laudandum, il le ad laudes suas audiendum. Breuiter autem, superauit armis quidem patriæ inimicos, uirtute autem prauos ciues. Iuuenis potestatẽ habens, nulla affecit turpitudine philosophi cognationem. Quum talis sit, in difficilib. uersatur nego cijs, propter ea maximè, quòd honestus ac bonus sit. Omnis enim humanus peruersorum hominum insperatũ lucrũ est, reditusq; prauis ex altera parte accedit. Quadruplator igitur quidam uolens ab eo mercedem accipere, & non consecutus, litem contra eum intendit. Vbi autem non processit hac uia, ut quicquã ad se non pertinens auelleret, sed leges fuerunt nobiscũ, ad aliam se uertit, accusatq; eum de legibus peream latis, intendens crimen accusato antiquius. Venit igitur, præueniens uocationem. Non enim æquum est, concedere quicquã mori cupienti sycophantæ, atq; amittere paterna & auita bona ἐν opinione turpi. Ad hæc, opus habet synceris amicis, incorruptis, prudentibus, qualis tu es. Habebit autem (Deo propitio dictum sit) te quidem per me, per te uerò amicos & meos & tuos. Quorũ si quis quid boni illi fecerit, gratiã pro eo meritò ego debeo. Vale.

Fratri,

Τῷ ἀδελφῷ. ρλβ

Το μὲν τὰς γυναῖκας βοᾶν καὶ στερνοτυπεῖσθαι, καὶ σπαράττειν τὰς κόμας, ἐπιφανέντων ἢ προαγγελθέντων πολεμίων, ἧττον ἂν δόξειε δεινόν. καίτοι καὶ οὗτο δεινὸν ὁ πλάτων οἴεται, τὸ μὴ ὥσπερ τὰς ὄρνις ἐθέλειν ἀμυνομένας ὑπὲρ τῶν νεοττῶν, πρὸς ὁτιοῦν τῶν ἀλκιμωτάτων ἀνθίστασθαι. ἀλλὰ δόξαν καταχεῖν τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους, ὅτι πάντων θηρίων ἀτολμότατον γέγονε. τὸ δὲ καὶ σὲ ταῦτα ἐκείνοις πλημμελεῖν, καὶ νύκτωρ ἐκδειματοῦσθαι, καὶ δεινίσασθαι, καὶ βοᾶν πρὸς αὐτῇ τοῦ φρουρίου τῇ θύραν ἑστάναι βάρβαρον· τοιαῦτα γάρ τις ἀπήγγειλε περὶ σοῦ, πῶς ἔτι ταῦτα οἶσα, καὶ ἀλλοίως ἔοικεν εἶναι, ἐμὸν ἀδελφὸν ὄντα, ἔπειτα δειλὸν εἶναι. ἔγωγέ τοι παρανατειλάσης οὐθὺς ἡμέρας ἐξιππωσάμενος, ὡς ἀνυστὸν πορρωτάτω, καὶ ὠσὶ καὶ ὀφθαλμοῖς τὰ κατὰ τοὺς ἀπελαύτας τούτους πάντα πολυπραγμονῶ. οὐδὲ γὰρ ἄξιον καλεῖν αὐτοὺς πολεμίους, ἀλλὰ λῃστὰς, ἢ λωποδύτας, ἢ τί τοιοῦτον ὄνομα μικροπρεπέστατον, οἳ μηδένα τῶν ἐρρωμένως ἐπιφερομένων ὑφίστανται, ἀλλὰ μόνους τοὺς καταπλῆγας ἀποσφαττουσιν,

Fratri. 132

Fratri timiditatē exprobrat, suoq; exēplo ad fortitudinem hortatur.

QVòd quidem mulieres clament, pectoráq; tundant, lacerentq; comas, conſpectis aut annunciatis hoſtibus, minus uideri poſſit res intoleranda eſſe (quanquam & hoc non ferendū putat Plato, non uelle eas, quemadmodum gallinas pro pullis ulciſcentes, etiam aduerſus fortiſſima quæq; reſiſtere: ſed opinione aſpergere humanum genus, quòd præ omnibus beſtijs minimum habeāt audaciæ) quod autem & tu in his delinquis, noctúq; exterreris ac exurgis, clamasq; apud ipſum caſtelli oſtium barbarum ſtare (talia enim quidam de te nunciat) quomodo ultrà hæc ſunt ferenda, (etiam ſi aliter uidentur habere) quòd quum ſis meus frater, timidus ſis? Ego ſanè ſtatim orto die equo euectus ſum quàm potui longiſſimè, auribusq; atque oculis ubi nam & quid abactores hi agant, curioſe cuncta ueſtigo. Non enim par eſt, eos uocari hoſtes: ſed latrones aut graſſatores, aut ſi quod nomē tale contēptius ac ignobilius eſt. Qui neminē ualidè irruētem excipiunt, ſolos interficiunt attonitos:

τασιν, ὥσπερ ἰσρῆλα, μὴ ποδισθῆσι. νύκτωρ
ἢ μετὰ τῶν ἐφήβων πολιπολῶ τὸν λόφον,
μὴ πρέχω ταῖς γυναιξὶ τ καθεύδειν ἄδλει
ον, ὡδὶ σαμψάμις ὅτι πῶ αὐτῶν πύες ἐμηγό
ρασι. πάρεισι δέ μοι καὶ στρατιῶ τ τ βα
λαγρι τῶν τάγματος. ὅτοι πρότερον μὲν ἦ
λιτρεάλιον ἄρχειν, ἦσαν ἱππο τοξόται. τού
του δὲ κατασταθέντος εἰς τὸν ἀρχὸν ἀπημ
ποληθέντων αὐτοῖς τ ἵππων, ἐγένοντο μό
νον τοξόται. ἐμοὶ δ' ὧν ἀκροᾶσι καὶ ἀνίπ
ποι. δεῖ ἢ τοξίας ὑμῖν ὥσπερ φρεάτων, ὥσπερ
τ ποταμῶ. ὕδωρ μ' ὀκ ἔχομεν εἰσω τῶ πε
ριβόλω. ἐπεὶ πῖ ἐκώλυε δλαφύρειν τὸν πο
λιορκίαν αὐλισθέντος τε καὶ λωμάζοντας;
νυῶ δὲ ἦ λιρατεῖν δλεῖ μαχομένους, ἢ ἀκριβυ
σκειν εἰς χεῖρας ἰόντας τοῖς πολεμίοις αὐ
τί τῶ δίψῶ. ὃ τί αὖ ἐλεεινότερον γένοιτο;
ὥστε, λαὸν ὧν ἀνάγκης, ἀνδρῶν εἶναι ἀ
γαθοί· μὴ σὺ δὴ πάθοιμι, καὶ ἑτέρους πα
ρακάλει. μὴ τὸ ζεῦγος τ ἵππων τῶν ἀδλη
φάγων, τῶν ὧδι τῷ φόρῳ τρεφομένων, ἄγε
σθαι λίελσυε πρὰ σέ· παντὸς μᾶλλον γὰρ τοῖς
τοιούτοις καιροῖς, ἵππος ὀκ ἀγεῖον τὸ κτῆ
μα. καὶ γὰρ πόδας αμεῖν τε καὶ κατα
σκέψασθαι, καὶ ἀπαγγεῖλαι δ' ἐλαχίστα,

ωὐτὰ

quemadmodum uictimas, spoliantq;. Noctu autem cum ephebis circumeo tumultum, præbeoq; mulieribus dormiendi potestatem, securitatemq;, scientibus quosdam pro ipsis esse uigiles. Porrò adsunt mihi & milites ex Valagritarum cohorte. Hi prius quidem quàm Cerealius præfecturam gereret, equestres erant sagittarij: hoc autem magistratu præfecturæ adepto, uenditis eorum equis, sagittarij tantum effecti sunt. At mihi sufficiunt & equis carentes. Sagittatione autem nobis opus est pro puteis, pro flumine. Aquam enim intra mœnia non habemus. Quoniã quid prohibuisset perferre oppugnationem, tibijs canentes, atq; comessantes? Nunc autem aut uincere nos oportet pugnantes, aut mori manus conserentes cũ hostibus, pro interitu ex siti: quo nihil miserabilius esse queat. Itaque, licet ex necessitate, uiri simus fortes. Et tu quoque promptus esto, atque alios cohortare. Et par istud equorum uoracium, qui propter tributum aluntur, iube ad te duci. Præ omni re in huiusmodi temporibus, equus non inutilis est possessio. Nam & præcurrere ac considerare, renuncia re que minimo impendio ac tempore licet.

ωάντα τοῦ τὰ ἵππος δυάπηξαδίως ποιεῖμ. καὶ δίκη δι᾽ ὀξυτῆς, μεταπέμπεσ, ἡ ἥξοσι. οὐ γ᾽ ἰωπέας οὖν φυκανῖτις, ὁ δ᾽ ἐγὼ θαῤῥῶ συμμάχους, ὥσπερ ὁ δὲ τὸς πᾷ ἐμοὶ λυπηρός. ζητῶ ἢ ἄνδρας ὀλίγους, ὁ ψόφος μόνος τὸν ἄνδρα· καὶ ὧν τυγχάνω τοιούτων, σοὶ θεῷ δὲ εἰρήσθω, θαῤῥῶ. δέησαν δὲ ἀποθνήσκειν, ἵνα τοῦθ᾽ ὃ τὸ φιλοσοφίας ὄφελος, τὸ μηδὲν ἡγεῖσθαι δεινὸν ἀναχωρῆσαι τοῦ θυλακίσ᾽ τῷ κρεϋλίῳ. εἰ δὲ πρὸς τοῦ γυναῖκα καὶ τὸ παιδίον ἄτεγκτος ἔσομαι, ἢ τὸ δὲ ὁ σφόδρα διεγγυῶμαι, ὡς ἐγώγε βαλείμην ἄν, τοσαῦτα φιλοσοφίαν δυάσαθ᾽. ἀλλὰ μήτοι ποτὲ διάπειραν λάβοιμι, μὴ ὦ σῶτορ. μὴ ὦ ἐλθυθρίε.

ΟΛΥΜΠΙΩ ρλγ

Χθὲς καὶ πρώην ὧδ᾽ τῷ φάγχος ὑπάτῳ, ὦμ ἄστρός ὄσιμ ἀεισαίνετος, τὸμ γὰρ σωφρόντα ἀγνοῶ, κατασιμα σμιλίω ἐνομισάμην ὧδι τολμᾷ, τὸ σὸμ φλίδρας λεφαλῆς ὧδι γεγραμμένον ὄνομα. τεκμαίρομαι ἢ αὐτῇ εἶν παμπάλαιον, τῷ τε θεμιτὸν ἔσατον γεγονέναι, κἠ τῷ συγκεχῦθαι τὰ πλείονα τῷ γραμμάτῳ. ἐγὼ δὲ ἠξίουν μὴ καθάπερ δασμόν τινα ἐτήσιον, τῷ

Omnia hæc equus facilè facere poteſt. Et ſi tibi opus eſt ſagittarijs, accerſe, et uenient. Nam remiges Phycuntios ne ego quidẽ magna fiducia aſſumpſerim belli ſocios: quemadmodũ neq; hortulanos, qui apud me ſunt. Quæro aũt uiros paucos, qui uirum præſtare audeant: et ſi tales nanciſcor (Deo autem propitio dictum ſit) bono ſum animo. Quòd ſi mori oportebit, hîc philoſophiæ ſuccurrit utilitas, ut nihil acerbi exiſtimem, ex † arcula recedere. An autem erga uxorem & filium rigidus futurus ſim, hoc non uehementer ſpondere auſim. Vellem ego ſanè philoſophiam tantum præſtare poſſe: ſed utinam nunquam experiar, nunquam, ô ſeruator: nunquam, ô libertatis aſſertor. Vale.

† arcula) Alludit ad dictum Anaxarchi: Tunde tunde Anaxarchi arculã, Anaxarchum enim nõ tundis. Dió. Laer. Li. 9. ἀρεϋλίων quid ſit in Græco, fatcor me ignorare. fortaſſe poſitũ eſt, pro ἀρεαδίων, quaſi arcula caruncularum.

Olympio. 133

HEri, atq; paulo antè temporib. nuperrimorũ cõſulũ, quorũ alter eſt Ariſtænetus (nã illius collegã nõ noui) obſignatã accepi epiſtolã, tuũ ſacri capitis habens inſcriptum nomẽ. Cõiecto aũt eã eſſe peruetuſtã, quòd & à tineis corroſa ſit, quodq; multæ literæ ſint cõfuſæ. Ego uerò uolui nõ ſicuti tributũ annuum,

Reſpondet ad epiſtolã ſerò acceptã. Ineſt & petitio.

τῆ ἐπισολῶ τὸ ἐμπεδῆ, μηδὲ ῥᾳθυμεῖν δ-
δικομισῶ μόνον τὸν φίλτατον σύρον. οὐ
τω γὰρ συμβαίνει τὸ μὴ νεαροῖς, ἀλλ' ἐώλοις
αὐτοῖς πολιτυγχάνειν. ὥσπερ δ' ἐγὼ, οὐ
τος ὅτω ποιεῖ. ὁ δὲ τῆς βασιλέως ἀγγελια
φόρος δημοσίαν ἵππον ἀμείβων ἔξεισι τῆ
πόλεως, ὡς μὴ τὰ πρὸς τῶν σῶν λογιστῶν
μέρος γίνεται τοῦ κατὸ τὴν φορτίου. εἰ γὰρ
οὖν ἀφ' ἑδύασιν, ἢ πάντες, ἢ τινὲς αὐτῶν,
πολλὰ κἀγαθὰ τοῖς ἀφ' ἑδίδοσι γένοιτο, κἀ
σοῖς ὅσιν. εἰ δὲ μὴ, οὐ ταύτη σὺ ὠφώτερος,
ἀπιστῶν οἷς ἄξιον. ἀλλ' ἵνα μηδὲ ἡμεῖς μά-
τῶν πάντων, τὸν ὑπὸ χαφέα τὰς ἀφορ
μωνίας ἐπισολὰς ὑπαγορεύοντες, μαθεῖν
ἀξιῶ. μεθαρμοσόμεθα γὰρ τὸ λοιπὸν, οὐ μό
νῳ πιστεύσω τῷ ἑτέρῳ ταύτῃ γε τῆ ἐπι-
σολῆ, πρὸς ἑτέρου οἶμαι δικομιεῖν, πρὶν μὲ-
σης λαβόντα τῆς ἱερᾶς χειρός. σέλλω γὰρ αὐ-
τῆ ἀφ' ὧν τὰ πόλεως ἐγὼ, πρὸς τῆ διδά-
σκαλον τῆ κοινῆ· αὕτη δ' ὅτῳ βούλεται δώ
σει. βελήσεται δ' εὖ οἶδ' ὅτι τῷ γνωσιμωτά-
τῳ πρᾶγμεῖν. ὃ γὰρ δὴ ἴσμεν ὦ φίλτατε
καὶ θαυμάσεις, εἰ καὶ πάλιν ἔξεσι πρᾶσει
πεῖν ἡμᾶς ἀλλήλους. λακίας γὰρ στρατη-
γῶν ἀμαχεὶ γέγονε δῶν πολεμίων ἡ χώρα.
καὶ μά-

epistolam mittere: neque unum solum facere latorem, charissimum Syrum. Sic enim contingit, ut non recentes, sed marcidæ illæ ac antiquæ reddantur. Quemadmodum igitur ego, sic etiam ipse facito. Nullus regis nuncius publicum mutans equum, è ciuitate exit, cui non epistola ad tuam prudentiam, pars quædam sarcinæ à tergo pendentis fiat. Si ergo reddunt aut omnes, aut quidam ex illis, multa bona reddentibus eueniant, quòd commodi sint, sui uerò non: & hac ratione tu sapientior es, qui non credas ijs quibus credere non est æquum. Verùm ne nos quoque frustra dirigamus, amanuensem reddendas epistolas dictantes, cognoscere uolo. Corrigemus enim in posterum, soli que credam Petro. Hanc sanè epistolam Petrum puto perlaturũ, à media sacra acceptam manu. Nam ego eã mitto à Pentapoli ad communem illam magistram. Ipsa uerò dabit, cuicunq; uoluerit. Volet autem (scio) notissimo dare. Etenim neq; scimus, ô charissime ac admirande, an rursus liceat nobis, ut alter alterũ appellet ac salutet. quippe ducum ignauia regio absq; pugna in hostiũ peruenit potestatem,

καὶ μόνοι ζῶμεν ὅσοι τὰ ἐρυμνὰ κατειλήφα-
μεν, τῶν ἐν τοῖς πεδίοις κατειλημμένων, ὥσ-
περ ἱερείων, ἀπεσφαγμένων. δέδιμεν δὲ τῆς
προσεδρίαν αὐτῶν, μὴ χρονία γενομένη, δί-
ψει πρᾳστήσητε τὰ πολλὰ τῶν φρουρίων. ταύ-
τῃ δὲ τοῖς *αὐτεγκλήμασι τοῖς περὶ τῶν δώ-
ρων, οὐκ ἀπεκρινάμην. οὐ γάρ μοι σχολὴ,
πρός τινι μηχανῇ τὸν νοῦν ἔχοντι. κατασκευά-
ζομαι γὰρ ὡς ἂν ἀπὸ τῶν πύργων ἐκηβολώ-
τατα πέμποιμεν ἀξιόλογα λίθων βάρη.
ἅμα δὲ καὶ ἐν δίδωμί σοι πέμπειν μοι δῶ-
ρα. δεῖ γὰρ εἴκειν ὀλυμπίῳ συνέσιον. μὴ
μέντοι τρυφῶντα δῶρα· καὶ γὰρ καὶ τότε
τὴν τρυφὴν ἐμεμψάμην, τῶν καταλυμαι-
τῶν τοῦ συσσιτίου. ἀλλ' ἔστω στρατιωτικὰ, τό-
ξα καὶ βέλη. μετὰ τῶν συρακίων μέντοι τὰ
βέλη. τόξα μὲν οὖν καὶ ἑτέρωθεν ὠνησαί-
μην, ἃ τὰ ὄντα ἀνακτησαίμην· βέλη δὲ
οὐ ῥᾴδιόν ἐστι πορίσασθαι, οὐκοῦν ὥστε καὶ ὧν
τήδεια. τὰ γὰρ αἰγύπτια ταῦτα τοῖς γόνα-
σιν οἰδοῦντα, τοῖς παραγονατίοις συνιζά-
νει, ταύτῃ καὶ σφάλλετε παρ' ἑαυτῶν. ἔοι-
κε γὰρ τοῖς ἐκ πρώτης ἀφετηρίας ἐμποδι-
ζομένοις τε καὶ προσκόπτουσι. τὰ παρ' ὑ-
μῖν δὲ, εὐμήκητά ἐστι καὶ ἀκριβῶς εἰς ἑνὸς
ηυλίνδρου

*προτεμενίσμασι

solíq; uiuimus, quicunq; ad munita peruenimus loca, ijs qui in locis campestribus sunt comprehensi, tanquam victimis interfectis. Metuimus autem, ne diutius in regione morentur, sitiq; deficere ad se faciant multa castella. Hanc ob̃ causam & mutuis tuis criminibus de donis, non respondi. Non enim est mihi ocium, animum ad machinam quandam applicanti. Comparo enim, ut à turribus quàm longissimè eiaculemur non contemnenda lapidum pondera. Simul autem etiam concedo tibi, ut mihi dona mittas. Oportet enim Synesium Olympio cedere. At non delicata dona. Etenim & tunc delicias reprehendi diuersoriorum sodalitatis. Sed sint militaria, arcus & sagittæ. Cum ferreis cuspidibus sagittæ. Arcus quidem etiam alunde possem emere, eosq; qui præsto sunt reficere. Sagittas autem non facilè est acquirere, proinde cura ut etiam sint idoneæ. nam Aegyptiæ hæ geniculis tumentes, ultra & citra peniculũ residentes ac deprimũtur, hacq; ratione à se ipsis frustrantur, aberrantq;. Similes enim sunt ijs, qui ex primis carceribus impediuntur atque procedunt. Nostrates autem & longæ sunt, & accuratè in unius

κυλίνδρου σχῆμα στρογγύλλεται. ὅπερ τὸ
παῦ ἐστιν εἰς εὐθυπορίαν τῆς πτήσεως, ταῦ-
τά μοι πέμπειν, καὶ χαλινοὺς ἵππων ἀγαθοὺς,
εἰς χρῆσιν. ἐπεὶ καὶ τὸν ἵππον ἰταλὸν, ὃν ἐπή-
νεσας τῇ γλώττῃ τῇ καλῇ, σφόδρα αὖ εἶδον
ἡδέως, ἐπειδὴ καὶ πατέρα πολλῶν ἀγα-
θῶν ἡμῖν αὐτὸν ὑπισχνοῦ. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ
κάτω που τῆς ἐπιστολῆς, μετὰ τὴν ὑπογρα-
φὴν, εὗρον ὅτι μέγειν ἐδέησε τὸν ἵππον ἐν
τῇ σελευκείᾳ, τοῦ ναυκλήρου διὰ τὸν και-
ρὸν παραιτησαμένου τοιοῦτο φορτίον. ἐ-
πειδὴ δὲ μήτε τὴν λέξιν ἐπέγνων ἀδελφὴν
οὖσαν τῆς σῆς, μήτε τὴν χεῖρα, μήτε τὴν ἀ-
κρίβειαν τῆς γραφῆς, ἐδικαίωσα, μὴ ἀγνοεῖ-
σθαί σοι τοῦτο. ἄτοπον γὰρ, εἰ τοιοῦτος ὢν ὁ ἵπ-
πος, μήτε ἐμοὶ μήτε σοὶ σώζοιτο.

Γυλαιμένει. ρλδ

Ἐδεξαίμην τὴν ἐπιστολὴν, ἐν ᾗ πάλιν
ἐμέμψω τὴν τύχην, ὡς οὐδὲν περὶ σοῦ
βεβουλευμένην φιλανθρωπότερον. μὴ σύ-
γε ὦ φίλτατε ἑταίρων· οὐ γὰρ ἄξιον ἐγκα-
λεῖν, ἀλλὰ παραμυθεῖσθαι. ἔξεστι δὲ ὄντι τοι-
ούτῳ, ἥκειν πρὸς ἡμᾶς. ἀδελφὸν εὑρήσεις
οἶκον. οὐ πλουτοῦμεν, ὦ γαθέ· ἀλλὰ τὰ
παρόντα ἀρκεῖ καὶ πυλαιμένει κἀμοί.
εἰ δὲ

cylindri formam rotundantur, quod omne ad rectum uolatum facit. Has mihi mitte, bonosq; equorum frenos ad usum. Quoniam & equum illum Italum, quem pulchra laudasti lingua, ual de libenter uidissem, postquam & multorum bonorum patrem eum fore nobis pollicitus es. Verùm infrà epistolam, pòst subscriptionem, scriptum deprehendi, quòd equum manere oportuisset Seleuciæ, nauclero propter tempus recusante eiusmodi sarcinam. Quoniam autem neque dictionem agnoscebam germanam esse tuæ, neque manum, neque scripturæ diligentiam: iustum esse duxi, facere, ne hoc ignorares. Absurdum enim, si, quum talis sit equus, neq; mihi neq; tibi saluus est. Vale.

Pylæmeni. 134

ACcepi epistolam, in qua rursum quæstus es de fortuna, quasi nihil de te consuluerit humanius. Ne tu facias, charissime amice. Non enim æquum est accusare, sed admittere consolationem. Licet autem tibi, quum talis sis, uenire ad nos. Fraternam offendes domum. Non diuites sumus, ô bone, sed præsentia sufficiunt & Pylemeni & mihi. Si uerò

Inuitat eũ ad se. narrãtur quædã de literis ac muneribus missis.

εἰ δὲ καὶ σὺ παρέσῃ, τυχὸν καὶ πλατήσομεν. ἀεὶ γὰρ τῶν ἴσων ἀφορμῶν ἕτεροι πλείω τῶν μετρίων ἔχουσιν· ἐγὼ δὲ καινὸς οἰκονόμος, ἀλλὰ τέως οὐτέχει καὶ πῶς τῶν ἀκεκλεισάτων ἀμέλειαν τὰ παρῶα· ἃ δὴ δὴ καὶ τῆς βόσκειν φιλοσόφους, μὴ τὰ τυχόντα ἡγοῦ πωσλαβόντας τὴν προνοιαν. τοῦτα πρὸς τὸ τῶν, ἢ μὴ ἄλλως ποιεῖ, εἰ μή τι μεταξὺ βέλτιον ὧν πράχας, καὶ πάλιν δηλονοῦν τῶν ῥᾳκλειαν ἀνεπάναι λειμμένην. ἐπιστολὰς οὐ γέγραφα πῶς οὓς εἴωθα, δηλα τὸν καιρόν. ἀλλὰ πρώην ἅπασι γέγραφα, φωκέλλον ἐπιστολῶν δηλοῦσι δύο. αὐτὸς ὅσην ὁ δι γνώμης ἐμός. εἰ μὲν οὖν ἐπέτυχε ζητῶν, ἐζήτησε γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι, ἢ δὴ τὸν φάκελλον ἐπιδέδωκεν. οὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο. εἰ δὲ μή, τὸν ναύκληρον αὖτε, δείξαι σοι τὸν νεανίσκον. ἢ ἡμισταμένους τὰς ἐπιστολάς, αὐτὸς ἅπασι δίδου. εἰσὶ δὲ οὓς πρὸ πλείστου ποιοῦμαι, παρ' ἐμοῦ πεπειρῆσθαι, ὁ πατὴρ πρόκλος. τρύφων ὁ παρ' ἡμῖν ἄρξας. σιμπλίκιος, καὶ ἀνὴρ καὶ ἄρχων ἀγαθός, καὶ φίλος ἐμός. ἐπιδὺς αὖ τῶν ἐπιστολίῳ, ᾧ ᾧ παρέσει χρόνῳ, χρῆσαι τἀνδρί. καλὸν γὰρ καὶ συνοικῆσαι σπουδ-

Si uerò & tu adfueris, forsan etiam diuites erimus. Ab æqualibus occasionibus, alteri plura quàm mediocria habent. Ego uerò malus sum œconomus: hactenus tamen paterna bona contra accuratissimam negligentiam resistunt, quæ sanè pascere possunt philosophum: ne fortuita putato assumentem, & prouidentiam. Hæc de his, & ne aliter facias, nisi quid interea melius tecum actum est, rursumq; cogitas Heraclæam erigere iacentem. Epistolas non scripsi, ad quos solitus sum, propter tempus: sed nuper omnibus scripsi, fasciculum epistolarum dans Diogeni. Consobrinus meus est Diogenes. Si te igitur conuenit, quærens (quæsiuit enim, satis scio) iam & fasciculum tibi epistolarum reddidit. Non enim inscriptus est. Sin minus, nauclerum roga, ut adolescentem tibi commonstret, acceptasque epistolas ipse omnibus dato. Sunt autem, quos maximi facio à me salutari: pater Proclus, Typhon, qui magistratum apud nos gessit, Simplicius, & uir & præfectus bonus, meusque. Quum rediderit illi epistolam, quo adest tempore, utere uiro. Pulchrum enim, etiam studijs uacare cum milite poetico,

σραπώτη ποιητικῷ. σραθὸς μεγάλας ἀπὸ
τῶν φ' ἑρμώνι ἰωωνγκσιωμ εἴχομεν· ἀλλ' ὅτι
ἰῶν αὐτὰς σέλλειν ὠθη θάλαττων, ἀλλὰ τῶν ὁ-
πλων τ' πολεμίων· ὃ ἦν ἄλλο τι τ' πρὸ τὰς
ἀκτὰς ὄντων ἀζημίους γενέσθαι τοῖς πλοίοις. οἶ-
νος δ' μόνος ὅδι δ' φορτίον ἐλαίου ἦν, ὃ μὰ τῆ
τιμίαν σε ἰκεφαλλῶ, ὃ ἦν ἰνάεθον ἀγώγιμον
ἔχασιμ, ὅκαμ ὅλα γε μὴ ἐμὲ εἰδ'γάε. ποσάδε
δ' οἶνα ξεσία λάβε. λήψη ἦ, ἐπιδ'ὸς δὲ πῶς
ἰάλιον πρόσαγμα. πρόσκειτ' δὲ τῇ ἐπισο-
λῇ, τὸ μὴ δ'απεσθαι γένεκα. καὶ τῷ πατρὶ
πρόκλῳ γεγράφηκα, καὶ ταῦτα ὑπόμ-
φα. δεξάσθω καὶ τ' ἐπισολὴ πρὰ σ', ἢ τ'
οἶνον πρὰ τ' ἰάλιν. τρύφωνι τῷ χρυσῷ, δ'ᾶ
γαρ τι ἢ γὼ τούτοις ψυχρὸν ἐπεμ ἢ γραγι
ᾶσμ, τρυφῶντα δ'ῶρα πέσκυλάζαμεν, ὀ-
πὸμ σιλφίν πολύ. ἀγαθὸμ γὰρ ἡ ἰυρλώη
καὶ τοῦτο ἐκτρέφει. οὐ μὴν ὀξεχρήετο
ὑμπεμ τόγε νῦν ἔχομ, ἀλλ' ἐκπεμψα-
μὲν αὖ εἰς ἑτέραν ναῦμ, ὅταν καὶ ὑμῖν μετ'
αὐτοῦ μὲν τὰς τρουθούς, καταμόνας δὲ
τὸν ἄλαιον.

Τῷ ἀδελφῷ. ρλε

Ποιμήνιος ὅτος, ὁ τὴν ἐπισολὴν σοὶ
δώσων, ἐσάλη πῶς ἡμᾶς· ἐκ τοῦ τὸ
μικρῶ

tico. Struthiones magnas ex uenationibus, dum pax erat, habebamus: sed non poteramus eas mittere ad mare, per arma hostilia: neque aliud quid eorum quæ iuxta littora erant, licebat nauibus imponere. Vinum igitur solum sarcina est. Olei autem (per precioſum tuum caput) ne cyathum quidem uehunt, quantum ego sciam. Totidem ergo uini sextarios accipe. Accipies autem, quum reddideris mandatum ad Iulium. Est autem epistolæ adiunctum, ne excideret. Et patri Proclo scripsi, atq; hæc misi. Accipiat & epistolam abs te, & uinum á Iulio. Tryphoni aureo (oportet enim & in hisce frigidum quid & prodigioſum dicere) delicata dona præparauimus, succum laserpitij multum. Bonum enim & hunc Cyrene nutrit. Non tamen in præsentia mittendi facultas fuit. sed forsan mittere poterimus in alia naui, quando & uobis cum illo quidem struthiones, singulatim autem oleum mittemus. Vale.

Fratri. 135

Commendaticia.

POemenius iste, qui tibi epistolam reddidit, missus est ad nos ab Artabazaco, qui

μικρῷ πρότερον δυνασεύσαντος ἀρταβα
ζάκου ὐδὲ ταῖς οὐσίαις ἁπάσαις ὧν ἐν τοῖς
τῇδε τόποις ἐγεγόνει κύριος, ἀλλ' ἐν ὑπο
θέσει τοιαύτῃ πρᾶον ἑαυτὸν παρέσχε καὶ
μετριώτατον. καί τοι τίς ἕτερος οὕτως ἐ-
χρήσατο τῷ καιρῷ; ποιμενίου δὲ οὐδεὶς λιβύ
ων τῆς τότε δυνάμιν ἐβαρύνετο. μέγα τεκ
μήριον. λυπεῖ τὰς πόλεις ἀναχωρῶν. σὺ
δέ μοι τὸν ἄνδρα φιλίως, καὶ ὥσπερ εἰκὸς,
ἐπαίνεσον ὐδὲ καλοκαγαθίᾳ.

Τῷ αὐτῷ. ρλς

ΟΝαίμην τῶν ἀθηνῶν, ὁ πόσα βούλει·
ὥστε μοι δοκῶ πλεῖν, ἢ παλαιστῇ καὶ
δακτύλῳ γεγονέναι σοφώτερος· ἔξεστι δὴ καὶ
αὐτόθεν* τοῦ νέας σοφίας πεῖραν σοίτινα πα
ρασχεῖν. ἀμέλει γὰρ ἀναγυρούντοθέν σοι
γράφω, καὶ σφηττοῖ γέγονα, καὶ θειῶζε, καὶ
κυφισιάσι, καὶ φαληροῖ, καὶ κακὸς κακῶς ὁ
δεῦρο† κομίσας ἀπόλοιτο ναύκληρος. ὡς οὐ-
δὲν ἔχουσιν αἱ νῦν ἀθῆναι σεμνόν· ἀλλ' ἢ τὰ
κλεινὰ τῶν χωρίων ὀνόματα, καὶ καθάπερ
ἱερείου δεῖπε πραγμένου τὸ δέρμα λείπε-
ται γνώρισμα, τοῦ παλαί ποτε ζώου, οὕτως
ἐνθένδε φιλοσοφίας ἐξῳκισμένης, λείπεται
περινοστοῦντα θαυμάζειν. τῆς ἀκαδημίαν τε
καὶ τὸ

*τῆς θεῖας

*μὲ κομ.

qui paulo antè dominatus est, propter uniuersam substantiam, cuius in hisce locis factus erat dominus. Cæterùm in tali occasione, mitem sese atque modestissimum exhibuit. Atqui quis alius ita usus esset opportunitate? Pœmenij autem tum temporis potentiam nullus Libys molestè tulit. Magnum integritatis argumentum. Dolore afficit ciuitates recedens. Porrò tu mihi uirum amicè, ac quemadmodum par est, laudato ob probitatem. Vale.

Eidem. 136

Ostendit quòd nil restet doctis, nisi nomen, Athenis.

FRuctum capio Athenarum, quantum uis. Itaque mihi uideor plus palmum & digitum sapientior factus. Licet autem & hinc tibi nouæ sapientiæ experimentum quoddam præbere. Nam, uerbi gratia, ab Anagyrunthe tibi scribo: & Sphetti fui, ac in Thrio, & Cephiæ, ac Phaleri. Malus malè pereat nauclerus, qui me huc uexit. Nam Athenæ nunc temporis nihil habent uenerandum, præterquam inclyta locorum nomina. Et sicuti uictimæ confectæ pellis relinquitur, ad indicium uiuentis quondam animalis: ita hinc expulsa Philosophia, relinquitur, ut obambulans quis admiretur Academiam &

καὶ τὸ λύκειον, καὶ νὴ δία τὴν ποικίλην στοὰν, τὴν ἐπώνυμον τοῦ χρυσίππου φιλοσοφίας, νῦν οὐκέτ' οὖσαν ποικίλην. ὁ γὰρ ἀνθύπατος τὰς σανίδας ἀφείλετο, αἷς ἐγκατέθετο τὴν τέχνην ὁ ἐκ θάσου πολύγνωτος. νῦν μὲν οὖν ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις αἴγυπτος τρέφει τὰς ὑπατίας δεξαμένη γονάς. αἱ δὲ ἀθῆναι, πάλαι μὲν ἦν ἡ πόλις ἑστία σοφῶν· τὸ δὲ νῦν ἔχον, σεμνύνουσιν αὐτὰς οἱ μελιττουργοί. ταῦτ' ἄρα τοῦ ἡ ξυνωρὶς τῶν σοφῶν πλουταρχείων, οἵτινες οὐ τῇ φήμῃ τῶν λόγων ἀγείρουσιν ἐν τοῖς θεάτροις οὐδὲ νέους, ἀλλὰ τοῖς δὲ ὑμηττοῦ σταμνίοις.

Ερκυλιανῷ. ρλζ

Εἰ τοῦ ὀδυσσέως πλάνης κέρδος ἔφησεν ὅμηρος, πολλῶν ἀνθρώπων ἰδεῖν τε ἄστεα καὶ γνῶναι τὸν νόον, καὶ ταῦτα τοῦ προσορμίσεως αὐτῷ γενομένης οὐ πρὸς ἄνδρας χαρίεντας, ἀλλὰ πρὸς λαιστρυγόνας καὶ κύκλωπας, ἦ που θαυμαστῶς ἂν ἡ ποίησις ὕμνησε τὴν ἐμήν τε καὶ σὴν ἀπδημίαν, παρασχοῦσαν ἡμῖν εἰς πεῖραν ἐλθεῖν τῶν καὶ διὰ φήμης ἀπιστουμένων. αὐτόπται γάρ τοι καὶ αὐτήκοοι γεγόναμεν τοῦ γνησίας καθηγεμόνος τῶν φιλοσοφίας ὀργίων.

εἰ δὲ καὶ

Lyceum: & per Iouem, uariam porticum, cognominem Chrysippi philosophiæ, quæ nunc uaria non est. Nam proconsul tabulas abstulit, quibus indidit artem Thasius Polygnotus. Nunc quidem nostris temporibus Aegyptus alit eximios fœtus. Athenæ autem olim quidem ciuitas sapientum erat habitaculum, in præsentia uerò eam ornant mellis opifices. Hic ergo & par sapientum Plutarchicorum est, qui non studiorum fama congregant iuuenes in theatris, sed urnis ex Hymetto. Vale.

Herculiano. 137

Cõiunctio nis memoria summę, hortatur ut se ei ad philosophandum adiungat.

SI errorum Vlyssis lucrum esse dixit Homerus, multorum hominum uidisse urbes, mentemq; cognouisse: præsertim, quum non appulerit ille ad homines festiuos, sed ad Læstrygonas ac Cyclopas: admirabiliter utique poesis ceciniſset meam tuam'que peregrinationem, quæ nobis experimentum præbuit eorum, quæ fama fidem non merentur. Nam ipsi inspectores auditores'que facti sumus germanæ* ducis arcanorum philosophiæ.

*ducis) de Hypatia loquitur, Alexandrina doctissima uirgine, quam subinde philosopham appellat.

εἰ δὲ μὴ ἀνθρωπικὰ χρεῖαι σὺν κοινωνήσαν-
τας ἀληθέσι σωδ᾽ ἐσομ, ἡμᾶς κατὰ τ᾽ νῦν
δῶ γ᾽ ἡμῖν τὸν αὐτὸν συγγνωμόνας, θεῖ-
ἀπαντεῖ νόμος, τἀλλήλων τιμᾶν. ἐγὼ μὲν
οὖν ἡ σωματικῆς σωτηθείας ἀπελελαυ-
κὼς, ὁρᾶν τε ἀπόντα δυκῶ, τὸ γ᾽ ἀποτεθγ᾽
ἀπ᾽ ἡ ἀληθέσεως εἴδος πεχειρεζομέν ης ἡ
μνήμης, μ᾽ ἐμβομβεῖ μ᾽ ταῖς ἀκοαῖς ἢ θαυμα
σῶς γλυκεῖα δῶ ἰόρῶν σ᾽ λόγων ἠχώ. σὺ δ᾽
ἡμῖν εἶπ᾽ ὀχ ὅτως ἔχεις, ἀδικεῖς· εἰ δ᾽ ἔχεις,
τὸ μέγα ποιεῖς. ἀπ᾽ δίδως γὰρ ἀληθέσως ὀ-
φλημα. ὅταν δὲ πῶς τῶν γ᾽ φιλοσοφίαν κοι
νωνίαν ἀπίδω, μ᾽ φιλοσοφίαν ἐκείνω, πε
ἐξ ἧς πολλὰ συγκεκύφαμεν, γ᾽ τεῦθα πόδ᾽ π
τὸ λογισμοῦ γινόμενος, θεῷ βραβεύτῃ τ᾽
σωτυχίαν ἡμῶν αὐτίθημι· τὸ γὰρ αὖ ἀπ
ἐλαθ᾽ ἡδονῆ ἢ θείας αἰτίας σωέσι, τὸ τὸ
πρᾶγμα ἥκιστα δ᾽ ἡμοσιβύω, καὶ πλείστοις
μὲν σωὼν, ἐπ᾽ ἀνθρωπικαῖς ἢ κοινωνίαις
τὰς σωουσίας ποιέμενοι, φιλοσοφίαν ἢ
ἀρρήτοις ἀρρήτοτάτοις ἔχων, ἕτω πε χεί-
ρως ἐμαυτόν τε καὶ τὰ ἐμαυτοῦ κτήματα
ἀνεκάλυψα, αὐδρὶ καταβραχὺ δίνδ μοικ
χων λαβόνδι τ᾽ λογον. ἐπεὶ δ᾽ ὃν γέγονε ζις ὅτες
πῶς ὃν ἐξωρχησάμην τὰ τέως ἀνέκπυσα,
καὶ ἡ

* ἀρρήτοις ἀρρήτοτάτοις

Si autem & humanæ neceßitates eos qui ißdem communicarunt, colligant affectu: nos, qui iuxta mentem, rerum noßrarum optimam, conuerßati ßumus, diuina flagitat lex, ut alter alterum honore proßequatur. Ego quidem & corporalis conßuetudinis perfruitus, abßentem te mihi uidere uideor, relictam ab affectu ßpeciem memoria repræßentate, inßonat'que auribus meis admirabiliter dulcis ßacrorum tuorum ßermonum Echo. Tu uerò, ßi non ita affectus es, iniuriam facis: ßin uerò affectus es ita, non magnam facis rem. Reddis enim mutui affectus debitum. Quando autem ad philoßophiæ communionem reßpicio, & philoßophiam illam, cui multum unà incubuimus, in hißce iam uerßans cogitationibus, Deo præßidi congreßßum noßtrum attribuo. Non enim à minore quàm diuina caußa, Syneßius ego, qui rem minimè publico, & cum plurimis uerßans, ob humanas duntaxat ßocietates conuerßor, philoßophiam autem inter arcana arcanißimam habeo, ita promptè memetipßum meas'que facultates reuelaui uiro, quo cum paucis ultrò citrò'que collocutus ßum. Quando igitur aliquis fuit, cui prius recondita prodidi,

καὶ τ᾽ ὄφης τὸ πρωτέως ἐπελαθόμην τέ
χνης· ὁ γὰρ ἄλλη τις ἰὼν, ἢ σωῖναι τοῖς ἀν
θρώποις ὁ θέως, ἀλλὰ πολιτικῶς ἐπεὶ γέ
γονε ὦν, ὁ προθεμύνης μοι τ᾽ γνώμης, ἀλλ᾽
ἀκατασκεύασον ἄφνω παρελθών· ἐγὼ θε
ὸν ἡγεμόνα τῶ παραδόξου λογίζομαι, πρὸ
ὅ τέλος ἀπτήσομαι τῶ δ᾽ αὐτὸν ἠργμένων.
καὶ δύο μετ᾽ ἀλλήλων φιλοσοφεῖν· εἰ ἢ μὴ
τὸ τὸ, πάντως φιλοσοφεῖν, ὡς ἔγωγε φόν
τας μοι τινὰς τῇ ψυχῇ λόγους πρὸς φι λοσο
θέσεως, ἣν ἐπραγματεύομεθα, καταχέαι
μὴν ὠδίνω φι ὠδισολῆς, ὁ μὲν τὸ τὸ πεί
σω. σοὶ γὰρ ἂν κατὰ θεὸν γένοιτο συγγε
νέσθαι καὶ ἡμῖν περὶ τούτων καὶ πολλοῖς ἄ
μεινον εἰδύσιν· ἐμοὶ δὲ ὁ καλῶς ἔχει γραμ
ματίῳ τοιαύτα τὰ τοιάδε· τὸ γὰρ φι λοσο
σολῆς πρᾶγμα, ὄκ ἐχέμυθον, ἀλλὰ φύσιν
ἔχει τῷ πολιτυχόντι προσπαλέγεσθαι. ἔρ
ρωσο, καὶ φιλοσόφει, καὶ σπατέλει τὸ γὲ ἡ
μῖν ἀνακεχωσμένον ὄμμα ἀνορύπτων. τὸ
γὰρ τοι βιοῦν ὀρθῶς, ἅτε δὴ οἶμαι προοί
μιον τὸ φρονεῖν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ φρο
νίμων αὐδρῶν παρυπάζεσθαι, κατεπλέ
χθη. μὴ καθαρῶν γὰρ καθαροῦ ἐφάπτε
σθαι φησὶν ὁ θεμίστιος, ἢ θεμιτὸν ἀκάθαρτον
οἱ πολ-

sapientis que Protei oblitus sum artis (non enim alia erat, quàm conuersari cum hominibus non in diuinis, sed politicis rebus) quando hoc mihi accidit non destinata sententia, sed præter constitutum repentè, ego Deum huius inopinatæ rei ducem existimo, à quo finem per eum auspicatorum petemus. Atque utinam det, ut unà philosophemur: si uerò non hoc, saltem ut philosophemur, quòd ego sermones quosdam de argumento quod pertractauimus, qui mihi animo inhærent, uehementer cupiam per epistolam effundere, non tamen hoc faciam. Poterit enim Dei uoluntate fieri ut unà simus, commentemur que de his inter nos, & alios multos qui melius nouerunt. Mihi autem non pulchrum esse uidetur, talia credere libello. Nam epistolæ non sunt taciturnæ: sed earum natura est, ut cum quouis incidente sermocinentur. Vale, & philosophare, dege que uitam, obstructum in nobis oculum effodiens. Hoc enim est, operam dare, ut rectè uiuatur: quod sapienti esse procœmium, ab antiquis puto ac prudentibus uiris demonstratum est. Immundo enim mundum attingere fas non esse, ait diuina uox.

οἱ πολλοὶ δὲ ὀρθῶς τὸ φρονεῖν, ἀλλ' αὐτὸ δι' αὐτὸ καὶ τελεότητα ἀνθρωπίνῳ ἤγηντῃ τὸ βιῶν ὀρθῶς, τῷ ὅλῳ, οὐχ ὁλόκῳ, ἀλλ' ἐφ' ὃ λεῖ δι' αὐτὴ φθάσαι νομίζοντες, κακῶς φρονοῦντες. σωφροσύνη γὰρ ἄλογος, καὶ ἀρχὴ ἱερωσύνης πολλὴ παρὰ πολλοῖς ἀλόγοις εἴδεσιν γὼ δέδοται παρὰ τὴ φύσεως· ἀλλ' οὐκ ἐπαινοῦμεν οὔτε κορώνῃ, οὔτ' ἄλλό τι τῶν εὐραμένων φυσικῇ ἀρετῇ, ὅτι φρονήσεως ἔρυμα. ἡ δὲ κατὰ νοῦν ζωὴ, τέλος ἀνθρώπου. ταύτῃ μετίωμεν, θεόθεν τε αὐτοῦντες θεῖα φρονεῖν, καὶ αὐτοὶ τὸν ὅλον τρόπον τὸ φρονεῖν ἅπαντα χρόνον συλλέγοντες.

Τῷ αὐτῷ. ρλη

Ἠκουσά του τῶν ἀλιτῶν λέγειν ἀνδρός, ἐπαινοῦντος χρείαν ἐπισολῆς. καὶ τοῦτ' αὐτὸ τῶν πολλῶν καὶ θαυμασῶν λόγων ὁ Φοῖνιξ ὑπόθεσιν ἐπεποίηται. ἐχρῆν γὰρ τὸ δὲ αὐτὴ τὸ ἐγκώμιον, πολλαχῆ μὴ καὶ ἄλλῃ, μάλιστα δ' ἀπὸ τῶν ὅλων τῷ ἐπισολῇ ἐρώτων ὀκ εὐτυχούντων ἐν παραμυθίαν, πρὸς χρῆν γὰρ ἀφυσίᾳ σωμάτων φαντασίαν δὴ πρὸς ἀσίας. ὁ τῷ δοκεῖν πρὸς σφαλέος γεδὴ ψυχῆς ἐκπιμπλᾶσαν τὸ ἐφιέμενον.

τοῦτο τε

Porrò multi rectè uiuendi ſtudium non uiam eſſe ad ſapiendum exiſtimant, ſed ipſum propter ſe bonum ac perfectionem humanam, non uiam per quam oporteat ad ſapientiam peruenire, ſed finem cenſentes: malè ſentientes. Nam modeſtia ratione carens, abſtinentiáq; carnium multa multis ratione carentibus ſpecieb. inſita eſt à natura: ſed nõ laudamus neq; cornicem, neq; aliud animal, quòd naturalẽ reperit uirtutẽ, quòd prudentiæ arx ſit. At uita iuxta mentem, hominis finis eſt. Hanc inquiramus: & à Deo petentes, ut diuina ſapiamus, & ipſi, quo fieri poteſt modo, undiq; colligentes quod ad rectè ſapiendum faciat. Iterũ uale.

Eidem. 138

AVdiui quendam eorum qui ad dicendum ſunt acres, utilitatem * epiſtolæ laudantem. Atque hoc ipſum ſophiſta multorum admirandorumq; ſermonum argumentum ſumpſit. Suppeditauit autem illius laudem abundè ſæpe quidem & aliàs, maximè autem ex hoc, quòd epiſtola poſſit amorum non felicium eſſe ſolamen, præbens in corporum abſentia præſentiæ imaginationẽ: quodq; quaſi colloqui faciat, animæq; expleat cupiditatẽ.

Silentium eius perquàm philoſophicè reprehenditur.

*Vſus epiſtolæ.

τῶν τα δ᾽ ἂν ὑμνεῖν τὸν εὑρετὴν τῶν γραμμάτων, καὶ ἀνθρώπου μὴν δεινὸς ἦξίσ, θεὸς ἢ εἰς ἀνθρώπους ἔτ᾽ ἐν τοῖν δοῦσιν. ἐγὼ μὲν δ᾽ ἂν λαύω φιλίρας φιλέτ᾽ θεὸς χάειτος. κἠ πῶς ὁμ᾽ ἔσει λαλεῖν, εἰ μὴ δώαμαι λαλεῖν, ἀλλ᾽ ἐπιστολὴ γράφειν δώαμαι, θαμὰ τ᾽ τοποιῶ. καὶ κατὰ τὸ γιγνόμενον σωίειμι, καὶ ἀπολαύω τ᾽ ἐμῶν παιδικῶν. αὐτὸς δὲ εἰ μὴ πρὸν εἰπεῖν, σωιδιέσπασας κἠ τῷ τόπῳ τῆ γνώμῃ. καὶν μὴ παύσῃ, σαυτὸν ἀφέλκων τῶν ἀσυλώτατα καὶ ἀσκηνώσ ἠγαπκώτων, ἐμιμήσω τὰς χελιδόνας, αἳ τοῖς τῶν ἀνθρώπων οἷον φιλίαις γοικίζονται μὲν μετὰ τὸ φθινῆσαι, σωπῶσαι δὲ ἀποικίζονται. τοῦτα πῶς ἄνθρωπον ἔτι, καὶ ἀνθρώπικὰ τὰ ἐγκλήματα. εἰ δὲ ἤνωσας ἀλλ᾽ φιλοσοφίας τὰ λοιπὰ διεσῶτα, κἠ φίλου ἦν τὸ καλὸν, καλὸν δὲ τὸ αὐτό. τοῦτο δὲ γ᾽ οὖν τοῦ νοῦ λέγοντος ἥκειν, ὅπερ ἐκεῖνοι ἔσωφροψίαν τοῖν πρὸς ἡμᾶς σωπιὼν, ἀλλὰ σωιδόμεθα φιλοσοφοῦντες κἠ σωφρονοῦμεν μᾶλλον μὲν τὸ μικροπρεπὲς ἔνθεν. σωόντες τῷ πρᾶ σοὶ κρείττονι, τοῖς γ᾽ ἡμῖν κρείττοσιν. εἷς τοιοῦτος ἀνθρῶν ἄριστε, κἠ ἐμοὶ φιλοῦντ᾽ ὄντως ἀδελφέ.

Τέλ

Hæc igitur celebrare laudibus literarum inuentorem. Et nullius quidem hominis hoc donum esse uolebat, sed Dei, qui hoc dedisset hominibus. Proinde ego sacro hoc fruor Dei beneficio: & quo cũ oportebat loqui, si loqui non possum, quum scribere possim, frequenter hoc facio: & quatenus licet, unà sum, meisq; fruor amoribus. At ipse (si non acerbum dictu est) commutasti cum loco & animum. Et nisi desieris temetipsum abstrahere ab ijs quæ sanctissimè atq; in propatulo dilexisti, imitatus es hirundines: quæ quandiu uocem edunt, in hominum amicitijs habitant: quum autẽ tacuerint, habitaculum relinquunt. Hæc ad hominem adhuc, & humana sunt crimina. Si uerò uniuersi per philosophiam, quæ hactenus distabant, & charum quidem honestum, honestum autem id ipsum est (hoc autem unum mentis esse officium à dicente audiuisti) non iam contemptum esse iudicamus silentium, quo erga nos uteris: sed congratulamur philosophanti tibi, recusantiq; pusillis rebus occupari, conuersanti autem cum meliori apud te, rebus in nobis optimis. Vtinam talis sis uirorum optime, mihiq; uerè exoptatissime frater. Vale.

Eidem.

τῷ αὐτῷ. ρλθ

Εἰ τοσοῦτόν ὅσον ἰσχύτερον πεισθῆς γῶ τῆς γραμμασιν, εἰ τοσοῦτον αὖ τ ἀθῶν εἰκότνδε τ ζώσης χαιρόντασαι συμπαθείας ἡ χάριτος θελητέον γίνεσθαι τοῖς ἀναγινώσκουσιν, ἢ πρὸς πᾶγμα ἄμαχον αὖ εἶη, τὸ αὐτοπαθῶς πως αὖτ ἐπαφήσασθαι ἐμέ γέ τοι ἡ παρὼν μὲν ἥδομαι τῇ γλυκείᾳ σειρῆνι τ λόγων. ὀμὲν ἀληθῶς ἀληθῆ λέγω, ὡς ἡδέων ἂν ἡδυτέρα μοι πεῖρα γένοιτο. ὁ γὰρ ἂν γένοιτο ἀγαθὸς πρόσωπος, ὥσπερ ἀπόντων τῷ πεπραμμένῳ σωτηρίας. τῶ μὲν γὰρ ἡ σωτηρία τ ἀπολαύσεως, κλείσθω τ ὄψεως σώμασι τὴν αἴσθησιν· ὁ δὲ ἡμῖν μικρὸν χωρισθείς, πᾶν ἡλίου διάστημα ἔχει ἰσχυτέρων ἐκπεφαλλήλατ τῇ μνήμῃ, οἷον αὖραν ὄντως σεσικέναι. ἔλθοις δ' ἡμῖν φιλτάτη ἰσφαλῆ, ἡ ἀλλήλοις ὧδε φιλοσοφίᾳ συζυγούμεθα, τοῖς ὠκρυμμένοις πρέποντα ἐποικοδομοῦντες, ἵν' ἐκ τελέων τέλεον ἐκφανῆ κάλλος, ἀλλὰ μὴ κολοβόν. εἰδὲ ὅπῃ ἀποδύχεσθαι δίκαιον ἀλλήλων διαμαρτοιμεν, ἁπλοῦν ὡς τοὐμόν ὅτι τὸ βλαπτόμενον. σοὶ μὲν ἡ δυτυχία ἐστὶ γῶθαδε πολυανδρίαν ποιεῖσθαι, σωτὴρ ὄντι πολλοῖ σωτῆρσι ἡ βελτίστοις, ἡ ὁμοίοις· ἡ δὲ

Eidem. 139

Desideriũ suum cum eo philoso phandi exprimit.

SI tantus est suadelæ aculeus in literis, si morum imagines uiuo spoliatæ affectu & gratia, tantum immittunt legentibus mulcimentum: profectò res esset inexpugnabilis, ipsas coram contrectare. Me sanè etiam præsens dulci sermonum Sirene cæpisti (non me pudet uera loqui) secundum tamen experimentum suauius esset. Non enim experto idem sensus est præsentis boni, qui absentis. Illius enim continua fruitio, lætitiæ sensum furatur: qui autem paulisper separatus est, suauium statim habet pungentem ex collatione memoriam, qualibus' nam uerè priuetur. Vtinam igitur uenias charissimum caput, mutuoq; conuersemur in philosophia, incœptis superædificantes decentia, ut ex perfectis perfecta emicet pulchritudo, & non mutila. Si uerò (quod abominandum est) alter alterum conuenire non poterit, me damno affici perspicuum est. Nam tecum, quum istic felix copia sit doctorum atque eruditorum uirorum, uersabuntur multi Synesio meliores atque similes.

Porrò

ἡ ἧ παῤῥὶς, ὅτι μὲν παῤῥὶς, ἐμοὶ τίμιον· πῶς δὲ φιλοσοφίαν, ὃ κοῖλ' ὅν τινα τρόπον ἀπεσκληκότως ἔχῃ. ἔστιν ὅτε καὶ δεῖ ἀβουλίᾳ τῷ μὴ εἰδέναι, ὃ κ ὄντος τ' συμφέρειν δοκοῦντος· εἰ ἧ δ' ἐκ τοῦ δοκεῖν εἶναί τινας, πῶς ἂν ἔπειτ' ἀφυσσάμενος ἐγὼ θείου λαβοίμην· πῶς ποῖον ἄλλο πυρεῖον παῤῥιβὰς μετὰ τῆς ὁρμῆς σε ψυχῶ, ἀκροτάτοιμι τοῦ νῦ φωτισθεὶς ἔγγονον. τίς ὅτῳ οἷος σφοδρῶς ἀπαινθῆσαι μεμνημένον μὴ ἀγαπῶντα λαμβάνειν μηχανὰς ἁπάσας ἐπικαλέσασθαι, καὶ ἁψάμενον, καὶ πῦρ λαμπρὸν ἀνασπάσαι· θεὸς δὲ ἀμφοῖν ἀρχηγέτις τε καὶ σωτὴρ πρόκειται. θεὸς ἧ πρόνοια, ἅπαν ἄπορον πόρημον. ἐρρῶσο, Φιλοσόφει, καὶ τὸ γ' σαυτῷ θεῖον ἀνάγων, ὃ τὸ πρωτόγονον θεῖον. καλὸν ἀνὰ πᾶσαν ἐμοὶ ὑπισχνῇ, τοῦτο παῤῥησίᾳ σε δεχθέσει λέγειν, ὃ φασι τὸν πλωτῖνον ἐπεῖν τοῖς παραγινομένοις, ἀναλύοντα τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος.

ρμ

Τῷ αὐτῷ.

Τῶν ἐρώτων οἱ μὲν χαμαὶ ἐρχομένας καὶ ἀνθρωπικὰς τὰς ἀρχὰς ἔχοντες, ἀπεχθεῖς τέ εἰσι καὶ ἀξίπλοι τῇ θεσίᾳ μόνοι καὶ μόλις μεταδιώκειν, οἷς ἧ ὁ ἐφεσὸς βραβεύῃ, θεὸς κατὰ

Porrò patria, quatenus patria est, mihi est preciosa: uerùm erga philosophiam nescio quo pacto aridè affecta est. Proinde metu non uacat, ut absq; adiutore maneã, neminem habens qui sacro mecum affletur furore. Quòd si uerò etiam daremus esse quosdam, Quî nã diuini possem obliuisci ego Vlyssis? Apud quem aliũ uersatus focum post sacram tuam animam, párerem mentis lucidum fœtum? Quis ita, ut tu, uehemens est, ad euocandam omnibus machinis, adq; accendendam scintillam absconditam ac latêre studentem, adq; ignem clarum ostendendum? Deus igitur ambobus disiunctisq; et coniunctis nobis adsit. Quum autem Deus adfuerit, omne inuiũ erit peruiũ. Vale, & philosophare: diuinumq; quod in te est, sursum ad primogenium diuinum ducito. Honestũ est in omni mea epistola, hoc à me, precioso tuo dicere animo, quod Plotinum dixisse aiunt præsentibus, quum animam efflaret. Vale. Odyss. æ.

Argumentis planè philosophicis hortatur, ut desideriũ absentis rectè ferat.

Eidem. 140

AMores, qui humi repunt, humanaq; habẽt principia, odiosi sunt et euanidi, præsentia sola & uix dimensi: quib. aũt præsidet Deus, iuxta

κατὰ τ᾽ θεατρικὴν πλάτωνος φωνὴν σω
τήξας τῇ τέχνῃ, ἡ γνῶ ἄμφω ποιήσας οὖ
αὐτορῶντας, ὅτι καὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ φύ-
σιν ἐλέγχουσιν· ὃ δὲν γὰρ ἐμποδὼν ψυχαῖς
ἐφιεμέναις ἀλλήλων ἀῤῥήτοις συνόδοις
ὁμόσε χωρεῖν καὶ συμπλέκεσθαι. ἐκεῖθεν
ποθῶν ἥρπασθαι δεῖ τὸ ἡμέτερον, εἰ μὴ τὰ
φιλοσοφίας τροφεῖα μέλλοιμεν αἰσχύνειν,
ἄθροισιν ἀγαπῶντες, ἡ ὅταν αὖ τι μὴ ὑ-
πὸ σωμάτων θυροκοπῆται, ψυχῆς πρόνοι-
σιν ὑποσιμῶνοι. τί οὖν ποτνιᾶ ἡ ταῖς
ἐπιστολαῖς τῶν λακρύων ἐγχεῖς. εἰ μὲν γὰρ
ἡμᾶς ἐλεῶν, ὅτι μήπω φιλοσοφοῦμεν, καὶ
ταῦτα δακνῶντες ἡ λέγοντες, ἐπιγινώσκω
τ᾽ θρήνου τ᾽ ἀληθειαν· εἰ δ᾽ ὅλως τ᾽ σωσείων
ἡμῶν ἠδίκησεν ἀγνώμων ἡ τύχη, οὐδ᾽ γὰρ
οἱ τῶν ἐπιστολῶν τὸ βάλημα, θηλυ ἡ ταπει-
νοῦντες τὸ ταῦτα ἀγαπᾶν, ἐφ᾽ ὧν δύ-
νανται βλάπτειν ὁ λαίμων τὰ τέλη τ᾽ πρα-
γμάτων. ἐγὼ δὲ τῷ ἑδρᾶν κεφαλῇ ὀρ-
θῇ ἐν θεωρῶ τῶν ὄντων, καὶ οἱ τῶν θνητῶν ἀρ-
χὰς τὰς ἀρετὰς λαβόντα, καὶ πάλαι τὰς
ἀπεσφαιμένας καὶ κοσμοῦντας τὰ δίκαια,
καὶ ὡς πρὸς τοιοῦτόν μοι οἱ ἐπιστολὰς τὸ

προσεκ-

iuxta diuinam Platonis uocem, colliquefactis arte duobus amantibus, factoq; uno ex ambobus: hi & temporis & loci naturam probant. Nullum enim est impedimentum animabus mutuò se cupientibus, quin arcanis congressibus conueniant, seq; mutuò complectantur. Inde nostram tandem amicitiam copulatam esse oportet, si non philosophiæ educationem dehonestaturi sumus, sensum diligentes: quum' que ille non à corporibus pulsatur, animæ præsentiam non admittentes. Quid igitur obsecras, epistolasq; lachrymis perfundis? Nam si hoc facis nos miserans, quòd nondum philosophamur, præsertim opinantes & dicentes, agnosco lamentationis ueritatem: sin uerò propterea, quòd coniunctionem nostram improba læsit fortuna (hoc enim tuæ sibi uolunt epistolæ) muliebre ac puerile est, ea diligere, in quib. fortuna lædere potest propositi finẽ. At ego sacrũ caput Herculianũ putabam oculos sursum tollere, totũq; esse spectatorem rerũ existentiũ, mortaliumq; principatus uirtutes transgressum esse, eas nempe quas olim auersabaris, quæ' que res præsentes ornant ac disponunt. Et quasi ad talem, epistolæ mihi

πρόσχημα, πολλὰ φρονεῖν, ὁ χαίρειν δὲ εὖ πράττειν, τὸ μεγαλιώτερον· ὡς ἐπὶ γὰρ πρόξενος ἐλάττων, οὐχ ὁμοίως ἀναπεχῶσι πρὸς σοὶ, πρὸς ὃ σοὶ καὶ πάμπολλα ἀλλὰ νῦν πρώτων ἐπιστολῶν διελέχθην. ὧν οὐδεμίαν οἱ λαβόντες ὑπεδεδώκασιν, ἐπεὶ τοι τῷ ἐμπεπηγαότι ἐκπέμπων ἢ ὑπεστολῶ, ἀλλ' εἶδε μὴ καὶ ταύτῃ μαθεῖν. γένοιτο δ' ἂν ὁ μάθοι, εἰ πρῶτον μὲν ἐπισβέσει. τὸ δὲ ὑπὸ τούτῳ, καὶ τούτου σεμνότερον καινοβετήσει σε καὶ παιδαγωγήσει, ἢ πρέσει μεταθεῖναι τὴν τοῦ σώματος ἰσχὺν ὑπὸ τὴν τῆς ψυχῆς ἀνδρείαν· ὁ τὴν ἐκ τῆς πρώτης παιδιᾶς τε πρακτέος τῶν ἀρετῶν, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἀνάλογον ἢ τειπαῖς τε καὶ τοῖς ἄνδρασι· ἃ οὐ αὐτὴ, ὅταν μηδὲν ἢ ἀνθρωπίνων θαυμάζῃς. ἐὰν μήπω σοι σαφὴς ἡ διαίρεσις ἢ τοῦ λελειμμένου, τίνος ἀρχηγεώτερα, καὶ τίνος αἱ πολλοσαὶ τῶν ἀρετῶν, τὸ ὑπὸ μηδενὶ λιλαίειν, ἀλλὰ πάντων ἢ ὀλίγα τῶν τῇδε καταφρονεῖν. ὅταν σοι τοῦτο παραγένηται, τοῦτο ἔστω σοι κανὼν, καὶ μεσότητος τῶν πρώτων ἢ τοῦτο, ἵνα σοι καὶ παρ' ἡμῶν τὸ πολλὰ φρονεῖν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐπανέλθῃ ἐρρωμενέστερον.

Φιλο-

salutatio imprecatioq; est, multum sapere, non gaudere, neque bene agere, quod mediocrius est. Regit enim negocia animus inferior, non is quem putabam uallatum esse apud te: de quo tibi quàm plurima duabus primis epistolis locutus sum, quarũ nullã qui acceperũt reddiderũt. quoniã quintam hanc emitto epistolam: sed utinã ne etiam hanc frustra. nõ frustra uerò mittetur, si primùm quidem reddatur: deinde autem, quod hoc est honestius, si te instituerit erudieritq; pædagogi uice, persuaseritq; tibi ut corporis robur ad animi transponas fortitudinem, non eam quæ ex prima terrena uirtutum quaternitate oritur, sed eam quæ conuenienter se habet ad ternasq; & quaternas. Capesses autem eam, cum rerum nihil humanarum fueris admiratus. Et si nondum tibi dicti huius diuisio fuerit manifesta, quænam uirtutes sint priores natu, quæq; posteriores uulgaresq;, sic habeto, quando tibi præstò fuerit, ut nullam ob rem fleas, sed omnia tanquam terrena despicias, hoc tibi sit regula, iudicium'que adeptionis primarum uirtutum, ut tibi etiam id quod in epistolis scripsimus, ut multum nempe sapias, adueniat. Validè uitam exigas,

φιλοσοφίας εὐθυμίαν πρυτανευούσης ἀκύ
μονα δέσποτα ἀξιάγαστε. εἰ φιλοσοφία
πρεσβεύειν οἶδεν ἀπάθειαν αὐτὴν, αἱ μέ-
σαι ἢ ἕξεις εἰς μετριοπάθειαν ἵστανται, τῆς
ἀπειροπάθειαν καὶ τὸ εὐταπείνωτον, ποῦ
χώρας τάξομεν; ἆρ' οὐχὶ πόῤῥω φιλοσοφίας,
ἧς μύστην γενέσθαι σε κατηυξάμεθα, μὴ δῆ-
τα ὦ πάντων ἐμοὶ προσφιλέστατε. ἀλλ' ἀῤ-
ῥενωπότερον ἡμῖν τὸν φίλον ἀποδείκνυε.
ἅπασά μου ἡ οἰκία κατεδεήθη προσειπεῖν
σε ὑπὲρ αὐτῆς. προσείρησο οὖν πρὰ πάν-
των, ἑκάστου μόνον οὐκ ἐγχέαντος τῆς ψυχὴν
τῇ προσρήσει. καὶ αὐτὸς ὑπὲρ ἡμῶν τὴν ἱπ-
ποτοξότην πρόσειπε πρακαλῶ.

τῷ αὐτῷ. ρμα

Μη θαυμάσῃς, εἰ διακομιστῇ δυοῖν ὑπὲρ
στολῶν ἑνὶ χρῶμαι. ἀλλὰ πρῶτον μὲν
αἰσθάνου δίκας ὑπέχων ἐγκλήματος ἀκαί-
ρου, καὶ ἐμφοροῦ τῆς ἀδολεσχίας ἡμῶν. εἶτα
καὶ χρείαν ἑτέραν ἐθέλωμοι πληρῶσαι, τὰ
δεύτερα γράμματα. αὐτῷ μὲν τὸ ἐν ἰάμβοις
ἐκεῖνο συνταγμάτιον, δι' οὗ πρὸς τὴν ψυ-
χὴν ὁ γεγραφὼς διαλέγεται· ἐπεὶ τότε
μὲν ᾤμην ἀπὸ τῆς μνήμης αὐτὸ συναθροί-
σειν· νῦν δὲ κινδυνεύει τὸ ἀντ' ἐκείνου μηδὲν
εἶν

philosophia tranquillitatẽ immobilitatemq; animi gubernante, domine admirande. Si philosophia efficere nouit indolentiam, habitusq; medij in affectuum consistunt mediocritate, indesinentem perturbationem, animiq; facilem abiectionem quò locorũ statuemus? Non'ne procul à philosophia, cuius te discipulum fieri exoptauimus? Ne igitur ita affectus sis, ô mihi omniũ charissime: sed amicũ nobis præsta uiriliorem, fortiorẽq;. Tota mea domus obsecrauit, ut te eius nomine salutarẽ. Esto igitur salutatus ab omnibus, unoquoq; tantũ nõ effundente animam ad salutationem. Et ipse nostro nomine sagittarium equestrem saluta rogo. Vale.

Eidem. 141

NE admireris, quòd duarum epistolarum uno utor tabellario. sed primùm quidẽ intellige, quòd pœnã debeas intempestiui crimi nis, teq; satia nostra garrulitate: deinde aliud etiã negociũ mihi conficere uolo, alteras literas. Peto enim illud Iambicis metris conscriptum opusculum, per quod cum anima autor loquitur: quoniam tunc quidem putabam me illud memoriter collecturum: nunc autem periculum est, ne hoc pro illo nihil sit ad il-

Libellũ de Animo scripserat Synesius iambicũ, Quaternionis titulo. Huius exẽplũ sibi remitti petit.

ἐᾶν πῶς ἐκεῖνο. ἀλλ' αὖ ἐπιτρέψω τὸ γράφειν, γνώμῃ μᾶλλον ἢ μνήμῃ χρήσομαι· καὶ ἴσως μὲν χεῖρον, ἴσως δὲ καὶ βέλτιον. ἐμοὶ δ' εἰ τὶς ἦν δίς τ' αὐτὰ τόνον, ἅζομ' ἔχειν τὸ *τεταγμένον. αὐτίχ' ἁφοῦ ὅτ' τὸ βράδυς ἀπέφλον πῶς αὐτ' τ' ψυχῆς, ἢν κομεῖν βάλε) τὸ βιβλίον, ἀλλ' ὅπως τάχιστά τε καὶ ἀσφαλῶς. ὧδε δ' ἂν ὅσιμ, εἰ δίχα τ' πάντως ἀκροσωσύνδων ποίησθε. τῷ δ' πρὸ θάτερον ἁμαρτεῖν πάντως ὁ ποιησθε, ἢ ἀν χολαιότερον ἀκροφέλης. ὑσβρήσει γάρ μοι δι παρουσίας, ἢ ἀν δ' ὡς τῷ μὴ πάντως δλώσοντι.

*τεταγμένον

Τῷ αὐτῷ. ρμβ

Τὸν μὲν ὀδυνᾶσθαι δίχα δι' ἐπιστολῆς ἐπὶ γνώμῃ, πολλῶν ἐπαναγόντων ὦδε τῇ μνήμῃ τοῦ ἥρωος. τὸν δὲ παρωτέσθαι ἠγνόησα. σὲ μὲν γὰρ ὄντα τοιοῦδε, καὶ ἡμιθέων φαύειν, δὴ καὶ πάνυ. ἐγὼ δὲ ἄλλο μέν τοι σοφός, κατὰ δὲ τὸ δελφικὸν γράμμα ἐμαυτὸν ἐγνωκώς, κατανοῶ τὴν φύσεως, καὶ ἀκριβῶς τὴν εἰς ἥρωας οἰκειότητα, πλὴν ὅσον μιμητὴς ἂν δι' ἐκείνους ἂν ἠξίωμαι, ἢν καὶ αὐτὸν σύμοιχεας κατὰ τὸν ἐκ παιδὸς μενέλεων. ὥστε καὶ δι' ὑμῶν δίκης σωτηρίδι πρὸς ἡμᾶς ἥρωας, ἐκ

lum. Verùm si permisero scribere, consilio magis quàm memoria utar: & fortasse quidem peius, forsan autem & melius. Non sanè bis párere oportet eundem fœtum, quum habere liceat id quod compositum est. Exemplar ergo quaternionis mitte, per ipsam rogo animam, quam libellus exornare uult. Sed quàm primùm & tutò. Hoc autem est, si per eos feceris, qui omnino sint reddituri. Nam si alterutrum omiseris, prorsus non facies, si nempe uel tardius miseris: non enim me hic inueniet. uel si ei dederis, qui non sit redditurus. Vale.

Eidem. 142

Respõdet ad epistolá acceptam, salutatione adiúcta Cometæ.

VLyssem quidem per epistolam agnoui, multis me in Herois memoriam perducentibus: Proteum autem ignorauí. Te quidem esse talem, semideos que attingere, non inconueniens est. Ego uerò in alijs licet sapiens, tamen iuxta Delphicum scriptum, me ipsum cognoscens, ingenij paupertatem mei damno: neque agnosco ullam cum Heroibus cognationem, nisi, quantum taciturnitatis imitator esse studui: quam & ipsam tu mihi confudisti, iuxta Spartanum Menelaum. Itaq; propemodum duob. conuenis Heroibus,

οὐκ ὀδυσσεῖ μόνῳ. ταῦτα μὲν ταύτῃ. τὴν δὲ
ἀνεπιτηδειότητα τοῦ γράφειν μεμψάμε
νος, οὐκ εἶ δίκαιος ἀπαιτεῖν πλῆθος ἀνια
σόντων γραμμάτων. διὸ συνέστειλα τῶν ὑπὸ στο
λῆς τὸ μῆκος, ἵνα μὴ πόνος ἦ πλείων, ἀνα
γινώσκοντι πλείονα. ἐῤῥωμένως, εὐθύμως
διαβιώης, φιλοσοφίᾳ χρώμενος εἰς τὸ θεῖον
ποδηγετούσῃ ἀξιάγαστε. τὸν θαυμάσιον κό
μητα πρόσειπε. πρὸς ὃν αὐτοπροσώπως
ποιεῖσθαι προσρήσεις ἑαυτοῖς οὐκ ἐπεστέψα
μεν· τὸ γὰρ ἐκ τῆς ποιήσεως, ἄρχε· σὺ γὰρ γε
νεῇ φιλεώτερος. πολέμου μὲν καὶ στάσεως ἄρ
χεσθαι, δίκαιοι τὸν νέον, φιλοφροσύνης δὲ
τὸν πρεσβύτερον. καίτοι πῶς ἐμοὶ τίμιος
ὁ ἀνὴρ, καὶ πανοὺς ἄξιος, ὃς παιδείαν καὶ στρα
τείαν, διατετειχισμένας θειγγοῖς μεγάλοις
τῶν ἐφ' ἡμῖν μόνος εἰς ταυτὸν ἤγαγε, πα
λαιάν τινα ἐξευρὼν ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμα
σι τούτοις συγγένειαν. μεγαλόφρων δὲ ὤν,
ὡς οὐδείς πω στρατιώτης ἐκ γειτόνων τῶν με
γαλοφροσύνης προικοῦσαν τῆς ἀλαζονείαν
ἐκφεύγει. τὸν οὖν τοιοῦτον καὶ μὴ
γράφω, φιλῶ. καὶ μὴ θερα
πεύω, τιμῶ.

τοῦ

non Vlyſsi ſoli. Hæc quidem hactenus. quum autem inconuenientiam ſcribendi reprehenderis, nullo iure à me repetis literas, te dolore affecturas. Quapropter contraxi epiſtolæ prolixitatem, ne plus laboris imponam plura legenti. Validè, tranquilloq; animo uitam exigas, philoſophia utens ad diuinum numen perducenti, ô admirande. Admirandum Comes tam ſaluta, quem coràm ſalutare non permiſimus nobis. Nam illud ex poeſi,

Incipe, nam natu minor es tu:

æquum cenſent, ut iuuenis bellum ac ſeditionem auſpicetur, ſenior autem amicabilitatem. Quanquam apud me honorabilis uir eſt, & quantiuis precij, qui eruditionem ac militiam, magnis ſeparatus clathris, ſolus noſtra ætate coniunxit, antiquam quandam in hiſce ſtudijs inueniens cognationem. Quum'que ſit magnanimus, ut nullus unquam miles ex uicinis, habitantem iuxta magnanimitatem, arrogantiam euitat. Talem igitur uirum, tametſi non ſcribam, amo: & tametſi non colam, honoro. Vale.

Τῷ αὐτῷ. ρμγ

Οὐκ ἐμπεδοῖς τὰ ὁμολογημένα πρὸς ἡμᾶς ὦ Φιλότης, μὴ ἔκπυσα ποιεῖν τὰ ἄξια λιρύπεδα, ὡς ἐγώ τινων ἤκουσα τῶν ἀφικνουμένων πρὸς σὲ, οἱ καὶ λίξεων γοίων μεμνημένοι, τῆς διαύσιαν ἤτουν αὐτοῖς πρὸ ἡμῶν ἀνακαλύπεδα. ἀλλ' ἡμεῖς τὸν ἡμέτερον τρόπον, καὶ πρὸς αὐτοῦ ὅτε μετεποιήθημεν τῶν συγγραμμάτων, ὅτ' ἐπιγινώσκομεν αὐτὰ ἔφαμεν. δεῖ δὴ καὶ νυθεσίας ἀπ' ἐμοῦ πάντας ὦ Φίλη λεφαλή. μικρὰ γὰρ, ἵνα ὥσπερ τὰ πάθεμ. τὼ ἡ λύσιδος τοῦ πυθαγορείου πρὸς ἵππαρχον ἐπισολὴν ἐπιζήτησον. ἐὰν πού πριτύχῃς, ἐμοὶ χάρισαι τὸ πολλάκις ἐπελθεῖν. τάχ' ἂν ἰχυρά σοι γένοιτο μετάνοια καὶ ἀπόδοσις ἐκφανίσεως. τὸ γὰρ λαμοσίας Φιλοσοφῶν, οὕτω γάρ πως ὁ λύσις ὑποδωρίζας λέγει, μεγάλης εἰς ἀνθρώπους ἦρξε τῶν θείων καταφρονήσεως, ἐπείτοι συγγενονὼς ἐγώ τισιν οἶδα, καὶ πάλαι μὲν ἀτάρτοις καὶ γάγχος ἀνθρώποις, οἳ δὴ τὸ πρόβλως ἀκηκοώσι ῥημάτιόν σεμνοτέρων, ἠπίστησαν ἑαυτοῖς, ὅπερ ἦσαν ἰδιώτους εἶν καὶ φύσεως ἐμπλησθέντες, ἐμόλυναν θεατρικὰς δύγματα μεταποιησάμενοι δι' ἀσκωλίας

ὧν δὴ

Eidem. 143

NOn solidè præstas, quæ mecum pactus es, amice, ne celanda efferres, quòd ego quosdam audiuerim à te profectos, qui quarundam dictionum mentionem facientes, sensum petebant sibi à nobis aperiri. Cæterùm nos nostro more, apud eos etiam neque uolumina nobis asseruimus, neque ea agnoscere diximus. Opus est ergo tibi admonitione, non iam nostra, ô charum caput (minor enim est, quàm ut tibi persuadere possit) Lysidis autem Pythagorici epistolam ad Hipparchum require: ac sicubi eam nactus fueris, mihi gratificare, ac sæpius pellege. Fortassis enim fortem tibi incutiet pœnitentiam inconuenientis propalationis. Nam publicè philosophari, (inquit Lysis) magnum apud homines rerum diuinarum contemptum induxit. Quoniam conuersatus ego cum quibusdam (scio) & olim & nuper hominibus, qui propterea quòd seueriora uerba futiliter audiuissent, non crediderunt sibi ipsis, quòd essent indocti, licet reuera essent: flatu que impleti diuina inquinauerunt dogmata, uendicatione doctrinæ

Incusat eũ, quòd philosophiam suam alijs communicasset.

earum

ὧν ὅτι δυτύχησαν μάθησιν. καὶ μὴν τοι καὶ
ὧν θαυμαζομένους ἔξεις ἴνας, ἢ τὲ πάρας, ὅ-
δὲν ἀφελοντας βαναύσους εἶναι τόγε κατὰ
ψυχὰς ἀνηρτήσαντο, μὴ ὅλως τῶν πόπαι
ἁδυμαθῶν φύσις ἠγμένους. δεινὸν γὰρ ἡδο-
ξοδοξίας καὶ ἀπατηλόν, φ ὅτι εἰσβάσιν ὁδὲν
ἀναδυομένη, καὶ πάντα ἀπειρισκέπτως
τολμῶσα. τί γὰρ ἂν ἀμαθίας χρήσοιτο θαῤ-
ῥαλεώτερον, τοιούτοις ἀνθρώποις ἀλαζόσι
πολὺ τυχὸν λυφῆσιν, ὅτε ἐπαίοσι λόγων, ὅ-
τε ἐθελημόνοις. μισήσας τὸ φῦλον, οὐχ ἑτέ-
ραν αἰτίαν εὑρίσκω τῆς προφῆς αὐτῶν, ἢ τὸ
ἀναγώγως καὶ πόρρωθεν ἠξιῶσθαι τιμαρ-
χιῶν· ἴσως ὑφ' ἑτέρων ὁμοίων, ὡς οἷόν τε πο
λυτελῶν ἀπροαίτων. ταῦτά τοι τῷ πόθεν
βέσορος φύλαξ αὐτὸς τέ εἰμι, καὶ σὲ πρὸς τὰ
λῶν τῆς φιλοσοφίας ὀργίων εἶναι. ὅτι μὲν γὰρ
ἐρκλιανῷ πρέποντα ταῦτα, ἐγὼ γινώ-
σκω. λεῖ δέ σε εἶπερ αὐτῇ φιλοσοφίᾳ γνη-
σίως προσελήλυθας, ἀφίσασθαι κοινωνίας
τῆς πρὸς τὸν ἀκρόφρυς αὐτῆς, καὶ νοθεύον-
τας τῇ μετατροπῇ τὸ ἐσωφρονημένον αὐ-
τῆς. τὸν ἔφορόν σοι φιλίας θεὸν, μὴ ὀξυ-
νέγκῃς πρός τινας τῶν ἐπιστολῶν. εἰ γὰρ
ποιήσας, οἱ τῆς κακίας χαρακτῆρες ἔξεσι
λυπρο-

earum rerum quas non feliciter didicissent. Quin etiam tres quosdam, aut quatuor, qui fuerunt in admiratione, nihil à cerdonibus differentes, quod quidem ad animas attinet, sibi conciliarunt: quosdam etiam, qui antè liberalibus disciplinis instructi non fuerunt. Atrox enim res fallaxq; est, falsa sapientiæ persuasio, apud ignorantes nihil recusans, omniaq; in circumspectè audens. Quid enim esse queat inscitia cõfidentius? In huiusmodi homines arrogantes quũ incidissem, fucos, qui rationes neq; audirent, neq; cuperent, perosus gentẽ, nõ aliã inuenio causam educationis illorum, quàm quòd initio malè sint instituti, dignatiq; sint ante tẽpus alijs forsan similibus, quãtum fieri potest, preciosis auscultationibus. Ad hæc & prouidentior ipse custos sum, teq; adhortor ut sis arcanorum philosophiæ. Nam quòd Herculianum hæc deceant, ego noui. Oportet autem te, si quidem ad ipsam philosophiam ingenuè accessisti, ab eorũ desistere societate, qui ab ea sunt alieni, uendicationeq; adulterant illius grauitatem. Per Deum, amicitiæ præsidem, te rogo, ne ad ullos hanc epistolam efferas. Nã si feceris, maliciæ characteres habebunt, qui dolo-

λυπουμένους τοὺς ἐπιγινώσκοντας, παρ' ἑ-
αυτοῖς ἢ τοῖς αὐτῶν φίλοις τὰ εἰρημένα σύμ-
βολα. δ' ἢ λυπεῖν, ἔστι μὲν ὅτε ἄρρην, καὶ πρὸς
τρόπου φιλοσοφίας, ὅταν πρὸς πρόντας. τὸ
δὲ καὶ γραφειν περὶ τούτων, μικροπρεπὲς
δοκεῖ. ἀλλ' ἅπερ ἂν συνέσιος πρὸς αὐτὸν
διαλεχθείη, ταῦτα καὶ πρὸς τὴν τιμίαν σου
κεφαλὴν διαλέγεται, τοῦ μόνου φίλου, ἢ
μετὰ δυοῖν μάλιστα φίλου. ὡς ἔμοι γε ἐκ-
τὸς τοῦ τριττύος ὑμῶν, οὐδὲν ἐστιν ἀνθρώ-
πινον τίμιον· προσκείμενος δὲ καὶ αὐτὸς,
τάχα συμπληρῶ τετρακτὺν ἱερᾶς φιλί-
ας. ἀλλ' εὐφυμείσθω τοῦ γὰρ ἀρχαῖς ὁμωνύ-
μου τετρακτύος ἡ φύσις. γὰρ τῷ τετρα-
δίῳ τῶν ἰαμβείων, εὗρον ὠδὶ τέλους τοὺς δώ-
δεκα στίχους γραφέντας ἅμα ὡς γὰρ ὂν ἐπί-
γραμμα. ἐπεὶ οὖν σε εἰκὸς ἔχειν αὐτοὺς,
ἴσθι ὡς οὔτε γὰρ εἰσιν, οὔτε ἑνός· ἀλλ' οἱ μὲν
ὀκτὼ πρῶτοι μετ' ἐπιστήμης γραφέντες
ποιητικῆς, μιγείσης ἕξεως ἀστρονομικῆς,
εἰσὶ τοῦ σοῦ φίλου. οἱ δὲ τελευταῖοι
τέσσαρες, ποιητικῆς εἰσι, τρυφώσης
μόνον. καὶ ἔστιν ἀρχαῖον. ἡγοῦμαι δὲ ἀ-
σεβέστερον, ἀποθανόντων λόγους κλέπτειν,
ἢ θοιμάτια, ὃ καλεῖται τυμβωρυχεῖν.

ἐρρωμένως

quĩ dolore afficiantur, eos nempe qui uel apud se uel suos amicos prædicta agnoscant symbola. Porrò dolore afficere, interdum quidem uirile est, moribusq; philosophiæ accommodum, quum fit apud præsentes: scribere autem de his, illiberale uidetur. At quæcunque Synesius secum ipse loqueretur, hæc etiam cum precioso tuo loquitur capite, solo amico, aut cum duobus præcipuè amico. Nam mihi extra uestram trinitatem, nihil rerum humanarum precioſum est. Adiunctus autem & ipse, forsan quaternitatem sacræ compleo amicitiæ. Sed laudem suam obtineat quaternitatis æquinocæ natura in rerum principijs. In quaternione iambicorum uersuum, reperi in fine duodecim uersus scriptos simul, quasi unum sit Epigramma. Quando igitur te eas habere ueri simile est, scias quòd neque unum sunt, neque unius: sed octo quidem primi, arte poetica scripti, astronomico admisto habitu, tui sunt amici: quatuor autem postremi, ex poetica sunt delicias faciente duntaxat, suntq; antiqui. Existimo autem magis impium esse, mortuorum sermones furari, quàm uestes, quod uocant sepulchra prædari ac suffodere.

Validè

ἐῤῥωμένως διαβιώης εὐαγῶς καὶ εὐλαβῶς φιλοσοφίας ἀντιποιούμενος, εἴκοσι τοι μεσωρὶ ἡμέρας συντίθεμαί σοι περιμένειν σε. μεθ' ἃς σὺν θεῷ τῇ ὁδῷ ἕξομαι. τὸν ἀγαθώτατον ἑτέρων, πλεῖστά μοι πρόσειπε. φιλῶ γὰρ αὐτὸν, διότι σε πάνυ φιλεῖ.

Τῷ αὐτῷ. ρμδ

Φοιβαίμων ὁ τὴν ἐπιστολὴν ἐπιδοὺς, καὶ ἀνήρ ἐστιν ἀγαθὸς καὶ φίλος, καὶ ἀδικεῖται. διὰ πάντα οὖν αὐτῷ συλλαβέσθαι δίκαιος εἶ, καὶ δι' ἡμᾶς, καὶ διὰ τὸν τρόπον, καὶ διὰ τὴν περίστασιν. τοῦτο μὴ οὕτω γενέσθω· καὶ γὰρ ἔοικε σφόδρα πιστεῦσαι τῇ πρὸς ἀλλήλους ἡμῶν εὐνοίᾳ. σοῦ γὰρ δεόμενος, ἐπ' ἐμὲ κατέφυγε, τεθαῤῥηκὼς ὅτι δι' ἐμοῦ, σοῦ τεύξεται καὶ ὑπεσχόμην αὐτῷ τὸν ἑρκουλιανὸν, διὰ συνεσίου· τὸ δὲ νικᾶν τοὺς λυποῦντας, δι' ἑρκουλιανοῦ τῇ ἱερᾶς καὶ τιμίας κεφαλῆς. περὶ τοῦ κόμητος ἐγεγράφεις δι' οὐρσικίνου. λέγω δὲ τοῦ τυχόντος ἀρχῆς τῶν ἐν τῇ πατρίδι στρατιωτῶν. καὶ ἤτεις συνθήματα πρὸς ἡμῶν, τοῦ γενέσθαι πρὰ τῶν δυναμένων τοῦτο ποιεῖν σῶν φίλων, γράμματα πρός τε αὐτὸν καὶ πρὸς τὸν ὀρδινάριον ἄρχοντα. τῇ μὲν οὖν προαίρεσιν,

Validè uitam exigas, sanctè cauteq; philosophiam affectans. Viginti Augusti mensis dies constituo tibi, ut expectes: post quas Dei auxilio uiam ingrediar. Optimum sodalem plurimùm mihi saluta. Amo enim illum, eo quòd te prorsus amet. Vale.

Eidem. 144

Commendaticia, cũ responsione ad literas.

PHœbamon, qui tibi reddidit epistolam, & uir bonus est, & amicus, & iniuriam patitur. Igitur propter omnia opem illi ferre debes, & propter nos, & propter mores, & propter infortunium. Hoc quidem sic fiat. Etenim uehementer uidetur nostræ mutuæ credidisse beneuolentiæ. Nam quum tui egeret, confugit ad me, confisus quòd per me, te posset nanciscì. Et promisi illi Herculianum per Synesium: uictoriam autem de affligentibus per Herculianum, sacrum & preciosum caput. De Cometa scripseras per Vrsicinum (dico autem illum, qui præfecturam militum in patria nactus est) petieras'que tesseram à nobis, ut fierent, ab hoc efficere ualentibus tuis amicis, literæ & ad illum, & ad ordinarium præfectum. Institutum qui-

ρεσιν, ἀπεδεχόμην καὶ τότε. τὸ δὲ ἔργον, ὡς
πρέλκον ἠρνούμην, γυμνὸν ἐμαυτὸν εἰς φι-
λοσφίαν ἱστάς· νῦν δὲ ἀδικούμενοι φίλοι καὶ
ἰδιῶται καὶ στρατιῶται, βιάζονταί με βούλεσθαι
μεταποιεῖσθαι τῆς πολιτικῆς δυνάμεως, πρὸς
ἣν ἀπρεπεφυκὼς οἶδα. καὶ αὐτοί μοι τοῦτο
συνίσασιν· ἀλλὰ βιάζονται σφῶν ἕνεκα
ποιεῖν τι καὶ ἀκούσιον. νῦν οὖν εἰ δοκοίη σοι
οὖν ποιεῖν, ὑπὸ τρέπω. πρόσειπέ μοι τὸν ἱε-
ρὸν ἑταῖρον τὸν διάκονον, καὶ γυμναζέσθω
πρὸς αὐταγωνιστὴν ἱππέα. προσαγορεύει
σε πᾶς μου ὁ οἶκος, προσγενομένου αὐτοῦ
νῦν καὶ ἰσίωνος, ὃν ἐπόθεις ἀπὸ διηγημάτων·
ὃς αἴτιός μοι γέγονε τοῦ ἀγεννοῦς καὶ ἀφιλο-
σόφου τῶν γραμμάτων αἰτήσεως, πρὸς οὐ
ἄρχοντας, καταδεηθεὶς τὰ μὲν αὐτοπρό-
σωπος ὑπὲρ πολλῶν, τὰ δὲ δι' ὧν ἐκόμισεν
ὠθιστολῶν. καὶ οὗτος οὖν σε μέχρι τοῦ διηγο-
ρευμένης εἰκάδος περιμένει.

Τῷ αὐτῷ.

Οἰκέτης ἐμὸς ἐδραπέτευσεν, οὐ τῶν
πατρώων τῶν ἐμῶν, οὐδὲ τῶν ἄλλως συν-
τραφέντων ἐμοί. ἀγωγῆς δὲ ἐλευθερίου μετα-
σχόντες, καὶ μικροῦ δέω λέγειν ἐν ὁμοτίμοις
ἀγόμενοι, φίλουσιν ὡς αἱρετὰ ἄρχοντα μᾶλλον,
ἢ δεδία-

dem probaui & tunc: opus autem ut superuacaneum recusaui, nudum memetipsum ad philosophiam conferens: nunc autem iniuriam passi amici, & priuati & milites, cogunt me uelle acquirere politicam potentiam, ad quam me scio naturâ non compositum. hocq; illi iuxtà mecum sciunt: attamen cogunt sui causâ facere aliquid, & præter animi sententiam. Nunc igitur, si tibi uidetur hoc facere, permitto. Saluta mihi sacrum sodalem illum Diaconum, exerceatq; se ut cum aduersario equite congrediatur. Salutat te tota mea domus, adiecto illi nunc & Isione, quem desiderabas à narrationibus, quiq; autor mihi fuit ignobilis minimeq; cõuenientis philosopho petitionis literarum ad præfectos, obsecrans partim ipse coràm pro multis, partim per quas attulit epistolas. Et hic igitur te usq; ad prædictã uigesimam diem expectat. Vale.

Eidem. 145

De seruo fugitiuo reducendo adiuuari cupit.

SEruus meus aufugit, non qui ex paternis meis est, neq; alioquin ex unà mecũ educatis (nã qui liberalis educationis fuerũt participes, et, propemodũ dixero, eodẽ mecũ honore habiti, amant me magis ut electum principem,

ἢ δεδίασιν ὡς νόμῳ δεσπότῃ) ἀλλ' ὁ φιλόρωμος (τοῦτο γὰρ ὄνομα τῷ δραπέτῃ) καὶ ἀδελφιδῆς μοι ἀμελίᾳ θυγατρὸς οἰκέτης ὤν, ἐμὸς γίνεται δι' ἐκείνης· γραφεὶς δὲ ἐμελήσ καὶ ἀναγωγος, φιλόσοφος καὶ λακωνικὴν ἀπήσασίαν ὁκ ἠνέγκε. κἀγὼ ναῦν αὐτ' ἐμὸς δεσπότης εὐράμενος ἀλεξανδρέα, πόδινος εἶ μετ' ἐκείνου τὴν ἄγυπτον. ἅρπ κραπίων τὸς ὅτι τῶν ἁρακλέωνος δρυφόρων τάξιν ἔχων καὶ

* σβαδίᾳ βα λέξις βοηθῷ βοηθεῖν. ἡ γὰρ* σβαδίᾳ βαλέξις τὸ ἐρμηνεύεται πόδινος). τότῳ σώεσιν ὁ φιλόρωμος. κἀγὼ τὸν ἐμὸν, εἴασα ἂν χαίρειν αὐτόν. πρὸς γὰρ σύλλογον τὴν μὴ χείρω τὴν βελτίονα ὁμολογοῦντας εἶναι δεῖσθαι τὴν χείρονος; ἀλλ' ἡ δεσποινα τὴν κακοδαίμονος, ὅπως πείθεται πάνυ φιλοσοφεῖν, ὥσε καταφρονεῖν τὸν αὐτὸν χρόνον. καὶ κατεδέήθη πολλὰ, σαλῆναι αὖθ' ἑπανάξοντας αὐτόν. ἔδοξε δὲ τῷ ἐπιτρεσίαν αὐθαίρετος ὁ σύσκηνος ἡμῶν ἀειθαλὴς, ὃν ἐγὼ θεῶν τε ἡγεμόνι θαῤῥῶν ἔσειλα, κἀνθρωπίνῳ ἐπικρίαν ἐπισχόμενος, τὴν πρὸς σὲ. εἰκὸς τῷ ὠκυπόλῳ ἐπισθῆναι· τὰ δὲ φῶτ' οἶσθ', ἐπειδὴ πρὸς ἐλήφας τῷ ἐπόθεσιν, θεῷ καὶ αὐτῷ σὺ καὶ ἀδελφῇ μελήσῃ.

quàm metuunt ut lege herum) sed Philoromus (hoc enim nomen est fugitiuo) qui quum sit neptis meæ ex fratre, Amelij filiæ, seruus, meus fit per illam. Educatus autem dissolutè ac uoluptuosè, philosophicũ & Laconicum principatum non tulit: & nunc pro me herum nactus Alexandrinũ, Aegyptum cũ eo peragrat. Harpocration quidam est, ex Heracliani satellitibus, ordinẽ gerens, *adiutorem adiuuare (nam tua Badij balexis hoc significare creditur) apud hunc uersatur Philoromus. Atq; equidem, quod ad me attinet, siuissem eum ualere (ubi enim rationi consentaneum, peiorem melioribus non indigere, meliores aũt confiteri quòd peiore indigeant?) sed hera infelicis, nondum acquiescit ut omnino philosophetur contemnatq; non manere uolentia: multumq; rogauit, mittere qui eum reducant. Subijt autem ministerium ultrò contubernalis noster Aeithales: quem ego, Deo ductore fretus, misi, humanumq; pollicitus auxilium, nempe abs te. Reddatur modò tibi epistola: quæ uerò deinde faciunda sunt, postquam percepisti argumentum, Deo & tibi ipsi & Aeithali curæ erunt. Vale.

* adiutorem) nomẽ est cohortis.

Τῷ αὐτῷ. ρμϛ

Ἐνθυμήθης ἀῤῥώστησαι τὴν ἰδράνσου ψυχὴν τῷ διὰ σοφίαν ἐπιπλῆξαι τῷ σοφιστῇ καὶ εἰς τὴν σωτηρίαν ἡμῶν συσκέψεως, πολλῷ πρότερον ἐκεῖνο τοῦ καταπλυσμὸν ἔφθης ἐπιστολαῖς ἐυγγραψ, αὐτὸς ἐθηλυνθην. καὶ ἐμὲ νικᾷ τοιοῦτος, ὁποίῳ σε συγχαίροντι προτέρου φθέγγεσθαι. ἔρρωσο ἀγαθῶν μοι μεγάλων αἴτιος ὁ θαυμάσιος Ἑρκουλιανός, ὅτω τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἀναρτήσας ἑαυτοῦ, καὶ καταβιβάσας τοῦ φιλοσοφίας ἀξιώματος; ἐγὼ μὴ ὁ διὰ ἄλλό τι τὰς σειρῆνας ἐκεῖνο τῶν ποιητῶν ἡγοῦμαι βλασφημεῖσθαι, ἢ ὅτι τῷ μελιχρῷ καὶ φωνῆς ἀπώλνυσθαι προσαγόμενοι τ' πιθύσαντα. ἤκουσα δὲ τὸ τῶν σοφῶν, καὶ ἀλληγορῶντος τὸν μῦθον. σειρῆνας γὰρ αὐτὰς αἰνίττεσθαι τὰς ἀρλαυσικὰς ἡδονὰς, αἳ τοὺς ἐξαντας καὶ καταγοητεύθοντας αὐτῶν τῷ προσωνεῖ, μετα μικρὸν ἀρλύουσι. τί οὖν ἀκριβέσειν ἐὰν σειρῆνες, αἱ τῶν σῶν ἐπιστολῶν ἥδοναί, ὑφ' ὧν ἐγὼ τὸ ἐμβριθὲς ἀφεὶς, ὅλος ἑρκουλιανοῦ γέγονα; μάρτυς θεὸς, οὐ νόμῳ τοῦ γράφειν, αὐτ' ἄλλου τοὺς περὶ τούτου ποιήσαμαι λόγους, ἵν' ἐκεῖθεν ἔχω γραμμάτων.

ἀλλὰ

Eidem. 146

Mirificè se eius literis affectum fatetur.

QVum cupiuissem sacram tuam animam uirilem reddere obiurgatione per epistolas, propterea quòd uehementius eò incumberes, cupieresq; nos unà esse: multo prius à diluuio tuarũ epistolarũ Iyngum, ipse muliebris factus emollitusq; sum: sumq; nunc eiusmodi, cuiusmodi quum tu prius esses, te reprehendi. An ergo magnorum mihi bonorum autor est admirandus Herculianus, qui sic animam meam sibi ipsi copulauit, deduxitq; ab autoritate grauitateq; philosophiæ? Ego sanè non propter aliud Sirenas puto malè à poetis audiuisse, quàm quòd uocis dulcedine adductos credentes perdebant. Audiui autem sapientũ quendam ἀλληγορικῶς fabulam exponentem. Nam Sirenas ipsas obscurè significare, sensum oblectantes uoluptates: quæ, qui ipsarum cesserunt incantatiq; sunt blanditijs, paulo pòst disperdunt. Quid igitur obstat, quo minus tuarum epistolarum uoluptates, sint Sirenes, ex quibus ego dimissa grauitate, totus Herculiani factus sum? Deus mihi testis est, non scribendi more, alterius rei loco, hæc de hoc uerba feci, ut literarum haberem argumentum:

ἀλλὰ τῶν πρὸ ὀρσικίνου δοθεισῶν ἐπιστολῶν,
ἦσαν δὲ τρεῖς, ἡ μέση κατὰ τὸ μέγεθος ἔμ-
βιόν τι ψυχῆς πάθος ἐνέσταξέ μοι κομίσασα.
καὶ γέγονα τῆς ἐν τοῖς γράμμασι κολακίας
ἥττων τοσοῦτον, ὅσον αἰσχύνεσθαι. τὸν ἀδελ-
φὸν κύρον ἔδει κομίσασθαι παρὰ σοῦ γράμ-
ματα περὶ ὧν ἐδήλωσας, διὰ τὸν ἐκ πάντα
πόλεως κόμητα. καὶ χαρίν μὲν ἔσχον τῇ πρὸ
αἱρέσει τοῦ συστήσαντος. ἐπελάθου δὲ, ὅτι φι-
λοσοφεῖν πειρῶμαι, καὶ μικρὸν ἡγοῦμαι τιμὴν
ἅπασαν, εἰ μὴ ὑπὲρ φιλοσοφίᾳ. δέομαι οὖν
διὰ τὸν θεὸν οὐδὲν· οὔτε γὰρ ἀδικοῦμεν, οὔτε
ἀδικούμεθα. τὸ δὴ τοιοῦτον, ἐκείνῳ μὲν ὑ-
πὲρ ἡμῶν ἔπρεπε ποιεῖν· ἡμῖν δὲ αἰτεῖν, οὐ
πρέπον. οὐ γὰρ ἔδει ζητεῖν ἐπιστολὰς, αἰτεῖν
ἔδει πρὸς ἐμὲ γενέσθαι. οὕτω δὲ ἂν ἐτιμήθην,
οὐχ ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς ἕτερον. ἐῤῥωμένως εὐ-
θυμῶν διαβιώης, φιλοσοφίαν ἀδολώτατα
μετιὼν· πᾶσα ὁμοῦ σε ἡ οἰκία, μάρτυς θεὸς,
καὶ παῖδες, καὶ γέροντες, καὶ γυναῖκες,
προσαγορεύουσιν. ἴσως δ' ἂν αὐτὸς καὶ φι-
λοφρονουμένας τὰς γυναῖκας μισίης. ἰδοὺ
τί πεποίηκας· ἐν ὁδῷ με ὄντα, ἀπρὶξ λα-
βόμενος κατέχεις. ἦσαν ἄρα αἰγύπτιοι φαρ-
μακεῖς, καὶ οὐ πάντα ὅμηρος ψεύδεται,

ὅτε

sed redditarum ab Vrsicino epistolarum (erant autem tres) media, quòd ad magnitudinem attinet, uitalem quendam animæ affectum instillauit accepta: tantumq; abs tuarum literarum adulatione uictus sum, ut me pudeat. Fratrem Cyrum oportebat adferre abs te literas, de quibus mihi significasti, propter Pentapolitanum Cometam. Et gratiã quidem habui proposito illius, qui me cõmendauit: oblitus autem es, quòd philosophari coner, omnemq; honorẽ parui faciam, nisi propter philosophiam. Nulla re (Deo dante) indigeo. neq; enim quẽquam iniuria afficimus, neq; à quoquam afficimur. Ergo tale quid illum pro nobis facere decebat quidẽ, nos aũt petere nõ decet. Nõ enim oportebat requirere à me epistolas: petere oportebat, ut ad me scriberentur, (nam sic honore affectus essem) non pro nobis ad alium. Validè, animoq; tranquillo uitam exigas, philosophiã synceriſsimè aggreſsus. Tota simul te domus (Deus est testis) & pueri & senes atque mulieres, salutant. Forsan aũt ipse et amicè salutantes mulieres odisti. Ecce quid feceris? Quũ sim in uia, mordicus me arreptũ detines. Ergo' ne Aegyptij uenefici erãt, et nõ omnia mẽtitur

ὅτε καὶ αὐτὸς ἰύγγων πλήρεις ἐπισολὰς ἐκπέμπεις ἀπ' αὐγύπτου. ἐλεγήν μὲν δὴ τὸ λαθικηδὲς φάρμακον πολυπαλμικὰ πόρε θῶν Θ- πρὸ ποιητής. σοὶ δὲ τίς τὸ αὐτάρκου δέδωκεν, ᾧ χρίσας ἔπεμψας τὴν ἐπισολήν;

Ιωαννη.

Οἶμαί σε καὶ πρὸ τύχης εὖ ποιῆσαι, ὃς μὲ ἀφεὶς τοὺς ἀνθρώπους ἡμᾶς ἅπαντας ἐν λειμῶνι κατὰ σκότου πλάσκοντας, καὶ ταῖς χθονίαις ἐγκαλινδουμένους φρονήσει, αὐτὸς ὑπὲρ τούτους σὴς σαυτὸν, ἀνεχώρησας, ἔπι δεῦρο ὧν, καὶ μακαρίας ἥψω ζωῆς· εἰ μὴ φίλος ὢν γάνος γ' τῷ λέγειν καὶ δακρύειν τὰ σὰ πρὸς ἡμᾶς, οἴεται δεῖν καὶ ψεύδεσθαι. δεινὸν γὰρ ἡ νόσος, καὶ ἁλῶναι τὴν ἀλήθειαν. ὅτος οὖν ὁ γάνος ἐπεφήμισέ σοι τὸν μονήρη βίον, καὶ πρόφασιν ἔδωκεν εἰς τὴν πόλιν εἰσόδου βιβλία, καὶ τὸ νοῦν αὐτῷ ὅλος εἰς θεολογίαν σωτείνει. καὶ φασὶν βιβώνιον ἀμπεχεσθαί σε φησίν. ὀδὲν μὲν λῷον μέσον, εἰ καὶ λευκὸν λῷον. τῇ γὰρ φανοτάτῃ φύσει, μᾶλλον ἀνακείμενον εἶναι τὸ γῆ τοῖς ἀιδηροῖς καθαρὸν καὶ φωδέστερον. εἰ δὲ καὶ μέλαν ἐπήνεσας, ἐπῳδὴ ζήλῳ πίνων πολλαβόντων ἐποίησας, ἐπαινῶ παῦλον ὠδῇ τῷ θείῳ τινόμενον. τὸ γὰρ,

Homerus, quandoquidem & ipse plenas Iyngum epistolas ex Aegypto mittis? Helenæ quidem pharmacum, curarum inducens oblitionem, Polydamna tribuit Thoonis coniunx: tibi autem quis dolorificum dedit, quo missam unxisti epistolam? Vale. Odyss. d.

Ioanni. 147

Vita huic monastica gratulatur.

PVto te etiã ante preces bene agere, qui dimisis nobis, hominib. in Ates prato per tenebras oberrantib. in terrenisq; uolutatis curis, ipse super has temet erigens, seceseris, adhuc hic agens, beatãq; aggressus sis uitam: nisi fortè amicus tuus Ganus dicẽdo nunciãdoq; nobis tuas res, putat nõ nihil etiã oportere mentiri. Nã beneuolentia res uehemens est ad subtrahendam ueritatẽ. Hic igitur Ganus sparsit de te famã, quòd solitariã elegeris uitam, causamq; habeas ingrediẽdi ciuitatẽ, libros, & librorũ sensum, quicũq; ad Theologiã pertinet, dicitq; te fusco palliolo amictũ esse. Nihil quidẽ minus esset, etiã si esset albũ (nã splendidissimo ingenio magis conueniret, quòd inter sensibilia purum atque lucidum est) si uerò & nigrum approbasti (quoniam imitatione quorundam, qui prius sumpserunt, fecisti) laudo probóque omne quod diuini numinis gratia fit.

Nam

τὸ γὰρ, οὗ χάριν γίνεται, δίδωσι κατορθοῦν τῷ ποιοῦντι. καὶ ἡ προαίρεσις ἔχει τὴν ἀρετὴν. ἡμεῖς μὲν οὖν σοι συνηδόμεθα, σχεδιάσαντι τὸ τέλος. ὅπερ ἡμεῖς πάλαι σὺν πόνῳ μόλις θυροκοποῦμεν· σὺ δὲ ἡμῖν σύνευξαι, φθάσαί ποτε καὶ αὐτοῖς, καὶ εὑρεσθαί τι κέρδος ἀπὸ τῆς γὰρ φιλοσοφίας μερίμνης, ἵνα μὴ τηνάλλως ὦμεν κατατετριφότες πρὸς τοῖς βιβλίοις τὸν βίον. ἐῤῥωμένως εὖ δαιμονῶν διαβιώης θαυμάσιε.

* ὀλυμπίῳ. * Ἰωάννῃ. ρμη

Ἀπέλιπον τὴν τάξιν τῶν φόρων. τί γὰρ ἦν ποιεῖν, οὐδ' γνὸς ἑλλήνων τῶν τὴν λιβύην ἐπῳκηκότων θέλοντος εἰς τὴν πρὸς ἡμᾶς θάλατταν ἐκπέμπειν ὁλκάδας; καὶ σὲ δὲ ἀφίημι τῆς συντάξεως. οὐδὲ γὰρ σύροις ἐπιμελὲς καταίρειν εἰς τὰ κυρηναίων ἐπίνεια. λάθοι δ' ἄν με τοιτό ποτε καὶ γενόμενον. οὐ γὰρ εἰμὶ γείτων θαλάττης, οὐδ' ἐλλιμενίζω συχνά, ἀλλ' ἀνῴκισμαι πρὸς νότον ἄνεμον κυρηναίων ἔσχατος. τοῦ γείτονες ἡμῖν εἰσιν, οἵους ὀδυσσεὺς κατὰ τῆς ἰθάκην τὸ πηδάλιον ἔχων ἐζήτει, μῆνιν ποσειδῶνος ἐκ τοῦ χρησμοῦ παραιτούμενος· οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν ἀνέρες, οὐδὲ θ' ἅλεσσι

μεμιγ-

Nam id cuius causa fit, præstat facienti, ut rectè faciat: atq; propositum uirtutem habet. Nos tibi quidem cõgratulamur, qui ante diem, finem meditatus sis, cuius nos iam olim cum labore uix fores pulsamus: tu uerò nobiscum precare, ut & nos aliquando eò perueniamus, inueniamusq; lucrum aliquod ex philosophiæ sollicitudine, ne incassum uitam in libris contriuerimus. Valide feliciterq; uitam exigas, ô admirande. Vale.

Ioanni. 148

DImisi uectigalium constitutionem. Quid enim facerem, quum nemo Græcorum, qui ex aduerso Libyæ habitant, in nostrum mare naues onerarias emittere uelit? Tibi quoq; remitto pensionem. Neq; enim Syris admodum curæ est, naues in Cyrenensium stationem appellere. Posset autem hoc me latêre, etiamsi fieret aliquando. Neq; enim mari uicinus sum, neque frequens sum in portu: sed uersus Austrum habito, Cyrenensium extremus: uicini'que nobis sunt, quales Vlysses per Ithacam, gubernaculum tenens, quærebat, Neptuni iram oraculo admonitus deuitans: uiri qui mare non nouerunt, neque mixtum

Narratio de sale terrestri, & Syrorum uita.

μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν. ἀλλὰ μὴ λόγον
ἄλλως οἰηθῆς, τὸ μὴ δὲ μέχρις ἁλῶν τοὺς δεῦ-
ρο κεχρῆσθαι θαλάττῃ, μήτε μὴν ἄναλτα
δὰ τοῦτο κατεσθίειν ἡγοῦ τὰ κρέα τε καὶ τὰ
πέμματα. εἰσὶ νὴ τοῦ ἱεραὶ ἑστίαν, εἰσὶν ἠπει-
ρῶται πρὸ ἡμῖν ἅλες, ἀπέχοντες πρὸς νό-
τον ἔλαττον, ἢ πρὸς ἀπαρκτίαν ἡ θάλαττα.
τούτους ἄμμωνος καλοῦμεν τοὺς ἅλας. πέτρα
δὲ αὐτοῦ ψαφαρὰ καὶ τρέφει καὶ κρύπτει. ἣν
ὅταν ἀφέλῃς ἐπιβεβλημένην ὥσπερ ἐ-
φελκίδα, ῥαστώνη πολλὴ καὶ χερσὶ καὶ σκα-
λίσιν ἀρδοῦν τὸ βάθος. τὸ δὲ ἀναχωννύμενον,
ἅλες εἰσὶν, ἰδεῖν τε ἡδεῖς καὶ γεύσασθαι τὴν
ἄλλην ἡδονήν. ἀλλ' ὅπως μὴ σοφιστικὴν ἀ-
πειροκαλίαν οἰηθῆς τὸ ἐπεξελθεῖν τῶν ἐπι-
χωρίων ἁλῶν τοῦ διηγήματι· ἥκιστα γὰρ
τοῖς ἀγροδιαίτοις ἡμῖν προσιζάνει τὸ φι-
λότιμον πάθος. ἀλλὰ σὺ γὰρ ἀπαιτεῖς
ἕκαστα παρ' ἡμῶν, τὰ περὶ ἡμῶν εἰδέναι.
ἀνέχου τοίνυν ἀδολεσχούσης ἐπιστολῆς, ἵνα
καὶ τοῦ ἀκαίρου πολυπραγμοσύνης δῶς
δίκην· ἅμα δὲ καὶ χαλεπὸν εἰς πίστιν
τὸ ἑκάστοις ἀπότροφον. οὐ φαῦλον οὖν
ἔργον, σύρον ἀναπεῖσαι περὶ χερσαίων
ἁλῶν, ἐπεὶ καὶ δεῦρο πράγματα ἔχω,

περὶ

mixtum sale cibum edunt. Cæterùm ne nugas temerè existimes, quòd nostri uicini ne salis quidem gratia mari utuntur: neq; propterea nos putes insulsas edere carnes ac bellaria. Est (per sacram Vestam) est in continenti apud nos sal, minus distans uersus Austrum, quàm mare uersus Septentrionem. Id Hammonis uocamus sal. Id autem saxum friabile & profert & condit, quòd quũ superiectũ amoueris, quemadmodum operculum, facillimè licet & manibus et sarculis effringere profundum. Quod autem conflatur, sal est, tam usu quàm gustu iucundum & suaue. Verùm ne sophisticam putes insolentiam, quòd narratione recitem de sale uernaculo: minimè nos enim, qui ruri habitamus, ambitiosi sumus: sed tu petis à nobis singulatim res nostras scire. Perfer igitur epistolæ garrulitatem, ut etiam intempestiuæ curiositatis des pœnam. Simul autem difficile creditu est, quod cuiq; peregrinum & alierũ est. Nõ leue igitur opus, persuadere Syro de terreno sale: quoniam et hic negocia habeo,

de nauibus

πρὸς νεῶν καὶ ἱστίων καὶ θαλάττης ἀνακει-
νόμενος. οἶδα γὰρ ὡς ἐγὼ καὶ φιλοσοφῶν
ποτὲ ἅμα ὑμῖν, ἐθεασάμην τὸ χρῆμα ὑπὸ
τῶν θαλάσσαν. καὶ πῶς φράσω, καὶ πῶς
ἀνώσω, τῷ μεγάλῳ λίμνῃ τῷ λαμπ-
ρᾷ. καὶ εἵλκετο ναῦς, καὶ ἀνήγετο πρὸς τὸ
ρον αὖτη, κώπαις ἐκείνη. ἐγελᾶτε οἷον ἐκεί
σαντος αὐτῶν ἐμὲ ζώῳ πολύποδι. οἱ δὲ
διάκενοι τὰς γνώμας, ὥσπερ ἡμεῖς, ὅταν
ὑπὲρ τῶν ἐπέκεινα θάλης ἀκούωμεν, ἢ τίς πο
τέ ὄσιν ἢ θάλη, δηλοῦσι τοῖς ὀμβᾶσιν αὐ-
τῶν αὐδύωνα καὶ ἀνέγκλητα ψεύδεσθαι.
ἀλλ' ὅτοί γε ἰκαὶ πεισίωντάι ποτὲ τὰ ὦε
ἐν τῶν νεῶν, ἢ δόξωσιν ἐκεῖνο γελᾶν, ἀνα-
κραιτος ἀπισῶσιν. ὅπ δύνατα ζεφύρῳ ἀν-
βρώπος καὶ θαλάττης. τοῦτο γὰρ μόνην ἐ-
χειν ἀξιῶσι τῶν μητρὸς γῆν τὸ πεσεῖσθαι.
ἐγὼ δέ ποτε αὐτοῖς ἀναδύσι πρὸς τὰ
πρὸς ἰχθύων, ἀναλαβὼν καὶ προσαράξας
πέτρῳ τινὶ λείαμον, ἔδειξα τῶν ἀπ' αἰγυ
πτου παρίχη συχνᾶ. οἱ δὲ ὀφεων πυνθάνε-
σθαι ἐν σώματα. ἢ ἀναθορόντος ἐφόν-
γον, τὰς ἀκανθας ὑποπτύοντες, ὡς ὀδὴν
πιωτόρας τῶν ὀδόντων φαρμάκα.
καὶ ἔφη τις γεραίτατος, καὶ γὴ τῇ δόξῃ
φρενῶν

de nauibus & uelis & mari exanimatus. Scis enim, quòd & ego uobiscum olim dans operam philosophiæ, rem illam quæ mare dicitur, conspexerim, & ad Pharum & ad Canopum, magnum illum & stupendum lacum. Trahebatur q; nauis, & subducebatur hæc uento, illa remis. Risistis igitur, quum eam comparassem animali multipedi. Hi uerò mei uicini sic affecti sunt, quemadmodum nos, quando de ijs quæ ultra Thulen sunt, audimus: si qua tandem Thule est, dans ijs qui ad eam penetrarunt, liberè ac impunè mentiendi facultatem. Verùm hi, etiam si admittant aliquando, quæ narro de nauibus, aut uideantur illud ridere: omnino tamen non credunt, quòd & mare homines alere possit. Hoc enim munus solam putant habere matrem terram. Ego uerò illis aliquando credere renuentibus, de piscibus narranti, uas fictile acceptum allisi saxo cuidam, ostendíque multa ab Aegypto missa salsamenta: at illi malorum serpentum dixerunt esse corpora, resilientes que fugerunt, spinas reformidantes, quasi nihilo mitiores, quàm per dentes affusum uenenum. Hoc que dixit quidam natu maximus, quí que uidebatur

φεγγῶν ὠμβολώτατος. χολῇ γοῦν πολὺ ὕ-
λατος ἁλυκὸ πισδῦσαι, καλόν τι αὐτόθι
ξέφεδζ κὴ ἐλώδιμον, δῶν πηγαίων τ' ἀγα
θῶν κὴ ποτίμων νεκτάρων, βαβράχων κὴ βδέλ
λας γλυκάνδων ὧν ὀδ' αὖ ὁ μανόμλνος γδύ
σατο. κὴ εἰκότα γε. ἀγνοδσιν. ὁ γὰρ σφᾶς
ἐκνυκὼς ἐγείρει λῦμα ὠδὶ θρῶσκον πελά-
γος, ἀλλ' ἵππων κρεμπτσμοί, καὶ μηκάζον
αἰπόλιον, ἢ πολβατίων βλυχὴ, κὴ ταύρου
μύκημα. πρώτης δὲ ἀκτῖνος ὠδὶ βαλόσης,
δῶν μελιτζῶν ὁ βόμβος, εἰς ὠδυνῆς λόγον ὀδὲ
μιᾷ πραχωρῶν μυσικῇ. μήτι δὲ ὀδκὸν μὴν
*ἀγχεμά- ἐνδιηγεῖδζ τὰς *ἀγκμάχς, τοὐστον οἰκοῦν
χς τες ἀγρὸν ὠρρῶ πόλεως κὴ ὁδὸν κὴ ἐμ-
πορείας, ἢ βόπων ποικίλων; ἡμῖν γὰρ ὅτι
σχολὴ μὴ φιλοσοφεῖν, ἀσχολία ἢ κακεργεῖν,
σώδοι δὲ πᾶσαι πᾶσιν ἑτοιμικὸν, χω-
μῶν ἀλλήλοις ὠδὶ γεωργίαν, ὠδὶ ποίμνας,
ὠδὶ ποιμένας, ὠδὶ θήρων· ὧν ἡ γῆ φέρει παν-
δλαπλῶ. ὀδὲ γὰρ νόμῳ ἡμῖν οὔτ' αὐτοῖς,
οὔθ' ἵπποις, ἀνιδρωτὶ σῖτον αἱρεῖδαι. ἀεὶ
σῶμεν δὲ ἐπ' ἀλφίτοις, ἡδίσοις μὲν ἐμφα-
γεῖν, ἡδίσοις δὲ ἐμπιεῖν, ἃ καὶ ζῶ νεσο-
ει λίρνησιν ἑκαμήδη. μετὰ γὰρ πότον ἰχυ
ρὸν ὁ κνηκὼν ῥ θρίνης ὥρας ἀλέξημα·
καὶ μὴν

plurimùm ſapere. Proinde uix de marina aqua credi poteſt, quòd boni aliquid atq; eſculenti nutriat, quum fontanæ bonæque ac potabiles aquæ ranas ac hirudines gignant, quas nemo ne inſanus quidem guſtauerit. Et meritò ſanè ignorant. Non enim ipſos noctu ſuſcitat pelagi fluctus incurrens, ſed equorum hinnitus, caprarumq; atque ouium balatus, & tauri mugitus. Ad primum autem Solis radium uiſum, apum bombus, ad uoluptatis rationem quod attinet, nulli concendens muſicæ. An tibi uidemur denarrare illas Agemachi, qui tale incolimus rus, procul ab urbe ac uijs, & negociatione, uarijsq; moribus? Nobis enim ocium quidem eſt ad philoſophandũ, nullũ aũt ocium ad malefaciendũ. Porrò cõgreſſus omnes omnib. ſunt ſociales, utẽtium inuicẽ ad agricultură, ad greges, ad paſtores, ad uenationem eorum quæ terra fert omnigenam. Neq; enim legitimum nobis eſt, ut uel ipſi uel equi citra ſudorem cibum capiamus. Prandemus autem polentam, ſuauiſſimam ad edendum, ſuauiſſimamque ad bibendum, qualem & Neſtori miſcet Hecamede. Poſt fortem autem laborem æſtiuo tempore potus ex melle uinoq; miſtus, fert opem.

κὴ μλὼ ὄδιν ἡμῖν καὶ τούεινα τὲμμαζα, κὴ
ζωκὶα ἀκροδρύων, ζὰ ἢ ἥμβρα ζάδ' ἄερια.
πάνζα ἐγχώεια γῆς ἀρίσης χυμοί. κὴ λικεία
μελιπῶν, κὴ γάλα δξ αἰγῶν. ὃ ἢ νομίζομεν
βῶς ἀμέλγειν. ποιεῖ δὲ ὅκ ἐλάπω τῇ ἀφθο-
νίαν ἐν ταῖς ζαπέζαις, ἀλλ' ἡ σῖα δῶν λιῶν
κὴ δῶν ἵππων θήρα· ἣν ὅκ οἶδα πῶς ὁ πο-
σειπὼν ὅμηρ Θ- λυδιάνειραν· ὃδὲ ἀειπε-
πέας ἔφη αὖ ἀνδρας, ἐν αὐτῇ γίνεαδ· τῇ
δὲ ἀγοραὶ ἐγκωμίω τοιούτω τετίμηκεν, αὖ
θρώπια ωαρεχομένω αὐαισθῆ καὶ ωαμ-
πόνηρα, καὶ ὀδὲν ὑγιές· ἀλλὰ λοίδερα, καὶ
κακορρᾴφειν ἐδότα· ἐφ' οἷς καὶ γελῶμεν
ἡμεῖς, ὅταν πτερὴμῖν ὁμόρροφα γίνηται.
φερέπουσι γάρ τοι πῶς τὰ ἐκ δῶν καμίνων
λιρέα τὰ θήρεια. καὶ τί λέγω τὰ θήρεια;
φαρμάκου γ' ἂν θᾶπον, ἤ τι τῶν ωαρ' ἡ-
μῖν γλύσαιντο. ζητοῦσι δὲ οἶνον μλὺ τὸν
λεπόταδον, μέλι δὲ τὸ ωαχύταδον. καὶ
ἔλαιον μλὺ τὸ κουφόταδον, ωυρὸν δὲ τὸν
βαρύταδον· καὶ πατρίδας αὐτῶν ὑμνοῦ-
σι λύπθον καὶ ὑμηπόν τινα καὶ φοινίκλν,
καὶ βαρβαρον. ἡμῖν δὲ ἡ χώρα καὶ εἰ καθ'
ὧν ἐκάσης ἥπᾶται, τῆς τὸ ἄκρον φρόν-
σις, τοῖς λοιπῖς ἐκάσλω νικᾶ. καὶ τοῦ-
τὸ ἐσὶ

Quin etiam sunt nobis bellaria igni cocta, atq; cruda ex arborum fructibus, partim mitia, partim agrestia, omnia uernacula, optimæ terræ succi, & faui apum, & lac caprinum. Non enim legitimum nobis est mulgere uaccas. Non minorem autem mensis copiam præstat per canes equosq; uenatio, quam haud scio cur non Homerus appellauerit κυδιάνειραν, hoc est, claros uiros facientem: neq; præstantes in ea uiros fieri dixerit, forum autem huiuscemodi encomio honorauerit, homunciones exhibens impudentes ac prauos, & nihil sanum, sed contumelioſos, malorumq; concinnatores. Quos etiam ridemus nos, quãdo in nostras ædes subeunt. Horrent enim ad carnes ferinas ex cami no detractas. Et quid dico ferinas? Venenum citius quàm has apud nos gustarent. Quærunt autem uinum quidem subtilissimum, mel autem crassissimum: & oleum quidem leuissimum, triticum autem grauissimum. Et patrias suas laudibus celebrant, Cyprum & Hymettum quendam; & Phœnicem, & Barbariam. Nostra autem regio etiam si in singulis ab unaquaque uincitur, quæ præstantissima fert, in cæteris tamen unamquamque uincit.

δὴ τὸ ἐκ σλυτῶρω πρωτεῖον· ὃ καὶ τοὺς
λεὺς κὴ θεμισοκλῆς εὑράμενοι, πάντα πάν
τῶν ἄριστοι τοῖς ἕλλησιν ἐκηρύχθησαν. εἰ δὲ
μὴ καὶ σβέσμην τὸ σ᾽ὖρο μέλι χεῖρον εἶναι
πῶς τὸ ὑμήττιον, ἀλλὰ τοιοῦτόν ὄσιν, οἷον
παρόντος, σ᾽δὲν σλεῖν τῷ ξηρὸς χυμὸς ἔλαιον
μᾶλλον τοι ἀφῶς τὸ ἥμεσλαπον ἄριστον, ἢν μὴ
κεύνωσιν οἱ σλεφθόρότες τὴν σίαιταν. ἐκεῖ
νοι μὲν γὰρ αὐτὸ ζυγοστατοῦσι, ξοπῆ τῶν
ἀρετῶν ἀξετάζοντες. κὴ τὸ μᾶλλον, ἢ
πλεονεκτήματος μοῖρα λογίζονται· ἡμῖν
δὲ ὁ χαλκοῦς μὲν ὠδὶ τοῦλαιον τάλαν
τα· φαμὲν δὲ, εἴπερ αὐτὸ λίοι ποιεῖν, φύ
σιν εἶναι τὸ πλέον ἕλκον τιμᾶν. ἀμέλει ὅθεν
μασὸν αὐτοῖς καὶ ὤνιον ἔλαιον, ἢ ταῖς θρυ
αλλίσιν, ἵνα ὁ σλευσίας ἀδῳεῖ θρέψαι φλό
γα. τὸ ἢ αὐτόχθον, ἵνα ἡγυναιότητος τυγ
χαίαν ὅλως ἀνίκητον. καὶ ἐπειδὴ λύχνο
λίοι, χρησοποίητον ἡμέραν ποιεῖ. ἀγαθὸν δὲ
λιπῆναι μᾶζαν, ἀγαθὸν ἢ σωμασκοῦσι θρέ
ψαι νοῦρα. ἡμῖν ἢ κὴ τὸ μουσικῆς χρῆμα ἐπι
χώριον ὡς ὄ ἢμ ἄλλο. κὴ ἔστιν *ἀγεμαχηταῖς
λυσιόρλι ποιμενικὸν λιτὸν κὴ αὐτόσκοινον,
σύφημόν γε κὴ ἄρρην ἐπιφανῶς, ὃν κὴ αὐξεῖον
τες ἐν τῇ πλαταιῶνος πόλῃ παῖδας ἐκφέφυ-

* ἄγχε.

ὡς ὁ λα-

atq; hæ sunt ex secũdis primæ partes, quas & Peleus & Themistocles inuenientes, in omnib. omniũ optimi à Græcis sunt prædicati. Porrò etiã si daremus nostrate mel peius esse Hymettio, huiusmodi tamẽ est, ut eo præsente nihil opus habeamus externo succo. Oleũ uerò nostrate manifestè optimũ est, si nõ id dijudicent, qui circa uictum sunt deprauati. Illi enim illud trutina expẽdũt, illius uirtutẽ lancis inclinatione examinãtes: & quodcunq; mĩnimi põderis est, illud cẽsent optimæ conditionis esse. Nobis aũt nõ fabricantur quidẽ ad oleũ trutinæ. dicimus aũt, si quidẽ id faciũdũ esset, naturale esse, ut grauius pluris æstimetur. Nimirũ admirãdũ ipsis & uenale oleum in radijs lucernarijs, eo quod nullius precij sit, infirmius est, quàm utflã mã possit alere. nostrũ aũt uernaculũ ob generositatẽ totũ excitat incẽdiũ: et quãdo lucerna opus est, diẽ facit manu factã, bonũq; est ad impinguãdas offas, bonũ quoq; corpora exercentib. ad alendos neruos. Præterea & musica nobis uernacula est, ut nihil aliud: estq; Agemachetis lyra quædam pastoralis, simplex ac rudis, sonora masculaque mediocriter, non indigna quæ pueros in Platonis ciuitate educet,

ὡς ὀλιγίζειν δόξω, ὃς δὲ ἀρετὴν ἔχει τὸ παμ
φανῶς ἠρμόδιαι. τῷ δὲ ἁπλῷ τῶν χρημάτων
συμβαίνουσιν οἱ πλουτοῦντες· ὀλίγοι γὰρ ἐπι-
θυμητὴν προφώσαις ἐπιθέσεσιν, ἀλλ' ἔστιν
ἡμῖν καλόν τι χρῆμα ὠδῆς, ἔπαινος φιλόρχη
σεως, καὶ ὁμέτερος ἐγώ, ἐγκωμίου τυγχάνειν.
ὅπερ οἶμαι δίκαιός ὅτι τὰς ὑμνους ἐπὶ ὀρχή-
σεσιν, καὶ λαρυγγίζων τὰς λύρας. καὶ ὁ Ἰωνι-
γένης ὀχήσατο ὠδὴν γένοιτο, ταῖς κατανο-
μαῖς εἰρωνίαν ποιῶν, καὶ ζυγομαχῶν ἡμᾶς παν
λαισίᾳ λιρεῶν. ἢ, τε δίλυμος τόκος οἷς ἐπ
ἀπαξιδεται λύρας, ὅτι πλείω τῶν ἑαυτῶν ἐκ
τροφεῖα τὰ ἔκγονα. τῶν γὰρ δραχμὴν θαμὰ καὶ
τῶν ἀμπέλων φυτεύοντες φάλαμον. ὀλίγ
δὲ ὅσον ζυγαί τινες, ἔπι τε ἄσματα, καὶ αὐ-
τήσεις ἀγαθῶν ἀνθρώποις, καὶ φυτοῖς, καὶ
βοτοῖς· ταῦτά σοι καὶ τὰ τοιαῦτα, πᾶν ἡμῖν
ὠφέλια καὶ ἀρχαῖα καὶ σωτῆρα ἀγαθά. βασι-
λεὺς δὲ καὶ βασιλέως φίλοι καὶ λαίμονι Θ
ὄρχησις, οἷα λῆ σωιόντες ἀπόμνι, ὀνόμα-
τάλινα καθάπερ αἱ φλόγες ὧδε μέγα φλό-
ξης ὀξαπτόμενα καὶ σβεννύμενα, ζαῦτα δὲ ὁ
ρο ἐπιφανῶς σιγᾷ. καὶ σχολὴ ταῖς ἀκοαῖς
τοιούτων ἀκροαμάτων. ἐπεὶ καὶ βασιλεὺς, ὅπ
μὲν ζῇ ἀεὶ, τοῦτ' ἴσως ἐπίσαντοι σαφῶς.

ὥσ-

quòd hæc non numeris constet, neque uirtutem habeat ut ad omnem aptetur harmoniam. Chordarum autem simplicitati congruunt accinentes. Non enim affectant delicata argumenta: sed est nobis pulchra cantilena, laus arietis testibus præditi. Et mutilus canis laudem consequitur, quòd (opinor) mereatur, nõ reformidans hyænas, luposq; rauca uoce indicans. Venator etiam præcipuè cantilena fit, quòd pascuis pacem procuret, pascatq; nos lautè omnigeno carnium apparatu. Quin & gemellipera ouis non indigna censetur lyra, quòd plures annis fœtus educet. Porrò ficum frequenter & uitem intentè canimus. Nihil autem tantum canitur, quantum preces quædam, insuper & cantica, petitionesq; bonorum hominibus & plantis & pecoribus. Hæc tibi & huiusmodi sunt apud nos temporanea & antiqua & pauperum bona. Cæterùm Rex, & Regis amici, & dæmonis saltatio, quæ conuenientes audiuimus, nomina quædam in flammæ morem, supra modum opinione incensa & extincta, hic planè silentur, auresq; uacant ab huiusmodi auditionibus. Quoniã et Rex, quòd quidẽ semper uiuat, hoc fortasse liquidò sciunt,

*ὑπομιμνήσκομεν γὰρ ἅπαντα κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν ἐκλεγόντων οὐ φόρους. ὅς τις δ' ὅτος ἐστὶν, ὁ μάλα ἔστιν οὗτος σαφῶς. ἀλλ' εἰσί τινες ἡμῖν, οἱ μέχρι νῦν ἀγαμέμνονα λιταῖς ἤγνηνται τὸν ἀτρείδην, τὸν ὑπὲρ ἔοικεν, τὸν μάλα καλόν τε καὶ ἀγαθόν· οὗτος γὰρ παλαιὸν ἡμῖν ὡς βασιλικὸν πρᾶγμ' ἐδόκει τοὔνομα. καὶ δυνασία τινὰ φίλον αὐτὸν ὀνομάζουσιν οἱ χρησοὶ βακχοὶ, φαλακρὸν μὲν ἄνθρωπον, ἀλλὰ σφόδρα ὁμιλῆσαι πρᾶγμασι, καὶ πόρον γ' ἀμηχάνοις εὑρεῖν. ἀμέλει γελῶσιν, ὅταν περὶ αὐτοῦ λέγωσιν, ἡγεμόνι τοσούτῳ ἐκτετυφλῶσθαι τὸν λύκλωπα, καὶ ὡς εἵλκετο μὲν ὑπὸ τῷ ἀρνείῳ τὸν γέροντα, τὸ δὲ κάθαρμα τὴν θύραν ἐτήρει, μὴ δραπέτην ᾖ τὸ τοῦ ἡγεμόνος φῦλον ποίμνης, οὐκ ἀχθόμενον τῷ φορτίῳ, τῇ δ' αὐτοῦ συμφορᾷ σῶν ἀχθόμενον. ἐγὼ δὲ βραχύ τι σφᾶς ἐπισολῆς μεθ' ἡμῶν τῇ γνώμῃ τεθέασαι τὸν ἀγρόν, εἶδες ἁπλόῃ πολιτευόμενον. πρὸς ἣν νᾶες βίον ὁρᾷς, πρὶν γνῶναι τὴν δίκην ἐν δουλείᾳ.

ρμθ

Τῷ αὐτῷ.

ΗΜῖν ἀεὶ μὲν ἀπὰν, ἐπὶ σὲ δὲ ἡμεῖς τῇ μνήμῃ καὶ ἐν ὀδ' ἂν εἰ πάνυ βουληθείημεν, ἐπιλαθέσθαι.

redigitur enim illis in memoriam quotannis ab exigentibus tributa. quis autem hic sit, nõ admodum hoc iam liquidò: sed sunt quidam inter nos, qui etiamnum Agamemnonẽ Atriden rerum potiri putant, illum qui uenit ad Troiam, illum admodum pulchrum & bonum. Hoc enim nomen, ut regium, à pueris nobis traditum est: & Vlyssem quendam illius amicum nominant boni bubulci, caluum quidem hominem, sed acutum tractandis negocijs, adq; exitum in impossibilib. inueniendum. Nimirum rident, quando de eo dicunt, existimantes anno superiore Cyclopem excæcatum esse: & quòd trahebatur quidem sub ariete seniculus, piaculum autem ostium obseruabat, ducemq; gregis putabat extremo præesse agmini, non grauatum sarcina, sed illius calamitatem unà grauiter ferentem. Fuisti paulisper per epistolam apud nos animo. Contẽplatus es rus, uidisti simplicitatem publicorum institutorum: uitam dices, qualis temporibus Noe fuit, antè quàm ueniret ius in seruitutem. Vale.

Eidem. 149

Memoriã & desideriũ eius suũ exponitur.

APudnos iugiter etiã absens uersaris, recordatione. neq; enim, tametsi uellemus, possumus obliuisci

θέσθαι. δυνάμεθα τῆς γλυκυτάτης σου ψυ-
χῆς καὶ τῶν ἀδολωτάτων ἠθῶν, ἀδελφὲ διὰ
πάντα θαυμάσιε, ὡς οὐδὲν ἂν γὲν ἡμῖν γένοι
το τῆς περὶ σὲ μνήμης ἱερώτερον ἢ τὸ πάλιν
περιπτύξασθαι τῆς σεβασμίαν σου κεφαλήν.
ὃ δοίη ποτὲ θεὸς, καὶ ἴδοιμέν σε, καὶ ἀκούσαι
μέν σου τῆς ἡδίστης τῶν λόγων ἠχοῦς. ἧσας δὲ ἡ-
μᾶς καὶ οἷς ἀπέστειλας. ἅπαντα γὰρ ἐκομι
σάμεθα. ἔλθοι δήποτε καὶ συντυχίας καὶ
ρὸς, καὶ εὐτυχήσαιμι τοῦτο παρὰ θεοῦ.

Γυλαιμένει. ρν

Οὐδὲ τῆς σὴν ἡρακλείαν ἀνήκοον οἶ-
μαι γεγονέναι τοῦ παρ' ἡμῖν φιλοσο-
φήσαντος ἀλεξάνδρου, ἀνδρὸς ἁπανταχοῦ
διαβάντος μετὰ δόξης. κωφὸς ἀνήρ, ὃς ἡρα-
κλεῖ στόμα μὴ περιβάλῃ· τούτου παῖς, ἐμὸς
ἀνεψιὸς, ὠθιδώσει σοι τὴν ἐπιστολὴν, τὸν
πατρῷον ζῆλον ὑπεισελθὼν, οὐ διὰ τῆς σο-
λῆς, ἀλλὰ διὰ τῆς γνώμης. στέλλεται οὖν ὠθὶ
πονηρὸς ἄνδρας, τὸν ἡρακλείου τρόπον ἐκ-
καθαίρων αὐτῶν τὴν πατρίδα. θεοῦ δὲ ἔ-
δει δήπου καὶ ἡρακλέους· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ
ἰόλεω συμμαίχου καὶ παραστάτου. οὐκοῦν
τὸν μὲν θεὸν ἑαυτοῦ ποριεῖται τὸν γνόντα
τρόπον· καὶ προσκλινεῖ βίου τε ἀρετῇ
καὶ

obliuiſci dulciſſimæ tuæ animæ, ſyncériſſimorumq; morum, frater per omnia admirande: ut nihil inter nos tui recordatione diuinius fieri poſſet, quàm rurſus amplecti uenerandũ tuum caput. quod utinam aliquando det Deus, ut & uideamus te, audiamusq; ſuauiſſimam ſermonum tuorum uocem. Lætificaſti autem nos ijs quæ miſiſti. nam omnia accepimus. Vtinam aliquando id tempus ueniat, quo unà ſimus, hæcq; nobis felicitas obtingat à Deo. Vale.

Pylæmeni. 150

Commendaticia.

NEque Heracliam tuam non audiuiſſe puto de Alexandro, qui apud nos philoſophatus eſt, uiro, qui ubique cum gloria pertranſiuit. Surdus uir, qui Herculi os non opprimeret. Huius filius, meus conſobrinus, reddet tibi hanc epiſtolam, paternum ſubiens ζelum, non amictu, ſed animo. Mittitur igitur ad prauos homines, ut Herculis more illorum patriam expurget. Porrò Deo utique opus habebat & Hercules, quin etiam Iolao adiutore ac ſocio. Proinde Deum quidem ſibi conciliabit, quantum fieri poteſt, illi que innitetur & uirtute uitæ, animiq;

καὶ γνώμης ὑγιοῦς καὶ εὐσεβείας. τῷ δὲ σῷ φιλίᾳ, αὐτὸ δὴ τοῦτο ἐθέλω, μνήσομαι ἡμεῖς αὐτῷ δὴ καὶ ἐπιστολῆς. σωίσει δὲ τοσαῦτα αὐτῷ, οἷα ἡμῖν. καὶ χρῆσιν τῇ φιλίᾳ δὲ νεανίσκος, ὡς ἂν τοῦς ἐρᾷς καὶ φαύλην ἐπαινέτην ἐμέ.

Τῷ αὐτῷ. ρνα

Ἆρά μοι μῶν φιλόσοφος; ἆρα ἐκεῖνος ὃν ἀκηλέλοιπα, πυλαιμένης, ἡ νεοπλὴς ψυχή, τὸ ἀέρμα τὸ θεῖον; φοβοῦμαι τὸν χρόνον τὸν ἀπὸ γηγενέσεως. πλεῖον φοβοῦμαι τῆς ὁμιλίαν δὴ ἀγορᾶς, τὸ γνήσιον δὲ ἔθηκα συνηναῖς ἤδη τύχαις καὶ πράξεσι, μὴ μολύνῃ τὸ ἀγιώτατον τοῦ νεώ, τὸν νοῦν σου, τὸ ἱερόν, ὃν ἐγὼ μετ' ὀλίγων ἀξιώτατον ἡγοῦμαι θεοῦ. καὶ οἶδα μὲν δι σωσοργιάσαι τὰ θεῖα φιλοσοφίας δυχήν ποτε ποιησάμενος. ἐπεὶ δὲ ὧν πρεσβύτερον ὁ τῆς παιδίσδος ἔρως ἐγένετο, καὶ ξάμενον ὅπου ποτὲ γῆς εἶης, φιλοσοφίαν ἐργάζεσθαί σε ἢ περὶ σωμάτων. τοιγαροῦν ἀσπάζομαι τὴν φίλιαν κεφαλὴν, καὶ πάνυ πολλάκις ἀσπάζομαι τὴν φίλην κεφαλήν. καὶ σιγῶν καὶ λέγων, καὶ γράφων καὶ μὴ γράφων.

Τῷ αὐτῷ. ρνβ

Οἷς με ποθεινὴ ὑστεραῖ ὁ τῆς πυλαιμένους αὐτὸν τῇ ψυχῇ, αὐτῇ τῇ ψυχῇ. ἀκριβῶς λόγῳ

miq; pietate. tuam autem amicitiam, pro Iolai, comparamus nos illi per epistolam. Versaberis autem cum eo tantundem, quantum nobiscum. Et si amicitia usus fueris adolescentis, omnino dices, non malum me esse laudatorem. Vale.

Eidem. 151

NVm mihi manes philosophus? Num ille, quem reliqui, Pylæmenes, nuper absoluta anima, semen diuinum? Metuo tempus quod effluxit à natiuitate. plus metuo fori conuersationem, inuolutionemq; in multos iam casus & actiones, ne inquinet sanctissimũ templum, tuam mentem istam sacram, quam ego cum paucis dignissimam puto Dei susceptricem. Et scio quidem me olim optauisse, ut unà tecum in arcanis philosophiæ uersari posſem. Postquã autem uicit amor patriæ, precatus sum, ut ubicunque esses, incumberes pro uiribus philosophiæ. Quapropter saluto sacrum caput, atque iterum atque iterum saluto sacrum caput, & silens & dicens, & scribens & non scribens. Vale.

Hortatur blandè, ne philosophiæ studium abijciat.

Eidem. 152

PVtato me amplecti Pylæmenis ipsam animam, ipsa anima. Desunt mihi uerba, quibus

Sũmũ eius suũ amorẽ testatur.

λόγων οἷς ἐκχέοιτο, ὅσον ὅτι ἡ γνώμης μὲν τὸ βαλόμενον, μᾶλλον δὲ ὁ δὲ αὐτὸ τὸ πάθος, ὅτι ποτέ ὅτι τὸ ποθεῖ σε μου ἡ ψυχὴ ἀξιόριστον. ἐγένετο δέ τις αὐτῆς δεινὸς τὰ ἀνθρωπικὰ πλάττων ὁ ἀρίστωνος ἀθλιώτατος, δύπορος εὑρεῖν, δύσκολος εἰπεῖν, ἀρασσοῦ φύσιν. καὶ δή καὶ ὅ, τι αὐτῷ γένοιτο ποθεῖ τὰ παιδικὰ βούλεται, καὶ ὥσπερ ἐμὸς πίνων ἀξιόρικός τε ἔστω, καὶ ἐρωτικός. βέλτιον οὖν φησιν ἡ φάσις τέχνη σωτηκλεῖ αἱ γε καὶ συμφυλῶναι, καὶ φ' ἅμφω γένοιτο.

Τῷ αὐτῷ. ρνγ

Δύο ἔτους ἡμῖν ἀφικνεῖται παρὰ σοῦ γράμματα, ὥσπερ καὶ τοῦτο ὡρῶν φορασῶν· ἐμοὶ μὲν οὖν ἴσως καρπὸς ἡδίων ἔστω, ἢ οὐκ ἐπιτρέφοσι μὲν ὧν ἰσχνοὶ καὶ γεωργοί. σὺ δὲ ὅπως ἂν εἰκότα ποιήσῃς, ἡ ἀδίκως τοῖς ἡμᾶς δυφροσύνης ἀπεστερῶν. ἀλλὰ μετά θεὸν τῷ γνώμῃ, καὶ πείθου ἡμῖν τὸ γοῦν πῆτες δυετηρίαν ἐπισολῶν.

Τῷ φιλοσόφῳ. ρνδ

Τήτες ἀξήνεγκα δύο βιβλία, τὸ μὲν ὑπὸ θεσβιννηθείς, τὸ δ' ὑπὸ λοιδορίας ἀνθρώπων. καὶ γὰρ τῶν μὲν λοιπῶν ἴσως ἡδέως ἔχουσι καὶ τῶν φαύλων, ἔφασάν με πλανωμένῳ

quibus effundatur magnitudo uoluntatis animi mei, imò autem ne ipsum affectũ quidem, quis nam sit, quo anima mea erga te afficitur, inuenio. Fuit autem uir quidam uehemens doctusq; in rebus amatorijs, Plato Aristonis filius Athenienſis, acutus ad inueniendum, facilis ad eloquendum amatoris ingenium. Quod ergo ſibi ipſi circa amores uult fieri, id etiam pro me inueneritq; ac dixerit. Vellet autem Vulcani (inquit) arte conflari & coaleſcere, atque ex ambobus unum fieri. Vale.

Eidem. 153

Incuſat eius literarum raritatem.

IN anno ſemel ueniunt nobis abs te literæ, quaſi & hoc anni tempora ferant. Mihi quidem fortaſſe fructus hic ſuauior eſt, quàm is quem educant menſium circuli & agricolæ: tu uerò non decenter proq; officio facis, nos ſuper his lætitia priuans. Quare mutato animum, nobisq; fac hoc anno bonum epiſtolarum prouentum. Vale.

Philoſophæ. 154

De libro à ſe contra calumniatores edito rationẽ reddit.

HOc anno edidi duos libellos, unũ quidẽ motus à Deo: alterũ aũt, ab hominũ cõuicijs. Etenim eorũ quidã qui candida pallia, & eorũ qui fuſca geſtant, dixerunt me iniquè

μεῖν εἰς φιλοσοφίαν, ἐπαίοντα καὶ λόγους γὼ
λέξεσι καὶ ῥυθμοῖς, καὶ πρὸς ὁμήρου τι λέγειν
ἀξιοῦντα, καὶ τῶν γὼ τοῖς ῥητορείαις χρωμά
των, ὡς δὴ τὸν φιλόσοφον μισολόγον εἶναι
προσήκειν, καὶ μόνα πραγματεύεσθαι τὰ θεῖα
μόνα πράγματα. καὶ αὐτοὶ μὲν θεωροὶ τῶ
νοητοῦ γεγόναμεν, ἐμὲ δὲ ἡ θέμις, δίο πνέ-
μω πνὰ χολὴν ἐκ τοῦ βίου τῷ κῆ τοῖν γλῶτ
ταν καθήραθαι, καὶ τὴν γνώμην, ἵνα δίω γε-
νέσθαι. γῶν γε αὐτῶν πρὸς τὸ καταδικά
σαι μου, πρὸς μόνην παιδιὰν ὧν τὴν δίκην
ἔλαν, ἐ γὰς λαμπρυντικὰς ἐκ τῶν οἰκίας ἐκ οἶδ'
ὅπως ἀφῃρέθησαν, πουσλαθεῖν ἀφαι-
ρόντως τῶν νεανίσκων γνίων, οἷς ἔμελλον.
σωῦ τε καὶ χάριτος ἐμελε, καί τινα τῶν ἐκ
ποικτικῆς ὠδῆς μελῶς ἔχοντα, καὶ πρὸς ἀκ-
κωύοντα τὴν ἀρχαίας χειρός, ὅπερ ὠδῆ τῶν
αὐθηριανῶν λέγω εἰώθαμεν. ἀλλ' ἐκείνων
οἱ μὲν ἀμαθίας ἡγεμόνης τοῦ θράσους, πο-
χειρότατοι πάντων εἰσὶ πρὸς τοῦ θεοῦ ἀκού
γειν. οἷς ἂν γὰ τύχῃς, ἅπαξ τινὰ τῶν
ἐν τῶν ἀσυλλογίστων συλλογισμῶν, καὶ μὴ
δεομένων ἐπαντλῆσαι τῶν λόγων, ἱδίᾳ τί δε
κῶ μοι ἀφέρου αὐτοῖς. ἄρ γὰρ τότ' ἂν
ταῖς πόλεσιν οἱ δημοβλαβεῖς καὶ λοι γίνονται,
ὃ ταυτὸν

agere aduersus philosophiam, quòd intelligam uenustatem in dictionibus & rhythmum, deq; Homero aliquid dicere digner, deq; figuris rhetoricis: quasi philosophum conueniat osorem esse sermonum, solaq; elaborare diuina dogmata. Et ipsi quidem rerũ ratione intelligibilium spectatores facti, mihi fas esse non putant, eo quòd aliquod uitæ ocium in id confero, ut & linguam expurgem, animumq; iucundiorem reddam. Induxit autem eos, ut me condemnarent ad solum ludum esse idoneũ, quòd libri de rebus uenatorijs scripti (qui nescio quo pacto ex ædibus effluxerint) magno supra modum studio leguntur ab adolescentibus quibusdam, quibus & græcitas ac uenustas curæ est: & quidam ex arte poetica scripti, satis accuratè, & quiddam ostendentes antiquæ manus, quòd de statuis dicere solemus. Verùm ex illis partim quidem inscitia præeunte confidentiam, omnium promptissimi sunt ad disputandum de Deo: in quos si incidas, statim audies quædam de malè cohærentibus syllogismis, disputationibusq; perfundunt eos qui non postulant. Priuatim quoddã mihi uideor uidere illorũ cõmodũ. Ab his enim in ciuitatib. populi doctores fiũt,

ὃ ταυτόν ὄτι καὶ τὸ λίτρας ἢ ἀμαλθείας, ᾧ
ἔστί γε δῆλον οἴονται χρῆσθαι. ὧν γινώσκειν
οἶμαι τὸ φῦλον τοῦτο τὸ ῥᾴστον, ὃ δὲ βάλλῃ
γλυκαίαν ἐπιθέσιν, ἔστί με μαθητὴν ἑαυ-
τοῖς ἀξιοῦσι. καὶ φασὶν ἀκφαίνειν γὰρ τὸν ὀ-
λίγον τὰ πολλὰ θεὸν ὠφελιμώτατον, ἡμέ-
ρας ἐξῆς νὴ νύκτας ἀγρυπνεῖν δοκιμάζον.
ἄτοπον δὲ οἱ κάλλιον ἀδημιοῦργοι, πρᾶγμα πολὺ
τοῦτο εἰσὶ κακοδαιμονέστατοι σοφισταί. καὶ
βάλοιντο ἂν ὧδε τοῖς αὐτοῖς συδοκιμεῖν,
ἀλλ' ὀλυγοχόσι τὸ μηδὲ τοῦτο δοκεῖν ἀδικεῖν.
οἶδά τινας γὰρ λογισμοῖς ἀκροδυτους, ἢ
ὠφελίμως ἀκ μιᾶς γέ του συμφορᾶς ἀναπε-
φυκότας γὰρ μεσημβρίᾳ τοῦ βίου φιλοσοφεῖν,
ἀκ μόνον τοὺς θεοὺς ἀκμόσαι νὴ καθομόσαι,
πλατωνικῶς, οὓς φθάσειεν ἂν ἡ σκιὰ φθεγ-
ξαμένη τί τ δεόντως. δεινὴ δ' ὅμως ἡ πειθὼ
πίκησε· ἦτε γὰρ ὀφρὺς, βαθεῖα δ' ἀκατάσει-
ως, εἰς ὄζον ἤρτο, νὴ ἡ χαίτη ἐπιπεσεῖσθαι τὸ γέ-
νειον· τάττε ἄλλα σεμνοπροσωπεῖσθαι ἐπὶ τοῖς
τὰς ξυνοκράτους εἰκόνας. οἵγε νὴ νομοθετεῖν
ἡμῖν ἀξιοῦσιν, ἅπερ σφίσι λυσιτελέσαι. μη-
δὲν γὰρ μὴν ἀγαθὸν εἰδότα φανερὸν εἶναι, ἢ τὸ
μὴ νοι σοφῶν αὐτὸ ἔλεγχον, εἴ τις φιλόσοφος
ἐπισπεῖται φθέγγεσθαι. αὐτοὶ γὰρ ἂν ἐπὶ τοῦτο πῆ
πρόσω οἰκοῖεν

quod idem est cum Amaltheæ cornu, quo hi sanè uti oportere putant (agnoscis, opinor, genus hoc leue, quod generosum calumniatur propositum) hi me uolunt discipulum ipsorum fieri, aiuntq; se reddituros intra breue tempus audaciſsimum me in rebus diuinis, atque totos deinceps dies ac noctes dicere ualentem. Alij autem, qui melius cognoscuntur, his multo sunt infeliciores sophistæ. Et uellent quidem in ijs ipsis nomen consequi: sed tantæ felicitatis sunt, ut ne hoc quidem possint. Et nosti quosdam in diribitorijs exutos, aut omnino ab una quapiam calamitate persuasos, ut in uitæ * meridie philosophiæ studeant, ex eo solo, quòd per Deos iurare soleant, Platonicos: quos uel umbra præueniret, aliquid opportunè loquendo. Attamen uehemens est simulatio. nam supercilium papæ quàm est minax, quàm est elatum, & manus suffulcit mentum, inq; cæteris uultus grauitatem affectant suprà Xenocratis imagines. Qui sanè etiam leges nobis ferre uolunt, quæ ipsis sint commodiſsimæ: manifestum esse, quòd nemo quicquã boni sciat: existimantes suam ipsorum reprehensionem esse, si quis philosophus sciet loqui. Ipsi enim sub si-

* meridie) in media uita, hoc est, serò.

προσποιήσει λαθεῖν καὶ δόξαι τῶν δοθέν-
τῶν σοφίας ἀναπλεω. ἄμφω μετάτω τὰ
γὰρ δλαβεβλήκατον, ὡς ὦδι τοῖς ἀσθενὸς ἀ-
ξίοις ἐσασθαι κεῖται. τὸ μὴ, οἷς μὴ ταῦτα φλυ
αρῶ· τὸ δὲ, ὅτι μὴ τὸ σῶμα συγκλείσας ἔχω,
καὶ τὸν βίον τὸν ἐκείνων ὦδι δ' γλωττης τίθε
μαι. ὦδι τάτοις σωετέθη τὸ σύγγραμμα,
καὶ ἀπαύτησε δῶ μὲν τῇ φωνῇ, δῶ δὲ τῇ σι-
γῇ. ποῖκται μὲν γὰρ ὡς ὦδι τάτους αὐτὸν
τῶν ἀφώνως τε καὶ βασκάνως τῶς οἷει μετ'
ὀλυπρεπὲς τὸ χρῆματος. ὁ μὲν ἀλλ' ἐξδῦ-
σω, ὡς αὐ λαπείνης σωεφελκύσαιτο. καὶ
βάλεται μὲν πολυμαθείας ἀχ ἥπερ ἐπί-
δειξις, ἢ ἐγκώμιον ἔστιν. ὁ γὰρ δζωμοσάμε-
νος αἰτίας. ἀλλ' ἵν' ἔτι μᾶλλον αὐτῶν το,
συχνὰ καὶ πεφιλοτίμημαι. ποῖον δὲ βίων
αἱρέσεις δζετάζειν, ἐπαινεῖ τὴν φιλοσοφί-
αν, ὡς φιλοσοφωτάτην αἱρέσεων. ἢν ποίαν
τινα νομίζειν ἔστιν καὶ, τὸ βιβλία σωυθάνε.
τελδυδῶ δὲ καὶ ὑπὲρ δῶ βιβωτίων ἀφλε-
λόγηται, χόνδῶ τινα καὶ τούτων αἰτίαν,
ἀδιόρθωτα ἱερύπδειν βιβλία· οὐδὲ γὰρ ὁ-
δὲ τῶν τοιούτων οἱ τελχῖνδε ἀπέχον-
σο. εἰ δὲ ἕκασον γὲ τάξει τῇ πρόσθεν,
καὶ ταῦτα συὐ ἄρα, καὶ ἀφορμαὶ δίκαια
δῶ

mulatione latêre, uideriq; uellent, interiora ipsorum sapientiæ plena esse. Hæc ambo genera me calumniati sunt, quasi in rebus nihili operã perdentem, partim quòd non eadem nuger, partim quòd os non occlusum teneã, illorumq; bouem super linguam ponam. Contra hos compositum est scriptum, obuiamq; iuit illorũ quidem uoci, horum autem silentio. Prouectũ quidem est, quasi aduersum hos ipsos mutosq; & inuidos (quomodo putas?) cum decenti habitu: uerumtamen adinuenit, quo pacto & illos unà attraheret, uultq; multijugæ eruditionis non minus specimen quàm encomium esse. Non enim eiurauerim causas, sed ut magis etiam dolore afficiantur, multa quoq; ambitiosius conatus sum. Pergens autem uitarum sectas examinare, laudat philosophiam ut sectarum doctissimam: quam qualem esse censere oporteat, ex libro disce. Finem autem faciens, etiam pro arculis defensionem opposuit: habentibus nonnullam & his culpam, incorrectos ut abscondant libellos. Non enim ne his quidem Telchines abstinuerunt. Si autem unumquodq; in ordine conuenienti est, & omnia opportunè posita, iustæque occasiones sunt

τ ἑκάστης χῆ πεχειρισμένων. ⁊ ἐ μὲν ἱ-
ζητ ἡμῖν πλείοσι κεφαλαίοις ἡ τὸ θεατὲ-
σιον γράμμα, τὴν φαῦλον, ὃν πολὺ πανταχῆ
ὁμῶς τ εἰδῶν τ καλῶν πλάττων ἐξήνεγκε, με
* εἰς μηχανὴν ἅπασαν συνδύμ* ἐφ' ᾧ τὸ πε-
κέμενον. κὴ εἴ πῃ γέγονε πίστις ὑφορᾶσθαι
τὸ ὑπιάσαν δίκημα, κὴ εἰ πεπλῆχθαι ὡς γὴ
τοιούτοις ἀπόδειξις ἐκ τῆς πίστεως, καὶ ἐ τὸ
δι' ἄλλο γινόμενον, τοῦτα μὴ τέχνης ἀλ-
λὰ φύσεως. ὅς πῃ δὲ ἐκ ἀγύμνα-
στος ἐπιφωράσαι τι καὶ πῇ ὁσαπερ θεῖον ὑ-
πὸ φαυλοτέρῳ κρυπτόμενον σχήματι, ὥσ-
περ ἐποίησε ἀθήνησιν οἱ δημιουργοὶ, ἀφροδί-
την κὴ χάριτας κὴ τοιαῦτα κάλλη θεῶν ἀ-
γάλμασι σεληνῶν ⁊ ζωτύρων ἀμπίσχον-
τες, τοιοῦτον ὁ λήσετ τὸ γράμμα συχνὰ ⁊
τ ἀβεβήλων ἀκροαλύφων δυνάμενον τοῦτο
τῇ πειθοῖ ποιήσει τὸ πρέλκειν ἑτέρους λαν-
θάνοντα, κὴ τῷ λίαν εἰκῇ καὶ ὡς ἂν δέξῃ
ἀφελῶς ἐγκατασπαρῆναι τῷ λόγῳ. τῶν μὲν
γὰρ ἐκ τῆς σεληνιακῆς αἰτίας ἀκρυβείας,
οἱ νοσοῦντες ἐπιληψίαν, ἀλαθαίνονται μό-
νοι· τῶν δὲ κατὰ νοῦν ἐπιβολῶν, μόνοι δέ-
χονται τὰς ἐκλαμψεις, οἷς ὑγιαίνουσι τὸ
φορὸν ὄμμα, φῶς ἀναπῆδ συγγενὲς ὁ θεός.
ὃ πῶς

eorum quæ singulis locis sunt expositа, & si diuiditur quidē multis capitulis, iuxta diuinum scriptum, Phædrum, quem de omnibus simul speciebus honesti Plato edidit, omnia autem ita composita sunt, ut uni concordent annuant'que proposito: & sicubi supina narratio, persuasio facta est subrepens, & si prodijt (ut in huiusmodi) demonstratio ex probatione, et si id quod propter aliud factum est, hæc quidem artis essent dona & ingenij. Quisquis autem non inexercitatus est ad deprehēdendum quandam & diuinam personam sub uiliore absconditam figura, quemadmodū faciebant Athenis opifices, Venerem & Gratias & huiusmodi deorum pulchritudines, Silenorum & Satyrorum statuis amicientes: hunc non latebit, quòd scriptum multa etiam prophana reuelet dogmata, quæ alios sub simulatione redundantiæ latent, eoq; quòd nimis temerè atque (ut uideri posset) inconsideratè sermoni sunt inserta. Mortes quidem ex lunari causa prouenientes soli sentiunt, qui laborant epilepsia: mentis autem notionum splendores, soli percipiunt, quibus sanum habentibus intellectualem oculum, cognatum lumen accendit Deus,

ὁ τοῖς τε νοεροῖς τοῦ νοεῖν, καὶ τοῖς νοητοῖς αἴ-
τιον τοῦ νοεῖσθαι, καθάπερ τὸ τῇδε φῶς ὄψιν
συνάπτει τοῦ χρώματι· καὶ ἀφέλης, πρόν-
τος, ἢ πρὸς αὐτὸ δύναμις αὐγενέργητος. ὑπὲρ
δὴ τούτων ἁπάντων σὲ κρίνουσαν περιμενοῦ-
μεν. καὶ μὲν ψηφίσῃ προσιστέον εἶναι, ῥήτορ-
σιν ἅμα καὶ φιλοσόφοις ἐκκείσεται. οὐδὲ μὴ
γὰρ ἥσει, τοὺς δὲ ὀνήσει. πάντως γε, εἰ μὴ
πρὰ σοῦ τοῦ δυναμένης κρίνειν διαγεγρά-
φεται. εἰ δὲ μὴ φανεῖταί σοι τοῦ τῶν ἑλλήνων
ἀκοῆς ἄξιον, καὶ σὺ δὲ δήπου μετ' ἀριστοτέ-
λους πρὸ τοῦ φίλου τὴν ἀλήθειαν θήσῃ, πυ-
κνὸν καὶ βαθὺ σκότος ἐπηλυγάσεται, καὶ
λύσεται τοὺς ἀνθρώπους λεγόμενον. ταῦ-
τα μὲν περὶ τούτου. θάτερον δὲ, ὁ θεὸς καὶ
ἐπέταξε καὶ γνέκρινεν ὁ τῇ φανταστικῇ φύ-
σει χαριστήριον ἀνατέθειται. ἔσκεπται δὲ γὰρ
αὐτῷ περὶ τοῦ εἰδωλικῆς ἁπάσης ψυχῆς,
καὶ ἕτερα ἅττα προκεχείρισται δόγματα τῶν
οὔπω φιλοσοφηθέντων ἕλλησι. καὶ τί ἄν τις
ἀπομηκύνοι περὶ αὐτοῦ; ἀλλ' ἐξείργασται
μὲν ὑπὸ μιᾶς ἅπαν νυκτὸς, μᾶλλον δὲ λεψά-
νου νυκτὸς, ἢ καὶ τῆς ὄψιν ἤνεγκε τὴν περὶ τοῦ
δεῖν αὐτὸ συγγεγράφθαι. ἔστι δὲ οὗ τῶν λό-
γων, δίς που καὶ τρίς, ὥσπερ τις ἕτερος ὤν,
ἐμαυτοῦ

qui intellectualib. intelligẽdi, & ratione percetibilib. percipiendi autor est, sicuti lumen hoc uisum colori applicat: et si auferas præsente colore, potentia uisiua erga illũ inefficax est. De his omnibus ergo te iudicãtem expectabimus. Et si quidem tuo suffragio statueris, rhetoribus simul & philosophis librum hunc adferendum esse, prostabit. Hos enim lætificabit, illos autem iuuabit. Omnino sanè prostabit, nisi abste iudicare ualente, expungetur. Quod si uerò non uidebitur tibi Græcorum auribus dignus (tu autem utique cum Aristotele, ueritatem amicitiæ amici antepones) densis ac profundis tenebris inuoluetur, nec legetur ab hominibus. Hæc quidem de hoc. Alterum autem libellum Deus & mandauit & elegit, qui imaginatiuæ naturæ pro munere dicatus est. Consideratum autem in eo est de omni imaginatiua anima: atque alia quædam tractata sunt dogmata, nondum à Græcis edisserta. Et quid quis prolixè de eo loquatur? Verùm absolutus est totus in una nocte, imò parte noctis reliqua, quæ uisionem quoque tulit de eo, quòd conscribendus esset. Est autem ubi in sermonibus semel atque iterum, quasi alius quispiam sim, mei

ἐμαυτοῦ γέγονα μετὰ τῶν παρόντων ἀκροα-
τῆς· καὶ νῦν ὁσάκις ἂν ἐπίω τὸ σύγγραμ-
μα, θαυμαστή τις περὶ ἐμὲ διάθεσις γίνεται,
καί τις ὀμφή με θεία περιχεῖται κατὰ τὴν
ποίησιν. εἰ δὲ μὴ μόνον τὸ πάθος ἐμοῦ, καὶ
περὶ ἕτερον δ' ἂν ταῦτα γένοιτο, σὺ καὶ
τοῦτο μηνύσεις. σὺ γὰρ δὴ μετ' ἐμὲ πρώ-
τη τῶν ἑλλήνων ἐντεύξῃ· ταῦτα τῶν τέως
ἀνεκδότων ἀπέστελα. καὶ ἵνα τέλειος ἀριθ-
μὸς ἦ, προσέθηκα τὸν περὶ τοῦ δώρου, πάλαι
γενόμενον ἐν τῷ καιρῷ τῆς πρεσβείας πρὸς
ἄνδρα παρὰ βασιλεῖ δυνασεύοντα. καί
τι τοῦ λόγου τε καὶ τοῦ δώρου πεντάπο-
λις ὤνατο.

Δομετιανῷ σχολαστικῷ. ρνε

ΠΑνυ σαφῶς δι' αὐτῶν μεμαθηκὼς τῶν
ἔργων τῆς σὴν θαυμασίαν κεφαλὴν,
χαίρουσάν τε φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς δεομέ-
νοις χεῖρα βοηθείας ὀρέγειν, ἐπ' αὐτὸ δὴ τοῦτο
παρακαλῶ, ἵππον εἰς πεδίον, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ
λόγου, περιτρέπειν ἡγούμενος. καί σοι πλέον ἢ
πρότερον ὦ φίλη κεφαλὴ νῦν τὴν φιλαν-
θρωπίαν ἐπιδεικτέον, ὅσῳ καὶ τὸ πρόσω-
πον ἐλεεινότερόν ἐστι νῦν τὸ εὖ πεισόμενον.
γυνή τε γὰρ ἐστιν αὕτη, καὶ γυνὴ δυστυχή-
σασα

mei ipsius factus sum cũ præsentibus auditor. Et nunc quoties percurro scriptum, admirabilis quædam fit circa me affectio, & diuina me uox quædam * circumsonat, iuxta poetæ dictum. An autem hic affectus non solum meus est, sed & circa alium hæc eadem fieri possint, tu & hoc significabis. Nam tu post me prima Græcorum illud sumes in manus. Hæc ex non editis hactenus ad te misi: & ut perfectus sit numerus, addidi etiam illum de dono librum, olim à me scriptum in tempore, quo legatus mittebar ad uirum potentem apud regem: & non nihil & ex libro & ex dono Pentapolis percepit fructus. Vale.

* circumsonat) nã legendum arbitror in Græco περιχεῖται.

Domitiano Scholastico. 155

Commendaticia.

QVum admodum liquidò ex ipsis operibus tuum admirandũ caput cognouerim, quòd humanitate gaudeat, indigentibusq; auxiliatricem porrigat manum: ad illud ipsum iam te cohortor, existimans equũ me in cãpũ, iuxta prouerbiũ, hortari. Et tibi tanto plus nũc q̃ antea (ô charũ caput) ostẽdẽda est humanitas, quãto persona miserabilior est nũc, quæ beneficiũ perceptura est. Nã mulier est ipsa, eaq; mulier quæ uiduitatis infelicitatẽ sit experta: deinde

Ϲασα χηρείαν, εἶτα σὺν ὀρφανῷ παιδίῳ
παθοῦϲα, ἃ πέπονθεν. ὅς τις δὲ ἐστιν ὁ ταύ-
την ἀδικήσας, καὶ ὅ, τι, καὶ ὅπως, αὐτὴ δὶ
δάξει τὴν σὴν καλοκαγαθίαν. ὅρα τοίνυν
ὦ θαυμάσιε, ὅπως ἐπαμύνῃς τῇ γυναικί, καὶ
διὰ τὸ καλῶς ἔχον, καὶ διὰ τὸ ϲοὶ πρέπον,
καὶ δι' ἐμέ· μεθέξω γὰρ ἔτι ϲοὶ κἀγὼ τῶν εἰς
αὐτὴν γινομένων, συγγενίδα τε οὖσαν ἐ-
μὴν, καὶ τεθραμμένην ὑπὸ μητρὶ κοσμίᾳ
σωφρόνως παρ' ἡμῖν.

Τῷ αὐτῷ. ρνϛ

ΤΑ δίκαια χρήζει συμμάχων· καὶ γέ-
νοιντ' ἂν οἱ βοηθοῦντες αὐτοῖς εὐδαί-
μονες, τοῖς ὀρθῶς ἔχουσι συμπονοῦντες. εἱλό-
μην δή σε τούτων πρόβολον, γνώμῃ τε ἀμύ-
νοντα καὶ τέχνῃ. Τὸ μὲν οὖν ἐμὸν, ἅπασιν εὖ
ποιεῖν οἷς ἂν δύνωμαι· δίδου δὲ αὐτὸς ἀφορ-
μὰς· αἰσθήσῃ γὰρ φιλίας, ἣν οὔτε αὐ-
τὸς μέμψῃ, γελάσει τε ἴσως
οὐδείς.

Τέλος.

deinde cum pupillo puero passa est ea, quæ passa est. Quis autem sit qui hanc affecerit iniuria, & quòd, & quomodo, ipsa docebit tuam probitatem. Proinde uide, ô admirande, ut opem feras mulieri, & propterea quòd honestũ sit, teq; deceat, & propter me. Nam & ego insuper eorum quæ illi feceris, participes ero, quum mea sit cognata, educataq; apud nos caste ab honesta matre. Vale.

Eidem. 156

IVsta opus habent adiutoribus: atq; illi qui ijs opem ferunt, beati fierent, quiq; collaborant ijs qui recte agunt. Elegi ergo te horum propugnatorem, consilioq; laturum opem & arte. Meum quidem est, omnibus bene facere, quibuscunq; potero: tu uerò da occasiones. Senties enim amicitiam, quam neque ipse reprehendes, deridebitq; fortasse nemo. Vale.

Ad societatem beneficentiæ inuitat.

Finis epistolarum Synesij.
25 Aprilis 1558.

Laus Deo & Domino nostro Iesu Christo.

BIBLIOTEKA KÓRNICKA

BIBLJOTEKA KÓRNICKA
13941
13943

